

МАЙКЪЛ СКОТ МАГЪОСНИКЪТ

Част 2 от „Тайните на безсмъртния Никола Фламел“

Превод от английски: Иван Иванов, 2009

chitanka.info

На Кортни и Пиърс
Hoc opus, hic labor est^[1]

Аз умирам.

Пернел също.

Магията, която ни поддържаше живи през тези шестстотин години, гасне и сега ние стареем с по една година за всеки изминал ден. Имам нужда от Сборника — „Книгата на Авраам Мага“, — за да възстановя заклинанието за безсмъртие; без него ни остава по-малко от месец живот.

Но за един месец може да се постигне много.

Дий и неговите тъмни господари държат в плен моята скъпа съпруга, те най-после са се сдобили със Сборника и знаят, че двамата с Пернел няма да оцелеем още дълго.

Ала не могат да бъдат спокойни.

Все още не разполагат с целия Сборник. Последните две страници са у нас. Освен това сигурно вече са узнали, че Софи и Джош Нюман са близнаците, описани в древната книга: легендарните близнаци с аури от сребро и злато, брат и сестра със силата да спасят света... или да го унищожат. Силите на момичето бяха пробудени и то започна да се обучава в магията на стихииите, но за съжаление не и тези на момчето.

Сега се намираме в Париж, града, където съм роден, града, където открих Сборника и започнах дългите си усилия да го превода. Това ме отведе до откриването на Древната раса, разбули пред мен мистерията на философския камък, а накрая и върховната тайна на безсмъртието.

Обичам този град. Той крие много тайни и е дом на не един безсмъртен човек или Древен. Тук ще намеря

начин да пробудя силите на Джош и да продължа обучението на Софи.

Налага се.

Заради тях самите — и заради оцеляването на човешката раса.

Из дневника на Никола Фламел, алхимик

Написано днес, събота, 2 юни

В Париж, града на моята младост

---

[1] Ето проблема, ето в какво е трудното (цитат от „Енеида“ на Вергилий). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Благотворителният търг бе започнал доста след полунощ, след като галавечерята бе свършила. Вече беше почти четири сутринта и едва сега търгът приближаваше края си. Дигиталният дисплей зад водещия търга — знаменит актьор, който в продължение на много години беше изпълнявал ролята на Джеймс Бонд, показваше общ приход от над един милион евро.

— Артикул номер двеста и десет: чифт японски кабуки маски от началото на XIX век.

Трепет на вълнение мина през присъстващите в претъпканата стая. Инкрустираните с късчета нефрит маски бяха гвоздеят на търга и се очакваше да достигнат цена от над половин милион евро.

Високият слаб мъж с късо подстригана снежнобяла коса, застанал в задната част на помещението, бе готов да плати два пъти по-голяма сума.

Николо Макиавели стоеше настрана от тълпата, скръстил небрежно ръце пред гърдите си, като внимаваше да не намачка черния си копринен смокинг, шит на Савил Роу^[1].

Тъмносивите му очи изучаваха останалите участници в търга. Всъщност имаше само петима, за които трябваше да внимава: двама частни колекционери като самия него, един дребен европейски аристократ, известен в миналото американски филмов актьор и канадски търговец на антики. Останалите присъстващи бяха уморени, изхарчили определения си бюджет или пък не желаеха да наддават за тези леко стряскащи на вид маски.

Макиавели харесваше всякакви маски. Събираше ги от много отдавна и му бяха нужни тези двете, за да попълни своята колекция от японски театрални костюми. За последен път тези маски се бяха появили на търг през 1898 година във Виена и тогава той бе загубил при наддаването от един княз от фамилията Романови. Макиавели бе чакал търпеливо; знаеше, че те ще се появят отново, когато князът и

наследниците му умрат. Той знаеше, че тогава все още ще е тук, за да ги купи — това беше едно от многото предимства на безсмъртието.

— Някой ще започне ли наддаването от сто хиляди евро?

Макиавели вдигна очи, улови погледа на водещия търга и кимна.

Онзи бе очаквал неговото предложение и също му отвърна с кимване.

— Имам предложение за сто хиляди евро от мосю Макиавели. Той винаги е бил един от най-щедрите поддръжници и спонсори на това благотворително събитие.

Аплодисменти изпълниха залата и няколко човека се обърнаха да погледнат към него, повдигайки очилата си. Николо ги удостои с любезно кимване.

— Някой дава ли сто и десет? — попита водещият.

Един от частните колекционери вдигна леко ръка.

— Сто и двајсет? — Водещият погледна отново към Макиавели, който веднага кимна.

През следващите три минути наддаванията качиха цената до двеста и петдесет хиляди евро. Останаха само трима сериозни участници: Николо Макиавели, американският актьор и търговецът на антики.

Тънките устни на Макиавели се извиха в рядка за него усмивка; търпението му щеше да бъде възнаградено и маските най-сетне щяха да са негови! Усмивката му помръкна, когато мобилният телефон завибрира в задния му джоб. За миг се изкуши да не отговаря; беше дал на екипа си изрични указания да не го безпокоят освен в крайно неотложни случаи. Обаче знаеше, че изпитват такъв ужас от него, че не биха се обадили, ако случаят не е спешен. Той бръкна в джоба си, извади супертънкия телефон и сведе поглед към големия му LCD екран.

Върху него пулсираше изображение на меч.

Усмивката на Макиавели се стопи. В този миг разбра, че няма да може да купи кабуки маските през настоящия век.

Обърна се рязко, излезе от залата и притисна телефона до ухото си. Зад себе си чу как водещият удари с чукчето по масата и обяви:

— Продадено. За двеста и шейсет хиляди евро...

— Тук съм — каза Николо, като заговори на италиански — езика на неговата младост.

От телефона се разнесе прашене, а после един глас с английски акцент отговори на същия език, използвайки диалект, който не бе чуван в Европа повече от сто години.

— Имам нужда от помощта ти.

Мъжът в другия край на линията не се представи, но нямаше и нужда; Макиавели знаеше, че е безсмъртният магьосник и некромант доктор Джон Дий, един от най-могъщите и опасни хора на света.

Николо излезе забързано от малкия хотел на обширния павиран площад „Тертър“ и спря, за да вдиша мразовития нощен въздух.

— Какво мога да направя за теб? — попита предпазливо. Той презираше Дий и знаеше, че чувството е взаимно, но и двамата служеха на Тъмните древни, а това означаваше, че бяха принудени да си сътрудничат през вековете. Освен това Макиавели леко завиждаше на Дий, че е по-млад от него — и му личи. Николо бе роден във Флоренция през 1469-а, което означаваше, че е с петдесет и осем години по-възрастен от английския магьосник. Историята бе регистрирала смъртта му в същата година, когато Дий се бе родил — 1527-а.

— Фламел се върна в Париж.

Макиавели застина.

— Кога?

— Току-що. Стигна дотам през лей-портал. Нямам представа къде е изходът му. Скатах е с него.

Лицето на Николо се изкриви в грозна гримаса. Последния път, когато бе срещнал Девата-воин, тя го бе блъснала през една врата. Вратата беше затворена и той в продължение на седмици беше вадил трески от гърдите и раменете си.

— С него има две човешки деца. Американчета — продължи Дий, гласът му ту ехтеше, ту глъхнеше по презокеанската линия. — Близнаци — добави той.

— Я повтори — помоли Макиавели.

— Близнаци — тросна се Джон, — с чисти златна и сребърна аура. Знаеш какво означава това.

— Да — промълви Николо. Означаваше неприятности. А после съвсем лека усмивка изкриви тънките му устни. Можеше да означава също така и възможности.

Телефонът пропука, а после гласът на Дий продължи:

— Силите на момичето бяха пробудени от Хеката, преди богинята и нейното Царство на сенките да бъдат унищожени.

— Без обучение момичето не е никаква заплаха — промърмори Макиавели, преценявайки бързо ситуацията. Пое си дъх и добави: — Освен може би за себе си и тези около него.

— Фламел заведе момичето в Охай. Там Вещицата от Ендор го е обучила на Въздушната магия.

— Ти без съмнение си се опитал да им попречиш? — В гласа на Николо се долови нотка на веселие.

— Опитвах се. Но не успях — призна Джон с горчивина. — Момичето притежава известни знания, но му липсват умения.

— Какво искаш да направя? — попита предпазливо Макиавели, макар че вече имаше доста добра представа.

— Намери Фламел и близнаците — тросна се Дий. — Залови ги. Убий Скатах, ако можеш. В момента тръгвам от Охай, но ще ми трябват четиринайсет-петнайсет часа, за да стигна до Париж.

— Какво стана с лей-портала? — попита Макиавели. Щом такъв портал свързваше Охай и Париж, тогава защо Джон не...?

— Вещицата от Ендор го унищожи — отговори яростно Дий, — а и едва не ме уби. Извадих късмет, че ми се размина само с няколко порязвания и драскотини — добави той и прекъсна връзката, без да се сбогува.

Николо Макиавели затвори внимателно телефона и замислено потупа с него долната си устна. Съмняваше се, че Джон е извадил късмет — ако Вещицата от Ендор е искала да го убие, тогава дори легендарният доктор Джон Дий нямаше да може да се спаси. Той се обърна и тръгна през площада към мястото, където шофьорът му търпеливо чакаше с колата. Щом Фламел, Скатах и американските близнаци бяха дошли в Париж през лей-портал, имаше само няколко места в града, където можеха да излязат. Би трябвало да е относително лесно да ги открие и залови.

Ако успееше да го направи тази нощ, щеше да разполага с предостатъчно време да ги обработи, преди пристигането на Дий.

Макиавели се усмихна; трябваша му само няколко часа. За това време те щяха да му кажат всичко, което знаят. Половината хилядолетие, прекарано на този свят, бе научило Николо Макиавели да бъде страшно убедителен.

---

[1] Търговска улица в центъра на Лондон, известна и с реномираните шивашки ателиета за мъжко облекло, които се намират на нея. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Джош Нюман протегна дясната си ръка и опря длан в студената каменна стена, за да не падне. Какво ставаше?

В един миг бе стоял в магазинчето на Вещицата от Ендор в Охай, Калифорния. Сестра му Софи, Скатах и мъжът, който Джош вече знаеше, че е Никола Фламел, бяха в огледалото и го гледаха. А в следващия — Софи бе излязла от стъклото, бе го хванала за ръката и го бе изтеглила през огледалото. Той бе стиснал очи и бе усетил как нещо ледено докосва кожата му, карайки косъмчетата на тила му да настръхнат. Когато отново отвори очи, стоеше в стая, която приличаше на малък склад. Кутии с боя, сгънати двураменни стълби, парчета от керамични изделия и вързопи с изцапани с боя парцали бяха натрупани до голямо, обикновено наглед мръсно огледало, прикрепено към каменната стена. Една-единствена слаба крушка разпръскваше из стаята мъжделива жълта светлина.

— Какво стана? — попита той с дрезгав глас. Преглътна мъчително и опита пак. — Какво стана? Къде сме?

— В Париж — отвърна щастливо Никола Фламел, като отри прашните си ръце в черните си джинси. — Градът, в който съм роден.

— Париж ли? — прошепна Джош. Идеше му да добави „невъзможно“, но започваше да разбира, че тази дума вече няма смисъл. — Как? — попита високо. — Софи? — Погледна към своята близначка, но тя беше долепила ухо до единствената врата в стаята и се заслушваше напрегнато. Махна му с ръка да млъкне. Той се обърна към Скатах, но червенокосата Дева-воин просто поклати глава, притиснала с две ръце устата си. Изглеждаше, сякаш всеки момент ще повърне. Накрая Джош се обърна към легендарния алхимик Никола Фламел. — Как попаднахме тук? — попита той.

— Земята е пресечена надлъж и нашир от невидими енергийни линии, наричани понякога лей-линии или курсуси — обясни Фламел, като кръстоса показалците си. — На местата, където се пресичат две или повече линии, съществува портал. В наши дни порталите са много

редки, но в старите времена Древната раса ги е използвала, за да се придвижва за миг от единия до другия край на света — точно както направихме ние. Вещицата отвори лей-портала в Охай и ние се озовахме тук, в Париж.

Както го казваше, всичко звучеше толкова просто и обичайно.

— Лей-портали: мразя ги — измънка Скати. На слабата светлина бледото ѝ луничаво лице изглеждаше мъртвешки бледо. — Някога страдал ли си от морска болест? — попита тя.

Джош поклати глава.

— Никога.

Софи отдели бузата си от вратата.

— Лъжец! Прилошава му дори в плувен басейн. — Тя се усмихна и отново притисна ухо към хладното дърво.

— Морска болест — повтори Девата-воин. — Усещането е съвсем същото. Само че още по-гадно.

Софи отново обърна глава, за да погледне към алхимика.

— Имаш ли някаква представа къде точно се намираме в Париж?

— На някое старо място, предполагам — отговори Фламел и отиде до нея при вратата. Опря ухо в дървото и се заслуша.

Софи се отдръпна.

— Не съм толкова сигурна — рече тя.

— Защо? — попита Джош. Той огледа малката разхвърляна стая. Определено приличаше на част от стара сграда.

Сестра му поклати глава.

— Не знам... просто не го усещам толкова старо. Тя протегна ръка и опря длан в стената, после моментално я дръпна.

— Какво има? — прошепна Джош.

Софи отново постави длан върху стената.

— Чувам гласове, песни и нещо като музика от орган.

Джош сви рамене.

— Аз не долавям нищо. — После млъкна, спомнил си внезапно огромната разлика между него и близначката му. Магическият потенциал на Софи беше пробуден от Хеката и сега тя бе свръхчувствителна към образи, звуци, миризми, допир и вкус.

— Но аз — да. — Сестра му отдръпна ръка от каменната стена и гласовете в главата ѝ утихнаха.

— Това, което чуваш, са призрачни звуци — обясни Фламел.

— Те представляват просто шумове, попити от сградата, просмукали се в самата ѝ структура.

— Това е църква — каза убедено Софи, а после се намръщи.

— Но е нова църква... съвременна, от края на XIX или началото на XX век. Само че е построена върху нещо много, много по-старо.

Фламел застана колебливо пред дървената врата и погледна през рамо. В мъждивата светлина, хвърляна от лампата на тавана, лицето му изведнъж бе станало остро и ъгловато и приличаше смущаващо на череп, а очите му бяха изцяло скрити в сянка.

— В Париж има много църкви — каза той. — Но ми се струва, че само една отговаря на описанието — добави и посегна към дръжката на вратата.

— Почакай малко — каза бързо Джош. — Не мислиш ли, че може да има някаква аларма?

— О, съмнявам се — рече уверено Фламел. — Кой ще сложи аларма на килера в църква? — Той отвори рязко вратата.

Писъкът на аларма разцепи въздуха и отекна между плочите на пода и каменните стени. Замигаха червени лампи.

Скати въздъхна и промърмори нещо на старокелтски.

— Не ми ли каза веднъж да почакам, преди да действам, да гледам, преди да стъпвам, и да оглеждам зорко всичко? — попита тя.

Никола поклати глава и въздъхна отчаяно заради глупавата си грешка.

— Предполагам, че остарявам — каза той на същия език. Но нямаше време за извинения. — Да вървим! — изкрещя алхимикът, надвиквайки виещата аларма, и се втурна по коридора. Софи и Джош го последваха по петите, а Скати остана най-отзад, като вървеше бавно и пышкаше на всяка крачка.

Вратата извеждаше в къс и тесен коридор, който стигаше до втора дървена врата. Без да спира, Фламел я блъсна — и незабавно запищя още една аларма. Той сви наляво към голямо помещение, което миришеше на тамян и восък. Редици запалени свещи хвърляха златистожълта светлина по стените и пода и заедно с мигащите предупредителни лампи осветяваха голяма двукрила порта с надпис „Изход“ над нея. Фламел се втурна натам, а стъпките му кънтяха в огромното помещение.

— Не докосвай... — понечи да го предупреди Джош, но алхимикът сграбчи дръжките и дръпна силно.

Разнесе се вой на трета аларма — много по-силна от останалите — и над портата замига червена лампа.

— Казах ти да не пипаш — промърмори момчето.

— Не разбирам. Защо не е отворено? — Фламел трябваше да вика, за да го чуят през шумотевицата. — Тази църква винаги е отворена. — Той се обърна и се огледа. — Къде са всички? Колко е часът? — попита, като че ли внезапно го бе осенила някаква мисъл.

— Колко време отнема пътуването от едно място до друго през лей-портал? — попита Софи.

— Мигновено е.

— И си сигурен, че сега сме в Париж, Франция?

— Напълно.

Тя погледна часовника си и направи бърза сметка.

— Разликата във времето между Париж и Охай е девет часа, нали? — попита момичето. Фламел кимна утвърдително, внезапно проумял. — Значи сега е около четири сутринта; ето защо църквата е затворена.

— Полицията сигурно идва насам — обади се мрачно Скати. Посегна за нунчакуто си. — Не обичам да се бия, когато ми е зле — промърмори тя.

— Какво ще правим сега? — попита Джош. В гласа му се долавяше паника.

— Бих могла да пробвам да разбия портата с вятър — предложи колебливо Софи. Не беше сигурна дали ще има достатъчно енергия, за да предизвика отново вятър толкова скоро. Беше използвала магическите си сили в битката с немъртвите в Охай, но това напълно я бе изтощило.

— Забранявам ти да го правиш — извика Фламел. По лицето му играеха сенки и алени отблясъци от светлината. Той се обърна и посочи над редиците дървени пейки към богато украсен с резба олтар от бял мрамор. На светлината на свещите смътно се виждаше мозайка в блестящо синьо и златно на купола над олтара. — Това е национален паметник; няма да ти позволя да го унищожиш.

— Къде сме? — попитаха едновременно близнаците, оглеждайки вътрешността на сградата. Сега, когато очите им бяха привикнали към

сумрака, те осъзнаха, че е огромна. Можеха да различат колоните, издигащи се високо към сенките над тях, и очертанията на малки странични олтари, статуи в нишите и безброй редици от свещи.

— Това — обяви гордо алхимикът — е базиликата „Сакре Кьор“.

Разположен на задната седалка на лимузината, Николо Макиавели набра координатите на лаптопа си и видя как върху екрана се появи картата на Париж. Париж беше невероятно древен град. Първото поселище бе основано преди две хиляди години, макар че десетилетия преди това бяха живели хора на острова наред Сена. И подобно на много от най-старите градове в света, бе разположен на място, където се пресичаха много лей-линии.

Макиавели натисна един клавиш и върху картата на града се наложи гъста мрежа от лей-линии. Той затърси такава, която се свързва със Съединените щати. Накрая успя да сведе броя на възможностите до шест. Нокътът му с идеален маникюр проследи две линии, които директно свързваха западния бряг на Америка и Париж. Едната свършваше в голямата катедрала „Нотр Дам“, а другата — в посъвременната, но също толкова прочута базилика „Сакре Кьор“ в Монмартър.

Но коя от тях бе използвал Флаemel?

Внезапно тишината на парижката нощ бе раздрана от поредица виещи аларми. Николо натисна бутона на електрическия прозорец и затъмненото стъкло се спусна с тихо съскане. Хладният нощен въздух нахлу в колата. В далечината, издигаща се високо над покривите от другата страна на площад „Тертьр“, се виждаше „Сакре Кьор“. През нощта внушителната, увенчана с купол, сграда винаги бе осветена от ярките лъчи на прожекторите. Сега обаче около нея пулсираха червени алармени светлини.

„Тази е.“

Усмивката на Макиавели бе ужасяваща. Той активира една програма на лаптопа си и изчака, докато хард дискът се завърти.

„Въведете парола!“

Пръстите му зашариха по клавиатурата, докато набираше: Discorsi sopra la prima deca di Tito Livio^[1]. Никой нямаше да разбие тази парола. Това не беше някоя от известните му книги.

Появи се доста обикновен наглед текстов документ, написан на комбинация от латински, гръцки и италиански. Някога на

магьосниците им се бе налагало да съхраняват магиите и заклинанията си в ръкописни книги, наречени гримоари, но Макиавели винаги бе използвал най-новите технологии. В настоящия момент предпочиташе да ги съхранява на хард диска си.

Сега се нуждаеше само от нещо, което да ангажира Фламел и приятелите му, докато той събере войските си.

Джош рязко вдигна глава.

— Чувам полицейски сирени.

— Дванайсет полицейски коли са се насочили насам — рече Софи, като се вслушваше напрегнато, наклонила настрани глава и затворила очи.

— Дванайсет ли? Откъде знаеш?

Тя погледна брат си.

— Мога да доловя различното местоположение на отделните сирени.

— Можеш да ги различиш? — повтори той. Откри, че за пореден път се учудва на силата на сетивата на сестра си.

— Всяка една от тях — каза тя.

— Полицията не бива да ни залови — намеси се рязко Фламел.

— Нямаме нито паспорти, нито алиби. Трябва да се махнем оттук!

— Как? — попитаха едновременно близнаците.

Алхимикът поклати глава.

— Трябва да има друг изход... — започна той, а после спря и ноздрите му се разшириха.

Джош с безпокойство видя как Софи и Скати изведнъж реагираха на нещо, което той не можеше да подуши.

— Какво... какво има? — попита той, а после внезапно усети съвсем слаб дъх на мускус и зловония. Подобни миризми бе свикнал да свързва със зоологическата градина.

— Проблем — отговори мрачно Девата-воин, като прибра нунчакуто и измъкна мечовете си. — Голям проблем.

---

[1] „Размишления върху първите десет книги на Тит Ливий“, заглавие на книга от Николо Макиавели. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Какъв? — попита Джош, като се оглеждаше. Сега миризмата бе по-силна — неприятна и остра, и почти позната...

— Змия — каза Софи, поемайки си дълбоко дъх. — Това е змия.

Джош усети как стомахът му се преобърна. Змия! Защо трябваше да са змии? Той изпитваше ужас от тях, макар че никога не би го признал пред някого, особено пред сестра си.

— Змии... — започна Джош, но гласът му прозвуча пискливо и задавено. Той се прокашля и пробва пак. — Къде? — попита, като се оглеждаше трескаво и си ги представяше навсякъде: как използват изпод скамейките, спускат се по колоните, падат от канделабрите.

Софи поклати глава и се намръщи.

— Не ги чувам... Само... ги надушвам. — Ноздрите ѝ се разшириха и тя пое дълбоко дъх. — Не, само една е...

— О, да, наистина подуваш змия... само че такава, която ходи на два крака — подхвърли троснато Скати. — Надуваш гадната смрад на Николо Макиавели.

Фламел коленичи на пода пред масивната порта и прокара длани над ключалките. От пръстите му заизлизаха струйки зелен дим.

— Макиавели! — рече той с отвращение. — Виждам, че Дий не е губил никакво време, преди да се свърже със съюзниците си.

— Можеш да определиш кой е само по миризмата? — възкликна Джош, все още изненадан и малко объркан.

— Всеки човек си има отличителен магически аромат — обясни Девата-воин, застанала с гръб към алхимика, за да го пази. — Вие двамата миришете на ванилов сладолед и портокали, Никола мирише на мента...

— А Дий миришеше на развалени яйца... — добави Софи.

— На сяра — поправи я Джош.

— Точно така — каза Скати. — Много подходящо за доктор Дий. — Тя въртеше глава насам-натам, като обръщаше особено внимание на

дълбоките сенки зад статуите. — Е, Макиавели пък мирише на змия. Също много подходящо.

— Кой е той? — попита Джош. Струваше му се, че името би трябвало да му е познато, имаше смътното чувство, че го е чувал и преди. — Приятел на Дий ли?

— Николо Макиавели е безсмъртен, съюзник на Тъмните древни — обясни Девата-воин, — и не е приятел на Дий, макар че са на една и съща страна. Макиавели е по-стар от Магьосника, безкрайно по-опасен и със сигурност по-хитър. Трябваше да го убия, когато имах възможност — каза тя горчиво. — През последните петстотин години той е в основата на европейската политика — той е кукловодът, действащ задкулисно. Последното, което чух, беше, че е назначен за шеф на „Дирекцион женерал де ла сеюкрите екстериор“.

— Това нещо като банка ли е? — попита Джош.

Устните на Скати се извиха в лека усмивка, която разкри издължените ѝ вампирски зъби.

— Означава „Главна дирекция за външна сигурност“. Това са френските тайни служби.

— Тайните служби! Просто страхотно — рече саркастично Джош.

— Миризмата се усилва — каза Софи, чиито пробудени сетива ясно усещаха аромата. Тя се съсредоточи и позволи на малка част от силата ѝ да се процеди в аурата ѝ, която я обви като призрачна сянка. Нишки от ярка сребърна светлина заискриха в русата ѝ коса, а очите ѝ се превърнаха в лъскави сребърни монети.

Почти несъзнателно Джош се отдръпна от сестра си. Беше я виждал такава и преди и тя го плашеше.

— Това означава, че е наблизо. Прави някаква магия — рече Скати. — Никола?

— Трябва ми само минутка. — Пръстите на Фламел сияеха в изумруденозелено и изпускаха дим, докато рисуваха някаква фигура около ключалката. Отвътре се чу силно изщракване, но когато алхимикът натисна дръжката, вратата не помръдна. — Е, може би повече от минутка.

— Прекалено късно е — прошепна Джош и вдигна ръка да посочи. — Тук има нещо.

В другия край на голямата базилика редиците от свещи бяха угаснали. Сякаш недоловим бриз се носеше през залата и по пътя си гасеше пламъчетата, трепкащи в кръглите кандила и върху дебелиите свещи, оставяйки струйки сиво-бял дим да се вият във въздуха. Изведнъж миризмата на восък стана по-силна, много, много по-силна, и почти заличи змийската.

— Нищо не виждам... — започна момчето.

— То е тук — извика Софи.

Съществото, което се надигна от студените каменни плочи, имаше само най-обща прилика с човек. Бе по-високо от средния човешки бой, едро и уродливо — бяла пихтиеста фигура със съвсем смътно загатната глава върху широките си рамене. Нямаше лице. Пред очите им две огромни ръце се отделиха с джвакащ звук от туловището и в краищата им се образуваха нещо като длани.

— Голем! — извика ужасено Софи. — Восъчен голем! — Тя протегна ръка напред и аурата ѝ запламтя. Леденостуден вятър излетя от пръстите ѝ и удари създанието, но бялата восъчна кожа просто се накъдри и разтече пред него.

— Пазете Никола! — нареди Скатах, като се хвърли напред. Двата ѝ меча излетяха от ножниците и се забиха в създанието, без обаче да му нанесат никаква вреда. Остриетата заседнаха в мекия восък и тя трябваше да използва цялата си сила, за да ги изтегли обратно. Удари отново и късчета восък полетяха във въздуха. Създанието замахна към нея и Скати бе принудена да пусне мечовете, отскачайки назад, за да избегне смазващия удар. Един масивен юмрук се заби с тътен в пода до краката ѝ и във всички посоки се разлетяха капки бял восък.

Джош грабна един от съгваемите дървени столове, наредени един върху друг пред магазинчето за сувенири в дъното на църквата. Като го хвана за двата крака, той удари с всичка сила съществото в гърдите... и столът заседна здраво там. Восъчната фигура се обърна към момчето, при което столът бе изтръгнат от ръцете му. То грабна друг, втурна се да заобиколи създанието, и го халоса пак. Столът се строши в раменете му, оставяйки десетки трески да стърчат от него като игли на таралеж.

Видяното смрази кръвта на Софи. Тя отчаяно се мъчеше да си спомни някоя от тайните на Въздушната магия, на която Вещицата от

Ендор я бе научила само преди няколко часа. Вещицата бе казала, че това е най-могъщата от всички магии и Софи бе видяла какво направи тя с армията от зомбита на отдавна умрели хора и зверове, които Дий бе призовал в Охай. Но тя нямаше представа какво би подействало срещу восъчното чудовище пред нея. Знаеше как да предизвика миниатюрно торнадо, но не можеше да рискува да го направи в затвореното пространство на базиликата.

— Никола! — извика Скати. Тъй като мечовете ѝ бяха останали забити в съществото, Девата-воин използваше нунчакуто си — две дървени пръчки, свързани с къса верига, — за да нанася удари на голема. По кожата му оставаха дълбоки вдлъбнатини, но друг ефект не се забелязваше. Тя нанесе един особено свиреп удар, от който полираното дърво се заби в тялото на съществото. Восъкът потече по нунчакуто и го улови. Когато създанието се завъртя към Джош, оръжието бе изтръгнато от ръката на Девата-воин и тя отхвъркна настрани.

Една ръка, състояща се само от палец и слепени пръсти, като гигантска ръкавица, сграбчи Джош за рамото и го стисна. Болката беше невероятна и накара момчето да падне на колене.

— Джош! — изкрещя Софи и звукът отекна в огромната църква.

Брат ѝ опита да се откопчи от огромната длан, но восъкът бе твърде хлъзгав, а и пръстите му потъваха в бялата лепкава маса. От ръката на голема по рамото му потече топъл восък, който се плъзна надолу по гърдите му, затруднявайки дишането му.

— Джош, наведи се!

Софи грабна един дървен стол и го метна с всичка сила. Той профуча над главата на брат ѝ, така че вятърът разроши косата му, а после се стовари — с ръба напред — върху дебелата восъчна ръка на мястото, където би трябвало да е лакътят. Столът се заби до половината, но този ход разсея съществото и то пусна момчето, оставяйки го насинено и покрито със слой восък. Коленичил на земята, Джош видя с ужас как две пихтиести ръце посягат към гърлото на близначката му.

Ужасена, Софи изпищя.

Джош зърна как очите на сестра му трепнаха и синьото се смени със сребристо, а после аурата ѝ грейна ослепително в мига, в който лапите на голема се доближиха до кожата ѝ. Восъчните ръце

мигновено се разтопиха и закапаха по пода. Софи протегна разперената си длан и я притисна в гърдите на съществото. Със съскане и цвърчене тя потъна във восъка.

Джош се сви на земята до Фламел, вдигнал ръце да предпази очите си от блестящата сребриста светлина. Видя как сестра му пристъпи по-близо до голема. Сега аурата ѝ беше болезнено ярка, ръцете ѝ бяха разперени широко и някаква невидима, недоловима жегата топеше създанието, втечнявайки восъка. Мечовете и нунчакуто на Скати изтропаха на каменния под, последвани секунди по-късно от останките на дървения стол.

Аурата на Софи затрептя и момчето скочи на крака и се втурна към нея, за да я подхване, когато тя се олюля.

— Чувствам се замаяна — каза сестра му глухо и се свлече в ръцете му.

Беше почти в безсъзнание, леденостудена на пипане, обикновено сладкият ванилов аромат на аурата ѝ сега бе кисел и горчив.

Девата-воин се спусна да вземе оръжията си от купчината полутечен восък, който сега приличаше на наполовина разтопен снежен човек. Грижливо избърса остриетата, преди да ги прибере в ножниците на гърба си. Почисти нунчакуто от нишките бял восък и го пхна обратно в калъфа на колана си, после се обърна към Софи.

— Ти ни спаси — каза тя сериозно. — Това е дълг, който няма да забравя.

— Готово — обяви изведнъж Фламел. Дръпна се назад и Софи, Джош и Скатах видяха как струйки зелен дим се точат от ключалката. Алхимикът бутна вратата и тя се отвори с щракване. Хладният нощен въздух нахлу вътре, разсейвайки натрапчивия аромат на стопен восък.

— Знаеш ли, малко помощ щеше да ни дойде добре? — измърмори Скати.

Никола се ухили и избърса пръсти в джинсите си, като остави дири от зелена светлина върху плата.

— Знаех, че държите нещата под контрол — каза той и излезе от базиликата. Девата-воин и близнаците го последваха.

Воят на полицейските сирени вече се чуваше по-силно, но районът непосредствено пред църквата бе пуст. „Сакре Кьор“ бе разположена върху хълм — една от най-високите точки на Париж — и

от мястото, на което стояха, те можеха да видят целия град. Лицето на Никола Фламел грейна от радост.

— У дома!

— Какво толкова са се прирастили тия европейски магьосници към големите? — попита Скати, докато го следваше. — Първо — Дий, а сега — и Макиавели. Никакво въображение ли нямат?

Фламел изглеждаше изненадан.

— Това не беше голем. За да се вдъхне живот на големите, трябва да се направи заклинание върху тялото им.

Девата-воин кимна. Тя, разбира се, знаеше това.

— Тогава какво...?

— Това беше тулпа.

Яркозелените очи на Скати се разшириха от изненада.

— Тулпа! Нима Макиавели е толкова могъщ?

— Очевидно да.

— Какво е тулпа? — попита Джош. Въпросът му бе отправен към Фламел, но отговори сестра му, което още веднъж му напомни за огромната бездна, зейнала между тях в мига, когато силите ѝ бяха пробудени.

— Същество, създадено и задвижвано от силата на въображението — обясни небрежно Софи.

— Точно така — каза Никола Фламел, дишайки дълбоко. — Макиавели е знаел, че в църквата ще има восък. Затова го е съживил.

— Но със сигурност е знаел и че това същество няма да може да ни спре, нали? — попита Скати.

Никола излезе изпод аркадата пред централния вход на базиликата и застана на ръба на първото от двеста дваисет и едното стъпала, които водеха към улицата далече в подножието им.

— О, знаел е, че няма да ни спре — отговори той търпеливо. — Просто е искал да ни забави, да ни задържи тук до пристигането си. — Фламел посочи с ръка.

Далече долу тесните улици на Монмартър бяха изпълнени със светлините и сирените на множество полицейски коли. Десетки униформени жандарми се бяха събрали в подножието на стълбите, а и други прииждаха от страничните улички, за да образуват кордон около сградата. Изненадващо, никой от тях не бе тръгнал да се изкачва.

Флаemel, Скати и близнаците не обърнаха внимание на полицията. Те гледаха високия слаб, белокоc мъж в елегантен смокинг, който бавно вървеше по стъпалата към тях. Той спря, когато ги видя да излизат от базиликата, подпря се на едно ниско метално перило и вдигна дясната си ръка в ленив поздрав.

— Нека позная — каза Джош. — Това трябва да е Николо Макиавели.

— Най-опасният безсмъртен в Европа — каза мрачно алхимикът.
— Повярвайте ми, пред този човек Дий изглежда като аматьор.

ГЛАВА 4

— Добре дошъл отново в Париж, Алхимико.

Софи и Джош подскочиха. Макиавели още бе твърде далече, за да се чува толкова ясно. Странно, но гласът като че ли идваше отнякъде зад тях. Те се обърнаха да погледнат, но видяха само две зелени метални статуи, покрити с ръждиви петна, които се извисяваха над трите арки пред входа на църквата: отдясно — жена върху кон, държаща меч във вдигнатата си ръка, а отляво — мъж със скиптър.

— Чаках те. — Гласът като че ли идваше от статуята на мъжа.

— Евтин фокус — рече презрително Скати, като изчопляше ивици восък от металните носове на ботушите си. — Това си е чисто и просто вентрилоквизъм.

Софи се усмихна глуповато.

— Стори ми се, че говори статуята — призна си тя смутено.

Джош се канеше да се присмее на сестра си, но бързо размисли.

— Предполагам, че това не би ме изненадало.

— Добрият доктор Дий ви праща поздрави. — Гласът на Макиавели продължаваше да витае във въздуха около тях.

— Значи е оцелял след Охай — каза разговорливо Никола, без да повишава глас. Изпъна се и небрежно сложи ръце зад гърба си, като хвърли кос поглед към Скатах. После пръстите на дясната му ръка заиграха върху дланта на лявата.

Скати издърпа близнаците надалече от алхимика и тримата бавно се оттеглиха под сенчестите арки. Застанала между Джош и Софи, Девата-воин праметна ръце през раменете им — от докосването аурите им заискриха в сребърно и златно — и доближи главите им.

— Макиавели. Майсторът на лъжите. — Шепотът на Скати беше като съвсем лек полъх в ушите им. — Не бива да ни чуе.

— Не мога да кажа, че се радвам да ви видя, синьор Макиавели. Или в момента сте мосю Макиавели? — каза тихо Флаemel, опрян на балюстрадата, като се взираше надолу по белите стъпала към Николо, който все още изглеждаше дребен в далечината.

— През този век съм французин — отвърна Макиавели, а гласът му се чуваше ясно. — Обичам Париж. Това е любимият ми европейски град — след Флоренция, разбира се.

Докато говореше, алхимикът държеше ръцете зад гърба си, така че другият безсмъртен да не ги вижда. Пръстите му се движеха, извършвайки сложна поредица от почуквания.

— Магия ли прави? — прошепна Софи, гледайки ръцете му.

— Не, говори ми — каза Скати.

— Как? — промълви Джош. — С магия? С телепатия?

— С АЕЗ: Американския език на знаците.

Близнаците се спогледаха набързо.

— Американският език на знаците ли? — попита Джош. — Той знае езика на знаците? Откъде?

— Вие май все забравяте, че е живял много дълго — отвърна Скатах с усмивка, която разкри вампирските ѝ зъби. — Впрочем той е помогнал за създаването на френския език на знаците през XVIII век — добави тя небрежно.

— Какво казва? — попита нетърпеливо Софи. Не можеше да открие никъде в паметта на Вещицата знанието, необходимо, за да си преведе жестовете на възрастния мъж.

Девата-воин се намръщи и устните ѝ се раздвижиха, докато оформяше една дума.

— Софи... brouillard... мъгла — преведе тя. Поклати глава. — Софи, той те моли за мъгла. В това няма никакъв смисъл.

— За мен има — каза момичето, щом дузина образи на мъгла, облаци и пушек прелетяха през ума му.

Николо Макиавели спря на стъпалата и си пое дълбоко дъх.

— Моите хора са обкръжили целия район — каза той и пак тръгна бавно към алхимика. Леко се беше задъхал и сърцето му биеше учестено; наистина трябваше да поднови посещенията си във фитнес залата.

Създаването на восьмичния тулпа го беше изтощило. Никога преди не бе правил толкова голям, и то от купето на автомобил, носещ се с рев по тесните, криволичещи улици на Монмартър. Решението не беше елегантно, но просто трябваше да задържи Флаemel и спътниците му в църквата, докато стигне дотам, и бе успял. Сега базиликата беше обкръжена, още жандарми идваха насам, а той бе привикал всички

налични агенти. Като шеф на тайните служби, властта му беше почти безгранична и Николо бе издал заповед да се наложи информационно затъмнение. Гордееше се, че има пълен контрол над емоциите си, но трябваше да признае, че в момента се чувстваше доста развълнуван; скоро щеше да арестува Никола Фламел, Скатах и децата. Щеше да успее там, където Дий се бе провалил.

По-късно щеше да накара някой от неговото министерство да пусне на пресата информация, че са били заловени крадци, нахлули в национален паметник на културата. Към зазоряване — точно навреме за ранните сутрешни издания — щеше да бъде подаден и втори доклад, описващ как по пътя към полицейския участък отчаяните пленници са надвили стражата и са избягали. Никога повече нямаше да ги видят.

— Сега вече те пипнах, Никола Фламел.

Алхимикът застана в края на най-горното стъпало и пхна ръце в задните джобове на износените си черни джинси.

— Мисля, че последния път, когато заяви същото, тъкмо се готвеше да нахлуеш в гробницата ми.

Потресен, Макиавели се закова на място.

— Откъде знаеш това?

Преди повече от триста години, в потайна доба той бе разбил гробницата на Никола и Пернел, търсейки доказателство, че алхимикът и жена му наистина са мъртви, и опитвайки се да разбере дали са били погребани заедно с „Книгата на Авраам Мага“. Италианецът не беше особено изненадан да открие, че и двата ковчега са пълни с камъни.

— Ние с Пери бяхме зад гърба ти и се криехме в сенките. Стояхме толкова близо, че можехме да те докоснем, когато повдигна капака на гробницата ни. Знаех, че някой ще дойде, но и през ум не ми минаваше, че ще си ти. Признавам, че бях разочарован, Николо — добави Фламел.

Белокосият мъж продължи да се изкачва по стъпалата на „Сакре Кьор“.

— Ти винаги си ме мислил за много по-добър човек, отколкото съм, Николо.

— Вярвам, че във всекиго има нещо добро — прошепна Фламел, — дори и в теб.

— Не и в мен, Алхимико, вече не, и то доста отдавна. — Макиавели спря и посочи към полицаите и тежковъоръжените мъже в

черно облекло от френските специални части, които се събираха в подножието на стълбите. — Хайде. Предай се. Нищо лошо няма да ти се случи.

— Нямах представа колко много хора са ми казвали същото — рече тъжно Никола. — И винаги са лъгали — добави той.

Гласът на Макиавели стана по-твърд:

— Можеш да се разправяш с мен или с доктор Дий. А знаеш, че английският Магъосник никога не е имал търпение.

— Има още един вариант — отвърна Фламел, като сви рамене. Тънките му устни се разтеглиха в усмивка. — Мога да не се разправям с нито един от вас. — Той се извърна наполовина, но после пак погледна към Макиавели и изражението на лицето му накара безсмъртния италианец да направи крачка назад. За миг нещо древно и неумолимо проблесна в бледите очи на алхимика, които искряха в ярко изумруденозелено. Сега гласът на Фламел беше спаднал до шепот, но въпреки това Макиавели го чуваше ясно. — Най-добре ще е ние двамата никога повече да не се срещаме.

Белокосият мъж опита да се изсмее, но смехът му излезе треперлив.

— Това звучи като заплаха... а повярвай ми, ти не си в положение да отправяш заплахи.

— Не е заплаха — каза Никола и се дръпна от горното стъпало. — Обещание е.

Хладният и влажен нощен парижки въздух внезапно се изпълни със силния аромат на ванилия и Николо Макиавели разбра, че нещо ужасно се е объркало.

Изпънала снага, със затворени очи и с приборани към тялото ръце с обърнати навън длани, Софи Нюман си пое дълбоко дъх, мъчейки се да успокои препускащото си сърце и да остави ума си да блуждае. Когато я беше увила като мумия с превръзки от втвърден въздух, Вещицата от Ендор бе вложила в нея хилядолетно знание само за броени секунди. На момичето му се бе сторило, че главата му се издува, докато умът му се пълнеше със спомените на Вещицата. Оттогава го мъчеше главоболие, вратът му беше схванат и усещаше тъпа болка зад очите си. Преди два дни Софи беше обикновена американска тийнейджърка и главата ѝ бе пълна с мисли за нормални ежедневни неща: домашни, училищни проекти, най-новите песни и

музикални клипове, момчетата, които харесваше, телефонни номера и уеб адреси, блогове и URL^[1].

А сега знаеше неща, които никой никога не биваше да узнава.

Софи Нюман притежаваше спомените на Вещицата от Ендор; знаеше всичко, което Вещицата беше виждала, всичко, което бе правила през хилядолетията. В главата ѝ цареше хаос: смесица от мисли и желания, наблюдения, страхове и копнежи, объркана каша от странни гледки, ужасяващи образи и неразбираеми звуци. Сякаш бяха миксирали и излъчили едновременно кадри от хиляда филма. А сред тази плетеница от спомени бяха разпръснати безброй случаи, в които Вещицата бе използвала своята необикновена сила — Въздушната магия. Единственото, което трябваше да направи Софи, бе да намери момент, когато Вещицата е използвала мъгла.

Но кога, къде и как да го намери?

Софи се абстрахира от гласа на Фламел, който говореше на Макиавели, от киселата миризма на страх, излъчваща се от брат ѝ, и дрънченето на мечовете на Скатах, и съсредоточи мислите си върху мъглата.

Сан Франциско често бе мъглив и тя бе виждала моста „Голдън Гейт“ да се подава от гъста като мляко мъгла. А миналата есен, когато със семейството си бе посетила катедралата „Сейнт Пол“ в Бостън, като излязоха на Тремънт Стрийт, откриха, че влажна мъгла е скрила напълно градския парк. Други спомени започнаха да се намесват: мъгла в Глазгоу, кълбяща се влажна мъгла във Виена, гъст зловонен жълт смог в Лондон.

Софи се намръщи — тя никога не бе ходила в Глазгоу, Виена или Лондон. Но Вещицата беше... а това бяха спомените на Вещицата от Ендор.

Образи, мисли и спомени — подобни на валмата от мъгла, които тя виждаше в главата си, — плуваха и се виеха. А после изведнъж се избистриха. Софи ясно си спомни как стои до една фигура, облечена в официални дрехи от XIX век. Виждаше я във въображението си: мъж с дълъг нос и високо чело, обрамчено от взела да се прошарва къдрава коса. Той седеше зад високо бюро с дебела купчина кремави листове пред себе си и топеше проста перодръжка в пълна до ръба мастилница. Отне ѝ няколко секунди да осъзнае, че това не е някой от собствените ѝ спомени, нито пък нещо, което е видяла по телевизията или на

широкия екран. Тя си спомняше нещо, което бе направила и видяла Вещицата от Ендор. Като се обърна да разгледа по-добре фигурата, спомените на Вещицата я заляха: мъжът беше известен английски писател и тъкмо се канеше да започне работа над нова книга. Писателят вдигна очи и ѝ се усмихна, после устните му се размърдаха, но не се чу никакъв звук. Тя се наведе над рамото му и го видя да написва думите:

„Мъгла навсякъде. Мъгла нагоре по реката... Мъгла надолу по реката...“^[2] с елегантен, закръглен почерк.

Зад прозореца на кабинета на писателя гъста и непрозрачна мъгла се кълбеше като дим пред мръсното стъкло, забулвайки всичко отвън с непроницаема пелена.

И ето че под портика на „Сакре Кьор“ в Париж въздухът стана мразовит и влажен, напоен с аромата на ванилов сладолед. Белота закапа от разперените пръсти на Софи. Ефирните струйки се къдреха надолу и се събираха в краката ѝ. А зад затворените си очи тя гледаше как писателят топва перото в мастилницата и продължава.

„Мъгла, процеждаща се... мъгла, стелеща се... мъгла, капеща... мъгла в очите и гърлата...“

Гъстата бяла мъгла се лееше от пръстите на Софи и се разпростираше по каменните плочи, влачейки се като гъст пушек или издигайки се на дебели като въжета или тънки като паяжина струйки. Като се виеше и диплеше, тя премина между краката на Фламел и се затъркаля надолу по стълбите, ставайки по-голяма, по-гъста и по-тъмна.

* * *

Николо гледаше как мъглата се стича надолу по стълбите на „Сакре Кьор“ като мръсно мляко, как се сгъстява и нараства и в този момент разбра, че Фламел ще му се изплъзне. Докато го наближи, мъглата вече стигаше до гърдите му, влажна и с аромат на ванилия. Той вдиша дълбоко, разпознавайки мириса на магия.

— Забележително — каза Макиавели, но мъглата заглуши гласа му и притъпи грижливо отработеното френско произношение, разкривайки по-грубия италиански акцент под него.

— Остави ни на мира — прокълня гласът на Фламел от мъглата.

— Това ми звучи като нова заплаха, Никола. Повярвай ми, нямаш никаква представа какви сили са се събрали в момента срещу теб. Евтините ти фокуси няма да те спасят. — Николо извади телефона си и натисна един номер за бързо набиране.

— Атакувайте! Атакувайте веднага! — Още докато говореше, той се заизкачва тичешком, движейки се безшумно със своите скъпи обувки с гъонени подметки, а в това време далече долу се чу тропотът на ботуши по камъка, щом събраните полицаи се втурнаха нагоре по стълбите.

— Оцелявал съм много дълго време. — Гласът на Фламел не идваше оттам, откъдето Макиавели очакваше. Той спря и взе да се обръща наляво-надясно, като се мъчеше да различи някакъв силует в мъглата.

— Светът се е променил, Никола — рече италианецът. — А ти — не. В Америка може и да ни се изплъзваше, но тук, в Европа, има прекалено много Древни, прекалено много безсмъртни хора, които те познават. Няма да успееш да останеш скрит задълго. Ще те намерим.

Макиавели изкачи на бегом последните няколко стъпала, които го отведоха право до входа на църквата. Там нямаше мъгла. Неестествената мъгла започваше от най-горното стъпало и се спускаше надолу, така че църквата сякаш плуваше като остров в море от облаци. Още преди да влезе тичешком в базиликата, италианецът знаеше, че няма да ги намери там: Фламел, Скатах и близнаците се бяха измъкнали.

Засега.

Но Париж вече не беше градът на Никола Фламел. Онзи град, който някога бе почитал него и жена му като закрилници на болните и бедните, онзи град, който бе кръстил улици на тяхно име, отдавна го нямаше. Сега Париж принадлежеше на Макиавели и на неговите господари, Тъмните древни. Взирайки се над древния град, Николо Макиавели се закле, че ще превърне Париж в капан — а може би дори и в гробница — за легендарния алхимик.

---

[1] Унифициран локатор на ресурси. — Б.пр. ↑

[2] Откъс (със съкращения) от началото на романа „Студеният дом“ от Чарлз Дикенс. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Призраците на Алкатраз събудиха Пернел Фламел.

Жената лежеше неподвижно върху тясната койка в малката леденостудена килия дълбоко под изоставения затвор и ги слушаше как шепнат и мърморят в сенките около нея. Дузина от тези езици тя разбираше, имаше още много, които можеше да познае, и няколко, които ѝ бяха абсолютно непонятни.

Като държеше очите си затворени, Пернел се съсредоточи върху езиците, мъчейки се да различи отделните гласове, като се чудеше дали сред тях има някои познати. А после една внезапна мисъл я порази: как така можеше да чува призраците?

Отвън пред килията имаше сфинкс, чудовище с лъвско тяло, орлови криле и глава на красива жена. Едно от специалните му умения беше да поглъща магическите енергии на други живи същества. Беше изсмукало тази на Пернел, оставяйки я безпомощна, затворена в тази ужасна килия.

Тънка усмивка изви устните ѝ, щом осъзна нещо: тя беше седма дъщеря на седма дъщеря, родена със способността да чува и вижда призраците. Беше го правила дълго преди да се научи как да развива и съсредоточава аурата си. Дарбата ѝ нямаше нищо общо с магията, така че сфинксът нямаше никаква власт над нея. През вековете на дългия си живот Пернел бе използвала своите магически умения, за да се предпазва от призраци, да засенчва и маскира аурата си с цветове, които я правеха невидима за духовете. Но когато сфинксът бе погълнал енергията ѝ, тези защиты бяха паднали, разкривайки я за света на призраците.

И сега те идваха.

Пернел Фламел бе видяла първия си призрак — този на любимата си баба Маmom, — когато беше на седем години. Знаеше, че няма защо да се бои от призраците; вярно, те можеха да бъдат досадни, а понякога дразнещи или дори груби, но нямаха физическо присъствие. Даже имаше неколцина сред тях, които бе започнала да

смята за приятели. През вековете някои духове се бяха връщали при нея отново и отново, защото знаеха, че тя може да ги чуе, да ги види или да им помогне, а често и защото просто бяха самотни, помисли си Пернел. Баба ѝ се появяваше на всеки десетина години, просто за да провери как вървят нещата.

Но макар че нямаха присъствие в реалния свят, призраците не бяха безсилни.

Пернел отвори очи и се втренчи в грубата каменна стена точно срещу лицето ѝ. По нея течеше зеленикава вода, която миришеше на ръжда и сол — двете неща, които в края на краищата бяха унищожили затвора Алкатраз. Дий бе допуснал грешка, точно както тя знаеше, че ще стане. Ако доктор Джон Дий имаше някакъв голям недостатък, това бе неговата надменност. Явно си мислеше, че ако я държи затворена дълбоко в недрата на Алкатраз, пазена от сфинкс, тя ще е безсилна. Обаче ужасно грешеше.

Алкатраз беше място, пълно с духове.

И Пернел щеше да му покаже колко е могъща.

Тя затвори очи и се отпусна. Заслуша се в призраците на Алкатраз, а после бавно, с глас малко по-силен от най-тихия шепот, започна да им говори, да ги зове и да ги събира при себе си.

ГЛАВА 6

Добре съм... — промърмори Софи. — Пусни ме, Джош.

— Но после очите ѝ трепнаха и се затвориха отново.

Групичката се движеше тихо през гъстата мъгла с мирис на ванилия. Начело вървеше Скатах, а Никола — най-отзад. Докато се спускаха по стълбите, чуваха навсякъде около себе си тропота на ботуши, дрънченето на оръжия и приглушените команди на френските полицаи и специални части. Някои от тях минаваха опасно близо и на два пъти Джош бе принуден да приклепне, когато някоя униформена фигура профучаваше край тях.

Изведнъж от гъстата мъгла изплува Девата-воин, сложила късия си дебел показалец пред устните си. Водни капчици оросяваха щръкналата ѝ червена коса, а бялата ѝ кожа изглеждаше още по-бледа от обикновено. Тя посочи надясно със своето украсено с резба нунчаку. Мъглата се завихри и ненадейно разкри един жандарм, който стоеше почти право пред тях, достатъчно близо, за да го докоснат. Тъмната му униформа беше покрита с блестящи водни капки. Зад него Джош успя да различи група френски полицаи, струпани около нещо, което приличаше на старомодна въртележка. Всички те се взираха нагоре и момчето ги чу как мърморят отново и отново думата *brouillard*. Знаеше, че говорят за странната мъгла, която се бе спуснала внезапно над църквата. Жандармът държеше в ръка служебния си пистолет, насочил дулото към небето, но пръстът му беше леко свит над спусъка. Това още веднъж напомни на момчето в каква опасност се намираха — застрашени не само от нечовешките врагове на Флазел, а и от съвсем човешките му противници.

Те изминаха още може би около десетина крачки... и изведнъж мъглата изчезна. В един миг Джош носеше сестра си през гъстата мъгла, а после, сякаш бе преминал през някаква завеса, вече стоеше пред мъничка художествена галерия, кафене и магазинче за сувенири. Обърна се да погледне назад и откри, че се взира в плътна жълто-бяла стена от мъгла. Полицайте представляваха само неясни силуети в нея.

Скатах и Флаemel излязоха от мъглата.

— Позволи на мен — рече Скати, като взе Софи от ръцете на Джош. Момчето се опита да възрази — Софи беше негова близначка и то носеше отговорност за нея, — но беше твърде изтощено. Прасците му вече се схващаха, а мускулите на ръцете му горяха от усилието да носи сестра си надолу по безбройните — както му се бе сторило — стъпала.

Джош се взря в яркозелените очи на Скатах.

— Тя ще се оправи ли?

Древната келтска Дева-воин отвори уста да отвърне, но Никола Флаemel поклати глава, карайки я да замълчи. Постави лявата си длан върху рамото на Джош, но момчето се отдръпна от нея. Дори и да бе забелязал това, алхимикът не му обърна внимание.

— Тя просто има нужда от сън. Усилията, които положи, за да призове мъглата толкова скоро, след като разтопи тулпата, е изцедило и последните остатъци от физическите ѝ сили — каза Флаemel.

— Ти я накара да направи мъглата — изрече Джош бързо. В гласа му се долови обвинителна нотка.

Никола разпери ръце.

— Какво друго можех да сторя?

— Ами... не знам — призна момчето. — Но трябва да има нещо, което би могъл да направиш. Виждал съм те да хвърляш копия от зелена енергия.

— Мъглата ни позволи да избягаме, без да нараним никого — каза Флаemel.

— Освен Софи — отвърна горчиво Джош.

Алхимикът го изгледа продължително, после се извърна.

— Да вървим. — Той кимна към една странична уличка, която се спускаше стръмно надолу, и те забързаха в нощта.

Скатах носеше без усилие Софи, а Джош се опитваше да не изостава. Нямахше да се отдели от сестра си.

— Накъде? — попита Скати.

— Трябва да се махнем от улиците — промърмори Никола. — Изглежда, че всеки жандарм в града е хукнал към „Сакре Кьор“. Видях също така хора от специалните части и цивилни полицаи, за които предполагам, че са от тайните служби. След като разберат, че не сме в

църквата, вероятно ще отцепят района и ще го претърсят улица по улица.

Девата-воин се усмихна леко и дългите ѝ резци се мярнаха за миг между устните.

— А нека си го признаем, ние не сме съвсем незабележими.

— Трябва да намерим място, където... — започна Никола Фламел.

Полицаят, който изскочи иззад ъгъла, изглеждаше на не повече от деветнайсет години — висок и слаб като върлина, с румени бузи и едва наболи мустаци над горната устна. Едната му ръка бе поставена върху кобура, другата притискаше фуражката му. Той се закова на място точно пред тях, като успя да изквичи изненадано, докато се мъчеше трескаво да измъкне пистолета си.

— Hey! Arrêtez!^[1]

Никола се хвърли напред и Джош видя как зелената мъгла потече от дланта на алхимика, преди пръстите му да докоснат гърдите на жандарма. Изумрудена светлина запламтя около тялото на полицая, очертавайки го в яркозелено, а после мъжът просто се свлече на земята.

— Какво направи? — попита Джош с уплашен шепот. Той гледаше неподвижно лежащия млад полицай и изведнъж го побиха тръпки и му се догади. — Нали не... нали не го уби?

— Не — отговори уморено Фламел. — Само претоварих аурата му. Прилича малко на електрошок. Не след дълго ще се събуди с главоболие. — Възрастният мъж притисна пръсти към челото си, масажирайки го малко над лявото око. — Надявам се да не е толкова силно като моето — добави той.

— Нали знаеш — рече мрачно Скатах, — че твоята малка демонстрация ще разкрие местоположението ни на Макиавели? — Ноздрите ѝ се бяха разширили и Джош вдиша дълбоко; въздухът около тях миришеше на мента — отличителният аромат на силата на Никола Фламел.

— Какво друго можех да направя? — възропта Фламел. — Твоите ръце бяха заети.

Скати сви устни с отвращение.

— Можех да се справя с него. Не помниш ли кой те измъкна от затвора на „Лубянка“^[2], с оковани зад гърба ръце?

— За какво говорите? Къде е тази Лубянка? — попита объркано Джош.

— В Москва. — Никола хвърли кос поглед към него. — Не питай, това е дълга история — измърмори той.

— Щяха да го разстрелят като шпионин — рече весело Девата-воин.

— Много дълга история — повтори Фламел.

Докато следваше Скатах и алхимика по криволичещите улички на Монмартър, Джош си припомни как едва предния ден Джон Дий му беше описал Никола Фламел.

„През живота си Фламел е сменил много професии: лекар и готвач, книжар, войник, учител по различни езици и химия, пазител на закона и крадец. Но той е и винаги е бил лъжец, шарлатанин и мошеник.“

„И шпионин“ — добави Джош. Зачуди се дали Дий знаеше за това. Момчето хвърли поглед към този съвсем обикновен на вид човек. Със своята късо подстригана коса и бледите си очи, с черната си тениска под износеното черно кожено яке, той би могъл да мине незабелязан по всяка улица във всеки град на света. И въпреки това, Фламел бе всичко друго, но не и обикновен. Беше роден през 1330 година и твърдеше, че работи за доброто на човечеството, като пази Сборника далече от Дий и загадъчните, ужасяващи създания, на които служи той — Тъмните древни.

Но на кого служеше алхимикът, зачуди се Джош. И кой всъщност беше безсмъртният Никола Фламел?

---

[1] Хей! Спрете! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Разговорното наименование на главната квартира на КГБ в Москва, на Лубянский площад. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Държейки под контрол гнева си, Николо Макиавели слизаше по стъпалата на „Сакре Кьор“, а мъглата се кълбеше и вихреше подире му като наметало. Макар че въздухът започваше да се прочиства, в него все още се усещаше следа от ваниловия аромат. Макиавели отметна глава и вдъхна дълбоко, поемайки миризмата в ноздрите си. Щеше да запомни този аромат; той беше също толкова индивидуален като пръстов отпечатък. Всеки на света притежаваше аура — електрическо поле, обгръщащо човешкото тяло — и когато това електрическо поле беше концентрирано и насочено, то си взаимодействаше с ендорфиновата система и надбъбречната жлеза на притежателя си и произвеждаше характерна миризма, която бе уникална за всеки човек: като ароматен подпис. Италианецът вдиша за последен път. Почти усещаше вкуса на ванилия във въздуха, ясен и чист: миризмата на сурова, необработена сила.

И в този миг Макиавели разбра без капка съмнение, че Дий е прав: това беше ароматът на един от легендарните близнаци.

— Искам да отцепите целия район — изкрещя той на старшите полицаи, които се бяха събрали в полукръг в подножието на стълбите на площад „Вилет“. — Преградете всяка уличка и проход от „Кюстин“ до „Коленкур“, от булевард „Клиши“ до булевард „Рошешуар“ и Рю дьо Клинянкур. Искам тези хора да бъдат открити!

— Предлагате да затворим Монмартър — каза в последвалата тишина един офицер от полицията със силен слънчев загар. Погледна колегите си за подкрепа, но никой от тях не пожела да срещне погледа му. — Сега е разгарът на туристическия сезон — възрази той, като се обърна пак към Макиавели.

Италианецът се завъртя към капитана, с лице също толкова безстрастно като маските, които колекционираше. Студените му сиви очи се впиха в мъжа, но когато заговори, гласът му беше равен и овладян, малко по-силен от шепот.

— Знаете ли кой съм аз? — попита той меко.

Капитанът, награждаван ветеран от френския Чуждестранен легион, усети как нещо студено и гадно се настани в стомаха му, щом се вгледа в студените очи на мъжа. Той облиза внезапно пресъхналите си устни и отговори:

— Вие сте мосю Макиавели, новият шеф на Главната дирекция за външна сигурност. Но това е полицейска работа, господине, и не се отнася до външната сигурност. Вие нямате правомощия...

— Аз го правя работа на дирекцията — прекъсна го тихо Николо. — Правомощията са ми дадени направо от президента. Ще затворя целия град, ако е необходимо. Искam тези хора да бъдат открити. Тази нощ беше избягната истинска катастрофа. — Той махна неопределено с ръка по посока на „Сакре Кьор“, която започваше да се показва от разсейващата се мъгла. — Кой знае какви други терористични актове са планирали? Искam да ми докладвате за хода на издирването на всеки кръгъл час — завърши Макиавели и без да чака отговор, се въртна и закрачи към колата си, където неговият облечен в тъмен костюм шофьор го чакаше, скръстил ръце пред широката си гръд, с лице наполовина скрито зад големите огледални слънчеви очила. Той отвори вратата, а после я затвори леко след шефа си. След това се качи в колата и остана да седи търпеливо, отпуснал ръцете си в черни ръкавици върху обвития с кожа волан, чакайки нареждания. Преградното стъкло, което делеше кабината на шофьора от купето на колата, се спусна с тихо жужене.

— Фламел е в Париж. Къде би отишъл? — попита Макиавели без предисловие.

Създанието, известно като Дагон^[1], бе служило на италианеца близо четиристотин години.

С това име го знаеха от хилядолетия и въпреки външността си, то нямаше нищо общо с човешката раса. Сега Дагон се завъртя в седалката и свали огледалните си очила. В сумрачната вътрешност на колата се разкриха очите му — изпъкнали и рибешки, големи и воднисти зад лъскавата роговица: той нямаше клепачи. Когато заговори, зад тънките му устни се видяха две редици мънички остри зъбки.

— Кoi са неговите съюзници? — попита Дагон, минавайки от плачевен френски на ужасен италиански, преди да се върне към бълбукащия език на своята отдавна отминала младост.

— Флаemel и жена му винаги са били самотници — отвърна Николо. — Ето защо оцеляха толкова дълго. Доколкото знам, не са живели в този град от края на XVIII век. — Той измъкна тънкия си черен лаптоп и плъзна показалец по вграденния четец на пръстови отпечатащи. Машината изпиука и екранът светна.

— Щом са пристигнали през лей-портал, значи са дошли неподготвени — рече с мляскане Дагон. — Без пари, без паспорти, без други дрехи, освен тези на гърба им.

— Точно така — прошепна Макиавели. — Значи ще трябва да си намерят съюзник.

— Човек или безсмъртен? — попита Дагон.

Италианецът поразмишлява върху това за миг.

— Безсмъртен — каза той накрая. — Не съм сигурен дали познават много хора в този град.

— И кои безсмъртни живеят в момента в Париж? — попита Дагон.

Пръстите на Николо натиснаха сложна поредица от клавиши и образът на екрана се плъзна нагоре, за да разкрие директория, озаглавена Temp^[2]. В нея имаше десетки jpg, bmp и tmp файлове^[3].

Макиавели избра един от тях и натисна Enter. В центъра на екрана се появи прозорче.

„Въведете парола“.

Тънките му пръсти загракаха по клавиатурата, докато той набираще паролата Del modo di trattare i sudditi della Val di Chiana ribellati^[4], и се отвори база данни, зашифрована с неразбиваемия 256-битов AES код — същия, който използваша повечето правителства за свръхсекретните си файлове.

През дългия си живот Николо Макиавели бе натрупал огромно богатство, но смяташе този файл за своето най-ценно съкровище. Това беше пълно досие на всички безсмъртни хора, все още живи през XXI век. То бе съставено от неговата мрежа от шпиони по целия свят, повечето от които дори не знаеха за кого работят. Макиавели взе да преглежда имената. Дори неговите господари — Тъмните древни — не знаеха, че той притежава този списък, а италианецът бе сигурен, че някои от тях щяха да бъдат много недоволни, ако откриеха, че знае също така местонахождението и характерните белези на почти всички

Древни и Тъмни древни, които все още бродеха по земята или обитаваха Мрачните светове, граничещи с този свят.

Знанието бе сила, както Макиавели много добре знаеше.

Макар че имаше три екрана с данни, посветени на Никола и Пернел Фламел, сигурната информация бе оскъдна. Имаше стотици бележки, съобщаващи за появи на семейство Фламел след предполагаемата им смърт през 1418 година. Бяха ги виждали на почти всички континенти по света, освен в Австралия. През последните 150 години те бяха живели в Северна Америка, като първата им сигурна и потвърдена поява за миналия век се бе състояла в Бъфало, Ню Йорк, през септември 1901-а. Италианецът се прехвърли на раздела, обозначен с „Известни безсмъртни сътрудници“. Той беше празен.

— Нищо. Нямам никакви данни за сътрудничество на семейство Фламел с други безсмъртни.

— Но сега той се е върнал в Париж — каза Дагон и докато говореше, по устните му се образуваха мехурчета течност. — Ще потърси стари приятели. Хората се държат различно у дома — добави той. — Бдителността им намалява. И независимо колко дълго е живял далече от този град, Фламел все още го смята за свой дом.

Николо Макиавели надзърна над горния ръб на капака на лаптопа си. Още веднъж му бе напомнено колко малко знае за верния си служител.

— А къде е твоят дом, Дагон? — попита той.

— Няма го. Изчезна отдавна. — Прозрачна ципа трепна върху големите сфери на очите му.

— Защо остана с мен? — зачуди се на глас Николо. — Защо не потърси други от твоя вид?

— Те също изчезнаха. Аз съм последният от своя вид, а и между другото, ти не си чак толкова различен от мен.

— Но ти не си човек — каза меко Макиавели.

— А ти човек ли си? — попита Дагон, вперил в него големите си немигащи очи.

Италианецът стоя замислен известно време, накрая кимна и погледна отново към екрана.

— Значи търсим някой, когото семейство Фламел са познавали, докато още са живели тук. А ние знаем, че те не са идвали в града от XVIII век, така че нека ограничим търсенето си до безсмъртните,

които са били тук тогава. — Пръстите му зачукаха по клавишите, филтрирайки резултатите. — Само седем. Петима от тях са ни верни.

— А останалите двама?

— Катерина Медичи живее близо до улица „Драгон“.

— Тя не е французойка — изломоти мляскащо Дагон.

— Е, била е майка на трима френски крале — рече Макиавели с една от редките си усмивки. — Но тя е вярна само на себе си... — Гласът му заглъхна и той изпъна снага. — Но какво имаме тук?

Дагон не помръдна.

Николо завъртя компютърния екран, така че служителят му да може да види снимката на един мъж, взиращ се право в обектива — това очевидно беше нагласена рекламна поза. Гъсти черни къдрици се спускаха до раменете му, обрамчвайки кръгло лице. Очите му бяха поразяващо сини.

— Не познавам този човек — каза Дагон.

— О, но аз го познавам. И то много добре. Това е безсмъртният, известен някога като граф Сен Жермен. Той беше магьосник, изобретател, музикант... и алхимик. — Макиавели затвори програмата и изключи лаптопа. — А също така беше ученик на Никола Фламел. И в момента живее в Париж — завърши той триумфално.

Дагон се усмихна и устата му образува идеален кръг, пълен с остри като бръснач зъби.

— Фламел знае ли, че Сен Жермен е тук?

— Нямам представа. Никой не би могъл да каже докъде стига знанието на Никола Фламел.

Дагон бутна слънчевите си очила обратно на мястото им.

— Аз пък си мислех, че знаеш всичко.

---

[1] Филистимски бог-риба. — Б.пр. ↑

[2] Съкратено от „Temporary“ (временен). В компютрите това е стандартното обозначение на директории за временно ползване. — Б.пр. ↑

[3] jpg и bmp са популярни формати за файлове, съдържащи изображения, а с tmp се обозначават временни файлове, чието съдържание не е строго определено. — Б.пр. ↑

[4] „Как да се справим с бунтовниците от долината Киана“, кратко произведение на Николо Макиавели. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

— Трябва да си починем — каза най-сетне Джош. — Не мога да вървя повече. Той спря и се подпря на една сграда, превит надве, като дишаше хрипливо. Всяко поемане на дъх изискваше усилие и пред очите му вече започваха да танцуват черни петна. Всеки момент щеше да повърне. Понякога се бе чувствал така след ръгби тренировка и от опит знаеше, че трябва да седне и да поеме някаква течност.

— Той е прав — обърна се Скати към Фламел. — Трябва да си починем, макар и за кратко. — Тя още носеше Софи на ръце. В сивкавата светлина, озарила парижките покриви на изток, бяха започнали да се появяват първите сутрешни работници. Бегълците се придържаха към тъмните странични улички и засега никой не бе обърнал внимание на странната им групичка, но това бързо щеше да се промени, щом улиците се изпълнеха с парижани, а после и с туристи.

Никола стоеше на входа на тясната уличка и силуетът му се очертаваше в полумрака. Той се огледа нагоре и надолу, преди да хвърли поглед през рамо.

— Трябва да продължим — възрази алхимикът. — Всяка секунда, която се бавим, Макиавели се приближава към нас.

— Не можем — каза Девата-воин. Тя погледна към Фламел и за миг яркозелените ѝ очи засияха. — Близнаците трябва да си починат — рече, а после добави меко: — А също и ти, Никола. Изтощен си.

Фламел я изгледа замислено, после кимна и раменете му увиснаха.

— Права си, разбира се. Ще направя както казваш.

— Не можем ли да си вземем стая в някой хотел? — предложи Джош. Беше уморен и всичко го болеше, очите и гърлото му пареха, а главата му туптеше.

Скати поклати глава.

— Ще ни искат паспортите...

Софи се размърда в ръцете ѝ и Скатах нежно я остави на тротоара, като я подпря на стената.

Джош моментално се озова до нея.

— Ти си будна — каза той с облекчение в гласа.

— Аз всъщност не спях — отвърна сестра му, усещайки езика си надебелял. — Разбирах какво става, но сякаш го наблюдавах отстрани. Все едно гледам телевизия. — Тя постави ръце отзад на кръста си и натисна силно, докато въртеше глава. — Ох. Боли.

— Какво те боли? — попита веднага Джош.

— Всичко. — Софи опита да се протегне, но болящите я мускули се противяха, а зад очите ѝ пулсираше гадно главоболие.

— Тук има ли някой, към когото можете да се обърнете за помощ? — Момчето премести поглед от Никола към Девата-воин. — Някакви други безсмъртни или Древни?

— Безсмъртни и Древни има навсякъде — отвърна Скати. — Само че малко от тях са толкова дружелюбни като нас — добави тя с невесела усмивка.

— Трябва да има някакви безсмъртни в Париж — съгласи се бавно Флаemel, — обаче аз нямам представа къде да ги намеря, а дори и да имах, не знам на кого са верни. Пернел щеше да знае — допълни той със следа от тъга в гласа.

— А твоята баба нямаше ли да знае? — попита Джош Скатах.

Девата-воин хвърли поглед към него.

— Сигурна съм, че щеше. — Тя се обърна да погледне Софи. — Сред всичките си спомени можеш ли да намериш нещо за безсмъртни или Древни, живеещи в Париж?

Момчето затвори очи и опита да се съсредоточи, но сцените и образите, които проблясваха в съзнанието ѝ — огън, сипец се от кървавочервено небе, голяма пирамида с плосък връх, залята от гигантска вълна, — бяха хаотични и ужасяващи. То започна да клати глава, после спря. Дори от най-лекото движение го болеше.

— Не мога да мисля — въздъхна Софи. — Главата ми е толкова претъпкана, че имам чувството, че ще се пръсне.

— Вещицата би могла да знае — каза Флаemel, — само че няма как да се свържем с нея. Тя няма телефон.

— Ами нейните съседи или приятели? — попита Джош. Той се обърна пак към сестра си. — Знам, че не ти се мисли за това, но се налага. Важно е.

— Не мога да мисля... — започна Софи, като извърна очи и поклати глава.

— Не мисли. Просто отговори — тросна се Джош. Пое си бързо дъх, понижи глас и заговори бавно. — Сестричке, кой е най-близкият приятел на Вещицата от Ендор в Охай?

Яркосините очи на Софи се затвориха отново и тя се олюля, сякаш щеше всеки момент да припадне. Когато отвори очи, поклати отрицателно глава.

— Тя няма приятели там, но всички я познават. Може би ще успеем да се обадим в съседния магазин... — предложи момичето. После пак поклати глава. — Сега там е нощ.

Фламел кимна в знак на съгласие.

— Софи е права, по това време ще е затворено.

— Да, така е — съгласи се Джош и в гласа му се прокрадна вълнение, — само че когато напуснахме Охай, в града цареше хаос. А и не забравяйте, че аз вкарах хамъра във фонтана на Либи Парк; това трябва да е привлякло нечие внимание. Обзалагам се, че в момента полицията и пресата са там. А пресата би могла да отговори на някои въпроси, ако попитаме по подходящ начин. Имам предвид, ако магазинът на Вещицата е пострадал, те със сигурност ще търсят информация.

— Може и да стане... — започна Фламел. — Само трябва да знам името на вестника.

— „Охай Вали Нюз“, 646–1476 — каза веднага Софи. — Това поне го помня... или пък Вещицата го помни — добави тя и после потрепери. В главата ѝ имаше толкова много спомени, мисли и представи... не само ужасяващите и фантастични образи на хора и места, които не би трябвало никога да са съществували, но и съвсем обикновени делнични неща: телефонни номера и рецепти, имена и адреси на хора, за които никога не бе чувала, откъси от стари телевизионни програми, плакати от филми. Дори знаеше заглавията на всички песни на Елвис Пресли.

Но всичко това бяха спомените на Вещицата. В настоящия момент тя трябваше да се напегне, за да си спомни собствения си телефонен номер. Какво щеше да се случи, ако спомените на Вещицата станеха толкова силни, че надделеяха над нейните собствени? Момичето опита да се съсредоточи върху лицата на родителите си,

Ричард и Сара. Стотици лица прелитаха през ума му, изображения на дялани от камък фигури, глави на гигантски статуи, картини, нарисувани върху стените на сгради, мънички фигурки, издълбани в глинени чирепи. Софи усети как взе да я обхваща ужас. Защо не можеше да си спомни лицата на родителите си? Тя затвори очи и се съсредоточи силно върху последния път, когато бе видяла майка си и баща си. Беше преди около три седмици, точно преди да тръгнат към разкопките в Юта. Още лица се завъртяха зад затворените ѝ клепачи: образи върху късове пергамент, фрагменти от ръкописи или напукани маслени картини; лица върху избледнели кафеникави фотографии и мръсни вестници...

— Софи?

А после с проблясък на цветове в главата ѝ изскочиха лицата на родителите ѝ и тя усети как спомените на Вещицата помръкват и на повърхността изплуват нейните собствени. Изведнъж вече знаеше телефонния си номер.

— Сестричке?

Софи отвори очи и премигна срещу брат си. Той стоеше точно пред нея, приближил лице към нейното, и очите му бяха присвити загрижено.

— Добре съм — прошепна тя. — Просто се опитвах да си спомня нещо.

— Какво?

Момичето се помъчи да се усмихне.

— Телефонния си номер.

— Телефонния ти номер ли? Защо? — Той млъкна, а после добави: — Хората никога не помнят собствения си телефонен номер. Кога за последно си звъняла на себе си?

Обгърнали с длани димящите чаши с горчиво-сладък горещ шоколад, Софи и Джош седяха един срещу друг в иначе празното денонощно кафене близо до метростанцията „Гар дю Нор“.

Зад бара имаше само един човек от персонала, нацупен сервитьор с бръсната глава, който носеше обърната наопаки табелка с името си, която гласеше „Ру“.

— Имам нужда от душ — каза мрачно Софи. — Трябва да си измия косата и зъбите и да се преоблека. Имам чувството, че не съм се къпала от дни.

— То май наистина е така. Изглеждаш ужасно — съгласи се Джош. Той посегна и отлепи кичур руса коса от бузата на сестра си.

— И се чувствам ужасно — прошепна Софи. — Помниш ли миналото лято, когато бяхме в Лонг Бийч и аз изядох целия онзи сладолед, а после хапнах лютив хотдог с пържени картопки и с голяма безалкохолна бира?

Джош се ухили.

— И дояде моите пилешки крилца. И сладоледа ми!

Софи се усмихна при спомена, но усмивката ѝ бързо помръкна. Въпреки че температурата през онзи ден надхвърляше трийсет и осем градуса, тя бе започнала да трепери, по гърба ѝ бе избила ледена пот и бе усетила тежест в стомаха си, сякаш бе погълнала поле. За щастие не си беше сложила предпазния колан, преди да повърне, но резултатът пак бе изключително зрелищен и колата не можеше да се използва поне седмица след това. По същия начин се чувстваше и сега: беше ѝ студено, тресеше я и всичко я болеше.

— Е, постарай се да не повръщаш тук — промърмори Джош. — Не мисля, че нашият жизнерадостен сервитьор ще бъде особено впечатлен.

Ру работеше в кафенето от четири години и за това време го бяха ограбвали два пъти и често го бяха заплашвали, но не беше пострадал нито веднъж. Денонощното кафене бе виждало какви ли не странни и нерядко опасни хора да прекрачват прага му и той реши, че тези четирима особняци определено спадат към първия тип, а може би дори и към двата. Двамата тийнейджъри бяха мръсни и миришеха, и изглеждаха уплашени и изтощени. Възрастният мъж — може би дядо на хлапетата, помисли си — не беше в много по-добра форма. Само четвъртият член на групата — червенокосата, зеленоока млада жена, облечена в черен потник, черни панталони и груби ботуши — изглеждаше весела и бдителна. Той се зачуди какво ли я свързва с останалите: определено не изглеждаше да има роднинска връзка с тях, но момчето и момичето си приличаха достатъчно, за да са близнаци.

Ру се беше поколебал, когато възрастният мъж извади кредитна карта, за да плати двата горещи шоколада. Хората обикновено плащаха в брой за нещо толкова дребно и той се зачуди дали картата не е крадена.

— Свърши ми еврото — беше казал старецът с усмивка. — Може ли да отчетете двайсет и да ми върнете рестото в брой?

На сервитьора му се стори, че мъжът говори френски със странна старомодна, почти префинена интонация.

— Това е в разрез с правилника ни... — започна Ру, но още един поглед към червенокосото момиче със суровите очи го накара да размисли. Опита да ѝ се усмихне, докато казваше: — Ами, да, мисля, че ще мога. — Ако картата беше крадена, и без това нямаше да проработи.

— Много ще съм ви благодарен. — Мъжът се усмихна. — А ще можете ли да ми дадете малко в монети?

Сервитьорът маркира на касата осем евро за двата горещи шоколада, а на „Виза“-та маркира двайсет. Остана изненадан, че кредитната карта е американска; можеше да се закълне, че мъжът е французин, съдейки по акцента му. Имаше известно забавяне, а после картата премина. Той приспадна цената на двете питиета и върна рестото в монети по едно и две евро. После се върна към учебника по математика, скрит под тезгяха. Беше сгрешил за тази група. Не му беше за първи път и нямаше да е за последен. Вероятно бяха посетители, слезли току-що от някой от ранните сутрешни влакове; в тях нямаше нищо необикновено.

Е, може би не във всички. Продължавайки да държи главата си наведена, той вдигна очи, за да огледа червенокосата жена. Тя стоеше с гръб към него и говореше със стареца. После бавно и преднамерено се обърна и го погледна. Устните ѝ се извиха в съвсем лека усмивка и изведнъж откри нещо много интересно в учебника си.

Фламел стоеше на бара на кафенето и гледаше Скатах.

— Искам да останеш тук — каза той тихо, минавайки от френски на латински. Очите му се стрелнаха бегло към близнаците, които пиеха горещия си шоколад. — Пази ги. Аз ще ида да намеря телефон.

Сянката кимна.

— Внимавай. Ако се случи нещо и се разделим, нека се срещнем в Монмартър. Макиавели изобщо не би очаквал да се върнем там. Ще се чакаме пред някой от ресторантите — може би „Мезон Роз“ — за по пет минути на всеки кръгъл час.

— Съгласен. Но ако не се върна до обяд — продължи той много бавно, — искам да вземеш близнаците и да заминете.

— Няма да те изоставя — каза с безизразен глас Скатах.

— Ако не се върна, значи Макиавели ме е хванал — рече сериозно алхимикът. — Скати, дори ти няма да можеш да ме спасиш от неговата армия.

— И по-рано съм се изправяла срещу армии.

Фламел протегна ръка и я сложи върху рамото на Девата-воин.

— Сега близнаците са нашият приоритет. Те трябва да бъдат защитени на всяка цена. Продължи обучението на Софи; намери някой, който да пробуди Джош и да го обучи. И спаси моята скъпа Пернел, ако можеш. А ако умра, кажи й, че моят призрак ще я намери — добави той. После, преди тя да успее да каже каквото и да било, се обърна и излезе навън в хладния предутринен въздух.

— Връщай се бързо... — прошепна Скатах, но Никола вече го нямаше. Тя реши, че независимо какво й бе казал, ако го пленяха, щеше да обърне този град наопаки, но да го намери. Пое си дълбоко дъх и погледна през рамо. Откри, че бръснатият сервитюр я зяпа. Отстрани на врата му имаше татуирана паяжина, а на всяко от ушите му бяха наредени поне по дузина малки пиърсинги. Зачуди се колко ли болезнено е било поставянето им. Тя винаги бе искала да си продупчи ушите, но плътта й зарастваше твърде бързо и дупката щеше да се затвори веднага след пробиването.

— Нещо за пиене? — попита Ру, усмихвайки се нервно, и тя видя метално топче на езика му.

— Вода — каза Скати.

— Разбира се. „Перие“^[1]? Негазирана?

— Чешмяна. Без лед — добави тя, обърна се и отиде на масата при близнаците. Завъртя един стол и го възседна на обратно, като подпря ръце на облегалката и положи брадичката си върху тях.

— Никола отиде да опита да се свърже с баба ми и да види дали тя познава някого тук. Не съм сигурна какво ще правим, ако не успее да я намери.

— Защо? — попита Софи.

Девата-воин поклати глава.

— Не бива да оставаме по улиците. Извадихме късмет, че се измъкнахме от „Сакре Кьор“, преди полицията да я обгради. Без съмнение вече са намерили онзи зашеметен полицай, така че ще

насочат търсенето си навън и патрулите ще разполагат с описанието ни. Въпрос на време е да ни забележат.

— И какво ще стане тогава? — запита се на глас Джош.

Усмивката на Скатах беше ужасяваща.

— Тогава ще разберат защо ме наричат Девата-воин.

— Но какво ще стане, ако ни хванат? — упорстваше Джош. Още му бе трудно да проумее идеята, че полицията ги издирва. По-лесно му беше да си представи, че ги преследват митични създания или безсмъртни хора. — Какво ще стане тогава с нас?

— Ще ви предадат на Макиавели. Тъмните древни биха ви сметнали за чудесен трофей.

— Какво... — Софи хвърли бърз поглед към брат си. — Какво ще ни направят?

— Не ти трябва да знаеш — рече искрено Скати, — но повярвай ми, няма да е приятно.

— Ами ти? — попита Джош.

— Аз нямам приятели сред Тъмните древни — рече тихо Скатах. — Техен враг съм от над две хиляди и петстотин години. Предполагам, че имат много специален затвор в Мрачното си царство, приготвен за мен. Някакво студено и мокро място. Знаят, че мразя това. — Тя се усмихна и връхчетата на зъбите ѝ се показаха между устните ѝ. — Но още не са ни хванали — добави безгрижно — и няма да ни хванат лесно. — Хвърли кос поглед към Софи. — Изглеждаш ужасно.

— Вече ми го казаха — отвърна Софи, като обгърна с длани димящата чаша шоколад и я поднесе към устните си. Вдъхна дълбоко. Можеше да долови всеки нюанс в богатия аромат на какаото и почувства как стомахът ѝ закъркори, напомняйки ѝ, че е изминало дълго време, откакто не е яла. Вкусът на горещия шоколад върху езика ѝ бе горчив и толкова силен, че очите ѝ се насълзиха. Тя си спомни, че беше чела някъде, че европейският шоколад съдържа по-голямо количество какао от американския, с който беше израснала.

Скати се приведе напред и понижи глас:

— Трябва ви време, за да се възстановите от целия стрес, през който минахте. Пътуването от единия край на света до другия през лей-портал се отразява на организма. Казвали са ми, че било като влиянието на часовата разлика при дълъг полет.

— А на теб часовата разлика не ти влияе, предполагам — промърмори Джош. В тяхното семейство се шегуваха, че на него може да му прилошее от часовата разлика при пътуване с кола от един щат до друг.

Девата-воин поклати глава.

— Не, не ми влияе. Аз не летя — обясни тя. — Не можеш да ме накараш да се кача на някое от онези неща. Небето е предназначено само за създания, които могат да размахват криле. Макар че веднъж яздих лун.

— Лун ли? — попита объркан Джош.

— Ин-лун, китайски дракон — каза Софи.

Скатах се обърна да изгледа момичето.

— Призоваването на мъглата трябва да е изчерпило голяма част от енергията на аурата ти. Много е важно да не използваш отново силата си, колкото се може по-дълго време.

Тримата се облегнаха назад, щом Ру излезе иззад бара с висока чаша с вода. Постави я накрая на масата, опита се да хвърли една нервна усмивка на Скати и се отдалечи.

— Мисля, че те харесва — каза Софи, като се усмихна леко.

Девата-воин се обърна да погледне пак сервитьора, но близнаците видяха, че устните ѝ потрепнаха насмешливо.

— Той има пиърсинги — каза тя достатъчно силно, за да може онзи да я чуе. — Не харесвам момчета с пиърсинги.

И двете момчета се усмихнаха, щом вратът на Ру стана яркочервен.

— Защо е толкова важно Софи да не използва силите си? — попита Джош, връщайки разговора към по-ранната забележка на Скати. Дълбоко в ума му бе зазвъняла някаква аларма.

Скатах се наведе напред през масата и Софи и Джош приближиха глави до нея, за да я чуят.

— След като човек използва цялата си естествена аурална енергия, силата започва да черпи енергия от плътта му.

— И какво става тогава? — попита Софи.

— Някога чувала ли си за спонтанно човешко възпламеняване?

Момичето гледаше неразбиращо, но Джош кимна.

— Аз съм чувал. Хората изведнъж лумват в пламъци без никаква причина; това е градска легенда.

Скати поклати глава.

— Не е легенда. В историята са документирани много случаи — каза тя безпристрастно. — Дори самата аз съм била свидетелка на няколко. Може да се случи за миг и огънят, който обикновено тръгва от стомаха и дробовете, гори толкова буйно, че оставя след себе си кажиречи само пепел. Сега трябва да бъдеш внимателна, Софи. Всъщност искам да ми обещаеш, че днес няма да използваш повече силата си, каквото и да става.

— И Фламел е знаел това — каза бързо Джош, без да може да прикрие гнева в гласа си.

— Разбира се — отвърна спокойно Девата-воин.

— И не сметна за необходимо да ни го каже, така ли? — тросна се той. Ру хвърли поглед към тях, като го чу да повишава глас, затова момчето си пое дълбоко дъх и продължи с дрезгав шепот: — Какво друго не ни казва Фламел? — попита то настоятелно. — Какво друго идва в комплект с този „дар“? — Той почти изплю последната дума.

— Всичко стана толкова бързо, Джош — рече Скати. — Просто нямаше време да бъдете обучени и инструктирани както трябва. Но искам да запомниш, че Никола е искрено загрижен за вас. Опитва се да ви опази.

— Нищо не ни заплашваше, преди да го срещнем — рече Джош.

Кожата върху скулите на Скатах се обтегна и мускулите по врата и раменете ѝ заиграха. Нещо мрачно и страховито проблесна в зелените ѝ очи.

Софи се пресегна и постави длани върху ръцете на Джош и Скати.

— Стига — каза тя уморено. — Не бива да се караме помежду си.

Джош се канеше да отговори, но изразът върху изтощеното лице на сестра му го уплаши и той кимна.

— Добре. Засега — добави.

Скатах също кимна.

— Софи е права. — Тя се обърна да погледне Джош. — Голямо нещастие е, че в момента всичко е стоварено върху нейните плещи. Жалко, че твоите сили не бяха пробудени.

— Ти не съжаляваш и наполовина колкото мен — каза той, без да може да скрие горчивината в гласа си. Въпреки всичко, което бе видял,

и макар че познаваше опасностите, искаше да притежава същата сила като близначката си. — Но още не е късно, нали? — попита бързо.

Скати поклати глава.

— Можеш да бъдеш пробуден по всяко време, но не знам кой има силата да го стори. Трябва да бъде направено от Древен, а са останали само шепа от тях с този талант.

— Кой например? — попита момчето, гледайки към Девата-воин, но сестра му бе тази, която отвърна отнесено:

— В Америка биха могли да го сторят Черната Анис или Персефона.

Джош и Скати се обърнаха да я погледнат.

Софи премигна изненадано.

— Знам имената, но нямам представа кои са. — Очите ѝ изведнъж се напълниха със сълзи. — Имам всичките тези спомени... а те дори не са мои.

Джош хвана ръката на сестра си и я стисна нежно.

— Всичко това са спомените на Вещицата от Ендор — каза меко Скати. — И трябва да се радваш, че не познаваш Черната Анис и Персефона. Особено Черната Анис — добави тя мрачно.

— Изненадана съм, че баба ми я е оставила жива, щом е знаела къде е.

— Тя е в Кетскилс... — започна Софи, но Девата-воин се протегна и я ощипа по ръката. — Ох!

— Просто исках да те разсея — обясни Скатах. — Дори не си мисли за Черната Анис. Има имена, които изобщо не бива да се изричат на глас.

— Това е все едно да кажеш на някой да не мисли за слонове — рече Джош. — След това човек не може да мисли за нищо друго, освен за тях.

— Тогава нека ти дам друга тема за размисъл — каза тихо Скати. — Пред прозореца има двама полицаи, които ни зяпат. Не поглеждайте — добави тя бързо.

Но беше прекалено късно. Джош се обърна да погледне и каквото и изражение да бе пробягало по лицето му — потрес, ужас, вина или страх, — то накара полицаите да се втурнат в кафенето, като единият измъкна автоматичния си пистолет от кобура, а другият бърбеше припряно по радиото си, докато вадеше палката.

---

[1] Френска марка естествено газирана минерална вода. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 9

Напъхал ръце дълбоко в джобовете на коженото си яке, все още в своите не особено чисти черни джинси и ожулени каубойски ботуши, Никола Фламел не изглеждаше не на място сред ранните работници и бездомниците, които бяха започнали да се появяват по улиците на Париж. Жандармите, събрани на малки групички по ъглите, говореха разпалено или слушаха съсредоточено радиостанциите си.

Не за първи път го преследваха по тези улици, но за първи път той нямаше съюзници и приятели, които да му помогнат. Двамата с Пернел се бяха върнали тук през 1763-а в края на Седемгодишната война. Един стар приятел се нуждаеше от помощта им, а семейство Фламел никога не отказваха на приятел. За нещастие обаче Дий бе открил къде се намират и ги бе подгонил по улиците с армия облечени в черно убийци, никой от които не бе истински човек.

Тогава се бяха измъкнали. Но сега измъкването може би нямаше да е толкова лесно. Париж се бе променил напълно. Когато барон Осман го бе проектирал наново през XIX век, бе унищожил голяма част от средновековните квартали на града, който Никола толкова добре познаваше. Всички скривалища, тайни подземия и скрити тавани бяха изчезнали. Някога той познаваше всяка уличка, всеки лъкатушещ проход и скрит двор в Париж; сега знаеше колкото един средностатистически турист.

А в настоящия момент не само Макиавели ги преследваше, но и цялата френска полиция бе излязла да ги търси. И Дий също идваше насам. А както Фламел много добре знаеше, Джон беше способен кажи-речи на всичко.

Никола вдиша хладния предутринен парижки въздух и хвърли поглед на евтиния електронен часовник, който носеше на лявата си китка. Той все още бе нагласен на тихоокеанско време, по което сега бе осем и двацет вечерта, а това означаваше — той направи бързо изчисление наум, — че в Париж е пет и двацет сутринта. Помисли си за миг дали да не свери часовника си по Гринуичкото време, но реши

да не го прави. Преди няколко месеца, когато се бе опитал да го нагласи на лятното време, той бе започнал бясно да пиука и да мига. Никола го бе човъркал повече от час без никакъв успех, а на Пернел ѝ бяха нужни само трийсет секунди, за да го оправи. Всъщност Фламел носеше часовника само защото имаше брояч. Всеки месец, когато двамата с Пернел приготвяха нова доза от отварата за безсмъртие, той нагласяше брояча на 720 часа и го оставяше да отброи до нула. С течение на годините бяха открили, че отварата е съобразена с лунния цикъл и действа приблизително трийсет дни. През месеца те старееха бавно, почти недоловимо, но след като изпиеха отварата, резултатите от процеса на стареене бързо изчезваха — косата потъмняваше, бръчките се смаляваха и изглаждаха, болящите ги стави и схванатите мускули ставаха отново гъвкави, зрението и слухът се изостряха.

За нещастие това не беше рецепта, която можеше да бъде преписана; всеки месец тя беше уникална и всяка рецепта действаше само веднъж. „Книгата на Авраам Мага“ беше написана на език, предшестваш човечеството, при това с изменчив, вечно движещ се шрифт, така че в тънката книжка се съдържаха цели библиотеки от знание. Но всеки месец на седма страница на ръкописа с меден обков се появяваше тайната на вечния живот. Пълзящият шрифт оставаше неподвижен само за час, преди да се размести, разкриви и изчезне.

Единствения път, когато Фламел бе опитал да използва една рецепта два пъти, тя всъщност ускори процеса на стареене. За щастие Никола беше изпил само една малка глътка от безцветната, съвсем обикновена наглед течност, когато Пернел забеляза, че около очите и по челото му се появяват бръчки и че космите от брадата му падат. Тя изби чашата от ръката му, преди да отпие пак. Въпреки това бръчките останаха на лицето му, а гъстата брада, с която толкова се гордееше, така и не порасна наново.

Фламел и съпругата му бяха приготвили последната порция от отварата в полунощ миналата неделя, преди по-малко от седмица. Той натисна левия бутон на часовника си, за да се покаже секундомерът: бяха изтекли 116 часа и 21 минути. Като натисна бутона още веднъж, се появи и оставащото време: 603 часа и 39 минути, или около 25 дни. Докато гледаше, часовникът отброи още една минута: 38 минути. Двата с Пернел щяха да стареят и да губят сили, и разбира се, всеки път, когато някой от тях използваше силата си, това само щеше да

ускорява напредването на възрастта им. Ако не си върнеше Книгата до края на месеца, за да приготви нова порция отвара, и двамата щяха бързо да се състарят и да умрат.

И светът щеше да умре заедно с тях.

Освен ако...

Една полицейска кола изрева покрай него с виеща сирена. Последва я втора и трета. Както и всеки друг на улицата, Фламел се обърна да ги проследи с поглед. Последното, което му трябваше, бе да привлече внимание към себе си, като се отличава от тълпата.

Трябваше да си върне Сборника. „Остатъка от Сборника“ — напомни си той, докосвайки несъзнателно с ръка гърдите си. Скрита под тениската му, на кожена връв висеше проста правоъгълна памучна торбичка, която Пернел му бе ушила преди половин хилядолетие, когато намери Книгата. Тя я беше направила, за да държат в нея древното томче, а сега торбичката съдържаше само двете страници, които Джош бе успял да откъсне. Книгата все още беше извънредно опасна в ръцете на Дий, но именно последните две страници съдържаха магията, известна като Последното призоваване, от която Джон се нуждаеше, за да върне на този свят своите господари Тъмните древни.

А Фламел не би позволил — не можеше да позволи — това.

Двама полицаи се появиха иззад един ъгъл и закрачиха по средата на улицата. Взираха се настойчиво в някои от пешеходците и надничаха през витрините на магазините, но минаха покрай Никола, без изобщо да го погледнат втори път.

Той знаеше, че сега най-важното за него е да намери сигурно убежище за близнаците. А това означаваше, че трябва да открие някой безсмъртен, живеещ в Париж. Във всеки голям град по света имаше хора, чиято продължителност на живота обхващаше векове или дори хилядолетия, и Париж не правеше изключение. Фламел знаеше, че безсмъртните обичат големите градове, където можеха да останат анонимни и беше по-лесно да се изгубят сред постоянноменящото се население.

Много отдавна Никола и Пернел бяха започнали да осъзнават, че в сърцето на всеки мит и легенда има зрънце истина. А всички народи разказваха истории за хора, живели необикновено дълго: безсмъртните.

През вековете семейство Фламел бяха срещали три напълно различни вида безсмъртни хора. Едните бяха Отколешните, от които в момента бяха останали живи не повече от няколко души и които произхождаха от много далечното минало на земята. Някои от тях бяха станали свидетели на цялата човешка история и това ги бе направило нещо повече — и по-малко — от хора.

Освен това имаше неколцина, които като Никола и Пернел бяха открили сами как да станат безсмъртни. През хилядолетията тайните на алхимията бяха откривани, губени и преоткривани безброй пъти. Една от най-големите алхимични тайни беше рецептата за безсмъртие. А цялата алхимия — и може би дори съвременната наука — имаха един-единствен първоизточник: „Книгата на Авраам Мага“.

Третата група бяха тези, на които им бе даден дарът на безсмъртието. Това бяха хора, които случайно или преднамерено бяха привлекли вниманието на един или друг от Древните, останали на този свят след Гибелта на Дану Талис. Древните постоянно търсеха личности с необичайни способности, които да привлекат към каузата си. А в замяна на тяхната служба им даваха дълъг живот. Много малко хора можеха да откажат такъв дар. Освен това той осигуряваше абсолютна, непоклатима вяност... защото можеше да бъде отнет също толкова бързо, колкото е даден. Никола знаеше, че ако срещне безсмъртни в Париж, дори и да ги е познавал в миналото, ще има съвсем реална опасност те да са на служба при Тъмните древни.

Той минаваше покрай една денонощна видеотека, която рекламираше свръхскоростен интернет, когато забеляза табелата на прозореца с надпис на десет езика: „Вътрешни и международни разговори. Най-ниски цени“.

Бутна вратата и изведнъж го лъхна киселият мирис на немити тела, застоял парфюм, мазна храна и озон от твърде много наблъскани нагъсто компютри. Заведението беше изненадващо пълно: група ученици, които изглеждаха така, сякаш са будували цяла нощ, се бяха струпали около три компютъра, върху които се виждаше логото на „Светът на Уоркрафт“, докато повечето от другите уреди бяха заети от сериозни млади мъже и жени, взиращи се напрегнато в екраните. Докато си проправяше път към щанда в дъното, Никола видя, че повечето от тях пишат имейли и чатят. Усмихна се леко — само преди няколко дни, в понеделник сутринта, когато в книжарницата беше

спокойно, Джош бе изгубил цял час да му обяснява разликата между тези два начина на комуникация. Дори му беше направил негов собствен имейл адрес, който Фламел се съмняваше, че някога изобщо ще използва, макар че можеше да види някаква полза от програмите за чат.

Младата китайка зад щанда беше облечена в съдрани и оръфани дрехи, които според Никола ставаха само за боклука, но той предположи, че вероятно струват цяло състояние. Носеше тежък готически грим и бе заета да лакира ноктите си, когато Фламел застана пред щанда.

— Три евро за петнайсет минути, пет за трийсет, седем за четирийсет и пет, десет за час — избъбри тя на ужасен френски, без да вдига поглед.

— Искам да проведе международен разговор.

— В брой или с кредитна карта? — Девойката още не бе вдигнала глава и Никола забеляза, че почерня ноктите си не с лак, а с флумастер.

— С кредитна карта. — Искаше да запази малкото налични пари, с които разполагаше, за да купи някаква храна. Макар че той самият ядеше рядко, а Скатах изобщо не ядеше, трябваше да храни децата.

— Използвайте кабинка номер едно. Инструкциите са на стената.

Фламел влезе в стъклената кабинка и затвори вратата зад себе си. Виковете на учениците заглъхнаха, но тясното помещение миришеше силно на застояла храна. Той прочете бързо инструкциите, докато вадеше от задното отделение на портфейла си кредитната карта, която бе използвал, за да купи горещ шоколад на близнаците. Тя беше на името на Ник Флеминг — името, което Никола бе използвал през последните десет години — и той за миг се зачуди дали Дий или Макиавели не можеха да го проследят чрез нея. Знаеше, че със сигурност могат, но една бърза усмивка изкриви тънките му устни: какво значение имаше? Щяха само да разберат, че той е в Париж — нещо, което и без това вече знаеха. Следвайки инструкциите на стената, Фламел набра кода за международен достъп, а после и номера, който Софи бе измъкнала от спомените на Вещицата от Ендор.

Линията пропукваше и цъкаше от презокеанските смущения, а после, на повече от девет хиляди километра оттам, един телефон зазвъня. Беше вдигнат на второто позвъняване.

— „Охай Вали Нюз“. С какво мога да ви помогна? — Гласът на младата жена беше изненадващо ясен.

Никола нарочно използва силен френски акцент.

— Добро утро... или по-скоро за вас е добър вечер. Радвам се да ви открия още в офиса. Обаждат ви се мосю Монморанси от Париж, Франция. Аз съм репортер във вестник „Монд“. Току-що видях в интернет, че там сте преживели доста вълнуваща вечер.

— Божичко, новините наистина се разпространяват бързо, господин...

— Монморанси.

— Монморанси. Да, наистина имахме необикновена вечер. С какво можем да ви помогнем?

— Бихме искали да включим статия в тазвечерния брой. Чудех се дали имате репортер на мястото на събитието?

— Всъщност в момента всичките ни репортери са в централната част на града.

— Как мислите, дали ще е възможно да ме свържете с някой от тях? Бих искал да получа кратко описание на местопроизшествието и коментар. — И като не получи отговор веднага, бързо добави: — Вашият вестник ще получи съответните благодарности, разбира се.

— Чакайте да видя дали ще мога да ви прехвърля към един от нашите репортери на улицата, господин Монморанси.

— Мерси. Много съм ви благодарен.

Линията изпука отново и настъпи дълга пауза. Никола предполагаше, че администраторката говори с репортера, преди да му прехвърли разговора. Чу се още едно пукане и момичето каза:

— Свързвам ви...

Той тъкмо ѝ благодареше, когато на телефона се обади.

— Майкъл Карол, „Охай Вали Нюз“. Разбрах, че се обаждате от Париж, Франция? — В гласа му се долавяше нотка на недоверие.

— Да, така е, мосю Карол.

— Новините се разпространяват бързо — каза репортерът, повтаряйки думите на администраторката.

— Интернет — рече неопределено Фламель и добави: — Има видеоклип в „Ютюб“. — Ни най-малко не се съмняваше, че в мрежата има кадри от местопроизшествието в Охай. Обърна се да огледа интернет кафенето. От мястото, на което стоеше, можеше да види

половин дузина екрани; всеки от тях показваше уебстраница на различен език. — Помолиха ме да взема интервю за страницата ни за изкуство и култура. Един от редакторите ни често е посещавал вашия прекрасен град и си е купил няколко изумителни стъклени изделия от един магазин на Охай Авеню. Не съм сигурен дали го знаете: магазинът продава само огледала и стъклария — добави Никола.

— „Антиквариат Вещерли“ — каза моментално Майкъл Карол. — Знам го много добре. Боя се, че е напълно унищожен от експлозия.

Фламел изведнъж усети, че не може да си поеме дъх. Хеката беше умряла, защото той заведе близнаците в нейното Сенкоцарство; нима и Вещицата от Ендор я бе постигнала същата участ? Той се прокашля и преглътна тежко.

— А собственичката, госпожа Вещерли? И тя ли е...?

— Тя е добре — отвърна репортерът и Никола почувства как го залива вълна от облекчение. — Току-що говорих с нея. Намира се в забележително добро настроение за човек, чийто магазин току-що е бил взривен. — Той се изсмя и добави: — Каза, че когато човек живее толкова дълго като нея, вече нищо не може да го изненада.

— Тя още ли е там? — попита Фламел, мъчейки се да скрие нетърпението в гласа си. — Дали би желала да направи изявление за френската преса? Кажете й, че на телефона е Никола Монморанси. Говорили сме веднъж; сигурен съм, че ще си спомни — добави той.

— Ще я попитам...

Гласът заглъхна и Фламел чу как репортерът вика Дора Вещерли. На заден фон чуваше също така безброй сирени на по-лицейски коли, пожарни и линейки, както и по-тихите викове на развълнувани хора.

И всичко това беше по негова вина.

Той тръсна глава. Не, вината не беше негова. Това беше дело на Дий. Джон нямаше чувство за мярка; през 1666 година той бе изгорил Лондон почти до основи, през 40-те години на XIX век беше опустошил Ирландия чрез Големия глад, през 1906-а беше унищожил по-голямата част от Сан Франциско — а сега бе изпразнил гробищата около Охай. Без съмнение улиците бяха засипани с кости и трупове. Никола чу приглушения глас на репортера, а после звука от подаването на мобилен телефон.

— Мосю Монморанси? — каза учтиво Дора на безупречен френски.

— Мадам. Не сте пострадала, нали?

Гласът на Дора спадна до шепот и тя премина на старофренски, който би бил неразбираем за всеки съвременен подслушвач.

— Не е толкова лесно да ме убият — каза тя бързо. — Дий се измъкна, нарязан, насинен, посмачкан и много, много разстроен. — Вие всички добре ли сте? И Скатах?

— Скати е добре. Само че имахме среща с Николо Макиавели.

— Значи той е още жив. Сигурно Джон го е предупредил. Внимавай, Никола. Макиавели е по-опасен, отколкото можеш да си представиш. Той е по-хитър даже и от Дий. Трябва да приключваме — добави тя бързо. — Репортерът тук започва да става подозрителен. Сигурно си мисли, че ти давам по-интересна история от тази, която дадох на него. Какво искаш?

— Нуждая се от помощта ти, Дора. Трябва да знам на кого в Париж мога да имам доверие. Трябва да скрия децата някъде. Изтощени са.

— Хммм. — Линията пропука със звук като от шумоляща хартия. — Не знам кой в момента е в Париж. Но ще разбера — каза тя решително. — Кое време е там?

Той хвърли поглед към часовника си и направи сметката.

— Пет и половина сутринта.

— Иди при Айфеловата кула. Бъди там в седем и чакай десет минути. Ако успея да намеря някой, заслужаващ доверие, ще го пратя да се срещне с теб там. Ако не се появи никой, когото познаваш, отиди пак в осем, а после и в девет. Ако до девет още не е дошъл никой, ще знаеш, че в Париж няма човек, на когото можеш да се довериш, и ще трябва да се оправяш сам.

— Благодаря, мадам Дора — каза той тихо. — Няма да забравя този дълг.

— Между приятели няма дългове — каза тя. — А, и още нещо, Никола, гледай да държиш внучката ми далеч от неприятности.

— Ще се постарая — каза Флаemel. — Но знаеш я каква е: неприятностите сами й се лепят. Макар че точно в момента тя бди над близнаците в едно кафене недалеч оттук. Там поне не може да се забърка в никаква беля.

ГЛАВА 10

Скатах вдигна крака си, опря пета в седалката на един стол и го блъсна силно. Дървеният стол се запремята по пода и се заби в двамата полицаи, докато влизаха през вратата. Те се строполиха на земята, радиостанцията излетя от ръката на единия, а палката — от ръката на другия. Грачещата радиостанция се плъзна и спря в краката на Джош. Той се наведе и изля горещия си шоколад върху нея. Изскочиха искри и тя замлъкна.

Девата-воин се изправи бързо. Без да обръща главата си, вдигна ръка и посочи към Ру.

— Ти. Стой където си. И през ум да не ти минава да звъниш на полицията.

С разтуптяно сърце Джош хвана Софи, дръпна я от масата и я забути към дъното на кафенето, като я прикриваше с тяло от полицаите на вратата.

Единият полицаи вдигна пистолет. Нунчакуто на Скати халоса дулото с такава сила, че огъна метала и оръжието изхвърча от ръката на мъжа.

Вторият полицаи се надигна на крака, измъквайки дълга черна палка. Дясното рамо на Скатах се приведе и нунчакуто промени посоката си наред въздуха. Трийсетсантиметровата заякчена дървена пръчка удари полицейската палка току над късата ѝ дръжка. Палката се пръсна на трески. Девата-воин дръпна нунчакуто обратно и то падна в протегнатата ѝ длан.

— В много лошо настроение съм — каза тя на безупречен френски. — Повярвайте ми, изобщо не ви се иска да се биете с мен.

— Скати... — изсъска тревожно Джош.

— Не сега — сопна се Девата-воин на английски. — Не виждаш ли, че съм заета?

— Да, ама скоро ще си още по-заета — извика момчето. — Много по-заета. Погледни навън.

По улицата право към кафенето тичаше полицейски отряд за борба с безредиците — в черни защитни облекла, шлемове, покриващи цялата глава, и щитове, — въоръжен с палки и пушки.

— RAID^[1] — прошепна ужасено сервитьорът.

— Същото като SWAT^[2] — каза Скатах на английски, — само че са по-корави. — В гласа ѝ прозвуча почти задоволство. Тя хвърли кос поглед към и попита рязко на френски: — Тук има ли заден изход?

Вцепенен от шока, сервитьорът се взираше в приближаващия отряд и не реагира. Скати замахна с нунчакуто и заобленият му край профуча толкова близо до лицето на мъжа, че вятърът го накара да премигне.

— Има ли заден изход? — попита тя отново, само че на английски.

— Да, да, разбира се.

— Тогава изведи приятелите ми.

— Не... — започна Джош.

— Нека и аз да направя нещо — каза Софи. През съзнанието ѝ прелитаха дузина магии за вятър. — Мога да помогна...

— Не — възпротиви се момчето и посегна да хване близначката си, точно когато русата ѝ коса запука от сребърни искри.

— Вън! — извика Девата-воин и изведнъж сякаш цялото ѝ лице се промени, скулите и брадичката изпъкнаха, а зелените ѝ очи станаха огледални. За миг в лицето ѝ се появи нещо древно, първично и съвсем чуждо. — Аз мога да се погрижа за това. — Тя развъртя нунчакуто, образувайки непробиваем щит между себе си и двамата полицаи. Единият вдигна стол и го хвърли към нея, но нунчакуто го направи на трески.

— Ру, изведи ги веднага оттук! — изръмжа Скати.

— Насам — каза ужасеният сервитьор на английски с американски акцент. Той се втурна край близнаците и ги поведе по тесен, студен коридор. Излязоха в малък, зловонен двор, задръстен от кофи за боклук и парчета от счупени ресторантски мебели, сред които се търкаляше даже отдавна захвърлена новогодишна елха. Зад тях се разнесе звук от трошащо се дърво.

Ру посочи към една червена порта и продължи на английски. Лицето му беше бледо като тебешир.

— Оттам се излиза в уличката. Свийте наляво за улица „Дюнкерк“; надясно ще излезете до метростанцията на Гар дю Нор. — Зад тях се чу ужасен трясък, последван от звука на разбиващо се стъкло. — Вашата приятелка сериозно го е загазила — измуча той жално. — Тези спецчасти ще потрошат кафенето. Как ще обясня това на собственика?

Отвътре се чу нов трясък. Една керемиди се плъзна от покрива и се разби на двора.

— Хайде, вървете. — Той завъртя номерата на катинара с цифров код и отвори вратата.

Софи и Джош не му обърнаха внимание.

— Какво да правим? — попита Джош близначката си. — Да вървим ли, или да останем?

Сестра му поклати глава. Погледна към Ру и снижи гласа си до шепот.

— Няма къде да отидем, не познаваме никого в този град, освен Скати и Никола. Нямаме никакви пари, нито паспорти.

— Бихме могли да отидем в американското посолство. — Джош се обърна към сервитьора. — В Париж има ли американско посолство?

— Да, разбира се, на „Габриел“, до хотел „Крийон“. — Младежът с бръснатата глава трепна, щом мощен тътен разтrese цялата сграда, изпълвайки въздуха с миниатюрни частици прах. Стъклото на прозореца до тях се напука от горе до долу и още керемиди се посипаха от покрива.

— А какво ще им кажем в посолството? — попита Софи. — Те ще искат да знаят как сме се озовали тук.

— Били сме отвлечени? — предложи Джош. А после го прониза една внезапна мисъл и той усети, че му прилява. — Ами какво ще кажем на мама и татко? Как ще им обясним това?

Съдове дрънчаха и се чупеха, а после се разнесе силен трясък.

Софи наклони глава на една страна и отметна косата зад ухото си.

— Това беше главната витрина. — Тя направи крачка назад към вратата. — Трябва да ѝ помогна. — Струйки мъгла плъзнаха от пръстите ѝ, докато посягаше към дръжката.

— Не! — Джош я сграбчи за ръката и между тях пропука статично електричество. — Не можеш да използваш силата си —

прошепна той напрегнато. — Прекалено си изтощена; спомни си какво каза Скати. Можеш да избухнеш в пламъци.

— Тя ни е приятелка, не можем да я изоставим — тросна се Софи. — Аз поне няма да я изоставя. — Брат ѝ беше саможив по характер и открай време му беше трудно да си създава приятели в училище и да ги задържа, докато тя беше изключително вярна на своите и бе започнала да мисли за Скати като за нещо повече от обикновена приятелка. Макар че силно обичаше брат си, винаги бе искала да има сестра.

Джош хвана Софи за рамото и я извъртя към себе си. Вече беше с цяла глава по-висок от нея и трябваше да гледа от горе на долу към сините ѝ очи, които отразяваха неговите.

— Тя не ни е приятелка, Софи. — Гласът му беше тих и сериозен. — Никога няма да ни бъде приятелка. Тя е две хиляди и петстотин годишно... нещо си. Сама ни призна, че е вампир. Видя как се промени лицето ѝ преди малко: тя дори не е човек. А и... не съм сигурен, че е всичко онова, за което я представя Фламел. Знам, че не е!

— Какво имаш предвид? — попита Софи. — Какво искаш да кажеш?

Джош отвори уста да отговори, но поредица от силни трясъци разтредоха цялата сграда. Скимтейки от страх, Ру се стрелна навън в уличката. Близнаците не му обърнаха внимание.

— Какво имаш предвид? — попита пак Софи.

— Дий каза...

— Дий!

— Говорих с него в Охай. Докато ти беше в магазина с Вещицата от Ендор.

— Но той е наш враг!

— Само защото Фламел казва така — рече бързо Джош. — Софи, той ми каза, че Никола е престъпник, а Скатах не е нищо повече от наемен бияч. Каза, че била прокълната да носи тялото на тийнейджърка до края на живота си заради своите престъпления. — Момчето поклати глава и продължи забързано с тих и напрегнат глас: — Сестричке, ние не знаем почти нищо за тези хора — Фламел, Пернел и Скатах. Единственото, което ни е известно, е, че те те направиха различна... опасно различна. Отведоха ни на другия край на света и виж в какво положение сме сега. — Докато говореше, сградата

се разтърси и още дузина керемиди се плъзнаха от покрива и се разбиха на двора, пръскайки остри късчета във въздуха около близнаците. Джош извика, когато едно парченце го жилна по ръката. — Не можем да им вярваме, Соф. Не бива.

— Джош, ти си нямаш представа какви сили ми дадоха те... — Софи улови ръката на брат си и сред вонята на разлагаща се храна се разнесе аромат на ванилия, а миг по-късно и мирис на портокали, когато аурата на Джош припламна за кратко в златно. — О, Джош, какви неща бих могла да ти разкажа! Аз знам всичко, което знаеше Вещицата от Ендор...

— И това те разболява! — изкрещя ядно той. — Освен това, не забравяй, че ако използваш силите си още веднъж, можеш буквално да избухнеш.

Аурите на близнаците пламтяха в златно и сребърно. Софи зажумя, докато порой от впечатления, смътни мисли и случайни идеи заля съзнанието ѝ. Сините ѝ очи премигнаха, станали за момент сребърни, и тя изведнъж осъзна, че долавя мислите на брат си. Изтръгна ръката си от неговата и мислите и усещанията моментално избледняха.

— Ти завиждаш! — прошепна тя изумена. — Завиждаш на силата ми.

Руменина обагри бузите на Джош и Софи зърна истината в очите му още преди той да изрече лъжата.

— Не завиждам!

Внезапно един облечен в черно полицаи разби вратата и изскочи на двора. През стъклото на шлема му минаваше дълга пукнатина и единият от черните му ботуши липсваше. Без да спира, той изкуцука покрай тях и изчезна в уличката. Те чуха как шляпането на босия му крак и тропането на кожената подметка на другия се отдалечават.

После на двора излезе Скати. Въртеше нунчакуто си, както Чарли Чаплин — своето бастунче. Нямаше нито един разместен косъм, нито един белег по тялото, а зелените ѝ очи бяха ярки и бдителни.

— О, сега вече съм в много по-добро настроение — обяви тя.

Близнаците погледнаха към коридора зад нея. Нищо и никой не мърдаше в тъмнината там.

— Но те бяха около десетина... — започна Софи.

Скатах сви рамене.

— Всъщност дванайсет.

— Вържени... — каза Джош. Хвърли кос поглед към сестра си, а после премести пак очи върху Девата-воин. Преглътна тежко. — Ти не... не ги уби, нали?

Откъм магазина се чу прекършване на дърво и нещо се строполи на пода.

— Не, просто... спят. — Скати се усмихна.

— Но как... — започна Джош.

— Аз съм Девата-воин — каза простичко тя.

Софи долови смътно движение в сумрака и отвори уста да изпищи, точно когато фигурата се появи от коридора и дългопръстата ѝ ръка се отпусна върху рамото на Скатах. Девата-воин не реагира.

— Не мога да ви оставя сами и за десет минути — каза Никола Фламел, излизайки от сенките. Кимна към отворената порта. — По-добре да вървим — добави той, побутвайки ги към уличката.

— Изтърва боя — каза му Джош. — Бяха десет човека...

— Дванайсет — поправи го бързо Скатах.

— Знам — каза алхимикът с крива усмивка. — Само дванайсет: не са имали никакъв шанс.

---

[1] Съкращение от Recherche Assistance Intervention Dissuasion — антитерористично подразделение във френската полиция. — Б.пр. ↑

[2] Съкращение от Special Weapons And Tactics — специално подразделение на американската полиция. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

— Избягали! — изръмжа доктор Джон Дий по мобилния телефон. — Нали ги беше обкръжил? Как така им позволи да се измъкнат?

От другата страна на Атлантика Николо Макиавели запази спокойствие и самообладание и само стягането на мускулите на челюстта му издаде неговия гняв.

— Ти си забележително добре информиран.

— Имам си източници — тросна се Дий и тънките му устни се извиха в грозна усмивка. Знаеше, че Макиавели ще побеснее от мисълта, че има шпионин в лагера си.

— Ти също си ги бил приклешил в Охай, доколкото разбрах — продължи меко италианецът, — обкръжени от армия живи мъртъвци. И все пак те са се измъкнали. Как така им позволи да го направят?

Дий се облегна назад в меката кожена седалка на летящата лимузина. Лицето му бе огряно само от екранчето на телефона. Сиянието обгръщаше скулите му в студена светлина и очертаваше острата му козя брадичка, оставяйки очите му в сянка. Той не беше казал на Макиавели, че е използвал некромантия, за да съживи армия от мъртви хора и зверове. Дали това не беше изтънченият начин на италианеца да му подсказва, че има шпионин в неговия лагер?

— Къде си сега? — попита Макиавели.

Джон хвърли поглед през прозореца на лимузината, опитвайки се да разчете прелитащите покрай него пътни знаци.

— Някъде на 101-а магистрала, насочвам се към Ел Ей. Самолетът ми е зареден с гориво и готов за излитане, и имаме разрешение да се вдигнем във въздуха веднага щом пристигна.

— Очаквам те да бъдат заловени, преди да кацнеш в Париж — каза Николо. Линията пукаше силно и той направи пауза, преди да добави: — Смятам, че ще опитат да се свържат със Сен Жермен.

Дий се изправи рязко в седалката.

— Граф Сен Жермен ли? Той се е върнал в Париж? Чух, че бил умрял в Индия, докато търсел изгубения град Офир^[1].

— Явно не е. Притежава апартамент на „Шан-з-Елизе“ и доколкото знаем, две къщи в покрайнините. Всички те са под наблюдение. Ако Фламел се свърже с него, ще разберем.

— Не ги оставяй да се измъкнат и този път — излая Дий. — Господарите ни няма да са доволни. — Той затвори рязко телефона, преди Макиавели да успее да отговори. После зъбите му се бялнаха в бърза усмивка. Мрежата се затягаше все повече и повече.

— Понякога той е такова дете — промърмори на италиански Макиавели. — Винаги трябва да има последната дума.

Застанал сред развалините на кафенето, той внимателно затвори телефона си и огледа опустошението наоколо. Сякаш през заведението беше минало торнадо. Всички мебели бяха потрошени, прозорците — изпочупени, и дори по тавана имаше пукнатини. Чаши и чинии, разбити на сол, се смесваха с разсипани зърна кафе, разпилени чаени листенца и смачкани пасти. Николо се наведе да вдигне една вилица. Беше огъната във формата на идеално S. Той я захвърли и тръгна през останките. Скатах беше победила дванайсет добре обучени и тежковъоръжени антитерористи, без изобщо да си дава зор. Италианецът смътно се бе надявал, че може да е загубила част от бойните си умения през годините след последната им среща, но изглежда, надеждите му бяха напразни. Сянката беше също толкова смъртоносна както винаги. Щеше да му е трудно да се доближи до Фламел и децата, докато Девата-воин бе наоколо. През дългия си живот Николо я беше срещал поне половин дузина пъти и винаги едва се беше отървавал жив. Последната им среща се бе състояла сред замръзналите руини на Сталинград през зимата на 1942 година. Ако не беше тя, неговите войски щяха да превземат града. Тогава той се бе заклел, че ще я убие: може би сега беше моментът да изпълни това обещание.

Но как да убиеш неубиваемото? Какво би могло да устои срещу Девата-воин, която е обучавала всички най-велики герои в историята, сражавала се е във всеки голям конфликт и чийто боен стил лежи в сърцевината на почти всяко бойно изкуство?

Като излезе от разрушеното кафене, Макиавели вдиша дълбоко, прочиствайки дробовете си от горчивия парещ аромат на разпиляно

кафе и прокиснало мляко, който изпълваше въздуха. Дагон отвори вратата на колата, когато той се приближи, и италианецът видя отражението си в тъмните очила на своя шофьор. Поспря се, преди да влезе в автомобила, и хвърли поглед към полицаите, преградили улиците, струпаните на малки групички тежковъоръжени отряди за борба с безредиците и цивилните ченгета в необозначените си коли. Френските тайни служби бяха под негово командване, той можеше да заповядва на полицията и разполагаше с частна армия от стотици мъже и жени, които биха изпълнили нарежданията му, без да задават въпроси. И въпреки това знаеше, че никой от тях не може да се справи с Девата-воин. Макиавели взе решение и погледна към Дагон, преди да се качи в колата.

— Намери дисите^[2].

Дагон се вцепени, проявявайки рядък признак за някакво чувство.

— Дали е разумно? — попита той.

— Необходимо е.

---

[1] Митичен град, споменат в Библията, който бил прочут с богатствата си. — Б.пр. ↑

[2] Всички женски духове в скандинавската митология. Сред популярните диси са валкириите (жените-воини, прибиращи душите на падналите в битка) и норните (жените, определящи човешките съдби). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Вещицата каза, че в седем трябва да сме при Айфеловата кула и да чакаме там десет минути — каза Никола Фламел, докато бързаха по тясната уличка. — Ако през това време не се появи никой, трябва да се върнем пак в осем, а после в девет.

— Кой ще дойде? — попита Софи, като подтичваше, за да не изостава от широко крачещия Фламел. Беше капнала и няколкото минути седене в кафенето само я бяха накарали да осъзнае колко много е уморена. Краката ѝ бяха като оловни и чувстваше остри бодехи от лявата си страна.

Алхимикът сви рамене.

— Не знам. С когото Вещицата успее да се свърже.

— Ако допуснем, че в Париж има някой, който би рискувал да ти помогне — каза безгрижно Скатах. — Ти си опасен враг, Никола, а може би още по-опасен приятел. Смъртта и разрухата винаги са те следвали по петите.

Джош хвърли кос поглед към сестра си, знаейки, че тя слуша. Софи умишлено извърна глава, но той разбра, че разговорът я кара да се чувства неловко.

— Е, ако не се появи никой, ще минем към план Б — каза Фламел.

Устните на Скатах се извиха в невесела усмивка.

— Не знаех, че имаме дори план А. И какъв е план Б?

— Още не съм стигнал до него. — Той се ухили. После усмивката му помръкна. — Искане ми се Пернел да беше тук; тя щеше да знае какво да правим.

— Трябва да се разделим — каза изведнъж Джош.

Фламел, който вървеше начело, хвърли поглед през рамо.

— Няма да стане.

— Налага се — рече твърдо момчето. — Така е логично. — Но докато го казваше, се зачуди защо алхимикът не иска да се разделят.

— Джош е прав — обади се Софи. — Полицията търси четирима. Сигурна съм, че вече разполагат с описанието ни: двама тийнейджъри, червенокосо момиче и старец. Не сме твърде обикновена група.

— Старец ли? — Никола изглеждаше леко обиден и френският му акцент си пролича. — Скати е с две хиляди години постара от мен!

— Да, само че на мен не ми личат — подразни го с усмивка Девата-воин. — Да се разделим е добра идея.

Джош спря на изхода на тясната уличка и се огледа наляво и надясно. От всички страни виеха полицейски сирени.

Софи застана до брат си и макар че приликата в чертите им беше очевидна, той изведнъж забеляза, че сега по челото ѝ има бръчки, а ясните ѝ сини очи са помътнели и ирисите им са осеяни със сребърни точки.

— Каза, че трябва да завием наляво за улица „Дюнкерк“ или надясно за метростанцията.

— Не съм сигурен, че раздялата... — рече колебливо Никола.

Джош се обърна.

— Налага се — каза той решително. — Ние със Софи ще...

Но Фламел го прекъсна, клатейки глава:

— Добре. Съгласен съм, че трябва да се разделим. Но полицията може да търси близнаци...

— Ние не си приличаме чак толкова — каза бързо Софи. — Джош е по-висок от мен.

— Освен това и двамата имате руса коса и яркосини очи и никой от вас не говори френски — добави Скати. — Софи, ти идваш с мен. Две момичета няма да привличат особено внимание. Джош може да тръгне с Никола.

— Няма да оставя Софи... — възпротиви се момчето, изведнъж почувствало паника от самата мисъл да бъде разделено от сестра си в този непознат град.

— Със Скати ще бъда в безопасност — каза Софи с усмивка. — Прекалено много се тревожиш. А знам, че Никола ще се грижи за теб.

Джош не изглеждаше особено убеден.

— Предпочитам да остана със сестра си — каза той твърдо.

— Нека момичетата тръгнат заедно, така е по-добре — каза Фламел. — По-сигурно.

— По-сигурно ли? — попита невярващо момчето. — В това няма нищо сигурно.

— Джош! — срязва го Софи със същия тон, който понякога използваше майка им. — Стига. — Тя се обърна към Девата-воин. — Ще трябва да направиш нещо с косата си. Ако полицията има описание на червенокосо момиче в черно бойно облекло...

— Права си. — Лявата ръка на Скатах се раздвижи бързо и изведнъж между пръстите ѝ изникна къс нож. Тя се обърна към Фламел. — Ще ми трябва някакъв плат. — Без да чака отговор, го завъртя и повдигна износеното му кожено яке. С прецизни движения изрязва квадрат от гърба на широката му черна тениска. После пусна коженото яке обратно и сгъна парчето плат като кърпа, омота го около главата си и го завърза отзад, скривайки отличителната си коса.

— Това беше любимата ми тениска — промърмори алхимикът. — Имаше си стил. — Размърда неловко рамене. — А сега и на гърба ми е студено.

— Не се дръж като бебе. Ще ти купя нова — каза Скати. Хвана Софи за ръката. — Хайде. Да вървим. Ще се видим при Айфеловата кула.

— Знаеш ли пътя? — извика след нея Фламел.

Девата-воин се изсмя.

— Живяла съм тук почти шейсет години, забрави ли? Бях тук, когато построиха кулата.

Никола кимна.

— Е, опитай се да не привличаш внимание.

— Ще се опитам.

— Софи... — започна Джош.

— Знам — отвърна сестра му, — да внимавам. — Обърна се и прегърна бързо брат си. Аурите им пропукаха. — Всичко ще бъде наред — каза тя нежно, като забеляза страха в очите му.

Момчето се усмихна насила и кимна.

— Откъде знаеш? С магия ли?

— Просто знам — каза тя простичко. Очите ѝ за кратко просветнаха в сребристо. — Всичко това се случва с определена причина. Нали помниш пророчеството? Всичко ще се нареди добре.

— Вярвам ти — каза той, макар че не вярваше. — Внимавай и не забравяй — добави той, — никакъв вятър.

Софи още веднъж го прегърна бързо.

— Никакъв вятър — прошепна тя в ухото му, а после се дръпна и му обърна гръб.

Никола и Джош гледаха как Скати и Софи се отдалечават по улицата, насочвайки се към метростанцията; после се обърнаха в другата посока. Точно преди да свият зад ъгъла, момчето се озърна през рамо и видя, че сестра му направи същото. И двамата вдигнаха ръце и си махнаха за довиждане.

Джош изчака тя да се обърне и свали ръката си. Сега вече беше наистина сам, в един непознат град, на хиляди километри от дома, заедно с човек, на когото не вярваше и от когото бе започнал да се бои.

— Нали каза, че знаеш пътя? — попита Софи.

— Доста време не съм била тук — призна Девата-воин — и улиците малко са се променили.

— Но ти каза, че си била тук, когато са построили Айфеловата кула. — Тя спря, осъзнавайки внезапно какво е казала току-що. — А кога по-точно е било това?

— През 1889 година. Тръгнах си няколко месеца по-късно.

Скатах спря пред метростанцията и попита за пътя една продавачка на вестници и списания. Дребната китайка говореше много малко френски, така че Скати премина на друг език. Софи си даде сметка, че разпознава в него мандарин^[1].

Усмехнатата продавачка излезе иззад щанда и посочи надолу по улицата, говорейки толкова бързо, че момичето не успяваше да различи отделните думи въпреки познанията на Вещицата по езика. Звучеше като песен. Девата-воин благодари на жената, после ѝ се поклони и онази ѝ отвърна.

Софи хвана Скатах за ръката и я издърпа настрани.

— Нали уж не трябваше да привличаш внимание? — прошепна тя. — Хората почнаха да ни зяпат.

— Че какво зяпат? — попита Скати, искрено изненадана.

— О, ами сигурно как едно бяло момиче говори свободно китайски, а после се кланя — каза Софи с усмивка. — Интересна гледка беше.

— Един ден всички ще говорят мандарин, а поклоните са обикновена проява на учтивост — рече Девата-воин и тръгна по улицата в указаната от жената посока.

Софи я последва.

— Къде си научила китайски? — попита тя.

— В Китай. Всъщност разговарях с жената на мандарин, но също така знам ву и кантонски^[2]. През вековете съм прекарала доста време в Далечния изток. Там ми харесваше.

Двете повървяха мълчаливо, а после Софи попита:

— И колко езика говориш?

Скатах се намръщи и притвори очи за кратко, докато размишляваше.

— Шест или седем...

Момичето я прекъсна.

— Шест или седем; това е впечатляващо. Мама и татко искат да научим испански, а татко ни преподава гръцки и латински. Но аз много бих искала да науча японски. Имам голямо желание да посетя Япония — добави то.

— ... шест или седемстотин — допълни Скати, а после се изсмя гръмко на смаяното изражение на Софи и я хвана подръка.

— Е, предполагам, че някои от тях вече са мъртви езици, така че не съм сигурна дали се броят, но не забравяй, че съм живяла много дълго.

— Наистина ли си живяла две хиляди и петстотин години? — попита Софи, хвърляйки кос поглед към девойката, която изглеждаше на не повече от седемнайсет. Изведнъж се усмихна: никога не ѝ бе минавало през ум, че ще зададе подобен въпрос. Това беше просто още един пример за това колко се бе променил животът ѝ.

— Две хиляди петстотин и седемнайсет човешки години. — Скатах се усмихна със стиснати устни, така че вампирските ѝ зъби да не се виждат. — Веднъж Хеката ме изостави в едно особено гадно подземно Сенкоцарство. Трябваша ми векове, за да открия пътя навън. А когато бях по-млада, прекарвах много време в Сенкоцарствата на Лионес, Хи-Бразил и Тир На Ног^[3], където времето се движи с различен ход.

Времето в Сенкоцарствата не е същото като човешкото, така че всъщност броя само времето, което съм прекарала в този свят. А пък кой знае, може някой ден сама да разбереш какво е. Вие с Джош сте уникални и могъщи и ще ставате още по-могъщи, с овладяването на магията на стихииите. Ако не откриете сами тайната на безсмъртието,

някой може да ви я предложи като дар. Хайде, да пресичаме. — Тя хвана Софи за ръката и я помъкна през тясната улица.

Макар че беше едва шест сутринта, уличното движение вече се оживяваше. Микробуси правеха доставки за ресторанти и хладният утринен въздух бе започнал да се изпълва с аромати — на прясно изпечен хляб, сладкиши и кафе, — от които на човек му потичаше слюнка. Софи вдъхваше познатите ухания: кроасаните и кафето ѝ напомниха, че само преди два дни тя ги сервираше в кафенето. Премигна, за да спре внезапно залютелите в очите ѝ сълзи. Толкова много неща се бяха случили, толкова много неща се бяха променили през последните два дни.

— Какво ли е да живееш толкова дълго? — зачуди се тя на глас.

— Самотно — каза тихо Скати.

— А колко дълго... колко дълго ще живееш? — попита предпазливо момичето.

Девата-воин сви рамене и се усмихна.

— Кой знае? Ако внимавам, правя редовно упражнения и спазвам диетата си, бих могла да изкарам още някое и друго хилядолетие. — После усмивката ѝ повехна. — Но не съм неуязвима, нито пък непобедима. Мога да бъда убита. — Тя видя стреснатото изражение върху лицето на Софи и стисна ръката ѝ. — Само че това няма да стане. Знаеш ли колко човеци, безсмъртни, Древни, обръщенци и най-различни чудовища са се опитвали да ме убият?

Момичето поклати отрицателно глава.

— Е, честно казано, и аз не знам. Но са били хиляди. Може би дори десетки хиляди. А аз още съм жива; това за какво ти говори?

— Че си добра?

— Ха! Нещо повече от добра. Аз съм най-добрата. Аз съм Девата-воин. — Скатах спря и погледна към витрината на една книжарница, но Софи забеляза, че когато тя се обърна да заговори, яркозелените ѝ очи се стрелкаха във всички посоки, попивайки околната обстановка.

Устоявайки на изкушението да се обърне, Софи снижи гласа си до шепот.

— Следят ли ни? — С изненада откри, че ни най-малко не се страхува; инстинктивно усещаше, че докато е със Скати, нищо не би могло да ѝ причини зло.

— Не, не мисля. Просто стари навици. — Скатах се усмихна.

— Същите навици, които са ме опазили жива през вековете. — Тя се отдели от книжарницата и Софи я хвана подръка.

— Никола те нарече и с други имена, когато се срещнахме... — Момичето се намръщи, мъчейки се да си спомни как ѝ бе представена Скатах в Сан Франциско само преди два дни.

— Нарече те Девата-воин, Сянката, Убийцата на демони, Създателката на крале.

— Това са просто имена — промърмори Скати. Звучеше смутено.

— На мен ми приличат на нещо повече от имена — упорстваше Софи. — Приличат ми на титли... титли, които си спечелила? — настоя тя.

— Е, имала съм много имена — рече Скатах. — Имена, дадени ми от приятелите, имена, използвани от враговете ми. В началото бях Девата-воин, после станах Сянката заради умението си да оставам незабелязана. Аз усъвършенствах първите маскировъчни облекла.

— Звучиш ми като нинджа — изсмя се Софи. Докато слушаше приказките на Девата-воин, през главата ѝ пробягваха образи от паметта на Вещицата и тя разбра, че Скати казва истината.

— Опитвах се да обучавам нинджи, но повярвай ми, те никога не са били чак толкова добри. Станах Убийцата на демони, когато убих Рактавиджа^[4].

А Създателката на крале ме нарекоха, когато помогнах да поставят на трона Артур — добави тя и гласът ѝ стана унил. Поклати бързо глава. — Това беше грешка. А и не ми беше първата. — Скатах се изсмя, но смехът ѝ излезе треперлив и изглеждаше насилен. — Допускала съм много грешки.

— Татко казва, че човек може да се учи от грешките си.

Скати се изсмя високо.

— Не и аз. — Не успя да скрие нотката на горчивина в гласа си.

— Изглежда си имала труден живот — каза тихо Софи.

— Труден беше — призна Девата-воин.

— Някога имало ли е... — Момичето замълча, търсейки подходящата дума. — Някога имало ли си... приятел?

Скатах я изгледа остро, после се извърна и се втренчи в една витрина. За миг на Софи ѝ се стори, че тя разглежда изложените

обувки, но после осъзна, че Девата-воин гледа собственото си отражение в стъклото. Зачуди се какво ли вижда.

— Не — призна накрая Скати. — Никога не съм имала някой близък, някой специален. — Тя се усмихна сковано. — Древните се страхуват от мен и ме отбягват. А аз гледам да не се сближавам твърде много с хората. Прекалено е тежко да ги гледам как остаряват и умират. Това е проклятието на безсмъртието: да гледаш как светът се променя и как всичко, което познаваш, гине. Помни това, Софи, ако някой ти предложи дара на безсмъртието. — Тя произнесе последната дума, като че ли беше ругатня.

— Звучи толкова самотно — каза предпазливо Софи. Никога по-рано не се беше замисляла какво е да си безсмъртен, да продължаваш да живееш, докато всичко, с което си свикнал, се промени и всички, които познаваш, те напуснат. Двете извървяха още десетина крачки в мълчание, преди Скати да заговори отново.

— Да, самотно е — призна тя, — много самотно.

— Знам какво е самотата — рече замислено Софи. — След като мама и татко толкова често ги няма и постоянно се местим от град на град, ни е трудно да си създаваме приятели. И е почти невъзможно да ги задържим. Предполагам, точно затова двамата с Джош винаги сме били толкова близки. Най-добрата ми приятелка, Ел, е в Ню Йорк. Непрекъснато говорим по телефона, пращаме си имейли и си чатим, но не съм я виждала от Коледа. Тя ми праща снимки, направени с телефона ѝ, всеки път, щом си смени цвета на косата, за да знам как изглежда — добави Софи с усмивка. — Джош обаче дори не се опитва да завърже приятелства.

— Приятелите са важни — съгласи се Скатах, като я стисна леко за ръката. — Но докато приятелите идват и си отиват, семейството е винаги с теб.

— А какво е твоето семейство? Вещицата от Ендор спомена майка ти и брат ти. — Още докато говореше, в съзнанието ѝ изскочиха образи от паметта на Вещицата: възрастна жена с остри черти и кървавочервени очи и младеж с пепелява кожа и огненочервена коса.

Девата-воин сви неловко рамене.

— Напоследък не разговаряме много. Родителите ми бяха Древни, родени и отгледани на остров Дану Талис. Когато баба Дора напусна острова, за да учи първите хора, те така и не ѝ го простиха.

Също като много други Древни, смятаха хората за нещо малко повече от животни. Баща ми ги наричаше „онези чудати твари“. — По лицето ѝ пробяга сянка на отвращение. — Винаги сме страдали от предразсъдъци. Майка ми и баща ми бяха още по-шокирани, когато обявих, че аз също ще работя с хората, ще се бия за тях и ще ги защитавам, когато мога.

— Защо? — попита Софи.

Гласът на Скати омекна.

— За мен още тогава беше очевидно, че хората са бъдещето и че дните на Древните раси са преброени. — Тя хвърли кос поглед към момичето, което с изненада видя, че очите на Скатах са ярки и блестящи, почти сякаш в тях имаше сълзи.

— Родителите ми ме предупредиха, че ако напусна дома, ще донеса срам на фамилията и те ще се отрекат от мен. — Гласът на Скати се проточи и заглъхна.

— Но ти все пак тръгна — предположи Софи.

Девата-воин кимна утвърдително.

— Тръгнах. Не си говорехме в продължение на едно хилядолетие... докато те не изпаднаха в беда и не им потрябва помощта ми — добави тя с мрачна усмивка. — Сега от време на време разговаряме, но се боя, че още се срамуват от мен.

Софи стисна нежно ръката ѝ. Чувстваше се неудобно заради това, което ѝ бе казала току-що Скати, но също така осъзнаваше, че тя е споделила нещо много лично, нещо, което момичето се съмняваше, че е споделяла някога с когото и да било.

— Съжалявам. Не исках да те разстройвам.

Скатах отвърна на стискането.

— Не си ме разстроила. Всъщност те ме разстроиха преди повече от две хиляди години и аз още го помня, като че ли е било вчера. Отдавна никой не си беше правил труда да ме пита за живота ми. А повярвай ми, той не е бил изцяло лош. Имала съм някои чудесни приключения — рече тя весело. — Разказвала ли съм ти за времето, когато бях вокалистка в една женска група? Нещо като „Спайс Гърлс“ в стил готически пънк, но пеехме само кавъри на Тори Еймъс. Бяхме страшно популярни в Германия. — Тя понижих глас. — Проблемът беше в това, че всичките бяхме вампирки...

Никола и Джош свиха по улица „Дюнкерк“ и видяха, че навсякъде е пълно с полиция.

— Продължавай да вървиш — каза настоятелно Никола, когато момчето забави крачка. — И се дръж естествено.

— Естествено — промърмори Джош. — Вече дори не знам какво значи това.

— Върви бързо, но не тичай — каза търпеливо Флаemel. — Ти си съвсем невинен ученик, който отива на училище или на лятната си работа. Гледай полицаите, но не ги зяпай. И ако някой от тях те погледне, не извърщай бързо поглед, просто остави очите си да се плъзнат леко към следващата фигура. Така би направил един обикновен гражданин. Ако ни спрат, аз ще говоря. Всичко ще мине добре. — Той видя скептичното изражение върху лицето на момчето и усмивката му се разшири.

— Повярвай ми, правя го от много дълго време. Номерът е да вървиш, като че ли имаш пълното право да си тук. Полицаите са обучени да си отварят очите за хора, които изглеждат и се държат подозрително.

— Не мислиш ли, че ние спадаме и към двете категории? — попита Джош.

— Изглеждаме, сякаш мястото ни е тук, и това ни прави невидими.

Минаха край група от трима полицаи, които дори не погледнаха към тях. Джош забеляза, че всеки от тях носи различна униформа и те като че ли спореха.

— Добре — каза Никола, когато се отдалечиха толкова, че онези да не могат да ги чуят.

— Какво е добре?

Алхимикът наклони леко глава в посоката, от която идваха.

— Видя ли различните униформи?

Момчето кимна.

— Франция има сложна полицейска система. А Париж — още по-сложна. Съществуват Национална полиция, Национална жандармерия и Полицейска префектура. Явно Макиавели полага всички усилия, за да ни открие, но голямата му грешка винаги е била, че смята, че другите хора се ръководят от същата студена логика като него. Изглежда си мисли, че като изкара всички тези полицейски сили

по улиците, те няма да правят нищо друго, освен да ни търсят. Само че между различните подразделения съществува силно съперничество и без съмнение всеки иска да си припише заслугата за залавянето на опасните престъпници.

— Сега такива ли ни направи? — попита Джош, без да може да скрие внезапната горчивина в гласа си. — Преди два дни ние със Софи си бяхме нормални, щастливи хора. А виж ни сега: трудно ми е да позная собствената си сестра. Преследват ни, нападат ни разни чудовища, а сега сме и в полицейския списък за най-издирвани лица. Ти ни направи престъпници, господин Флаemel. Но на теб не ти е за първи път да си престъпник, нали? — сопна се той. Натика ръце дълбоко в джобовете си и ги стисна в юмруци, за да не се разтреперят. Беше уплашен и ядосан, а страхът го правеше безразсъден. Никога по-рано не беше говорил така на възрастен човек.

— Не — отвърна меко Никола и бледите му очи заблестяха опасно. — Наричали са ме престъпник. Но само враговете ми. Струва ми се — добави той след дълга пауза, — че си говорил с доктор Дий. А единственото място, където си могъл да го срещнеш, е Охай, защото само тогава те изпуснах от поглед.

На Джош и през ум не му мина да отрича.

— Срещнах Дий, докато вие тримата бяхте заети с Вещицата — призна той с предизвикателен тон. — Той ми разказа много неща за теб.

— Не се и съмнявам — промърмори Флаemel. Изчака на бордюра, докато покрай тях прелетяха дузина ученици на велосипеди и мотопеди, после закрочи през улицата. Момчето забърза след него.

— Каза, че никога на никого не казваш всичко.

— Вярно е — съгласи се Никола. — Ако кажеш всичко на хората, ги лишаваш от възможността да се учат.

— Каза, че си откраднал „Книгата на Авраам“ от Лувъра.

Алхимикът измина още няколко крачки, преди да кимне утвърдително.

— Е, предполагам, че това също е вярно — каза той, — макар че нещата не са толкова еднозначни, колкото би искал да ги изкара Джон. През XVII век книгата за кратко попадна в ръцете на кардинал Ришельо.

Джош поклати глава.

— Кой е този?

— Не си ли чел „Тримата мускетари“? — попита изумено Фламел.

— Не. Даже филма не съм гледал.

Никола поклати невярващо глава.

— Имам една бройка в книжарницата... — започна той, после млъкна. Когато в четвъртък бе напуснал книжарницата, тя представляваше потрошена развалина. — Ришельо се появява в книгите, а също и във филмите. Той беше истинска личност и бе известен като l'Éminence rouge — Червения кардинал, — нарекоха го така заради червените му одежди — обясни Фламел. — Беше първи министър на крал Луи XIII, но в действителност управляваше страната. През 1632 година Дий успя да ни вкара в капан двамата с Пернел в една част на стария град. Тварите му ни бяха обкръжили; в земята под нозете ни имаше плътоядци, във въздуха — зловрани, а баван-ши^[5] ни гонеха по улиците. — Фламел размърда неловко рамене при спомена и се огледа, сякаш очакваше да види как създанията се появяват отново. — Започнах да си мисля, че ще се наложи да унищожа Сборника, за да не попадне в ръцете на Джон. Тогава Пернел предложи една последна възможност: да скрием книгата пред очите на всички. Беше просто и гениално!

— И какво направихте? — попита Джош, завладян от любопитство.

Зъбите на алхимика блеснаха при кратката му усмивка.

— Поисках аудиенция при кардинал Ришельо и му поднесох книгата като дар.

— Подарил си му я? Той знаеше ли какво представлява?

— Разбира се. „Книгата на Авраам“ е придобила голяма слава, Джош... или може би е по-подходящо да кажа „позорна слава“. Потърси този израз следващия път, като влезеш в интернет.

— А кардиналът знаеше ли кой си? — попита момчето. Докато слушаше Фламел, му беше лесно — толкова лесно — да повярва на всичко, което той казваше. А после си спомни колко убедителен беше Дий в Охай.

Алхимикът се усмихна на спомена.

— Кардинал Ришельо вярваше, че съм един от потомците на Никола Фламел. И така, ние му подарихме „Книгата на Авраам“ и той

я прибра в библиотеката си. — Никола се изсмя тихо и поклати глава. — Най-сигурното място в цяла Франция.

Джош се намръщи.

— Но несъмнено, когато я е погледнал, той е видял, че текстът се движи.

— Пернел наложи илюзия върху книгата. Това е особен вид магия: изумително прост, както изглежда, макар че аз така и не успях да го усвоя, така че когато кардиналът я погледне, да вижда в нея онова, което очаква: страници, изписани със завъртени гръцки и арамейски букви.

— Дий хвана ли ви?

— Почти. Измъкнахме се по Сена в една баржа. Самият Джон стоеше на „Пон Ньоф“^[6] заедно с дузина мускетари и стреляха десетки пъти подире ни.

Не улучиха; въпреки репутацията им, мускетарите бяха ужасни стрелци — добави той. — Две седмици по-късно с Пернел се върнахме в Париж, проникнахме с взлом в библиотеката и си откраднахме книгата обратно. Така че, предполагам, би могло да се каже, че Дий е прав — заключи той. — Аз наистина съм крадец.

Джош продължи мълчаливо напред. Нямаше представа на какво да вярва. Искаше му се да повярва на Флаemel. Докато работеше с него в книжарницата, беше започнал да го харесва и уважава. Искаше да му се довери... но все пак не можеше да му прости, че бе поставил Софи в опасност.

Никола се огледа нагоре-надолу по улицата, а после сложи ръка на рамото на момчето и го поведе между спрелите коли на улица „Дюнкерк“.

— Просто в случай че ни следят — каза той тихо, почти без да мърда устни, докато двамата притичваха сред ранния трафик.

След като пресякоха улицата, Джош махна ръката на Никола от рамото си.

— Това, което каза Дий, звучеше много логично — продължи той.

— Сигурен съм — отвърна Флаemel със смях. — През дългия си и пъстър живот доктор Джон Дий е бил какъв ли не: маг и математик, алхимик и шпионин. Но чуй какво ще ти кажа, Джош, той често е бил негодник и винаги — лъжец. Дий е майстор на лъжите и полуистините

и е упражнявал и усъвършенствал това умение в най-опасното време — Елизабетинската епоха. Знае, че най-добрата лъжа е онази, която е обвита около зрънце истина. — Той замълча, а очите му шареха по тълпата, сновяща около тях. — Какво друго ти каза?

Джош се поколеба за миг, преди да отговори. Изкушаваше се да не разкрива целия си разговор с Джон, но после осъзна, че вероятно вече е казал твърде много.

— Дий каза, че си използвал магиите в Сборника само за собствена изгода.

Никола кимна.

— Истина е. Използвах магията за безсмъртие, за да поддържам себе си и Пернел живи, това е вярно. И използвах рецептата за философския камък, за да превръщам обикновени метали в злато, и въглени — в диаманти. Търговията с книги не носи много пари, повярвай ми. Но ние си правим само толкова богатства, колкото са ни нужни — не сме алчни.

Джош избърза пред Фламел, обърна се и застана с лице към него.

— Не става въпрос за пари — тросна се той. — Би могъл да направиш толкова повече с онова, което е в книгата. Дий каза, че тя може да се използва, за да превърне този свят в рай, да лекува всички болести, дори да възстанови околната среда. — Струваше му се непонятно как може някой да не иска да стори това.

Никола спря пред Джош. Очите му бяха почти на едно ниво с тези на момчето.

— Да, в Книгата има магии, които биха могли да направят това и много, много повече — каза той сериозно. — Зървал съм в нея магии, които биха могли да превърнат този свят в пепелище, и други, които биха накарали пустините да разцъфтят. Но, Джош, дори да можех да направя тези магии — а аз не мога, — не на мен се полага да използвам материала в Книгата. — Бледите очи на Фламел се впиха в тези на момчето и Джош разбра без никакво съмнение, че алхимикът казва истината. — Двамата с Пернел сме само Пазители на Книгата. Ние просто я съхраняваме, докато се появи възможност да я предадем на истинските ѝ собственици. Те ще знаят как да я използват.

— Но кои са тези истински собственици? Къде са?

Никола Фламел сложи ръце върху раменете на момчето и се вгледа в ясните му сини очи.

— Ами, надявах се — каза той много тихо, — че може да сте вие двамата със Софи. Всъщност залагам всичко — своя живот, живота на жена ми, оцеляването на цялата човешка раса — на това, че сте вие.

Застанал наред улица „Дюнкерк“ и вперил поглед в очите на алхимика, Джош разчете истината в тях и почувства как хората наоколо избледняват, докато му се стори, че на улицата стоят само те двамата. Той преглътна тежко.

— И вярваш ли в това?

— С цялото си сърце — каза протичко Флаemel. — Всичко, което направих, беше, за да предпазя теб и сестра ти и да ви подготвя за онова, което предстои. Трябва да ми вярваш, Джош. Трябва. Знам, че си ядосан заради станалото със Софи, но аз никога не бих допуснал да ѝ се случи нещо лошо.

— Тя можеше да умре или да изпадне в кома — измънка момчето.

Никола поклати глава.

— Ако беше обикновен човек — да, би могло да се случи. Но аз знаех, че тя не е обикновена. Нито пък ти — добави той.

— Заради нашите аури ли? — попита Джош, мъчейки се да измъкне колкото може повече информация.

— Защото вие сте близнаците от легендата.

— Ами ако грешиш? Замислял ли си се за това: какво ще стане, ако грешиш?

— Тогава Тъмните древни ще се върнат.

— Това толкова ли ще е лошо? — зачуди се на глас момчето.

Флаemel отвори уста да отвърне, но бързо стисна устни, преглъщайки онова, което се готвеше да каже. Джош обаче успя да забележи бързо пробягалия по лицето му гняв. Накрая Никола изви насила устните си в усмивка. Внимателно завъртя Джош с лице към улицата.

— Какво виждаш? — попита той.

Момчето поклати глава и сви рамене.

— Нищо... само тълпа хора, отиващи на работа. И полицаите, които ни търсят — добави то.

Възрастният мъж улови Джош за рамото и го забута нататък по улицата.

— Не мисли за тях като за тълпа хора — смъмри го остро. — Това е начинът, по който Дий и подобните нему гледат на човечеството: като на обикновени хуманоиди. Аз виждам отделни личности с техните грижи и проблеми, със семейства и любими, с приятели и колеги. Виждам хора.

Джош тръсна глава.

— Не разбирам.

— Джон и Древните, на които той служи, гледат тези хора и виждат само роби. — Той замълча, а после добави тихо: — Или храна.

---

[1] Най-разпространеният диалект на китайския език. — Б.пр. ↑

[2] Други широко употребявани диалекти на китайския. — Б.пр.

↑

[3] Лионес — легендарна потънала земя, за която се твърди, че се намирала непосредствено на югозапад от остров Великобритания; Хи-Бразил — в ирландските предания — загадъчен остров, вечно обвит в мъгла, която се вдига за един ден на всеки седем години и тогава той може да бъде видян, но никой не може да го достигне; Тир На Ног — Земята на вечно младите — един от отвъдните светове в келтската митология. — Б.пр. ↑

[4] В индийските митове: зъл демон, убит от богинята Кали. Името му произлиза от индийските думи ракта (кръв) и вижда (семе) и се дължи на способността на демона от всяка негова капка кръв да се ражда нов Рактавиджа. — Б.пр. ↑

[5] В шотландската митология — вампирки, които примамват млади мъже на уединени места и им изпиват кръвта. — Б.пр. ↑

[6] Известен мост в Париж. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Легнала по гръб, Пернел Фламел се взираше в мръсния каменен таван и се чудеше колко ли други затворници в Алкатраз са правили същото. Колко ли други бяха проследявали линиите и пукнатините в зидарията, бяха виждали фигури в черните петна от водата, бяха си представяли картини в кафявата влага? Почти всички, предполагаше тя.

„А колко ли от тях са чували гласове?“ — запита се. Беше сигурна, че много от затворниците са си въобразявали, че чуват звуци в тъмното — нашепвани думи, промълвени фрази, — но освен ако не са притежавали нейната особена дарба, чутото от тях не е съществувало извън главите им.

Пернел чуваше гласовете на призраците на Алкатраз.

Вслушвайки се напрегнато, тя можеше да различи стотици гласове, може би дори хиляди. Бяха на мъже, които протестираха и викаха, мърмореха и плачеха, зовяха изгубените си любими, повтаряха неспирно собствените си имена, твърдяха, че са невинни, проклинаха надзирателите си. Госпожа Фламел се намръщи — те не бяха онова, което търсеше.

Тя остави звуците да я залее, като ги отделяше един от друг, докато не откри един глас, по-висок от останалите: силен и уверен, той се открояваше сред бръцолевенето и Пернел усети, че се съсредоточава върху него, върху думите му, разпознавайки езика.

— Това е моят остров.

Беше мъж и говореше на испански със стар, много изискан акцент. Пернел се взря в тавана и изключи другите гласове.

— Кой си ти? — В мразовитата влага на килията думите излязоха от устата ѝ заедно с облаче пара и безбройните призраци се смълчаха.

Настъпи дълга пауза, сякаш призракът бе изненадан, че са го заговорили, после той отвърна гордо:

— Аз съм първият европейец, навлязъл в този залив. Първият, видял този остров.

На тавана точно над главата ѝ започна да се оформя лице — грубо очертано сред пукнатините и паяжините, а черната влага и зеленият мухъл му придаваха форма и изражение.

— Аз нарекох това място La Isla de los Alcatraces.

— Островът на пеликаните — прошепна Пернел съвсем тихичко.

Лицето на тавана за момент придоби плътност. То принадлежеше на хубав мъж с дълго, тясно лице и тъмни очи. Водни капчици се образуваха в очите му като сълзи.

— Кой си ти? — попита пак тя.

— Аз съм Хуан Мануел де Аяла. Аз открих Алкатраз.

Нокти затракаха по камъните пред килията и от коридора се разнесе миризмата на змия и развалено месо. Пернел запази мълчание, докато смрадта и стъпките се отдалечиха. Когато погледна пак към тавана, лицето бе станало по-ясно, пукнатините в зидарията образуваха дълбоки бръчки върху челото и около очите на мъжа. Лице на моряк, осъзна тя, с бръчки, появили се отизиране в далечни хоризонти.

— Защо си тук? — запита тя на глас. — Тук ли си умрял?

— Не. Не тук. — Тънките устни се извиха в усмивка. — Върнах се, защото се влюбих в това място още щом го зърнах за първи път. Беше в лето господне 1775-о и аз бях на кораба „Сан Карлос“. Дори помня месеца — август, и датата — пети.

Пернел кимна разбиращо. И по-рано бе попадала на призраци като Аяла. Мъже и жени, които са били толкова повлияни от дадено място, че в мечтите си се връщаха отново и отново там, а когато умираха, духът им отлиташе на това място, за да стане дух-пазител.

— Бдял съм над този остров в продължение на поколения. Винаги ще бдя над него.

Госпожа Фламел се втренчи в лицето.

— Сигурно те е натъжило да видиш как твойт прекрасен остров се превръща в място на болка и страдания — подхвърли тя.

Устата на мъжа се изкриви и една-единствена капка вода падна от окоето му върху бузата ѝ.

— Мрачни дни, тъжни дни, но вече свършиха... слава богу, свършиха. — Устните на призрака се раздвижиха и думите прозвучаха

като шепот в главата на Пернел. — От 1963-а в Алкатраз не е имало затворен човек, а островът е мирен от 1971 година^[1].

— Обаче сега има нов затворник на твоя възлюбен остров — рече безстрастно госпожа Флаemel. — И той се охранява от надзирател, по-ужасен от всички, които Алкатраз някога е виждал.

Лицето на тавана се промени, воднистите очи се присвиха, мигайки.

— Кой? Ти ли?

— Държат ме тук против волята ми — каза Пернел. — Аз съм последният затворник на Алкатраз и ме пази не човек, а сфинкс.

— Не!

— Виж сам!

Мазилката се напука и влажен прах се посипа по лицето ѝ. Когато тя отвори пак очи, образът на тавана бе изчезнал, оставяйки след себе си само едно петно.

Пернел си позволи да се усмихне.

— Какво ти е толкова забавно, човече? — Гласът представляваше мазно съскане, а езикът предхождаше човешката раса.

Пернел се завъртя и седна, насочвайки вниманието си към съществото, което стоеше в коридора, на по-малко от два метра от нея.

Поколения древни хора се бяха опитвали да уловят образа на това същество върху пещерни стени и грънци, да го изваят от камък, да нарисуват негови подобия върху пергамент. Но никой от тях дори не се бе доближил до истинския ужас на сфинкса.

Тялото му беше на лъв с огромни мускули, а козината му — покрита с белези от стари рани. Чифт орлови криле с рошави и мръсни пера се издигаха от раменете му и лежаха отпуснато върху гърба му. А малката, почти изящна, глава беше на красива млада жена.

Сфинксът пристъпи към решетките на килията и черният му раздвоен език затрепка във въздуха пред Пернел.

— Нямах причина да се усмихвам, човече. Научих, че съпругът ти и Девата-воин са хванати в капан в Париж. Скоро и те ще бъдат заловени и този път доктор Дий ще се погрижи никога повече да не избягат. Както разбирам, Древните най-после са дали разрешение на доктора да убие легендарния Алхимик.

Госпожа Флаemel усети как стомахът ѝ се сви. В продължение на поколения Тъмните древни се стремяха да заловят Никола и нея живи.

Ако можеше да вярва на сфинкса и те бяха готови да убият Никола, значи всичко се бе променило.

— Той ще се измъкне — каза тя убедено.

— Не и този път. — Лъвската опашка на сфинкса заплющя развълнувано наляво-надясно, вдигайки облачета прах. — Париж е в ръцете на италианеца Макиавели, а скоро към него ще се присъедини и английският Магьосник. Алхимика не може да се изплъзне и на двама им.

— Ами децата? — попита Пернел, присвила заканително очи. Ако нещо се бе случило с Никола или децата...

Перата на сфинкса се наежиха, изпускайки кисела миризма на плесен.

— Дий смята, че човешките деца са могъщи, че може би наистина са близнаците от пророчеството и легендата. Също така вярва, че могат да бъдат убедени да служат на нас, вместо да се водят по брътвежите на един луд стар книжар. — Сфинксът си пое дълбок, треперлив дъх. — Но ако не направят онова, което им се каже, те също ще загинат.

— Ами аз?

Хубавата уста на сфинкса се отвори, разкривайки паст, пълна с хищни, остри като игли, зъби. Дългият му черен език заигра бясно във въздуха.

— Ти си моя, Вълшебнице — изсъска той. — Древните те дадоха на мен като дар за хилядолетната ми служба. Когато съпругът ти бъде заловен и убит, ще ми позволят да изям спомените ти. Ах, какъв пир ще бъде това! Смятам да се насладя и на най-дребната хапка. Когато свърша с теб, няма да си спомняш нищо, дори и собственото си име. — Сфинксът се разсмя, съскащо и подигравателно, и звукът заехтя, отразявайки се от голите каменни стени.

И тогава вратата на една килия се затръшна.

Внезапният звук стресна сфинкса и го накара да млъкне. Малката му глава се завъртя, а езикът му трепкаше, вкусвайки въздуха.

Още една врата се тресна.

А после още една.

И още една.

Сфинксът се завъртя толкова бързо, че под ноктите му от пода изскочиха искри.

— Кой е там? — Стържещият му глас отекна във влажните камъни.

Внезапно всички врати на килиите в горната галерия започнаха бързо да се отварят и затварят, трещейки оглушително. Грохотът отекна дълбоко в недрата на затвора и от тавана се посипа прах.

Ръмжейки и съскайки, сфинксът се втурна да търси източника на шума.

Пернел с ледена усмивка качи отново крака върху нара и се отпусна по гръб, положила глава върху сплетените си пръсти. Остров Алкатраз принадлежеше на Хуан Мануел де Аяла и той, изглежда, обявяваше присъствието си. Тя чуваше дрънчене на врати на килии, удари по дърво и тропане по стени и разбра в какво се е превърнал Де Аяла: в полтъргайт.

Шумен дух.

Също така разбра какво прави Хуан Мануел. Сфинксът се хранеше с магическите енергии на Пернел — единственото, което трябваше да направи полтъргайтът, бе да задържи известно време създаването далеч от килията ѝ и силите ѝ може би щяха да започнат да се връщат. Тя вдигна лявата си ръка и се съсредоточи силно. Една съвсем мъничка бяла искрица затанцува между пръстите ѝ, а после угасна.

Скоро.

Скоро.

Вълшебницата сви ръка в юмрук. Когато силите ѝ се възстановяха, щеше да стовари целия Алкатраз върху главата на сфинкса.

---

[1] Има се предвид, че в периода 1969–1971 г. остров Алкатраз е бил окупиран от група индианци, борещи се за правата си. След деветнайсет месеца на преговори, индианците са отстранени със сила от американското правителство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Изящната плетеница на Айфеловата кула се издигаше на повече от триста метра над главата на Джош. Веднъж за един училищен проект той бе съставил списък на Десетте чудеса на съвременния свят. Тази метална кула беше на второ място в списъка му и той винаги си бе казвал, че някой ден ще я види.

А сега, когато най-после беше в Париж, дори не вдигна поглед.

Застанал почти точно под центъра на кулата, той се надигна на пръсти, въртейки глава наляво-надясно, като търсеше близначката си сред изненадващо големия брой ранни туристи. Къде беше тя?

Джош бе уплашен.

Не, нещо повече от уплашен — беше ужасен.

През последните два дни бе разбрал какво е истински страх. Преди четвъртъчните събития той се страхуваше само да не се издъни на някоя контролна или да не бъде публично унижен в училище. Имаше и други страхове — онези смътни, предизвикващи тръпки, мисли, които се появяваха в най-тъмните часове на нощта, когато лежеше буден и се чудеше какво ли ще стане, ако родителите му претърпят злополука. Сара и Ричард Нюман имаха докторски степени по археология и палеонтология и макар че това не беше най-опасната професия, проучванията им понякога ги отвеждаха в страни, раздирани от религиозни и политически конфликти, или пък извършваха разкопките си в местности, където бушуваха урагани, или в земетръсни зони, или в близост до активни вулкани. Внезапното раздвижване на земните пластове често изхвърляше невероятни археологически находки.

Но най-дълбокият му и мрачен страх беше, че нещо може да се случи със сестра му. Макар че Софи беше с двайсет и осем секунди по-възрастна от него, Джош винаги бе мислил за нея като за малката си сестричка. Той бе по-едър и по-силен и негова работа беше да я пази.

А сега в известен смисъл с близначката му наистина се бе случило нещо ужасно.

Тя се бе променила по начин, който той ни най-малко не можеше да проумее. Беше станала по-близка до Фламел, Скатах и подобните им, отколкото до него; беше станала нещо повече от човек.

За първи път в живота си Джош се чувстваше сам. Губеше сестра си. Но имаше един начин да станат отново еднакви: неговите сили също трябваше да бъдат пробудени.

Джош се обърна точно когато Софи и Скатах се появиха забързано по един широк мост, който водеше право към кулата. Заля го чувство на облекчение.

— Тук са — каза той на Фламел, който гледаше в обратната посока.

— Знам — отвърна Никола. Френският му акцент бе по-силен от обичайно. — И не са сами.

Джош откъсна поглед от сестра си и Скати.

— Какво искаш да кажеш?

Фламел наклони леко глава на една страна и Джош се обърна. Два туристически автобуса бяха пристигнали току-що на площад „Жофр“ и стоварваха пътниците си. Туристите — американци, предположи момчето по облеклото им — се мотаеха наоколо, бърбеха и се смееха, фотоапаратите и видеокамерите им вече бръмчаха, докато екскурзоводите се опитваха да ги съберат на едно място. Трети, яркожълт автобус спря наблизко, изсипвайки на паважа десетки развълнувани японски туристи. Объркан, Джош погледна към Никола: за автобусите ли говореше?

— В черно — каза загадъчно Фламел и посочи с брадичката си.

Момчето се обърна и забеляза мъжа в черно, който крачеше към тях, движейки се бързо през празничната тълпа. Никой от туристите даже не погледна непознатия, който криволичеше помежду им, като се извиваше и въртеше подобно на танцьор, внимавайки да не се допира много до тях. Джош прецени, че мъжът е висок може би колкото него, но му беше трудно да определи телосложението му, защото онзи носеше дълго до средата на прасците черно кожено палто, чиито поли се развяваха край него, докато вървеше. Яката му беше вдигната, а ръцете — напъхани дълбоко в джобовете. Момчето усети, че сърцето му се свива: сега пък какво?

Софи дотича при тях и го удари шеговито с юмрук по ръката.

— Пристигнали сте — каза тя, останала без дъх. — Някакви проблеми?

Брат ѝ посочи с глава към приближаващия се мъж с коженото палто.

— Не съм сигурен.

Скатах се появи пред близнаците. Джош забеляза, че тя дори не се бе задъхала. Всъщност изобщо не дишаше.

— Проблем? — попита Софи, поглеждайки към Скати.

Девата-воин се усмихна със стиснати устни.

— Зависи какво имаш предвид под проблем — промърмори тя.

— Точно обратното — каза Никола, усмихвайки се широко. Изпусна една въздишка на облекчение. — Това е приятел. Стар приятел. Добър приятел.

Мъжът в черното палто вече бе по-близо и близнаците можеха да видят, че той има малко, почти кръгло лице, силно загоряла кожа и проникателни сини очи. Гъстата, дълга до раменете, черна коса беше отметната назад от високото му чело. Докато се изкачваше по стълбите, мъжът извади ръце от джобовете си и ги разпери широко. По всичките му пръсти, дори и на палците, блестяха сребърни пръстени, които бяха в тон със сребърните обеци на двете му уши. Широка му усмивка разкри криви, леко жълтеникави зъби.

— Учителю — рече той, като прегърна Фламел и го целуна бързо по двете бузи. — Ти се върна. — Мъжът премигна с овлажнели очи и за миг зениците му проблеснаха в червено. Във въздуха изведнъж се разнесе дъх на изгорели листа.

— А ти никога не си тръгвал — каза топло Никола, като хвана с две ръце мъжа и го задържа пред себе си, оглеждайки го критично. — Изглеждаш добре, Франсис. По-добре от последния път, когато те видях. — Той се обърна, прегръщайки мъжа през раменете. — Скатах я познаваш, разбира се.

— Та кой може да забрави Сянката? — Синеокият мъж пристъпи напред, хвана бледата длан на Девата-воин и я поднесе към устните си в изискан старомоден жест.

Скати се наведе напред и оципа мъжа по бузата достатъчно силно, за да му остави червен белег.

— Миналия път ти казах; не прави това с мен.

— Признай си, обожаваш го. — Той се ухили. — А това трябва да са Софи и Джош. Вещицата ми каза за тях — добави. Ярките му сини очи останаха все така широко отворени и немигащи, докато изгледа двамата подред. — Легендарните близнаци — промърмори той и се намръщи слабо, докато се взираше в тях. — Сигурен ли си?

— Сигурен съм — каза твърдо Никола.

Непознатият кимна и се поклони леко.

— Легендарните близнаци — повтори той. — За мен е чест да се запознаем. Позволете ми да се представя. Аз съм граф Сен Жермен — обяви той драматично, а после направи пауза, като че ли очакваше те да знаят това име.

Близнаците го гледаха безучастно с еднакво изражение на лицата.

— Но вие трябва да ме наричате Франсис; всичките ми приятели ме наричат така.

— Любимият ми ученик — добави нежно Фламел. — И със сигурност най-добрият. Познаваме се от дълго време.

— Колко дълго? — попита механично Софи, макар че още докато задаваше въпроса, отговорът изскочи в главата ѝ.

— От около триста години — каза Никола. — Франсис се обучаваше за алхимик при мен. Бързо ме задмина — добави той. — Специализираше се в създаването на скъпоценни камъни.

— Всичко, което знам за алхимията, съм го научил от своя наставник: Никола Фламел — рече бързо Сен Жермен.

— През XVIII век Франсис беше също така изкусен певец и музикант. А какъв си през настоящия век? — попита Никола.

— Хм, трябва да отбележа, че съм разочарован, че не сте чували за мен — отвърна мъжът на английски без никакъв акцент. — Очевидно не следите музикалните класации. Имах пет призови места в Щатите и три в Германия и спечелих наградата за дебют на европейското Ем Ти Ви.

— Наградата за дебют ли? — ухили се Фламел, наблягайки на думата „дебют“. — Ти!

— Знаеш, че винаги съм бил музикант, Никола, но в този век съм рок звезда — каза гордо мъжът. — Аз съм Жермен! — Той погледна към близнаците, докато го казваше, и повдигна вежди в очакване те да реагират на тази вест.

Двамата поклатиха едновременно глави.

— Никога не съм чувал за теб — изтърси Джош.

Сен Жермен сви рамене. Изглеждаше разочарован. Вдигна яката на палтото си до ушите.

— Пет хита на първо място — промърмори той.

— Каква музика свириш? — попита Софи, като хапеше бузата си отвътре, за да не се усмихне на покрусеното изражение върху лицето на мъжа.

— Денс... електро... техно... такива работи.

Близнаците поклатиха отново глави.

— Не ги слушам — отвърна Джош, но Сен Жермен вече не гледаше към тях. Бе обърнал глава към „Гюстав Ефел“, където един дълъг и лъскав черен мерцедес отби до тротоара. Зад него спряха три обикновени черни микробуса.

— Макиавели! — изръмжа ядосано Фламел. — Франсис, следили са те.

— Но как... — започна графът.

— Помни, имаме си работа с Николо. — Алхимикът се огледа бързо, преценявайки ситуацията. — Скатах, вземи близнаците и върви със Сен Жермен. Пазете ги с цената на живота си.

— Можем да останем и да се бием — рече Девата-воин.

Никола поклати глава. Махна към събралите се туристи.

— Има твърде много хора. Някой ще бъде убит. Но Макиавели не е Дий. Той пипа по-фино. Няма да използва магия, ако може да го избегне. Бихме могли да се възползваме от това. Ако се разделим, той ще последва мен; аз съм този, когото иска. И още нещо. — Той бръкна под тениската си и извади малка правоъгълна торбичка от плат.

— Какво е това? — попита Сен Жермен.

Фламел му отговори, обаче погледът му бе насочен към близнаците.

— Някога вътре се намираше целият Сборник, но сега той е у Джон. Джош успя да откъсне две страници от края на книгата.

Те са тук вътре. Страниците, съдържащи Последното призоваване — добави той многозначително. — Дий и Древните се нуждаят от тези страници. — Никола пригладя плата, а после ненадейно подаде торбичката на Джош. — Пази ги — каза той.

— Аз ли? — Момчето премести поглед от торбичката към лицето на Флазел, но не посегна да я вземе от ръката на мъжа.

— Да, ти. Вземи ги — заповяда Никола.

Джош с неохота посегна към торбичката. Искри пропукаха по плата, докато я мушваше под тениската си.

— Защо аз? — попита той. Хвърли бърз поглед към сестра си. — Искам да кажа, по-добре ще е Скатах или Сен Жермен...

— Ти спаси страниците, Джош. Справедливо е ти да ги пазиш. — Възрастният мъж стисна момчето за раменете и се вгледа в очите му. — Знам, че мога да ти имам доверие да се грижиш за тях.

Джош притисна длан към стомаха си, усещайки допира на плата върху кожата си. Когато двамата със Софи бяха започнали работа в книжарницата и кафенето, баща им беше използвал почти същите думи по отношение на сестра му. „Знам, че мога да ти имам доверие да се грижиш за нея.“ В онзи момент той се бе почувствал едновременно горд и малко уплашен. Сега се чувстваше само уплашен.

Вратата на шофьора на мерцедеса се отвори и оттам излезе мъж в черен костюм. Огледалните му очила отразяваха ранното утринно небе, поради което изглеждаше, че мъжът има две дупки на лицето си.

— Дагон — изръмжа Скатах и острите ѝ зъби изведнъж се оголиха. Тя бръкна в торбата си за оръжие, но Никола хвана ръката ѝ и я стисна.

— Сега не му е времето.

Дагон отвори задната врата и се появи Николо Макиавели. Макар че се намираше поне на сто метра, те можеха ясно да видят тържествуващото изражение на лицето му.

Зад мерцедеса вратите на микробусите се отвориха едновременно и оттам наизскачаха тежковъоръжени, облечени с бронирани жилетки, полицаи, които се затичаха към кулата. Един турист изпищя и десетки хора, застанали в подножието на Айфеловата кула, моментално обърнаха фотоапаратите си в тази посока.

— Време е да вървим — каза бързо Флазел. — Вие тръгвайте през реката, а аз ще ги поведя в обратната посока. Франсис, приятелю — прошепна тихо Никола, — ще ни трябва маневра за отклоняване на вниманието, за да можем да се измъкнем. Нещо зрелищно.

— Къде ще отидеш? — попита Сен Жермен.

Флазел се усмихна.

— Този град беше мой дълго преди Макиавели да се появи тук. Някои от старите ми убежища може още да си стоят.

— Париж се е променил много от последния път, когато беше тук — предупреди го графът. Докато говореше, хвана с две ръце лявата длан на алхимика, обърна я и притисна десния си палец в центъра ѝ. Софи и Джош бяха достатъчно близо, за да видят, че когато отдръпна ръка, върху кожата на Никола остана отпечатък на мъничка чернокрила пеперуда.

— Тя ще те доведе обратно при мен — рече загадъчно Сен Жермен. — А сега, искаше нещо зрелищно. — Той се ухили и издърпа нагоре ръкавите на коженото палто, оголвайки ръцете си. Кожата му бе покрита с десетки мънички татуирани пеперуди, които обикаляха китките му като гривни и се виеха нагоре по ръцете му чак до лактите. Той сплете пръсти, изви китките си навън и ги протегна със звучно изпукване като пианист, който се готви да засвири. — Виждали ли сте как Париж посрещна хилядолетието?

— Хилядолетието ли? — Близнаците го изгледаха неразбиращо.

— Новото хилядолетие. 2000 година. Макар че хилядолетието трябваше да бъде чествано през 2001-а — добави той.

— Ааа, това хилядолетие — рече Софи. Погледна смутено към брат си. Какво общо имаше хилядолетието?

— Нашите ни заведоха на Таймс Скуеър — каза Джош. — Защо?

— Значи сте пропуснали нещо наистина зрелищно тук, в Париж. Следващия път, като влезете в интернет, вижте снимките. — Сен Жермен потри енергично ръце, а после, застанал под огромната метална кула, вдигна длани нагоре и изведнъж въздухът се изпълни с мирис на изгорели листа.

Софи и Джош видяха как татуираните пеперуди потръпнаха, после заиграха и запулсираха върху ръцете на графа. Ефирните им криле затрептяха, антенките им помръднаха... а после татуировките се отделиха от тялото на мъжа.

Неспирен порой от мънички червени и бели пеперуди се заизлива от бледата кожа на Сен Жермен и изпълни хладния парижки въздух. Те закръжиха нагоре, отдалечавайки се от дребния мъж, в наглед нескончаема спирала от алени и пепеляво бели точки. Пеперудите накацах по подпорите и гредите, нитовете и болтовете на металната кула, покривайки я с многоцветен, трептящ слой.

— Ignis^[1] — прошепна графът, като отметна глава назад и плесна с ръце.

И кулата лумна във фонтан от светлина, пращайки и пръскайки искри.

Мъжът се изсмя доволно на израженията на близнаците и каза:

— Знайте: аз съм граф Сен Жермен. Аз съм Господаря на огъня.

---

[1] Огън (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

— Фойерверки — прошепна смаяно Софи.

Айфеловата кула бе озарена от зрелищни фойерверки. Синьо-златни гирлянди от светлина пробягваха цели триста метра до шпила на самия връх на кулата, където разцъфтяваха във фонтани от сини капки. Искрящи, съскащи, пращящи нишки с цветовете на дъгата се виеха между опорните греди, като се пръскаха и пукаха. Дебелите нитове на кулата проблясваха с бял огън, докато извитите греди сипеха хладни ледено сини капчици върху улицата далече долу.

Ефектът беше драматичен, но стана истински зрелищен, когато Сен Жермен щракна с пръстите на двете си ръце и цялата Айфелова кула грейна в бронзово, после в златно, после в зелено и накрая в синьо под утринното слънце. Пукащи гирлянди от светлина полетяха нагоре-надолу по метала. Огнени колела и ракети, фонтани и римски свещи, пръскалки и огнени змии запламтяха на всеки етаж. Шпилът на самия връх пръскаше червени, бели и сини искри, които се стичаха като пенлива течност през сърцевината на кулата.

Тълпата беше очарована.

Хората се събраха в подножието, като охкаха и ахкаха, и аплодираха всяка нова експлозия, а фотоапаратите им щракаха бясно. Шофьорите спираха колите си на пътя и излизаха от тях, вдигайки телефони с камери, за да снимат зашеметяващите и прекрасни гледки. За броени мигове десетките хора около кулата бяха нараснали до стотици, за още няколко минути се удвоиха, а после се удвоиха още веднъж — хората излизаха тичешком от магазините и домовете си, за да видят необикновеното представление.

А Никола Фламель и спътниците му бяха погълнати от тълпата.

В рядка проява на чувства, Макиавели удари по колата толкова силно, че ръката го заболя. Гледаше растящото множество и разбираше, че хората му няма да могат да си пробият път навреме, за да попречат на бягството на алхимика и останалите.

Въздухът пукаше и искреше от фойерверки; ракети излитаха със свистене високо във въздуха, където се пръскаха в кълба и водопади от светлина. Фишеци и бенгалски огньове пращяха около всеки от четирите огромни метални крака на кулата.

— Сър! — Млад полицейски капитан спря пред Макиавели и отдаде чест. — Какви са заповедите ви? Можем да си пробием път през тълпата, но вероятно ще има ранени.

Макиавели поклати глава.

— Не, недейте. — Знаеше, че Дий би го направил. Джон нямаше да се поколебае да срине цялата кула, убивайки стотици хора, само и само да залови Фламел. Протягайки се в целия си ръст, Николо едва успя да зърне фигурата на облечения в кожено палто Сен Жермен и смъртоносната Скатах, които отвеждаха младежите. Те се стопиха в огромната вече тълпа и изчезнаха. Но за негова изненада, щом върна поглед назад, видя, че Никола Фламел си стои там, където беше от самото начало, почти точно под върха на кулата.

Алхимикът вдигна дясната си ръка в насмешлив поздрав и гривната му от сребърни брънки проблесна на светлината.

Макиавели сграбчи за рамото полицейския капитан, завъртя го с изненадваща сила и посочи с дългия си тънък пръст.

— Онзи! Доведете ми онзи човек, пък ако ще това да е единственото нещо, което ще направите днес. И го искам жив и невредим!

Пред погледите на двамата Никола се въртна и забърза към западния крак на Айфеловата кула, по посока на моста „Йена“, но за разлика от другите не претича по моста, а сви надясно, по кея „Бранли“.

— Слушам, сър! — Капитанът хукна, насочвайки се малко встрани от Фламел, решен да пресече пътя му. — След мен — извика той и подчинените му се разтегнаха в колона зад него.

Дагон пристъпи към Макиавели.

— Искаш ли да проследя Сен Жермен и Сянката? — Главата му се завъртя и ноздрите му се издуха с влажен мляскащ звук. — Мога да уловя миризмата им.

Николо Макиавели поклати леко глава, докато влизаше обратно в колата.

— Измъкни ни оттук, преди да се е появила пресата. Сен Жермен е крайно предвидим. Без съмнение е тръгнал към някой от домовете си, а ние ги държим всичките под наблюдение. Остава само да се надяваме, че ще хванем алхимика.

Лицето на Дагон беше безстрастно, докато затръшваше вратата на колата след господаря си. Той се обърна в посоката, накъдето бе побягнал Никола, и го видя да изчезва сред тълпата. Полицаяте го следваха по петите, движейки се бързо въпреки тежестта на защитното облекло и оръжията си. Но Дагон знаеше, че през вековете Фламел се бе изплъзвал от всякакви преследвачи — човеци и нечовеци, и дори същества, които са били мит още преди еволюцията на маймуните, — и беше надхитрял чудовища, които нямаха право да съществуват извън кошмарите. Той се съмняваше, че полицията ще хване алхимика.

После Дагон наклони глава и ноздрите му отново се разшириха, улавяйки миризмата на Скатах. Сянката се беше върнала.

Враждата между него и нея датираше отпреди хилядолетия. Той беше последният от своя вид... защото тя бе унищожила цялата му раса в една ужасна нощ преди две хиляди години. Зад слънчевите очила очите на създанието се изпълниха с лепкави безцветни сълзи и Дагон се закле, че каквото и да стане между Макиавели и Фламел, този път той ще си отмъсти на Сянката.

— Вървете, не бягайте — заповяда Скатах. — Сен Жермен, ти излез начело. Софи и Джош по средата, аз ще вървя отзад. — Тонът на Скати не оставяше място за спор.

Те прекосиха бързо моста и свиха надясно по „Ню Йорк“. Поредица от леви и десни завои ги отведе в тясна странична уличка. В този ранен час тя цялата тънеше в сенки. Температурата спадна рязко и близнаците веднага забелязаха, че пръстите на лявата ръка на Сен Жермен, които се плъзгаха леко по мръсната стена, оставят подир себе си мънички искрици.

Софи се намръщи, ровейки из спомените си — спомените на Вещицата от Ендор, напомни си тя — за графа. Усети, че брат ѝ я гледа косо, и повдигна вежди в безмълвен въпрос.

— Очите ти станаха сребърни. Само за секунда — каза той.

Софи се озърна през рамо към влачещата се на опашката Скатах, а после погледна към мъжа с коженото палто. И двамата не можеха да ги чуят, помисли си тя.

— Опитвах се да си спомня каквото знам... — Тя тръсна глава.
— ... каквото Вещицата знае за Сен Жермен.

— Какъв е той? — попита Джош. — Никога не съм чувал за него.

— Известен френски алхимик — прошепна сестра му — и може би един от най-загадъчните мъже в историята, заедно с Фламел.

— Дали е човек? — зачуди се на глас момчето, но Софи продължи.

— Не е Древен или от Следващото поколение. Човек е. Дори Вещицата от Ендор не знае много за него. Срећнала го е за първи път в Лондон през 1740 година. Веднага разбрала, че е безсмъртен човек. Той твърдял, че е открил тайната на безсмъртието, докато се учел при Никола Фламел. — Тя поклати бързо глава. — Но не мисля, че Вещицата е повярвала съвсем на това. Графът ѝ казал, че докато пътувал из Тибет, усъвършенствал рецептата за безсмъртие, така че да не е нужно да се подновява всеки месец. Но когато тя го помолила за копие, той ѝ казал, че я е загубил. Изглежда, говорел свободно всички езици на света, бил гениален музикант и се славел като майстор-ювелир. — Очите ѝ станаха за миг отново сребърни, докато спомените избледняваха. — Вещицата не го харесвала и му нямала доверие.

— Значи и ние не бива да му вярваме — прошепна настоятелно Джош.

Софи кимна в знак на съгласие.

— Но Никола го харесва и очевидно му вярва — каза тя бавно. —
Защо?

Изражението на брат ѝ беше мрачно.

— Казах ти и преди: не мисля, че трябва да вярваме и на Никола Фламел. Има нещо нередно в него — убеден съм.

Софи преглътна отговора си и отклони поглед. Знаеше защо Джош е ядосан на алхимика; брат ѝ завиждаше на нейните пробудени сили и винеше Фламел, задето я е поставил в опасност. Но това не означаваше, че греши.

Тясната уличка ги изведе на широк булевард, от двете страни на който се редяха дървета. Макар че още бе рано за пиковия час, зрелищната светлина и фойерверките около Айфеловата кула бяха спрели уличното движение. Въздухът ехтеше от клаксони и от воя на полицейски сирени. Една пожарна беше попаднала в задръстването и воят ѝ се извисяваше и понижаваше, макар че не можеше да мръдне.

Сен Жермен закрачи през булеварда, без да се оглежда нито наляво, нито надясно, и извади от джоба си тънък мобилен телефон. Отвори го и натисна бутон за бързо набиране. После забърбори на скорострелен френски.

— За помощ ли се обади? — попита Софи, когато той затвори телефона.

Графът поклати отрицателно глава.

— Поръчвам закуска. Умирам от глад. — Посочи с палец назад към Айфеловата кула, която все още бълваше фойерверки. — Правенето на такива неща изгаря много калории, ако ми простите за каламбура.

Момичето кимна — вече разбираше защо стомахът му къркори от глад, откакто бе създадо мъглата.

Скатах настигна близнаците и закрачи редом със Софи, докато минаваха забързано покрай Американската катедрала.

— Не мисля, че ни следят — каза тя. Звучеше изненадано. — Очаквах, че Макиавели ще прати някого подире ни. — Тя потърка с палец долната си устна и загриза нащърбените си нокти.

Софи автоматично дръпна ръката на Скати от устата ѝ.

— Недей да си гризеш ноктите.

Девата-воин премигна изненадано срещу нея, после смутено свали ръката си.

— Стар навик — промърмори тя. — Много стар навик.

— И какво ще правим сега? — попита Джош.

— Ще намерим подслон и ще си починем — рече мрачно Скатах. — Още много ли ще вървим? — подвикна тя към Сен Жермен, който все така крачеше начело.

— Няколко минутки — отвърна той, без да се обръща. — Една от по-малките ми градски къщи е наблизо.

Скати кимна.

— Когато стигнем там, ще се покрием, докато Никола се върне, ще отдъхнем и ще се преоблечем. — Тя сбърчи нос по посока на Джош. — А и ще си вземем душ — добави многозначително.

Руменина изби по бузите на младежа.

— Да не би да казваш, че мириша? — попита той, едновременно смутен и ядосан.

Софи докосна ръката на брат си, преди Девата-воин да успее да отговори.

— Само малко — каза тя. — Сигурно всички миришем.

Джош извърна очи, явно разстроен, после погледна отново към Скатах.

— А ти, предполагам, не миришеш — сопна се той.

— Не — каза тя. — Аз нямам потни жлези. Вампирите са много по-развити същества от хората.

Те продължиха мълчаливо, докато улица „Пиер Шарон“ излезе на широкия булевард „Шан-з-Елизе“ — главната пътна артерия на Париж. Отляво се виждаше Триумфалната арка. Уличното движение на булеварда и в двете посоки беше спряло, шофьорите стояха до колите си, бърбреха оживено и бясно жестикулираха. Всички погледи бяха насочени към къдрещите се фойерверки, които продължаваха да избухват над Айфеловата кула.

— Как мислиш, че ще съобщят за това в новините? — попита Джош. — Айфеловата кула внезапно избухва във фойерверки.

Сен Жермен се озърна през рамо.

— Истината е, че това не е нещо толкова необичайно. Кулата често се озарява от фойерверки — на Нова година и в Деня на Бастилията^[1], например.

Предполагам, ще съобщят, че фойерверките, приготвени за Деня на Бастилията другия месец, са се възпламенили преждевременно. — Той спря и се огледа, когато чу някой да го вика по име.

— Не поглеждайте... — започна Скати, но беше прекалено късно: близнаците и графът вече се бяха обърнали по посока на виковете.

— Жермен...

— Хей, Жермен...

Двама младежи, които стояха до спрялата си кола, сочеха към графа и крещяха името му.

И двамата бяха облечени в джинси и тениски и много си приличаха със зализаните си коси и големите слънчеви очила. Те зарязаха колата на сред пътя и се запровираха между спрелите автомобили, държейки в ръцете си някакви неща, които заприличаха на Джош на дълги, тесни ножове.

— Франсис — предупреди го бързо Скати, като стисна дланите си в юмруци. Излезе напред точно когато първият младеж стигна до графа. — Остави на мен...

— Господа. — Сен Жермен се обърна към двамата с широка усмивка, макар че близнаците, които се намираха зад него, видяха жълто-сини пламъци да танцуват по върховете на пръстите му.

— Снощният концерт беше страхотен — каза първият младеж, останал без дъх. Говореше на английски със силен немски акцент. Бутна нагоре слънчевите си очила и протегна дясната си ръка, и Джош осъзна, че онова, което бе сметнал за нож, беше просто дебела химикалка. — Може ли да получа автограф?

Пламъците по пръстите на графа угаснаха.

— Разбира се — каза той с доволна усмивка, посегна за химикалката и извади от един вътрешен джоб тефтерче със спирала. — Купихте ли си новия компактдиск? — попита, докато отваряше тефтерчето.

Вторият младеж, който носеше същите очила, измъкна червено-черен айпод от задния джоб на джинсите си.

— Вчера го свалих от „АйТюнс“^[2] — отвърна той със същия характерен акцент.

— И не забравяйте да хвърлите едно око на дивидито от концерта, когато излезе след месец. Има някои страхотни екстри, два-три ремикса и един великолепен мегамикс — добави Сен Жермен, като се подписа със замах и откъсна страниците от тефтерчето. — Много би ми се искало да си побъбрим, момчета, но бързам. Благодаря ви, че спряхте, оценявам това.

Те си стиснаха набързо ръцете и двамата младежи забързаха към колата си, като сравняваха автографите, а после плеснаха радостно длани.

Широко усмихнат, графът си пое дълбоко дъх и се обърна към близнаците.

— Нали ви казах, че съм известен човек.

— А скоро ще си известен труп, ако не се разкараме от тази улица — напомни му Скатах.

— Почти стигнахме — промърмори Сен Жермен. Поведе ги през „Шан-з-Елизе“ и по една странична уличка, после се шмугна в тесен павиран проход с високи стени, който се виеше зад гърбовете на

сградите. Спря по средата му и пхна ключ в една не отличаваща се с нищо врата в стената. Дървената врата беше покрита с вдлъбнатини и драскотини, мръсно зелената ѝ боя се белеше на дълги ивици, оголвайки изкривените дъски отдолу, а в долната си част беше нацепена и напукана от триенето в земята.

— Може ли да предложи да си сложиш нова врата? — рече Девата-воин.

— Тази е новата — усмихна се бегло графът. — Дървото е само за маскировка. Под него има здрава стоманена плоча с ключалка с пет шипа. — Той отстъпи назад и пропусна близнаците да влязат преди него.

Те пристъпиха напред и бяха леко разочаровани от това, което видяха. Зад вратата имаше малък двор и четириетажна сграда. Отляво и отдясно високи, увенчани с шипове, стени делиха къщата от съседите ѝ. Софи и Джош бяха очаквали нещо екзотично или дори драматично, но единственото, което видяха, бе занемарена, обсипана с листа, градина. В средата на двора бе разположен голям и грозен каменен басейн за птички^[3], само че вместо с вода, беше пълен с опадали листа и останки от птичи гнезда. Всички растения в саксиите и кошниците, заобикалящи фонтанчето по средата, бяха изсъхнали или вехнеха.

— Градинарят отсъства — каза Сен Жермен без никаква следа от смущение, — а мен не ме бива особено с растенията. — Той вдигна дясната си ръка и разпери пръсти. Всеки от тях лумна в различен цвят. Графът се усмихна и цветните пламъци обагриха лицето му в трептящи сенки. — Не ми е специалност.

Скатах спря на вратата и се огледа нагоре и надолу по уличката, като се вслушваше, наклонила глава на една страна. Щом се убеди, че не ги следят, затвори вратата и превъртя ключа в ключалката. Шиповете се плъзнаха в дупките с удовлетворително изщракване.

— Как ще ни намери Фламел? — попита Джош. Макар че се отнасяше предпазливо и с известен страх към алхимика, чувстваше се още по-неспокоен край Сен Жермен.

— Дадох му нещо, което да го води — обясни графът.

— Той ще се оправи ли? — попита Софи Скати.

— Сигурна съм, че ще се оправи — отвърна Девата-воин, макар че интонацията и погледът ѝ издаваха нейните притеснения. Тя тъкмо

се извърщаше от портата, когато се вцепени, челюстта ѝ увисна и вампирските ѝ зъби се показаха страховито.

Задната врата на къщата внезапно се бе отворила и оттам на двора бе излязла една фигура. Изведнъж аурата на Софи пламна в сребристобяло, тя залитна стреснато назад и се блъсна в брат си, от което и неговата аура оживя с прашене, очертавайки тялото му в златно и бронзово. И докато близнаците се бяха вкопчили един в друг, заслепени от сребърната и златна светлина на собствените си аури, те чуха Скатах да крещи. Това бе най-ужасяващият звук, който бяха чували някога.

---

[1] Националният празник на Франция — 14 юли. — Б.пр. ↑

[2] Популярен интернет сайт, в който се продава музика за айподи. — Б.пр. ↑

[3] Плитък съд с вода върху пиедестал, който се използва за градинска украса. Често има и малко фонтанче в центъра си, което му придава вид на чешма. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

— Стой!

Никола Фламел продължи да бяга, сви надясно и се втурна по кея „Бранли“.

— Спри или ще стрелям!

Фламел знаеше, че полицаите няма да стрелят — не можеха. Макиавели не би искал той да пострада.

Шляпането на кожени подметки по бетон и дрънченето на оръжия вече бяха по-близо и той можеше да чуе равномерното дишане на преследвача си. Неговото собствено дишане бе преминало в дълбоко пъшкане и Никола усещаше бodeжи под ребрата от едната си страна. Рецептата в Сборника го поддържаше жив и здрав, но нямаше начин да надбяга този добре трениран полицай, който очевидно се намираше в чудесна форма.

Алхимикът спря толкова рязко, че полицейският капитан едва не се блъсна в него. Стойки неподвижно, Фламел извърна глава да погледне през лявото си рамо. Полицаят беше извадил страховит черен пистолет и го държеше здраво с двете си ръце.

— Не мърдай! Горещете!

Никола се обърна бавно с лице към полицаия.

— Е, решавай, кое от двете ще е? — попита той меко.

Зад защитните очила мъжът премигна изненадано срещу него.

— Да не мърдам ли? Или да си вдигна ръцете?

Полицаят посочи нагоре с дулото на пистолета и Фламел вдигна ръце. Дотичаха още петима мъже от специалните части. Те насочиха най-различни оръжия към алхимика, докато заставаха в редица до своя капитан. Все още с ръце във въздуха, Никола завъртя бавно глава да ги огледа всички подред. В черните си униформи, шлемове, качулки и очила те приличаха на насекоми.

— На земята! Веднага! — заповяда капитанът. — Дръж ръцете си във въздуха!

Никола бавно се смъкна на колене.

— Сега лягай! По лице!

Алхимикът се просна на парижката улица, опрял буза в хладните грапави павета.

— Разпери широко ръце!

Никола разпери ръце. Полицайте се раздвижиха и го обкръжиха бързо, но продължаваха да спазват дистанция.

— Хванахме го. — Полицейският капитан говореше в микрофона, намиращ се пред устните му. — Не, сър. Не сме го докоснали. Да, сър. Веднага.

На Никола му се прииска Пернел да беше сега тук; тя щеше да знае какво да правят. Но пък ако Вълшебницата беше с него, той изобщо нямаше да се забърка в цялата тази каша. Жена му беше бойка натура. Колко пъти го бе подтиквала да спре да бяга и да приеме битката с Тъмните древни, използвайки трупаните половин хилядолетие алхимични познания и нейната магия? Тя искаше от него да събере безсмъртните, Древните и Следващото поколение, които подкрепяха хората, и да започне война срещу Тъмните древни и техните слуги като Дий. Но той не можеше — цял живот бе чакал появата на близнаците, предречени в Сборника.

Двамата, които са един, единият, който е всички.

Никола и за миг не се беше съмнявал, че ще ги открие. Пророчествата в Сборника никога не грешаха, но също като всичко друго в книгата, думите на Авраам винаги бяха неясни и бяха написани на множество забравени древни езици.

Двамата, които са един, единият, който е всички.

*Ще дойде време, когато Книгата ще бъде отнета
и човекът на кралицата ще се съюзи с Враната.*

*Тогава Древните ще излязат от Сенките
и безсмъртният трябва да обучи смъртните.*

*Двамата, които са един, трябва да станат единия,
който е всички.*

А Фламел знаеше — без капка съмнение, — че той е безсмъртният, за когото се говори в пророчеството; беше му го казал мъжът с куката.

Преди половин хилядолетие Никола и Пернел Фламел пътуваха из цяла Европа, опитвайки се да разтълкуват загадъчната книга с метален обков. Най-сетне в Испания те срещнаха мистериозен еднорък мъж, който им помогна да преведат части от вечноменящия се текст. Едноръкият им разкри, че тайната на вечния живот се появява винаги на седма страница на Сборника по пълнолуние, докато рецептата за преобразуване, за промяна на структурата на всеки материал, се появява само на четиринайсета страница. Когато мъжът им преведе първото пророчество, той погледна към Никола с черните си като въглен очи, протегна куката, която заместваше лявата му длан, и потупа с нея гърдите на французина.

— Алхимико, това е твоята съдба — прошепна той.

Загадъчните думи намекваха, че един ден Фламел ще открие близнаците... пророчеството не бе разкрило, че ще свърши проснат на една мръсна парижка улица, заобиколен от въоръжени и много нервни полицаи.

Никола затвори очи и вдиша дълбоко. Притисна разперените си пръсти към паважа и неохотно притегли енергия от аурата си. Една съвсем тънка и ефирна златистозелена нишка се отдели от пръстите му и попи в каменната настилка. Фламел усети как пипалцето аурална енергия преминава през паважа и потъва в земята отдолу. Тънката като косъм нишка се заизвива през почвата, търсейки... дирейки... и най-накрая откри онова, което ѝ трябваше: гъмжаща маса от живот. След това бе проста работа да използва преобразуването, основния алхимически принцип, за да създаде глюкоза и фруктоза и да ги обедини с гликозидна връзка, за да създаде захароза. Животът се размърда, разшава, понесе се към сладостта.

Полицейският капитан повиши глас:

— Сложете му белезници. Претърсете го.

Никола чу предпазливото приближаване на двама полицаи — по един от всяка страна. Точно пред лицето си видя чифт лъснати до блясък черни кожени ботуши с дебели подметки.

А после зърна мравката — стори му се огромна, защото бе толкова близо до лицето му. Тя изскочи от една пукнатина между

паветата, мърдайки с антенки. Последваха я втора и трета.

Алхимикът притисна палеца на всяка ръка към средния пръст и щракна. Миниатюрни златистозелени искрици с аромат на мента излетяха във въздуха, посипвайки шестимата полицаи с невъобразимо ситни частици сила.

После той превърна частиците в захар.

Внезапно целият паваж около Флаemel почерня. Множество дребни мравки заизвираха от земята, изсипвайки се през цепнатините между камъните. Като гъст, лепкав сироп те се разляха по улицата, покривайки ботушите на полицаите, преди внезапно да плъзнат по краката им, покривайки ги с мърдащо гъмжило от насекоми. За миг мъжете бяха толкова шашнати, че не помръднаха. Костюмите и ръкавиците им ги предпазваха в продължение на още секунда, а после един от тях трепна, а после и друг, и трети, докато мравките намираха най-малките пролуки в облеклото им и се шмугваха вътре с гъделичкащи крачета и щипещи челюсти. Полицаите започнаха да се гърчат, извиват, въртят, да се пляскат по телата, да захвърлят оръжията си, да си смъкват ръкавиците, да дърпат шлемовете си, да мятат настрана очилата и качулките си, докато хиляди мравки пъплеха по телата им.

Полицейският капитан гледаше как техният арестант — който бе останал абсолютно незасегнат от кипналото множество мравки — седна и щателно се изтупа от прахта, преди да се изправи на крака. Капитанът се опита да насочи пистолета си към мъжа, но мравките бяха покрили китките му, гъделичкаха дланите му, хапеха плътта му и той не можеше да задържи оръжието неподвижно. Искаше да заповяда на арестанта да седне, но мравките пълзяха по устните му и той знаеше, че ако отвори уста, те ще се пхнат вътре. Той вдигна ръка и събори шлема от главата си, смъкна качулката и я запрати на земята. Изви снага, когато насекомите плъзнаха по гърба му. Прокара ръка по главата си и усети как събаря поне дузина мравки. Те западаха пред лицето му и той стисна очи. Когато ги отвори пак, арестантът крачеше към гара „Пон дьо л’Алма“, пхнал ръце в джобовете си, сякаш нямаше никаква грижа на тоя свят.

ГЛАВА 17

Джош с мъка отвори очи. Пред тях танцуваха черни петна, а когато вдигна ръка към лицето си, видя слаби остатъци от златната аура, които още проблясваха около тялото му. Пресегна се, намери ръката на сестра си и я хвана. Тя го стисна леко, той се обърна и я видя как отваря очи.

— Какво стана? — изломоти момчето, прекалено шокирано и вцепенено, за да може дори да се уплаши.

Софи поклати глава.

— Приличаше на експлозия...

— Чух Скатах да крещи — рече брат й.

— А на мен ми се стори, че някой излезе от къщата... — добави тя.

И двамата се обърнаха към сградата. Девата-воин стоеше на вратата, сграбчила в обятията си една млада жена, и я въртеше в кръг. И двете се смееха, пицяха от радост и си крещяха една на друга на скорострелен френски.

— Струва ми се, че се познават — каза Джош, докато помагаше на сестра си да се изправи.

Близнаците се обърнаха към граф Сен Жермен, който стоеше встрани, скръстил ръце пред гърдите си, и се усмихваше доволно.

— Те са стари приятелки — обясни той. — И не са се виждали отдавна... много отдавна. — Франсис се покашля. — Жана — каза той меко.

Двете жени се откъснаха една от друга и онази, която той бе нарекъл Жана, се обърна към него, наклонила въпросително глава. Беше невъзможно да се отгатне възрастта й. Тя носеше джинси и тениска, на височина бе колкото Софи, но бе неестествено слаба, а големите й сиви очи изпъкваха на фона на безупречно гладката, силно загоряла, кожа. Кестениявата й коса беше подстригана късо, по момчешки. Върху бузите й имаше сълзи, които тя избърса с бързо движение на ръката.

— Да, Франсис? — отвърна Жана.

— А това са нашите гости.

Хванала ръката на Скатах, младата жена пристъпи към Софи. Докато се приближаваше, момичето усети внезапен натиск във въздуха помежду им, сякаш някаква невидима сила я тласкаше назад, а после изведнъж аурата ѝ грейна в сребърно и въздухът се изпълни със сладкия аромат на ванилия. Джош сграбчи ръката на сестра си и неговата аура също лумна с прашине, добавяйки във въздуха мирис на портокали.

— Софи... Джош... — започна Сен Жермен. Силният свеж аромат на лавандула изпълни двора и около младата жена се появи съскаща сребърна аура. Тя се втвърди и уплътни, стана метална и лъскава като огледало, оформяйки се в нагръдник и наколенници, ръкавици и ботуши, преди накрая да се превърне в пълен комплект средновековна броня. — Бих искал да ви представя съпругата си, Жана...

— Твоя съпруга! — изписка Скати изумено.

— ... която вие — и историята — познавате като Жана д'Арк.

Закуската ги чакаше, подредена на дълга полирана дървена маса в кухнята. Въздухът бе изпълнен с аромата на прясно изпечен хляб и врящо кафе. Чиниите бяха отрупани с пресни плодове, палачинки и пай, докато наденичките и яйцата цвърчаха в един тиган върху старомодна желязна печка.

Стомахът на Джош закъркори още в мига, щом пристъпи в стаята и видя храната. Устата му се изпълни със слюнка, напомняйки му колко време беше минало, откакто бе ял за последен път. В кафенето беше успял да отпие само няколко пъти от горещия шоколад, преди да се появят полицаите.

— Яжте, яжте — каза Сен Жермен, като грабна с едната си ръка чиния, а с другата — дебел кроасан. Захапа кифлата, ръсейки трошици по плочките на пода. — Сигурно умирате от глад.

Софи се наведе към брат си.

— Ще ми вземеш ли нещо за ядене? Искам да поговоря с Жана. Трябва да я питам нещо.

Джош хвърли бърз поглед към младоликата жена, която вадеше чаши от миялната машина. Късата ѝ прическа правеше невъзможно да се отгатне възрастта ѝ.

— Мислиш ли, че тя наистина е Жана д'Арк?

Софи стисна ръката на брат си.

— След всичко, което видяхме досега, ти как смяташ? — Тя кимна към масата. — Искам само плодове и тестени закуски.

— Без наденички и яйца ли? — попита той изненадан. Сестра му беше единственият известен му човек, който можеше да изяде повече наденички от него.

— Не. — Тя се намръщи и сините ѝ очи се замъглиха. — Странно, но от самата мисъл да ям месо ми се гади. — Тя грабна едно парче пай и се извърна, преди той да успее да каже нещо. Приблужи се към Жана, която наливаше кафе във висока стъклена чаша. Ноздрите ѝ се разшириха. — Хавайско кафе „Кона“? — попита Софи.

Сивите очи на Жана премигнаха изненадано и тя кимна леко.

— Впечатлена съм.

Момичето се усмихна и сви рамене.

— Работех в кафене. Бих познала аромата на „Кона“ навсякъде.

— Влюбих се в него, когато бяхме на Хаваите — рече младата жена. Говореше английски със съвсем слаб американски акцент. — Пазя го за специални случаи.

— Обожавам миризмата, но мразя вкуса му. Прекалено е горчиво.

Жана сръбна още малко кафе.

— Обзалагам се, че не дойде да си говорим за кафето.

Софи поклати глава.

— Не. Просто... — Тя млъкна. Току-що се бе запознала с тази жена, а се готвеше да ѝ зададе невероятно личен въпрос.

— Може ли да те питам нещо? — каза бързо.

— Каквото пожелаеш — отвърна искрено Жана и Софи ѝ повярва. Пое си дълбоко дъх и думите ѝ се изляха като порой.

— Веднъж Скатах ми каза, че ти си последният човек, който е имал чисто сребърна аура.

— Точно затова твоята реагира на моята — рече младата жена, обгръщайки чашата с длани, като се взираше над ръба ѝ в момичето. — Извинявай. Моята аура претовари твоята. Мога да те науча как да предотвратяваш това. — Тя се усмихна, разкривайки равни бели зъби. — Макар че вероятността да срещнеш друга чиста сребърна аура през живота си е невероятно малка.

Софи гризна нервно от боровинковия пай.

— Извинявай, че те питам, но ти наистина ли... наистина ли си Жана д'Арк? Онази Жана д'Арк?

— Да, наистина. — Жената се поклони леко. — La Pucelle, Орлеанската дева, на твоите услуги.

— Но аз си мислех... така де, навсякъде пише, че си умряла...

Жана наклони глава и се усмихна.

— Скати ме спаси. — Тя протегна ръка и докосна тази на Софи. Моментално пред очите ѝ затанцуваха трептящи образи на Скатах в черно-бяла броня, яхнала голям черен кон, да размахва два лудо бляскащи меча.

— Сянката с лекота си проби път през гъмжилото от хора, събрали се да гледат моята екзекуция. Никой не можеше да ѝ се опре. Във възникналата паника, хаос и смут, тя ме отмъкна изпод носа на палачите.

Образи проблеснаха в главата на Софи: как Жана, облечена в парцаливи и обгорени дрехи, се е вкопчила в Скатах, докато Девата-воин насочва покрития си с броня черен кон през паникьосаната тълпа, а свистящите мечове в двете ѝ ръце им разчистват път.

— Разбира се, всички трябваше да кажат, че са видели Жана да умира — каза Скати, като се присъедини към тях. Тя внимателно режеше един ананас на идеални кубчета с помощта на извит нож. — Никой — нито англичани, нито французи — не искаше да признае, че Орлеанската дева е била отмъкната под носовете на около петстотин тежковъоръжени рицари, спасена от една-единствена жена-воин.

Жана посегна, взе едно кубче ананас от пръстите на Скатах и го пъхна в устата си.

— Скати ме отведе при Никола и Пернел — продължи тя. — Те ми дадоха подслон, грижеха се за мен. Бях ранена при бягството и изнемощяла от месеците на пленничество. Но въпреки всеотдайните грижи на Никола, щях да умра, ако не беше Скати. — Младата жена протегна ръка и стисна още веднъж дланта на приятелката си, сякаш без да забелязва сълзите по бузите си.

— Жана беше изгубила много кръв — рече Скатах. — Каквото и да правеха Никола и Пернел, състоянието ѝ не се подобряваше. Затова Никола извърши едно от първите кръвопреливания в света.

— Чия кръв... — започна да пита Софи, но внезапно осъзна, че знае отговора. — Твоята?

— Вампирската кръв на Скати ме спаси. А също така ме запази жива, направи ме безсмъртна. — Жана се усмихна. Софи забеляза, че зъбите ѝ са обикновени, а не заострени като на Девата-воин. — За щастие не се прояви никой от вампирските странични ефекти. Впрочем аз съм вегетарианка — добави тя. — Така е през последните няколко века.

— И си женена — каза обвинително Скатах. — Кога и как стана това и защо не бях поканена? — изстреля тя на един дъх.

— Оженихме се преди четири години на Сьнсет Бийч на Хаваите — по залез^[1], разбира се.

Търсехме те навсякъде, когато решихме да го направим — рече бързо Жана. — Наистина исках да присъстваш, исках да ми бъдеш шаферка.

Зелените очи на Девата-воин се присвиха, докато си спомняше.

— Преди четири години... струва ми се, бях в Непал и преследвах един подивял ни-гед. Снежен човек — поясни тя, когато видя обърканите изражения на Софи и Жана.

— Нямаше как да се свържем с теб. Телефонът ти не работеше, а имейлите се връщаха със съобщението, че пощенската ти кутия е пълна. — Жана хвана Скатах за ръката. — Ела, мога да ти покажа снимки. — Жената се обърна към Софи. — Сега трябва да ядеш. Имаш нужда да възстановиш енергията, която си изгорила. Пий много течности. Вода, плодови сокове, но никакъв кофеин — никакъв чай или кафе, нищо, което да те държи будна. След като се нахраните, Франсис ще ви заведе в стаите ви, където можете да си вземете душ и да си починете. Тя бавно изглежда Софи от главата до петите. — Ще ти намеря някакви дрехи. Ти си горе-долу моя размер. А по-късно ще поговорим за аурата ти. — Жана протегна лявата си ръка и разпери пръсти. Гъвкава метална ръкавица изникна с блещукане върху плътта ѝ.

— Ще ти покажа как да я контролираш и да я оформяш в каквото пожелаеш. — Ръкавицата се превърна в метален крак на хищна птица със закривени нокти, преди да избледнее, разкривайки отново загорялата кожа на Жана. Само ноктите ѝ останаха сребристи. Тя се наведе и целуна бързо момичето по двете бузи. — Но първо трябва да

си починеш. А сега — каза тя, поглеждайки към Скати, — ела да ти покажа снимките.

Двете жени излязоха забързано от кухнята, а Софи се върна в другия край на дългата стая, където Сен Жермен говореше разпалено с брат й. Джош й подаде чиния, отрупана с плодове и хляб. Неговата беше препълнена с яйца и наденички. Софи усети как стомахът й се разбунтува при тази гледка и се насили да извърне поглед. Загриза плодовете, вслушвайки се в разговора.

— Не, аз съм човек, не мога да пробудя силите ти — казваше графът, когато тя се приближи. — За това ти трябва Древен или някой от малцината от Следващото поколение, които умеят да го правят. — Той се усмихна, показвайки кривите си зъби. — Не се тревожи, Никола ще намери някой да те пробуди.

— Тук, в Париж, има ли кой да го направи?

Сен Жермен се замисли за момент.

— Макиавели трябва да познава някого, сигурен съм. Той знае всичко. Но не и аз. — Графът се обърна към Софи с лек поклон. — Както разбирам, ти си имала късмета да бъдеш пробудена от легендарната Хеката, а после си била обучена във Въздушната магия от моята стара учителка Вещицата от Ендор. — Поклати глава. — Как е старата вещица? Тя никога не ме е харесвала — додаде той.

— Още не те харесва — каза бързо Софи, а после се изчерви.

— Извинявай. Не знам защо го казах.

Сен Жермен се изсмя.

— О, Софи, не го каза ти... е, не съвсем. Вещицата го каза. Ще ти отнеме известно време, докато се справиш със спомените й. Тя ми се обади тази сутрин. Каза ми, че е вложила в теб не само Въздушната магия, а и цялото си знание. Мумийната техника не се използва в наше време; тя е невероятно опасна.

Софи хвърли бърз поглед към брат си. Той се беше втренчил в графа, попивайки всяка дума. От начина, по който бе стиснал уста, тя долови колко са напрегнати вратът и челюстта му.

— Трябвало е да си почиваш поне двацет и четири часа, за да може съзнанието и подсъзнанието ти да се справят с внезапния приток на чужди спомени, мисли и идеи.

— Нямаше време — промърмори Софи.

— Е, сега има. Яжте, после ще ви заведе в стаите ви. Можете да спите толкова дълго, колкото искате. Намирате се в пълна безопасност. Никой дори не знае, че сте тук.

---

[1] Сънсет Бийч означава Брегът на залеза. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Те са в къщата на Сен Жермен, в една пресечка на „Шан-з-Елизе“. — Макиавели притисна телефона към ухото си и се облегна в черния, тапициран с кожа, стол. Завъртя се, за да погледне през високия прозорец. В далечината, над наклонените керемидени покриви, можеше да различи върха на Айфеловата кула. Фойерверките най-сетне бяха спрели, но във въздуха още висяха облаци с цветовете на дъгата. — Не се тревожи, докторе, държим къщата под наблюдение. Графът, Скатах и близнаците са вътре. Няма други обитатели.

Италианецът отдръпна телефона от ухото си, когато той засвири и запраща от смущения. Самолетът на Дий тъкмо излиташе от малко частно летище северно от Ел Ей. Щеше да спре в Ню Йорк за презареждане, после да прелети над океана до Шанън в Ирландия и да зареди отново, преди да продължи към Париж. Пращането утихна и по телефона се разнесе силен и чист гласът на Джон.

— Ами Алхимика?

— Изгубихме го в Париж. Моите хора го държали легнал на земята с насочени пистолети, но той някак си успял да ги покрие със захар и да пусне срещу тях всички мравки в града. Те се паникьосали и той избягал.

— Преобразуване — отбеляза Дий. — Водата се състои от два атома водород и един атом кислород: захарозата има същото съотношение. Той е превърнал водата в захар; евтин фокус — очаквах повече от него.

Макиавели прокара длан по късата си бяла коса.

— Аз лично го сметнах за доста хитроумно — рече той меко. — Вкара в болницата шестима полицаи.

— Флаemel ще се върне при близнаците — тросна се Джон. — Има нужда от тях. Цял живот е чакал да ги открие.

— Всички сме чакали — напомни кротко Николо на Магьосника. — А в момента знаем къде са, което означава, че знаем къде ще иде Флаemel.

— Не прави нищо, преди да съм дошъл — заповяда Дий.

— А имаш ли някаква представа кога ще бъде... — започна Макиавели, но линията бе тиха. Той не беше сигурен дали Джон е затворил, или връзката е прекъснала. Доколкото познаваше доктора, предполагаше, че е затворил; това му беше обичайният маниер. Високият елегантен мъж почука със слушалката по тънките си устни, преди да я върне на мястото ѝ. Нямаше намерение да се подчинява на заповедите на Дий; щеше да залови Никола и близнаците, преди самолетът му да е кацнал в Париж. Щеше да свърши онова, което не се бе удавало на Джон в продължение на столетия, а в замяна Древните щяха да му дадат каквото пожелае.

Мобилният телефон на италианеца избръмча в джоба му. Той го извади и погледна екрана. По него се плъзгаше необичайно дълга върволица от числа, която не приличаше на никой номер, виждан от него преди. Началникът на Главната дирекция за външна сигурност се намръщи. Само френският президент, няколко високопоставени министри от кабинета и личният му екип имаха този номер. Натисна бутона за приемане, но не каза нищо.

— Английският магьосник смята, че ще се опиташ да заловиш Фламел и близнаците преди неговото пристигане. — Гласът от другата страна говореше на гръцки диалект, който не бе използван от хилядолетия.

Николо изпъна гръб.

— Господарю? — каза той.

— Окажи на Дий пълно съдействие. Не предприемай нищо срещу Фламел, преди той да дойде.

Връзката прекъсна.

Макиавели внимателно остави телефона си върху бюрото и се облегна. Вдигна ръце пред лицето си и с изненада забеляза, че те леко треперят. За последен път бе разговарял с Древния, когото наричаше Господарю, преди повече от век и половина. Това бе същият Древен, който му бе дарил безсмъртието в началото на XVI век. Дали Джон някак си се беше свързал с него? Николо поклати глава. Твърде невероятно, Дий сигурно се бе свързал със собствения си господар и го бе помолил да предаде искането му. Но господарят на Макиавели беше един от най-могъщите Древни... Това го върна на въпроса, който го безпокоеше от векове: кой бе господарят на Джон?

Всеки човек, получил безсмъртието като подарък от Древен, беше обвързан с него. Древен, който даряваше безсмъртие, можеше също толкова лесно да го отнеме. Италианецът даже бе виждал това да става: как един здрав наглед младеж се съсухри и остаря за няколко мига, докато накрая се срути в купчина от напукани кости и суха кожа.

Информацията за безсмъртните хора в досието на Макиавели съдържаше препратки към Древните или Тъмните древни, на които служеха. Имаше само неколцина души — като Флаemel, Пернел и Сен Жермен, — които не дължаха вяност на някой Древен, защото бяха стигнали до безсмъртието със собствени сили.

Никой не знаеше на кого служи Дий. Но беше явно, че е някой по-могъщ от господаря на Николо. И това правеше доктора още по-опасен.

Макиавели се наведе напред и натисна един бутон на телефона върху бюрото си. Вратата моментално се отвори и в стаята влезе Дагон. Огледалните му очила отразиха голите стени.

— Някакви новини за Алхимика?

— Нищо. Получихме достъп до видеозаписите на охранителните камери на гара „Пон дьо л’Алма“ и на всяка друга гара, с която тя има връзка, и в момента ги анализираме, но това ще отнеме време.

Николо кимна. Времето беше нещо, с което не разполагаше. Той махна с дългопръстата си ръка.

— Е, може да не знаем къде е сега, но знаем къде отива: в къщата на Сен Жермен.

Устните на Дагон се разделиха с мляскане.

— Къщата се намира под наблюдение. Покрили сме всички входи и изходи. Даже има хора в канализацията под сградата. Никой не може да влезе или да излезе, без да го видим. Два отряда от специалните части чакат в микробуси в близки странични улички, а трети — в съседната къща. Могат да се прехвърлят през стената за секунди.

Макиавели се изправи и излезе иззад бюрото. Сложил ръце зад гърба си, закрачи из малкия невзрачен офис. Макар че това беше официалният му адрес, той рядко използваше тази стая и в нея нямаше нищо освен бюрото, два стола и телефон.

— Чудя се дали е достатъчно? Флаemel се изплъзна от шестима добре обучени полицаи, които го държаха на мушка, легнал по лице на

паважа. А ние знаем, че и Сен Жермен — Господаря на огъня — е в този дом. Сутринта видяхме малка демонстрация на неговите способности.

— Фойерверките бяха безобидни — каза Дагон.

— Сигурен съм, че би могъл със същата лекота да превърне кулата в течност. Не забравяй, той прави диаманти от въглени.

Дагон кимна.

Италианецът продължи:

— Също така знаем, че силите на американското момиче са били пробудени, и видяхме малка част от онова, което умее. Мъглата при „Сакре Кьор“ беше впечатляващо постижение за някой толкова млад и необучен.

— А освен това и Сянката е с тях — допълни Дагон.

Лицето на Николо Макиавели се изкриви в грозна гримаса.

— Освен това и Сянката е с тях — съгласи се той.

— Тя обезвреди дванайсет тежковъоръжени полицаи в кафенето тази сутрин — рече безстрастно Дагон. — Виждам съм я да се изправя срещу цели армии и е оцеляла в продължение на векове в Сенкоцарството на Подземния свят. Флаemel явно я използва, за да пази близнаците. Тя трябва да бъде премахната, преди да предприемем нещо срещу когото и да било от останалите.

— Наистина.

— Ще ти е нужна армия.

— Може би не. Запомни: „Хитростта и измамата винаги ще служат на човека по-добре от силата“ — цитира той.

— Кой го е казал? — попита Дагон.

— Аз, в една книга... много отдавна. Беше вярно при двора на Медичите, вярно е и сега. — Той вдигна поглед. — Повика ли дисите?

— Идват. — Гласът на Дагон стана лепкав. — Нямам им вяра.

— Никой няма вяра на дисите. — В усмивката на Николо нямаше веселие. — Някога чувал ли си историята как Хеката затворила Скатах в онзи Подземен свят?

Дагон остана неподвижен.

— Хеката използва дисите. Тяхната вражда със Сянката датира още от времето непосредствено след потъването на Дану Талис. — Макиавели пристъпи по-близо до верния си слуга и сложи ръце на раменете му, като се опитваше да диша през устата. Дагон изпусна

рибешка миризма, която покриваше бледата му кожа като мазна, зловонна пот. — Знам, че мразиш Сянката и никога не съм те питал защо, макар че имам някои подозрения. Ясно е, че ти е причинила голяма болка. Въпреки това искам да оставиш настрана чувствата си; омразата е най-безполезната от всички емоции. Успехът е най-доброто отмъщение. Имам нужда да си до мен и да разполагам с цялото ти внимание. Сега сме близо, толкова близо до победата, до връщането на Древната раса на този свят. Остави Скатах на дисите. Но ако те се провалят, тогава тя е твоя. Обещавам ти.

Дагон отвори уста, разкривайки редицата остри като игли зъби.

— Няма да се провалят. Дисите смятат да доведат Нидхьог^[1].

Николо Макиавели примигна изненадано.

— Нидхьог... Той е свободен? Как?

— Световното дърво е било унищожено.

— Ако пуснат Нидхьог срещу Скатах, тогава си прав. Няма да се провалят. Няма начин.

Дагон посегна и свали очилата си. Големите му, изпъкнали рибешки, очи бяха широко опулени и гледаха втренчено.

— А ако изгубят контрол над него, Нидхьог може да погълне целия град.

Италианецът се замисли за момент. После кимна.

— Това ще е малка цена за унищожаването на Сянката.

— Звучиш точно като Дий.

— О, аз изобщо не приличам на английския Магьосник — каза разпалено Макиавели. — Джон е опасен фанатик.

— А ти не си ли? — попита Дагон.

— Аз съм само опасен.

Доктор Джон Дий се бе отпуснал в меката кожена седалка и гледаше как блещукащата мрежа от светлини на Ел Ей се отдалечава под него. Погледна богато украсения си джобен часовник и се зачуди дали Макиавели вече е получил обаждането от господаря си. Смяташе, че да. Дий се ухили, питайки се какво ли си е помислил италианецът. Ако не друго, това поне щеше да покаже на Макиавели кой е шефът.

Не беше нужно човек да е гений, за да разбере, че италианецът ще опита да се добере сам до Фламел и децата. Само че Дий бе прекарал твърде дълго време в преследване на алхимика, за да го изгуби в самия край... особено пък от някой като Николо Макиавели.

Той затвори очи, докато самолетът се издигаше, и стомахът му се сгърчи. Джон инстинктивно посегна към хартиената кесия на седалката до себе си: обичаше да лети, но стомахът му винаги се бунтуваше. Ако всичко вървеше според плановете, скоро той щеше да управлява цялата планета и никога повече нямаше да му се налага да лети. Всички щяха да идват при него.

Самолетът се издигаше под остър ъгъл и той преглътна тежко. На летището беше излял един пилешки дюнер и сега съжаляваше за това. Газираната напитка определено също беше грешка.

Дий очакваше с нетърпение завръщането на Древните. Може би те щяха да могат да възстановят мрежата от лей-портали по целия свят и да направят летенето ненужно. Той затвори очи и се съсредоточи върху Древните и множеството ползи, които те щяха да донесат на планетата. Знаеше, че в далечното минало Древните били превърнали земята в рай. Всички стари книги и свитъци, митовете и легендите на всички народи говореха за това славно време. Неговият господар му бе обещал, че Древните ще използват могъщата си магия, за да върнат този рай на планетата. Щяха да премахнат ефекта от глобалното затопляне, да поправят дупката в озоновия слой и да съживят пустините. Сахара щеше да разцъфти; полярните шапки щяха да се стопят, разкривайки плодородната земя отдолу. Джон смяташе да разположи столицата си в Антарктида, на бреговете на езерото Ванда. Древните биха могли да възстановят древните си царства в Шумер, Египет, Централна Америка и Ангкор, а със знанието в „Книгата на Авраам“ щеше да е възможно да издигнат наново и Дану Талис.

Разбира се, Джон знаеше, че хората ще се превърнат в роби, а някои от тях ще станат храна за онези Древни, които все още имаха нужда да ядат, само че това бе малка цена за всички ползи.

Самолетът изравни полета си и той усети, че стомахът му се успокоява. Отвори очи, вдиша дълбоко и погледна пак часовника си. Трудно му беше да повярва, че само часове — буквално часове — го делят от това най-послед да залови Алхимика, Скатах, а сега вече и близнаците. Те представляваха допълнителен бонус. След като веднъж сложеше ръка на Флаemel и страниците от Сборника, светът щеше да се промени.

Изобщо не можеше да разбере защо Никола и жена му бяха положили толкова усилия да попречат на Древните да върнат

цивилизацията на земята. Но със сигурност щеше да го попита... преди да го убие.

---

[1] В скандинавската митология: змей, който живее в корените на Световното дърво Йгдразил и непрестанно ги гризе; смята се също, че той изяжда трупите на грешниците. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Никола Фламел поспря на улица „Бобур“ и се обърна бавно, а бледите му очи огледаха улицата. Не смяташе, че го следят, но трябваше да се увери. Беше хванал влака до гара Сен Мишел — Нотр Дам и бе прекосил Сена по моста „Аркол“, насочвайки се към уродливата стъклено-метална грамада на центъра „Помпиду“ — Вървеше, без да бърза, като често спираше и преминаваше от едната страна на улицата на другата, отби се до една вестникарска будка, за да си купи сутрешния вестник, а след малко спря отново, за да изпие едно отвратително кафе в картонена чашка. През цялото това време непрестанно се оглеждаше дали някой не обръща твърде голямо внимание на движението му. Но доколкото можеше да прецени, никой не го следеше.

Париж се беше променил от последния път, когато Фламел беше тук, и макар че сега той наричаше свой дом Сан Франциско, този град бе родното му място и затова винаги щеше да бъде неговият град. Само преди две седмици в задната стаичка на библиотеката Джош бе заредил в компютъра „Гугъл Ърт“ — и му беше показал как да го използва. Никола прекара часове, взирайки се от птичи поглед в улиците, по които бе вървял някога, откривайки сгради, които познаваше от младостта си, и дори намери местоположението на църквата „Светите младенци“, където уж беше погребан.

Той бе привлечен особено силно от една уличка. Откри я на картата и премина по нея виртуално, без да знае, че скоро ще го направи и в реалността.

Никола Фламел сви наляво от „Бобур“ по улица „Монморанси“... и спря тъй внезапно, като че ли бе налетял на стена.

Пое си дъх на пресекулки и усети как бясно тупти сърцето му. Приливът на емоции беше необикновено силен. Уличката пред него бе толкова тясна, че светлината на сутрешното слънце не проникваше в нея и тя тънеше в мрак. От двете ѝ страни се издигаха високи сгради, боядисани предимно в бяло и кремаво, и по стените на много от тях

висяха кошници, от които се спускаха цветя и зеленина. По тротоарите от двете страни на уличката имаше вградени черни метални колчета със заоблени върхове, за да не могат колите да спират.

Никола тръгна бавно по нея, като я виждаше такава, каквато беше някога. Спомените изплуваха.

Преди повече от шестстотин години двамата с Пернел бяха живели на тази улица. Образи на средновековния Париж прелитаха пред очите му — хаотична разнородна смесица от дървени и каменни къщи; тесни, лъкатушещи проходи; прогнили мостове; порутени сгради и улици, които представляваха едва ли не открита канализация. Шумът, невероятният, непрестанен шум, и надвисналите над града зловонни изпарения — смесица от немити, измъчвани от болести хора и мръсни животни — бяха нещо, което той никога нямаше да забрави.

В дъното на улица „Монморанси“ откри сградата, която търсеше.

Не беше се променила много. Някога камъните бяха кремави; сега бяха стари, нащърбени и протрити, почернели от сажди. Трите дървени прозореца и врати бяха нови, но самата сграда беше една от най-старите в Париж. Точно над средната врата имаше син метален номер 51, а над него — изтъркана каменна плоча, известяваща, че това някога е била Maison de Nicolas Flamel et de Perenelle, sa femme^[1]. Една червена табела с формата на щит обявяваше, че това е Auberge Nicolas Flamel^[2]. Сега тук имаше ресторант.

А някога това беше неговият дом.

Той пристъпи към прозореца и като се преструваше, че чете менюто, надникна вътре. Вътрешността бе напълно променена, разбира се — вероятно я бяха променяли безброй пъти, — но потъмнелите греди, минаващи по белия таван, като че ли бяха същите, към които често бе гледал преди повече от шестстотин години.

Двамата с Пернел бяха живели щастливо тук, осъзна Никола.

И в безопасност.

Животът им тогава беше по-простичък: не знаеха за Древните или за Тъмните древни, не знаеха нищо за Сборника или за безсмъртните, които го пазеха и се биеха за него.

И двамата с жена му тогава все още бяха обикновени хора.

В старите камъни на къщата имаше изсечени множество изображения, символи и букви, за които той знаеше, че са озадачавали и интригували учените през вековете. Повечето бяха безсмислени,

нещо като тогавашните табели на магазини, но имаше няколко, които притежаваха особено значение. Той бързо се озърна наляво и надясно и като видя, че тясната уличка е пуста, вдигна дясната си ръка и проследи очертанията на буквата Н, изсечена в камъка отляво на средния прозорец. Зелена енергия се изви по буквата. После той проследи завъртяното Ф от другата страна на прозореца, оставяйки във въздуха блещукащо очертание. Хвана се с лявата ръка за рамката на прозореца и се изтегли върху перваза, а дясната му ръка се протегна нагоре и пръстите му напипаха очертанията на букви в старите камъни. Той позволи на една съвсем слаба струйка от аурата му да се процеди през пръстите му и натисна поредицата от букви... и под допира му камъкът стана топъл и мек. Фламел натисна... и пръстите му потънаха вътре. Свиха се около един предмет, скрит от него в солидния гранитен блок през XV век. Той го издърпа и скочи леко от перваза на земята, като бързо загърна предмета в купения вестник „Монд“. После се обърна и тръгна по уличката, без дори да хвърли поглед назад.

Преди да излезе на улица „Бобур“, Никола обърна лявата си ръка. В центъра на дланта му имаше идеален отпечатък на черната пеперуда, която Сен Жермен бе притиснал към кожата му. „Тя ще те доведе обратно при мен“ — беше казал графът.

Никола Фламел потърка леко татуировката с десния си показалец.

— Отведи ме при Сен Жермен — прошепна той.

Татуировката се размърда върху кожата му и черните крилца затрепкаха. После внезапно пеперудата се отдели от ръката му и запърха във въздуха пред него. Миг по-късно затанцува и закриволичи надолу по уличката.

— Умно — промърмори Никола, — много умно.

И тръгна след нея.

---

[1] Домът на Никола Фламел и неговата жена Пернел (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Странноприемница „Никола Фламел“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Пернел Флаemel излезе от затворническата килия. Вратата изобщо не беше заключвана. Нямаше нужда: нищо не можеше да мине покрай сфинкса. Само че сега него го нямаше. Пернел вдиша дълбоко: противният мирис на създанието — застояла смесица от миризмите на змия, лъв и птица — бе отслабнал, позволявайки на обичайните миризми на Алкатраз — на сол и ръждив метал, на водорасли и ронещ се камък — да го надвият. Тя се обърна наляво и забърза по коридора между килиите. Намираше се на Скалата, но нямаше представа на кое точно място от огромния, рушащ се комплекс. Макар че двамата с Никола бяха живели в Сан Франциско в продължение на години, тя никога не бе изпитала желание да посети обитавания от призраци остров. Знаеше само, че се намира дълбоко под земята. Единствената светлина идваше от поставените на неравни интервали слаби крушки в телени клетки. Устните на Пернел се извиха в кисела усмивка; светлината не беше в нейна полза. Сфинксът се боеше от тъмното. Той произлизаше от време и място, когато в мрака наистина са се криели чудовища.

Сфинксът беше подмамен надалече оттук от призрака на Хуан Мануел де Аяла. Беше хукнал да търси източника на загадъчните шумове — дрънчащи решетки и затръшващи се врати, — които изведнъж бяха изпълнили сградата. С всеки миг, докато той бе далече от килията ѝ, аурата на Пернел се презареждаше. Още не си бе възвърнала пълната сила — трябваше първо да се нахрани и да поспи, — но поне вече не бе беззащитна. Сега трябваше само да се държи настрана от създанието.

Една врата се затръшна някъде високо над нея и тя застина, когато чу потракването на нокти. После закънтя камбана — бавно и тържествено, самотно и далечно. Разнесе се внезапно трополене на твърди като желязо нокти по камък, когато сфинксът се втурна да провери какво става.

Пернел притисна ръце към тялото си и ги заразтрива, треперейки леко. Носеше лятна рокля без ръкави и макар че при обикновени обстоятелства би могла да регулира температурата си с настройване на аурата, сега ѝ беше останала много малко сила и не ѝ се искаше да я използва за каквото и да било. Едно от характерните умения на сфинкса бе способността му да надушва магическата енергия и да я поглъща.

Плоските подметки на сандали ѝ не издаваха никакъв звук по влажните камъни, докато вървеше по коридора. Тя бе предпазлива, но не и уплашена. Пернел Фламел бе живяла повече от шестстотин години, но докато Никола бе погълнат от алхимията, тя се бе съсредоточила върху чародейството. Проучванията ѝ я бяха отвели до някои много тъмни и опасни места не само на този свят, а и в някои съседни Сенкоцарства.

Някъде в далечината се строши стъкло и се посипа със звън по пода. Тя чу как сфинксът съска и вие яростно, но този звук също бе твърде далечен. Пернел се усмихна: Де Аяла залисваше сфинкса, а колкото и усърдно да го търсеше създаването, никога нямаше да го намери. Даже толкова могъщо същество като него нямаше власт над един дух или полтъргайт.

Пернел знаеше, че трябва да се качи на по-висок етаж и да излезе на слънце, където аурата ѝ щеше да се презареди по-бързо. След като се озовеше на открито, би могла да използва някоя от дузина известни ѝ дребни магийки и заклинания, които щяха да вгорчат живота на сфинкса. Един скитски магьосник, който твърдеше, че е участвал в строежа на пирамидите за оцелелите от Дану Талис, които се заселили в Египет, я бе научил на една много полезна магия за разтапяне на камък. Пернел не би се поколебала да я използва, за да срути цялата сграда върху главата на сфинкса. Той вероятно щеше да оцелее — сфинксовете бяха практически неубиваеми, — но това със сигурност щеше да го забави.

Тя зърна ръждясало метално стълбище и се втурна към него. Тъкмо щеше да постави крак на първото стъпало, когато забеляза сивата нишка върху метала. Пернел замръзна с вдигнат във въздуха крак... а после бавно и внимателно се отдръпна на. Приклепна и огледа металните стъпала. От този ъгъл можеше да види паяжините, кръстосващи стълбите и виещи се между тях. Всеки, стъпил на

металната повърхност, щеше да бъде уловен. Тя отстъпи, взирайки се напрегнато в сумрачните сенки. Нишките бяха твърде дебели, за да са изтъкани от обикновен паяк, и бяха осеяни с миниатюрни капчици течено сребро. Пернел познаваше дузина създания, които биха могли да изплетат тази паяжина, и не искаше да се среща с никое от тях — във всеки случай не тук и сега, когато бе толкова изтощена.

Тя се обърна и се втурна по дълъг коридор, осветен само от две крушки в краищата му. Сега, когато вече знаеше какво да търси, можеше да види сребърните паяжини навсякъде, опънати по тавана, протягащи се по стените, а в ъглите, сред най-тъмните сенки, имаше оплетени големи гнезда. Наличието на паяжините можеше да обясни защо Пернел не беше забелязала в затвора никакви вредители — нито мравки, нито мухи, нито комари, нито плъхове. След като гнездата се излюпеха, сградата щеше да се изпълни с паяци... ако създанията, изплели паяжините, действително бяха такива. През вековете Пернел бе срещала Древни, свързани с паяците, включително Арахна и загадъчната и ужасна Жена-паяк, но доколкото знаеше, никой от тях не бе в съюз с Дий и Тъмните древни.

Тя мина забързано покрай една отворена врата, преградена от съвършена паяжина, когато усети, че я лъхва слаба горчиво-кисела воня. Забави крачка, после спря. Тази миризма бе нова, не беше миризмата на сфинкса. Пернел се обърна отново към вратата и се приближи толкова, колкото ѝ бе възможно, без да докосва паяжината. Надникна вътре. Трябваша ѝ няколко мига, докато очите ѝ се приспособят към мрака, и още няколко, за да осъзнае какво вижда.

Ватала^[1].

Сърцето на Пернел затуптя в гърдите ѝ толкова силно, че тя усети как плътта ѝ вибрира. От тавана с главата надолу висяха дузина създания. Ноктестите им крака — кръстоска между човешки и птичи — се бяха впили дълбоко в мекия камък, а кожестите им прилепови криле бяха увити около подобни на скелети човешки тела. Увисналите надолу глави бяха прекрасни, с лица на млади момичета и момчета, още не навлезли в пубертета.

Ватала.

Пернел произнесе безмълвно думата с устни. Вампири от индийския субконтинент. И за разлика от Скатах, този клан пиеше кръв и ядеше плът. Но какво правеха те на това място и което бе още

по-важно, как се бяха озовали тук? Ватала винаги бяха привързани към някоя местност или племе: Пернел никога не беше чувала някой от тях да е напускал дома си.

Вълшебницата се обърна бавно и погледна към останалите отворени врати, редящи се от двете страни на сумрачния коридор. Какво ли друго лежеше скрито в килиите под Алкатраз?

И какво замисляше доктор Джон Дий?

---

[1] В индийската митология: зъл дух, който се вселява в телата на мъртъвците и ги превръща в нещо като вампири. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Дрезгавият вик на Софи събуди Джош от дълбокия сън без сънища и го накара да се изтърколи от леглото и да се изправи, олюлявайки се в пълния мрак, докато се мъчеше да се ориентира.

Софи извика пак, дрезгаво и ужасяващо.

Джош се втурна слепешком през спалнята, като си халоса коляното в един стол, преди да открие вратата, видима само поради тънката ивица светлина под нея. Сестра му се намираше в отсрещната стая.

По-рано Сен Жермен ги бе придружил по стълбите до горния етаж на къщата и им беше предложил които стаи си харесат. Софи веднага бе избрала онази с изглед към „Шан-з-Елизе“ — от прозореца на спалнята ѝ над покривите можеше да се види Триумфалната арка, — докато Джош бе взел стаята срещу нея, която гледаше към изсъхналата задна градина. Стаите бяха малки, с ниски тавани и неравни, леко наклонени стени, обаче всяка от тях си имаше собствена баня с тясна душ кабинка със само две настройки за водата — вряла и ледена. Когато Софи бе пуснала водата в своята стая, душът на Джош бе спрял напълно. И макар че той бе обещал на сестра си, че ще иде да поговори с нея, след като се изкъпе и преоблече, вместо това бе седнал накрая на леглото и от изтощение почти мигновено бе потънал в сън.

Софи извика за трети път — треперлив хленч, от който очите му се напълниха със сълзи.

Джош дръпна рязко вратата и се спусна през тесния коридор. Блъсна вратата на стаята на сестра си... и се закова на място.

Жана д'Арк седеше в края на леглото на сестра му и държеше дланта ѝ между своите. В стаята не светеха лампи, но не цареше и пълен мрак. Ръката на Жана сияеше с хладна сребриста светлина и изглеждаше, сякаш тя носи мека сива ръкавица. Пред очите на Джош ръката на сестра му придоби същия вид и цвят. Въздухът миришеше на ванилия и лавандула.

Жана се обърна да погледне към него и той се стресна, като видя, че очите ѝ приличат на блестящи сребърни монети. Направи крачка към леглото, но тя вдигна пръст към устните си и поклати леко глава, предупреждавайки го да не казва нищо. Сиянието в очите ѝ помръкна.

— Сестра ти сънува — каза младата жена, макар че момчето не бе сигурно дали е проговорила на глас, или чува думите ѝ в главата си. — Кошмарът вече отминава. Няма да се върне — добави тя и това прозвуча като обещание.

Някъде зад Джош изскърца дъска и той се обърна, за да види как граф Сен Жермен слиза по тясното стълбище в края на коридора. Когато стигна до долу, графът му махна и макар че устните му не помръднаха, момчето ясно чу гласа му:

— Жена ми ще се погрижи за сестра ти. Хайде, ела.

Джош поклати отрицателно глава.

— Трябва да стоя тук. — Не му се искаше да остави Софи сама със странната жена, но от друга страна, инстинктивно знаеше, че Жана никога не би навредила на сестра му.

— Не можеш да направиш нищо за нея — каза на глас Сен Жермен. — Обличай се и ела на тавана. Кабинетът ми е там. — Той се обърна и изчезна нагоре по стълбите.

Джош хвърли последен поглед към Софи. Тя лежеше кротко, дишането ѝ се бе успокоило и той забеляза, че тъмните кръгове под очите ѝ са изчезнали.

— Върви — каза Жана. — Има някои неща, които трябва да кажа на сестра ти. Лични неща.

— Ама тя спи... — започна момчето.

— Въпреки това ще ѝ ги кажа — прошепна жената. — И тя ще ме чуе.

В стаята си Джош се облече набързо. На един стол до прозореца имаше оставен вързоп дрехи: бельо, джинси, тениски и чорапи. Той предположи, че дрехите са на Сен Жермен: бяха горе-долу по мярка на графа. Джош облече бързо чифт черни маркови джинси и черна копринена тениска, после нахлузи собствените си обувки и хвърли поглед в огледалото. Не можа да сдържи една усмивка — никога не си беше представял, че ще носи такива скъпи дрехи. Отиде в банята, извади една нова четка за зъби от опаковката, изми си зъбите, наплиска лицето си със студена вода и прокара пръсти през дългата си руса коса,

отмятайки я над челото. Сложи си часовника и се шашна, като откри, че е малко след полунощ в неделя. Беше проспал целия ден и по-голямата част от нощта.

Когато излезе от спалнята си, поспря до вратата на стаята на сестра си и надзърна вътре. Ароматът на лавандула беше толкова силен, че очите му се насълзиха. Софи лежеше неподвижно на леглото си и дишането ѝ бе равномерно. Жана продължаваше да седи край нея, държеше ръката ѝ и мърмореше тихо на някакъв език, който той не разбираше. Младата жена извърна бавно глава, за да го погледне, и той видя, че очите ѝ пак са станали плоски сребърни дискове, без никаква следа от бяло или от зеници. Тя се обърна пак към Софи.

Момчето продължи да ги гледа още секунда, преди да се извърне. Когато Вещицата от Ендор обучаваше сестра му на Въздушната магия, го бяха отпратили; сега това се случваше отново. Той бързо осъзнаваше, че в този нов магически свят няма място за такива като него — хора без сила.

Джош бавно се изкачи по тясното вито стълбище, което водеше до кабинета на Сен Жермен. Каквото и да бе очаквал да намери на тавана, то в никакъв случай не беше огромната, ярко осветена, стая, обзаведена в бяло дърво и хром. Таванът се простираше по дължината на цялата къща и бе превърнат в едно просторно помещение, а в единия му край имаше сводест прозорец, гледащ към „Шан-з-Елизе“. Огромната стая беше пълна с електроника и музикални инструменти, но нямаше и следа от графа.

До дясната стена, от единия до другия край на помещението, се простираше дълга маса. Тя беше отрупана с компютри, лаптопи, монитори с всякаква форма и размери, синтезатори, микс-пулт, музикални кий бордове и комплекти електронни ударни инструменти.

От другата страна на стаята върху стойки стърчаха три електрически китари, а около огромен LCD екран бяха наредени множество клавиатури.

— Как се чувстваш? — попита Сен Жермен.

На Джош му трябваше секунда, за да определи откъде идва гласът. Музикантът лежеше по гръб под масата, стиснал в ръцете си сноп USB кабели.

— Добре — отвърна Джош и с изненада откри, че е вярно. Чувстваше се по-добре, отколкото от доста време насам. — Даже не

помня как съм легнал...

— И двамата бяхте изтощени — физически и умствено. А доколкото знам, лей-порталите изсмукват енергията ти до капка. Не че някога съм пътувал през такъв — добави графът. — Честно казано, бях изненадан, че още се държите на крака — промърмори той и пусна кабелите. — Ти спа около четиринайсет часа.

Момчето коленичи до него.

— Какво се опитваш да направиш?

— Преместих един монитор и кабелът падна; не съм сигурен кой е.

— Трябвало е да ги отбележиш с цветни лепенки — рече Джош. — Аз така правя. — Той се изправи, хвана края на кабела, свързан с широкоекранния монитор, и го дръпна нагоре-надолу. — Този е. — Кабелът се размърда в ръцете на Сен Жермен.

— Благодаря!

Мониторът внезапно светна, показвайки екран, пълен с плъзгачи и копчета.

Сен Жермен се изправи на крака и се отупа. Носеше същите дрехи като Джош.

— Стават ти. — Той кимна. — И ти стоят добре. Трябва по-често да носиш черно.

— Благодаря за дрехите... — Момчето млъкна. — Само че не знам как ще ти се отплатим.

Сен Жермен се изсмя кратко.

— Не съм ви ги дал назаем, това беше подарък. Не искам да ми ги връщате.

Преди Джош да успее да му благодари още веднъж, Сен Жермен удари по клавиатурата и момчето подскочи, когато от скритите говорители гръмна поредица от силни пиано акорди.

— Не се тревожи, таванът е звукоизолиран — каза Сен Жермен. — Няма да събудя Софи.

Момчето кимна към екрана.

— Всичката си музика ли пишеш на компютър?

— Кажи-речи. — Графът се огледа из стаята. — Сега всеки може да прави музика; не ти трябва почти нищо друго, освен компютър, малко софтуер, търпение и много фантазия. Ако ми потрѣбват

истински инструменти за окончателния микс, ще наема музиканти. Но повечето неща мога да ги правя тук.

— Аз веднъж си свалих програма за улавяне на ритъма — призна Джош. — Но така и не успях да я схвана.

— Какво композираш?

— Е, не съм сигурен дали може да се нарече композиране. Комбинирам разни ембиънт миксове.

— С удоволствие бих чул каквото ти се намира.

— Всичко замина. Загубих компютъра, телефона и айпода си, когато Игдразил беше унищожен. — Само от това, че го произнесе на глас, му прилоша. А най-лошото беше, че нямаше представа какво точно е загубил. — Загубих летния си проект и всичката си музика, която беше около деветдесет гигабайта. Имах няколко страхотни бутлези^[1].

Никога няма да мога да си ги възстановя. — Той въздъхна. — Освен това загубих и стотици снимки — от всички места, където са ни водили мама и татко. Родителите ни са учени — археолози и палеонтолози — добави той, — така че сме виждали някои невероятни места.

— Изгубил си всичко това! Сигурно е тежко — рече съчувствено Сен Жермен. — Ами бекъпите?

Съкрушеното изражение върху лицето на Джош бе достатъчен отговор за графа.

— Какво ползваше — Мас или РС^[2]?

— Всъщност и двата. Вкъщи татко използва РС, но в повечето училища, където сме ходили двамата със Софи, използваха Мас. Софи харесва Мас, но аз предпочитам РС — каза той. — Ако нещо се развали, обикновено мога да го разглобя и да си го оправя сам.

Сен Жермен отиде до края на масата и затършува под нея. Измъкна три лаптопа от различни марки и с различен размер на екраните и ги нареди на пода. Махна театрално с ръка.

— Избери си един.

Момчето премигна изненадано срещу него.

— Да си избира един ли?

— Всичките са РС — продължи графът — и са ми напълно непотребни. Вече минах изцяло на Мас.

Джош премести поглед от Сен Жермен към лаптопите, а после отново към музиканта. Той току-що бе срещнал този човек, не го познаваше, а ето че графът му предлагаше да си избере от три скъпи лаптопа. Момчето поклати глава.

— Благодаря, но не мога.

— Защо? — попита Сен Жермен.

Джош нямаше отговор на това.

— Трябва ти компютър. Аз ти предлагам един от тези. Ще се радвам, ако приемеш. — Графът се усмихна. — Израснал съм във време, когато поднасянето на дарове беше изкуство. Забелязвам, че хората през този век не знаят как да приемат елегантно един подарък.

— Не знам какво да кажа.

— Ами „благодаря“, например — предложи Сен Жермен.

Джош се усмихна.

— Да. Ами... благодаря — каза той колебливо. — Много ти благодаря. — Още докато говореше, знаеше кой компютър иска — малкия, дебел два пръста, лаптоп с единайсетинчов екран.

Графът порови под масата и извади три захранващи кабела, които пусна на пода до компютрите.

— Аз не ги използвам. И вероятно никога повече няма да ги използвам. Накрая ще им форматирам хард дисковете и ще ги подаря на местните училища. Избери си който искаш. Под масата ще намериш и чанта. — Сен Жермен млъкна, сините му очи заискриха и той почука по капака на лаптопа, към който гледаше Джош. После добави с усмивка: — Имам резервна дълготрайна батерия за този. Той ми беше любимият.

— Е, ако наистина не ги използваш...

Графът прокара пръст по капака на малкия лаптоп, оставяйки черта в прахта, а после вдигна ръка, за да може момчето да види черното петно на кожата му.

— Повярвай ми: не ги използвам.

— Ами, добре... благодаря. Никой досега не ми е правил такъв подарък — каза момчето, като вдигна малкия компютър и го заобръща в ръцете си. — Ще взема този... ако наистина си сигурен, че...

— Сигурен съм. Всичко му е инсталирано; има си даже безжичен интернет и превключва автоматично между европейски и американски ток^[3].

Освен това съдържа всичките ми албуми — каза Сен Жермен, — така че можеш да започнеш наново музикалната си колекция. Ще намериш също и трег видео на последния ми концерт. Хвърли му едно око, наистина е добър.

— Ще го видя — каза Джош, като включи лаптопа в контакта, за да зареди батерията.

— После ми кажи какво мислиш. И можеш да бъдеш откровен с мен — допълни графът.

— Наистина ли?

Сен Жермен се замисли за момент, после поклати глава.

— Не, всъщност не. Кажи ми само, ако ме смяташ за добър. Не обичам негативните отзиви, макар че човек би си помислил, че след близо триста години трябва да съм свикнал с тях.

Джош отвори лаптопа и го включи. Той забръмча и екранът му светна. Момчето се приведе напред и внимателно издуха прахта от клавиатурата. Когато системата зареди, екранът премигна и на него се появи образът на Сен Жермен на сцената, заобиколен от дузина инструменти.

— Сложил си своя снимка за уол пейпър? — попита невярващо Джош.

— Тази ми е една от любимите — отвърна музикантът.

Момчето кимна към екрана, а после огледа стаята.

— На всички тези инструменти ли можеш да свириш?

— На всички до един. Започнах с цигулка много отдавна, после минах на клавесин и флейта. Но вървя в крак с времето, непрекъснато усвоявам нови инструменти. През XVIII век използвах последните технологии — най-новите цигулки и клавишни инструменти — и ето ме сега, близо три века по-късно, правя същото. Страхотно е да си музикант в наше време. С тази технология най-после мога да изсвиря всички звуци, които чувам в главата си. — Пръстите му се плъзнаха по една клавиатура и от говорителите заля цял хор.

Джош подскочи. Гласовете бяха толкова ясни, че той даже се огледа през рамо.

— Зареждам в компютъра звукови модели, така че мога да използвам в работата си всичко. — Сен Жермен се обърна отново към екрана и пръстите му затанцуваха по клавишите. — Не смяташ ли, че

онези фойерверки вчера сутринта издаваха някои страхотни звуци. Пращане. Пукане. Може би е време за нова „Фойерверкова сюита“.

Момчето тръгна из стаята, оглеждайки поставените в рамки златни плочи, плакатите с автографи и обложките от компактдискове.

— Не знаех, че вече има такава — каза то.

— Георг Фридрих Хендел, 1749 година, „Музика за кралските фойерверки“. Каква нощ беше! Каква музика! — Пръстите на графа се плъзнаха по клавишите, изпълвайки стаята с мелодия, която се стори смътно позната на Джош. Може би я беше чувал в някоя телевизионна реклама. — Добрият стар Георг — каза Сен Жермен. — Никога не съм го харесвал.

— А Вещицата от Ендор не харесва теб — каза колебливо момчето. — Защо?

Графът се ухили.

— Вещицата не харесва никого. Особено пък мен, защото станах безсмъртен със собствени сили и за разлика от Никола и Пери, не ми трябваха никакви рецепти от книга.

Джош се намръщи.

— Искаш да кажеш, че има различни видове безсмъртие?

— Много видове и също толкова много са различните видове безсмъртни. Най-опасни са онези, които са станали безсмъртни заради верността си към някой Древен. Ако изпаднат в немилост пред него, дарът им се отнема, разбира се. — Той щракна с пръсти и момчето подскочи. — Резултатът е мигновено състаряване. Страхотен начин да си осигуриш лоялност. — Сен Жермен се обърна към клавиатурата и пръстите му изтръгнаха призрачни звуци от говорителите. Той вдигна очи, когато Джош застана до него пред екрана. — Но истинската причина Вещицата от Ендор да не ме харесва е, че аз — един обикновен смъртен — станах Господар на огъня. — Графът вдигна лявата си ръка и пламъци с различни цветове затанцуваха върху всеки от пръстите му. В таванското студио изведнъж замириса на изгорели листа.

— А защо това ще я дразни? — попита момчето, взирайки се омагьосано в играещите пламъци. Ужасно му се искаше да може да прави нещо такова.

— Може би, защото научих тайната на огъня от нейния брат.

— Музиката се промени, стана груба и дисхармонична. — Е, когато казвам „научих“, всъщност имам предвид „откраднах“.

— Откраднал си тайната на огъня! — възкликна Джош.

Граф Сен Жермен кимна щастливо.

— От Прометей.

— И в някой близък ден чичо ми ще си я поиска обратно. — Гласът на Скатах накара и двамата да подскочат. Никой от тях не я беше чул да влиза в стаята. — Никола е тук — каза тя и им обърна гръб.

---

[1] Нелегален музикален запис, който съдържа неиздавани официално песни или версии на песни. — Б.пр. ↑

[2] Два различни вида персонални компютри. — Б.пр. ↑

[3] В Европа и Америка има различни стандарти за подавания в мрежата електрически ток. В Европа токът е с напрежение ~220 V и честота 50 Hz, а в Америка — с напрежение ~110 V и честота 60 Hz. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Никола Фламел седеше начело на кухненската маса, обгърнал с двете си ръце димящо канче супа. Пред него имаше полупразна бутилка „Перие“, висока чаша и чиния, отрупана с хляб и сирене. Той вдигна очи, кимна и се усмихна, когато Джош и Сен Жермен влязоха в стаята, следвайки Скатах.

Софи седеше от едната страна на масата срещу Жана д'Арк и Джош бързо се мушна на мястото до сестра си, докато графът седна до жена си. Само Скати остана права и се подпря на мивката зад алхимика, взирайки се навън в нощта. Момчето забеляза, че тя още носи кърпата, която бе отрязала от широката тениска на Фламел.

После насочи вниманието си към Никола. Той изглеждаше уморен и стар, а в късо подстриганата му коса като че ли имаше бели нишки, които по-рано липсваха. Кожата му също беше потресаващо бледа, от което тъмните кръгове под очите му и дълбоките бръчки на челото изпъкваха ясно. Дрехите му бяха намачкани и с мокри петънца от дъжд, а на ръкава на якето му, повесено на облегалката на стола, имаше дълга кална ивица. Водни капки блестяха по протритата кожа.

Никой не проговори, преди алхимикът да довърши супата си и да си отчупи хляб и сирене. Той задъвка бавно и методично, после си наля в чашата вода от зелената бутилка и започна да пие на малки глътки. Когато свърши, избърса устните си със салфетка и си позволи една въздишка на задоволство.

— Благодаря. — Той кимна на Жана. — Това беше идеално.

— Имаме цял килер храна, Никола — каза тя, гледайки го загрижено с големите си сиви очи. — Наистина трябва да хапнеш нещо повече от супа, хляб и сирене.

— Това беше достатъчно — отвърна той меко. — В момента се нуждаю от почивка и не искам да си пълня стомаха с храна. Ще закусим солидно на сутринта. Даже аз сам ще сготвя.

— Не знаех, че можеш да готвиш — каза Сен Жермен.

— Не може — промърмори Скатах.

— Мислех, че ако ядеш сирене късно вечер, ще сънуваш кошмари — рече Джош. Хвърли поглед към часовника си. — Наближава един през нощта.

— О, на мен не ми трябва сирене, за да имам кошмари. Виждал съм ги наяве. — Фламел се усмихна, макар че в усмивката му нямаше веселие. — Не са толкова страшни. — Той премести поглед от Джош към Софи. — Вие добре ли сте?

Близнаците се спогледаха и кимнаха.

— Отпочинахте ли си?

— Спаха цял ден и през по-голямата част от нощта — отвърна Жана.

— Добре — кимна Никола. — Ще имате нужда от всичките си сили. Дрехите ви също ми харесват. — Докато Джош бе облечен досущ като Сен Жермен, Софи носеше дебела бяла памучна блуза и сини джинси с подвити крачоли, под които се виждаха високи до глезена ботушки.

— Жана ми ги даде — обясни момичето.

— Станаха й почти идеално — каза младата жена. — После ще преровим гардероба ми, за да ти намерим резервни дрехи за остатъка от пътуването.

Софи се усмихна с благодарност.

Фламел се обърна към Сен Жермен.

— Онези фойерверки на Айфеловата кула вчера — това беше гениално.

Графът се поклони.

— Благодаря, Учителю — каза той. Изглеждаше извънредно доволен от себе си.

Жана се изкиска тихо.

— Той от месеци си търси повод да направи нещо такова. Трябваше да видите какво представление устрои на сватбата ни на Хаваите. Изчакахме слънцето да залезе, после Франсис озаряваше небето в продължение на почти един час. Беше толкова красиво, макар че го изтощи за цяла седмица — добави тя с усмивка.

Лека руменина изби по бузите на графа и той посегна през масата да стисне ръката на жена си.

— Заслужаваше си само за да видя изражението на лицето ти.

— При последната ни среща ти не владееше така майсторски огъня — рече бавно Никола. — Доколкото си спомням, имаше някои умения с него, но нищо подобно на тази сила, която демонстрира вчера. Кой те обучи?

— Прекарах известно време в Индия, в изгубения град Офир — отвърна Сен Жермен, хвърляйки бърз поглед към алхимика.

— Там още те помнят. Знаеш ли, че са вдигнали статуя на теб и Пернел на централния площад?

— Не знаех. Обещах на Пери, че някой ден ще я заведа пак там — каза Фламел с копнеж. — Но какво общо има това с твоето овладяване на огъня?

— Там срещнах някой... който ме обучи — отвърна загадъчно графът. — Показа ми как да използвам цялото тайно знание, което бях взел от Прометей...

— Откраднал — поправи го Скатах.

— Е, той пръв го е откраднал — тросна се Сен Жермен.

Никола удари с ръка по масата толкова силно, че бутилката с вода зазвънтя. Единствено Скати не подскочи.

— Стига! — сопна се той и за миг чертите на лицето му се измениха, скулите му изпъкнаха, загатвайки за черепа отдолу. Почти безцветните му очи видимо потъмняха, станаха сиви, после кафяви, а накрая черни. Той опря лакти в масата, разтърка лицето си с длани и си пое дълбоко дъх. Във въздуха се долови съвсем слаб мирис на мента, който обаче нагарчаше. — Съжалявам. Това беше непростимо. Не трябваше да повишавам тон — добави Фламел тихо в настъпилото стреснато мълчание. — Когато свали длани от лицето си, устните му се разтеглиха в усмивка, която обаче не стигна до очите му. Той огледа всички поред, като погледът му се задържа по-дълго върху слисаните лица на близнаците. — Трябва да ми простите. Уморен съм, много съм уморен; бих могъл да спя цяла седмица. Франсис, продължавай, моля те. Кой те обучи?

Сен Жермен си пое дъх.

— Той ми каза... каза ми никога да не произнасям името му на глас — завърши бързо графът.

Никола опря лакти в масата, сплете пръстите на ръцете си и отпусна брадичка върху тях. Втрени се в музиканта с безстрастно лице.

— Кой беше? — попита той настоятелно.

— Дадох му дума — рече жално Сен Жермен. — Това беше едно от условията, които ми постави, за да ме обучава. Каза, че в думите имало сила и че определени имена предизвиквали вибрации както в този свят, така и в Сенкоцарствата, и привличали нежелано внимание.

Девата-воин пристъпи напред и постави ръка върху рамото на алхимика.

— Никола, знаеш, че е вярно. Има някои думи, които никога не бива да се изричат, имена, които никога не трябва да се използват. Стари неща. Немъртви неща.

Фламел кимна утвърдително.

— Щом си му дал думата си, не трябва да я нарушаваш, разбира се. Но кажи ми... — Той направи пауза, без да гледа към графа. — ... тази загадъчна личност колко ръце имаше?

Сен Жермен се дръпна рязко назад и потресеното изражение на лицето му издаде истината.

— Как разбра? — прошепна той.

Устата на алхимика се изкриви в грозна гримаса.

— Преди шестстотин години в Испания срещнах еднорък мъж, който ми разкри някои от тайните на Сборника. Той също отказа да назове на глас името си. — Никола изведнъж погледна втренчено към Софи. — Ти носиш у себе си спомените на Вещицата. Ако се сетиш за някое име... за всички нас ще е по-добре да не го изричаш на глас.

Момичето затвори уста толкова бързо, че прехапа устната си. Знаеше името на човека, за когото говореха Фламел и Сен Жермен. Също така знаеше кой е и какъв е. И тъкмо се готвеше да изрече името му.

Фламел се обърна пак към графа.

— Знаеш, че силите на Софи бяха пробудени. Вещицата ѝ предаде основите на Въздушната магия, а аз твърдо съм решил двамата с Джош да бъдат обучени във всички стихийни магии колкото се може по-бързо. Знаем къде има майстори на Земната и Водната магия. До вчера си мислех, че може би ще се наложи да търсим някой от Древните, свързани с огъня — Мауи^[1] или Вулкан, или дори твоя стар враг Прометей. Сега се надявам, че това няма да е необходимо. — Той спря, за да си поеме дъх. — Мислиш ли, че ще можеш да обучиш Софи на Огнената магия?

Сен Жермен примигна изненадано. Скръсти ръце пред гърдите си, премести поглед от момичето към алхимика и поклати глава.

— Не съм сигурен дали ще мога. Даже не съм сигурен дали трябва...

Жана посегна и сложи дясната си длан върху ръката на съпруга си. Той се извърна да я погледне и тя кимна почти незабележимо. Устните ѝ не помръднаха, но въпреки това всички ясно я чува да казва:

— Франсис, трябва да го направиш.

Графът не се поколеба.

— Ще го направя... но дали е разумно? — попита той сериозно.

— Необходимо е — каза тя простишко.

— За нея това ще е голям товар... — Той се поклони на Софи. — Прости ми, не исках да говоря за теб, сякаш те няма тук. — Погледна пак към Никола и добави със съмнение: — Момичето още се мъчи да се справи със спомените на Вещицата.

— Вече не. Аз се погрижих за това. — Жана стисна ръката на съпруга си. Тя завъртя глава, за да огледа всички около масата, и накрая спря погледа си върху Софи. — Докато тя спеше, аз ѝ говорех, помогнах ѝ да подреди спомените си, да отдели собствените си мисли от тези на Вещицата. Не мисля, че отсега нататък ще я безпокоят толкова.

Софи беше шокирана.

— Влизала си в главата ми, докато съм спяла?

Жана д'Арк поклати леко глава.

— Не съм влизала в ума ти... Само ти говорех, давах ти указания какво и как да правиш.

— Видях те как говореше... — започна Джош, а после се намръщи. — Обаче Софи спеше дълбоко. Не би могла да те чуе.

— Чу ме — каза Жана. Погледна право към Софи и постави лявата си длан върху масата. По върховете на пръстите ѝ се появи пропукваща от енергия сребърна мъгла и от нея се отделиха мънички искрици светлина, които заподскачаха като капчици живак по масата към ръцете на момичето, отпуснати върху полираното дърво. Докато те се приближаваха, ноктите на Софи засияха в мътно сребърно, а после внезапно точиците светлина се увиха около пръстите ѝ.

— Ти може да си близначка на Джош, но двете с теб сме сестри. Ние сме Сребърни. Знам какво е да чуваш гласове в главата си; знам

какво е да виждаш невъзможното, да знаеш непознаваемото. — Жана погледна първо към Джош, а после и към алхимика. — Докато сестра ти спеше, аз говорих непосредствено на несъзнателния ѝ ум. Научих я как да контролира спомените на Вещицата, да игнорира гласовете, да затулва образите. Научих я как да се предпазва.

Софи бавно вдигна глава, с разширени от изненада очи.

— Ето кое е различното! — възкликна тя, едновременно потресена и изумена. — Вече не чувам гласовете. — Момичето погледна към своя брат-близък. — Те се появиха, когато Вещицата преля знанието си в мен. Бяха хиляди, крещяха и шепнеха на езици, които едва разбирах. Сега е тихо.

— Те още са там — обясни Жана. — Винаги ще са там. Но сега ти ще можеш да ги викаш, когато са ти нужни, да използваш знанията им. Също така започнах да те уча как да контролираш аурата си.

— Но как си могла да го направиш, докато тя спеше? — настоя Джош. Самата мисъл за това му се струваше ужасно обезпокоителна.

— Само съзнателният ум спи, несъзнателният винаги е буден.

— Какво имаш предвид под „да контролирам аурата си“? — попита объркана Софи. — Мислех, че тя е само това сребристо електрическо поле около тялото ми.

Жана сви рамене с изящно движение.

— Аурата ти е толкова могъща, колкото и въображението ти. Можеш да я оформяш, моделираш, извайваш според желанията си. — Тя протегна лявата си ръка. — Затова аз мога да направя това. — Около плътта ѝ с щракване изникна метална ръкавица. Всеки нит беше идеално оформен, а върху опакото на пръстите имаше дори точици ръжда.

— Опитай — предложи младата жена.

Софи протегна ръка и се втренчи настойчиво в нея.

— Представи си ръкавицата — подсказа ѝ Жана. — Виж я във въображението си.

Миниатюрен сребърен напръстник се появи върху кутрето на Софи, а после изчезна.

— Е, може би трябва да се поупражняваш още малко — призна Жана. Хвърли кос поглед към Сен Жермен, а после погледна към алхимика. — Нека поработя със Софи няколко часа и да я науча на още

нещо за контролирането и оформянето на аурата ѝ, преди Франсис да започне да ѝ преподава Огнената магия.

— Тази Огнена магия... опасна ли е? — попита Джош, оглеждайки всички в стаята. Все още ясно си спомняше какво бе станало със сестра му, когато Хеката я пробуди — тя можеше да умре. А колкото повече научаваше за Вещицата от Ендор, толкова повече се убеждаваше, че Софи би могла да умре и при изучаването на Въздушната магия. Когато никой не му отговори, той се обърна към графа. — Опасна ли е?

— Да — отвърна простиичко музикантът. — Много.

Момчето поклати глава.

— Тогава не искам...

Софи се пресегна и го стисна за ръката. Той сведе поглед: дланта, която го стискаше, бе обвита в плетена метална ръкавица.

— Джош, трябва да го направя.

— Не трябва.

— Трябва.

Джош погледна сестра си в лицето. То бе застинало в онова упорито изражение, което толкова добре познаваше. Накрая той се извърна, без да каже нищо. Не искаше сестра му да учи повече магия — не само че беше опасно... но и щеше да я отдалечи още повече от него.

Жана се обърна към Фламел.

— А сега, Никола, трябва да си починеш.

Алхимикът кимна в знак на съгласие.

— Ще си почина.

— Очаквахме да се върнеш доста по-рано — каза Скатах. — Вече мислех, че ще се наложи да излизам да те търся.

— Пеперудата ме доведе тук още преди часове — отвърна уморено Никола, с приглушен от изтощение глас. — Щом разбрах къде сте, реших да изчакам падането на нощта, преди да приближа къщата, просто в случай че я наблюдават.

— Макиавели дори не знае, че тази къща съществува — рече уверено Сен Жермен.

— Много отдавна Пернел ме научи на една простиичка маскировъчна магия, но тя действа само когато вали — използва водните капчици, за да отразява светлината около този, който я

използва — обясни Флазел. — Реших да изчакам нощта, за да увелича шансовете си да остана незабелязан.

— Какво прави цял ден? — попита Софи.

— Обикалях из града, търсех някои от старите си убежища.

— Без съмнение повечето вече ги няма — каза Жана.

— Повечето. Но не всички. — Никола се наведе и вдигна от пода някакъв предмет, увит във вестник. Той издаде тъп звук, когато го постави на масата. — Къщата на улица „Монморанси“ още е там.

— Трябваше да се сетя, че ще посетиш „Монморанси“ — каза Скати с тъжна усмивка. Погледна към близнаците и обясни: — Това е къщата, където Никола и Пернел живяха през XV век. Прекарали сме щастливи времена там.

— Много щастливи — съгласи се Флазел.

— И тя още съществува? — попита изумена Софи.

— Една от най-старите къщи в Париж — каза гордо алхимикът.

— Какво друго прави? — попита Сен Жермен.

Никола сви рамене.

— Посетих музея „Клюни“. Не всеки ден можеш да видиш собствения си надгробен камък. Предполагам, че ми е приятно да разбера, че хората все още ме помнят такъв, какъвто съм бил.

Жана се усмихна.

— Има улица, кръстена на теб, Никола: „Флазел“. А също и една, кръстена на Пернел. Но нещо не ми се вярва, че това е истинската причина да посетиш музея, а? — И добави проникателно: — Никога не си ми правил впечатление на сантиментален човек.

Алхимикът се усмихна.

— Е, не беше единствената причина — призна той. Бръкна в джоба на якето си и извади тънка тръбичка. Всички на масата се приведоха напред. Дори Скати пристъпи, да я погледне. Флазел развинти двата края, а после измъкна отвътре пергаментов свитък и го разви с шумолене. — Преди почти шестстотин години скрих това в надгробния си камък, като не смятах, че някой ден ще ми се наложи да го използвам. — Той разстла дебелия жълт пергамент върху масата. На него с червено мастило, избледняло до ръждив цвят, бе нарисован овал, ограден от три линии, образуващи груб триъгълник, а в овала — кръг.

Жана се наведе над пергаментата.

— Виждала съм нещо подобно и преди. — Тя се намръщи. — Няма ли нещо такова на доларовата банкнота?

— Не гледай на какво прилича — отвърна Никола. — Нарисувано е така, за да се скрие истинското му значение.

— Какво е това? — попита Джош.

— Карта — рече внезапно Софи.

— Да, това е карта — съгласи се Флаemel. — Но как разбра? Вещицата от Ендор никога не я е виждала...

— Не, няма нищо общо с Вещицата — усмихна се Софи. Тя се наведе над масата и косата ѝ докосна тази на брат ѝ. Посочи горния десен ъгъл на пергаментa, където с червено мастило беше надраскано мъничко, почти незабележимо кръстче. — Това определено прилича на N — каза тя, сочейки върха на кръстчето, — а това е S^[2].

— Север и юг. — Джош кимна бързо в знак на съгласие. — Гениално, Соф! — Погледна към Никола. — Това е карта.

Алхимикът кимна утвърдително.

— Много добре. Това е карта на всички лей-линии в Европа. Малки и големи градове, дори граници могат да се променят до неузнаваемост, но лей-линиите си остават същите. — Той вдигна квадратното парче пергамент. — Това е нашият паспорт за връщане от Европа в Америка.

— Да се надяваме, че ще ни се отдаде възможност да го използваме — промърмори Скати.

Джош докосна края на увития във вестник вързоп, който стоеше по средата на масата.

— А това какво е?

Никола нави пергаментa и го прибра обратно в тръбичката, която пхна в джоба на якето си. После започна да отвива вестника от предмета на масата.

— Към края на XIV век с Пернел бяхме в Испания и там едноръкият ни разкри първата тайна на Сборника — каза той, без да говори на никого конкретно. Сега френският му акцент изпъкваше.

— Първата тайна ли? — попита Джош.

— Видяхте текста — той се променя... само че го прави в строга математическа последователност. Не е произволно. Промените са свързани с движението на звездите и планетите, фазите на луната.

— Като календар ли? — попита момчето.

Фламел кимна.

— Точно като календар. След като научихме тази ключова последователност, разбрахме, че можем най-после да се върнем в Париж. Щеше да ни е нужен цял живот — няколко живота, — за да преведем книгата, но поне вече знаехме откъде да започнем. Така че аз превърнах няколко камъка в диаманти и няколко плоски шисти в злато, и двамата поехме по дългия път обратно към Париж. Разбира се, вече бяхме привлекли вниманието на Тъмните древни и Бейкър^[3] — зловещия предшественик на Дий — ни настигаше.

Вместо да поемем направо към Франция, ние обикаляхме по затънтени пътища и избягвахме често използваните планински проходи, защото знаехме, че ще бъдат наблюдавани. Все пак онази година зимата дойде рано — предполагам, че Тъмните древни имаха пръст в това — и ние се оказахме заседнали в Андора. Именно там открих това... — Той докосна предмета върху масата.

Джош погледна към сестра си и повдигна вежди в безмълвен въпрос.

— Андора? — произнесе той само с устни; Софи беше много по-добра от него по география.

— Една от най-малките държави в света — обясни тя шепнешком. — Намира се в Пиренеите, между Испания и Франция.

Фламел разви още от хартията.

— Преди да умра, скрих този предмет дълбоко в камъка над трегера на къщата на улица „Монморанси“. И през ум не ми минаваше, че пак ще ми потрябва.

— Във? — попита Жана объркана. — Каза, че си го скрил вътре в него?

— Да. Промених молекулярната структура на гранита, натиках това в един каменен блок, а после върнах трегера в първоначалното му твърдо състояние. Просто преобразуване: като да пъкнеш орех в кутия сладолед. — Той дръпна последния вестник.

— Това е меч — прошепна смаяно Джош, взирайки се в късото тясно оръжие, която лежеше върху осеяната с вестници маса. Предположи, че е дълго около половин метър, простичката му кръстата дръжка бе увита в ивици лекьосана тъмна кожа. Острието като че ли бе направено от искрящ сив метал. Не, не метал. — Каменен

меч — каза той на глас и се намръщи. Това му напомняше за нещо... сякаш едва ли не го беше виждал и преди.

Но още докато го казваше, Жана и Сен Жермен се дръпнаха рязко от масата, като столът на жената даже се прекатури, в стремежа ѝ да се отдалечи от меча. Зад Никола Скатах изфуча като котка и вампирските ѝ зъби се показаха, когато отвори уста, а щом заговори, гласът ѝ трепереше и акцентът ѝ беше силен и груб. Изглеждаше едва ли не ядосана... или уплашена.

— Никола — каза тя много бавно, — какво прави у теб това отвратително нещо?

Алхимикът не ѝ обърна внимание. Погледна към близнаците, които продължаваха да седят край масата, застинали от изненада при реакцията на останалите, без да са сигурни какво става.

— Съществуват четири велики меча на силата — каза припряно Фламел — и всеки от тях е свързан с една от стихиите: Земя, Въздух, Огън и Вода. Говори се, че ги е имало още преди най-старите Древни. През вековете тези мечове са имали множество имена: Ескалибур и Жуайоз, Мистелтейн и Куртен, Дюрандал и Тюрфинг. За последен път някой от тях е бил използван като оръжие в човешкия свят, когато свещеният римски император Карл Велики е носил Жуайоз в битка.

— Това е Жуайоз? — прошепна Джош. Сестра му може и да беше добра по география, но той познаваше историята, а Карл Велики винаги го беше очаровал.

Смехът на Скати прозвуча като горчив лай.

— Жуайоз е красива вещ. Това... това тук е мерзост.

Никола докосна дръжката на меча и ситните кристалчета в камъка заблещукаха със зелена светлина.

— Това не е Жуайоз, макар че наистина някога е принадлежал на Карл Велики. Също така смятам, че самият император го е скрил в Андора някъде през IX век.

— Прилича на Ескалибур — каза Джош, внезапно осъзнал защо каменният меч му е толкова познат. Погледна към сестра си. — Ескалибур беше у Дий. Той го използва, за да унищожи Световното дърво.

— Ескалибур е Ледения меч — продължи Фламел. — Това е неговият меч-близък: Кларент, Огнения меч. Единственото оръжие, което може да устои срещу Ескалибур.

— Това е прокълнат меч — рече твърдо Девата-воин. — Няма да го докосна.

— Нито пък аз — каза бързо Жана, а Сен Жермен кимна в знак на съгласие.

— Не моля никого от вас да го носи или да го използва — тросна се Никола. Той завъртя оръжието върху масата, докато дръжката докосна пръстите на момчето, а после изгледа всички поред. — Знаем, че Дий и Макиавели идват. Джош е единственият сред нас, който не може да се защити. Докато силите му не бъдат пробудени, ще му трябва оръжие. Искam той да вземе Кларент.

— Никола! — извика Скатах ужасена. — Къде ти е умът? Той е един необучен човек...

— ... с чисто златна аура — каза студено Фламел. — И съм решен да го опазя. — Той побутна меча към пръстите на момчето. — Това е твое. Вземи го.

Джош се приведе напред и усети как платнената торбичка с двете страници от Сборника се притиска към кожата му. Това щеше да е вторият дар за два дни, който му правеше алхимикът.

Част от него искаше да приеме даровете, като дадени от сърце — да се довери на Фламел и да повярва, че той го харесва и също му има доверие, — но все пак, все пак... даже след разговора, който бяха провели на улицата, някъде в дълбините на съзнанието си Джош не можеше да забрави какво му бе казал Дий край фонтана в Охай: че половината от всичко, което изрича Фламел, е лъжа, а другата половина не е съвсем истина. Той бавно отмести поглед от меча и се взря в бледите очи на алхимика. Никола го гледаше втренчено, с безизразна физиономия. Какво ли си беше наумил той, зачуди се Джош. Каква игра играеше? Още от думите на Джон изскочиха в съзнанието му.

„Той е и винаги е бил лъжец, шарлатанин и мошеник.“

— Не го ли искаш? — попита Фламел. — Вземи го. — Той бутна дръжката право в ръката на момчето.

Почти против волята му, пръстите на Джош се свиха около гладката, омотана с кожа, дръжка на каменния меч. Той го вдигна — макар и късо, оръжието беше изненадващо тежко — и го завъртя в ръце.

— Никога през живота си не съм използвал меч — каза момчето.
— Не знам как...

— Скатах ще ти покаже най-основното — рече Никола, без да поглежда към Сянката, но произнесе тази проста фраза като заповед.
— Как да го държиш, простичко мушкане и париране. Гледай да не се наръгаш — добави той.

Джош внезапно осъзна, че се е ухилил широко, и се опита да потисне усмивката си, само че му беше трудно: усещането за меч в ръката му беше страхотно. Той размърда китката си и мечът трепна. После погледна към Скати, Франсис и Жана и видя, че очите им са приковани върху острието и следят всяко негово движение. Усмивката му повехна.

— Какво му е на този меч? — попита момчето. — Защо толкова се плашите от него?

Софи докосна брат си по ръката, а очите ѝ блестяха в сребърно от знанието на Вещицата.

— Кларент — каза тя — е зло, прокълнато оръжие. Понякога го наричат Меча на страхливеца. Това е мечът, с който Мордред е убил своя чичо, крал Артур.

---

[1] Полинезийски бог на огъня. — Б.пр. ↑

[2] На картите с N и S се означават посоките север и юг, защото на всички западноевропейски езици техните наименования започват с тези букви. — Б.пр. ↑

[3] Роджър Бейкн — английски философ и учен от XIII век, който се е занимавал с алхимия и астрология. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

В спалнята си на горния етаж Софи седна на широкия перваз на прозореца и се загледа надолу към „Шан-з-Елизе“. Широка улица с извисяващите се от двете ѝ страни дървета бе мокра от дъжда и грееше в кехлибарено, червено и бяло от отразените светлини на колите и автобусите. Тя погледна часовника си: беше почти два сутринта в неделя, но уличното движение още беше натоварено. В Сан Франциско след полунощ улиците щяха да са пусти.

Тази разлика я накара да осъзнае още по-ясно колко далече от дома се намира.

Като по-малка беше преминала през един период, когато си мислеше, че всичко в нея е скучно. Беше положила усилия да стане постилна като приятелката си Ел, която всяка седмица сменяше цвета на косата си, а гардеробът ѝ винаги бе пълен с най-модните дрехи. Софи бе започнала да събира всичко, което успее да намери, за екзотичните европейски градове, за които четеше в списанията — местата, където се създаваха модата и изкуството: Лондон, Париж, Рим, Милано, Берлин. Беше твърдо решена да не следва модата, а да създаде своя собствена. Този период бе продължил около месец. Модата беше скъпо нещо, а джобните, които двамата с брат ѝ получаваха от родителите си, бяха строго ограничени.

Обаче все още ѝ се искаше да посети най-големите градове на света. С Джош даже бяха говорили дали да не си оставят една свободна година преди колежа, за да направят туристическа обиколка на Европа. А сега, когато се намираха в един от най-красивите градове на земята, тя нямаше никакво желание да го разглежда. Единственото, което искаше, беше веднага да се върне в Сан Франциско.

Но къде щеше да се върне?

Тази мисъл я заля като студен душ.

Макар че семейството ѝ често се местеше и още по-често пътуваше, до преди два дни тя знаеше какво да очаква в близките месеци. Времето до края на годината бе планирано в отегчителни

подробности. Наесен родителите им щяха да се върнат към преподаването в Университета на Сан Франциско, а те двамата с Джош щяха да започнат училище. През декември семейството щеше да предприеме ежегодното пътуване до Провидънс на Роуд Айлънд, където баща им от двайсет години насам изнасяше новогодишна лекция в университета „Браун“. На двайсет и първи декември, рождения им ден, близнаците щяха да бъдат заведени до Ню Йорк, за да разгледат магазините, да се полюбуват на празничните светлини, да видят елхата в центъра „Рокфелер“, а после да се попързаят на кънки. Щяха да обядват в „Стейдж Дор Дели“: супа топчета и сандвичи, големи колкото главите им, а между двете — по едно парче тиквеник. На Бъдни вечер щяха да отидат у леля Кристин в Монток на Лонг Айлънд, където щяха да прекарат празниците, а после да посрещнат и новата година. Това беше традицията през последното десетилетие.

А сега?

Софи въздъхна дълбоко. Сега тя притежаваше сили и способности, които почти не разбираше. Имаше достъп до спомени, които бяха смесица от истини, митове и фантазии; знаеше тайни, които биха могли да пренапишат учебниците по история. Но повече от всичко ѝ се искаше да има начин да върне времето и да се окаже отново в четвъртък сутринта... преди всичко това да се случи. Преди светът да се промени.

Софи опря челото си в хладното стъкло. Какво щеше да стане сега? Какво щеше да прави... не само в момента, но и в идните години? Брат ѝ още не си бе избрал професия; всяка година обявяваше нещо различно — щял да става дизайнер на компютърни игри или програмист, професионален играч на ръгби, лекар в „Спешна помощ“ или пожарникар, — но тя винаги бе знаела с какво ще се занимава. Още откакто учителката в първи клас я попита: „Каква искаш да станеш, когато пораснеш, Софи?“, тя знаеше отговора. Искеше да учи археология и палеонтология като родителите си, да пътува по света и да съставя каталог на миналото, а може би да направи и някои открития, които ще помогнат да се сложи историята в ред. Но сега това никога нямаше да се случи. Предишната нощ тя бе осъзнала, че изучаването на археология, история, география и каквато и да е наука е станало безпредметно... или ако не безпредметно, то просто неуместно.

Внезапният прилив на чувства я изненада и тя усети парене дълбоко в гърлото си и сълзи по бузите си. Притисна длани към лицето си и избърса сълзите.

— Чук-чук... — Гласът на Джош я стресна. Софи се обърна към близнака си. Брат ѝ стоеше на вратата, държейки в едната си ръка каменния меч, а в другата — малък лаптоп. — Може ли да вляза?

— Никога по-рано не си питал. — Тя се усмихна.

Джош влезе в стаята и седна накрая на двойното легло. Внимателно остави Кларент на пода в краката си и постави лаптопа върху коленете си.

— Много неща се промениха — каза той тихо с неспокоен поглед в сините си очи.

— Тъкмо и аз си мислех същото — съгласи се тя. Това поне не се беше променило. Близнаците често откриваха, че мислят едновременно за едни и същи неща, и се познаваха толкова добре, че дори можеха взаимно да си довършват изреченията. — Искаше ми се да се върна във времето до момента, преди това да се случи.

— Защо?

— За да не трябва да съм такава... за да не сме различни.

Момчето погледна сестра си в лицето и наклони леко глава.

— Би се отказала от това? — попита то много тихо. — От силата, от знанието?

— На мига — отвърна тя незабавно. — Не харесвам това, което става с мен. Никога не съм го искала. — Гласът ѝ стана дрезгав, но продължи. — Искам да съм обикновена, Джош. Искам пак да съм човек. Искам да съм като теб.

Той сведе поглед. Отвори лаптопа си и се съсредоточи върху включването му.

— Но ти не искаш, нали? — попита бавно Софи, разгадавайки смисъла на дългата тишина, която последва. — Ти искаш тази сила, искаш да можеш да оформяш аурата си и да управляваш стихииите, нали?

Джош се поколеба.

— Би било... интересно, струва ми се — отговори той накрая, взирайки се в екрана. После вдигна поглед, а в очите му светеше отражението на екрана за логване. — Да, иска ми се да мога да го правя — призна момчето.

Софи отвори уста, за да отвърне рязко, да му каже, че не знае за какво говори, да му каже колко гадно се чувства и колко е уплашена. Но спря, не искаше да се карат, а докато брат ѝ не го изпиташе сам, никога не би разбрал.

— Откъде взе компютъра? — попита тя, сменяйки темата, точно когато лаптопът най-сетне изпиука.

— Франсис ми го даде — каза Джош. — Ти беше в безсъзнание, когато Дий унищожи Игдразил. Намушка дървото с Ескалибур, то се превърна в лед и се натроши, като че ли беше от стъкло. Портфейлът, телефонът, айподът и лаптопът ми бяха в дървото — каза той печално. — Загубих всичко. Включително и снимките ни.

— И графът просто ей така ти даде лаптоп?

Джош кимна.

— Подари ми го, настоя да го взема. Явно ми е ден за получаване на подаръци. — Бледото сияние на компютърния екран озаряваше лицето му изотдолу, придавайки му малко страшен вид. — Той е преминал на Мас — те имали по-добър музикален софтуер, — и вече не използва РС. Намери този, захвърлен под една маса на горния етаж — продължи момчето, все още приковало очи в малкия екран. Хвърли бърз поглед на сестра си. — Наистина — каза то, отгатвайки по мълчанието ѝ, че се съмнява.

Софи отмести поглед. Знаеше, че брат ѝ казва истината, и това нямаше нищо общо със знанието на Вещицата. Винаги бе познавала кога Джош я лъже, макар че, колкото и да бе странно, той никога не разбираше кога тя го лъже... което Софи и без това не правеше често и винаги само за негово добро.

— И какво правиш сега? — попита тя.

— Проверявам си електронната поща. — Джош се ухили. — Животът продължава... — започна той.

— ... а имейлите не чакат никого — довърши Софи с усмивка. Това беше една от любимите сентенции на брат ѝ, която обикновено я подлудяваше.

— Има цял куп — промърмори той. — Осемдесет в Gmail, шейсет и две в Yahoo, двайсет в AOL и три във FastMail...

— Никога няма да разбера за какво са ти толкова много пощенски кутии — каза Софи. Тя присви краката към гърдите си и ги обхвана с ръце, а после опря брадичка върху коленете си. Приятно ѝ

беше да води обикновен разговор с брат си; това ѝ напомняше как би трябвало да стоят нещата... и как бяха стояли до четвъртък следобед, точно до два и петнайсет. Спомни си онзи момент, говореше с приятелката си Ел от Ню Йорк, когато забеляза дългата черна кола да спира пред книжарницата. Погледна часа точно преди човекът, когото сега познаваше като доктор Дий, да излезе от колата.

Джош вдигна очи.

— Имаме два имейла от мама и един от татко.

— Прочети ми ги. Започни от най-стария.

— Добре. Мама е пратила един в петък, първи юни. „Надявам се, че и двамата се държите прилично. Как е госпожа Флеминг? Възстанови ли се напълно?“ — Момчето вдигна поглед и се намръщи объркано.

Софи въздъхна.

— Не помниш ли? Казахме на мама, че книжарницата е затворена, защото Пернел не се чувства добре. — Тя поклати глава. — Постарай се да не забравяш толкова!

— Доста неща се случиха — напомни ѝ Джош. — Не мога да помня всичко. А и това е твоя работа.

— После казахме, че Никола и Пернел са ни поканили да прекараме известно време с тях в къщата им в пустинята.

— Е? — Джош погледна към сестра си, а пръстите му бяха увиснали над клавиатурата. — Какво да кажа на мама?

— Кажи ѝ, че всичко е наред и госпожа Флеминг се чувства много по-добре. Но не забравяй да ги наричаш Ник и Пери — напомни му тя.

— Благодаря — каза той и натисна бутона за изтриване, за да смени „Пернел“ с „Пери“. Пръстите му летяха по клавишите, докато пишеше. — Добре, следващият — продължи той. — Пак от мама, с вчерашна дата. „Опитах да ви се обадя, но се включва гласовата ви поща. Всичко наред ли е? Леля ви Агнес ми се обади. Каза, че не сте се прибирали вкъщи да си вземете дрехи и тоалетни принадлежности. Дайте ми номер, където мога да ви позвъня. Притесняваме се.“ — Джош погледна към сестра си. — Какво да ѝ кажем сега?

Софи задъвка долната си устна, разсъждавайки на глас.

— Трябва да ѝ кажем... — Тя се поколеба. — Кажи ѝ, че сме имали всичко при себе си. Тя знае, че имаме дрехи в книжарницата.

Това не е лъжа. Не обичам да я лъжа.

— Ясно — каза Джош, пишейки бързо.

И двамата близнаци държаха дрехи в неговото шкафче в задната стаичка на книжарницата, в случай че вечерта отидат на кино или слязат до крайбрежния булевард.

— Кажи й, че тук телефоните ни нямат покритие. Само не уточнявай къде е това „тук“ — добави тя с усмивка.

Джош изглеждаше отвратен.

— Искаш да кажеш, че нямаме мобилни телефони...

— Моят още си е у мен, но батерията е изтощена. Кажи на мама, че ще се обадим веднага, щом имаме сигнал.

Момчето продължи да пише. Пръстът му се задържа над клавиша Enter.

— Това ли е?

— Пращай го.

Той натисна Enter.

— Изпратено е!

— Нали каза, че имало писмо и от татко? — попита тя.

— То е за мен. — Той го отвори, прочете го набързо и се ухили. — Изпратил е снимка на вкаменелости от зъби на акула, които намерил. Изглеждат доста добре. Освен това е открил няколко нови копролита за колекцията ми.

— Копролити. — Софи поклати глава с престорено отвращение. — Вкаменени изпражнения! Защо не събираш марки или монети като всеки нормален човек? Това е прекалено шантаво.

— Шантаво ли? — Джош вдигна глава, внезапно раздразнен. — Шантаво! Нека ти кажа кое е шантаво: намираме се в една къща с двехилядигодишна вампирка-вегетарианка, безсмъртен алхимик, още един безсмъртен, който е музикант, специализиран в Огнената магия, и френска героиня, която би трябвало да е умряла някъде в средата на XV век. — Той побутна с крак меч на пода. — А да не забравяме и меч, използван за убийството на крал Артур. — Докато говореше, гласът му се повишаваше, после той изведнъж млъкна и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Понечи да се усмихне. — В сравнение с всичко това, мисля, че събирането на вкаменени изпражнения е може би най-малко шантавото нещо! — Усмивката му се разшири и Софи също се усмихна, а после и двамата се засмяха.

Джош се смееше толкова силно, че захълца, и това ги накара да се разсмеят още повече, докато по бузите им потекоха сълзи и коремите ги заболяха.

— О, стига — изстена момчето. Хлъцна пак и двамата се затъркаляха в почти истеричен смях.

Нужно им беше огромно усилие на волята, за да се овладеят, но за първи път след пробуждането на Софи Джош отново се почувства близък с нея. Обикновено двамата се смееха всеки ден; за последен път се бяха смели заедно, когато отиваха на работа в четвъртък сутринта и видяха как един огромен далматинец тегли кльошав човек по шорти на ролкови кънки. Трябваше само да си намират неща, на които да се смеят, но за съжаление през последните няколко дена нямаше много такива.

Софи се успокои първа и се обърна към прозореца. Виждаше отражението на брат си в стъклото и го изчака да сведе поглед към екрана, преди да заговори.

— Изненадана съм, че този път не възрази, когато Никола предложи Франсис да ме обучи на Огнената магия.

Джош вдигна очи и погледна лицето на сестра си, отразено в прозореца.

— Ако бях възразил, това щеше ли да промени нещо? — попита той сериозно.

Софи се замисли за момент.

— Не. Предполагам, че не — призна тя.

— И аз така си помислих. Ти така или иначе щеше да го направиш.

Софи се обърна, за да погледне право в близнака си.

— Трябва. Налага се.

— Знам — каза той простиичко. — Вече го знам.

Тя премигна изненадана.

— Знаеш ли?

Джош затвори лаптопа и го остави на леглото. После вдигна меча и го положи на коленете си, като разсеяно потриваше гладкото острие. Камъкът беше топъл.

— Аз бях... ядосан, уплашен — не, повече от уплашен — ужасен, когато Никола накара Хеката да те пробуди. Той не ни каза за

опасностите. Не ни каза, че би могла да умреш или да изпаднеш в кома. Това никога няма да му го простя.

— Той беше почти сигурен, че нищо няма да се случи...

— Почти сигурен не е достатъчно.

Софи кимна, без да се осмели да отговори.

— А после, когато Вещицата от Ендор ти прехвърли своето знание, пак се уплаших. Но не толкова за теб... колкото от теб — призна той много тихо.

— Джош, как можеш дори да кажеш подобно нещо? — започна Софи, истински потресена. — Аз съм твоя близначка.

Изражението на лицето му я накара да млъкне.

— Ти не си видяла онова, което видях аз — каза той разпалено. — Гледах те как се опълчи на коткоглавата жена. Видях устните ти да се раздвижват, но когато заговори, думите ти не бяха в синхрон с тях, а когато ме погледна, не ме позна. Не знам какво беше тогава... но не беше моята сестра-близначка. Беше обладана.

Софи премигна и едри сълзи се търкулнаха по бузите ѝ. Тя имаше само най-смътни спомени, като откъслечи от някакъв сън, за онова, за което говореше брат ѝ.

— После, в Охай те видях да правиш вихрушки, а днес — вчера — те видях как сътвори мъгла от нищото.

— Не знам как правя тези неща — прошепна тя.

— Да, миличка, зная. — Той се изправи, отиде до прозореца и се загледа над парижките покриви. — Сега вече разбирам това. Доста мислих по въпроса. Твоите сили бяха пробудени, но единственият начин да можеш да ги контролираш, единственият начин да си в безопасност, е като бъдеш обучена. В момента те са също толкова опасни за теб, колкото и за враговете ни. Жана д'Арк ти помогна днес, нали?

— Да, много ми помогна. Вече не чувам гласове. Това е огромна помощ. Но има и друга причина, нали? — попита Софи.

Джош завъртя меч в ръка. В мрака острието изглеждаше почти черно, само мънички късчета кристал блещукаха по него като звезди.

— Ние нямаме представа в какво сме се забъркали — каза той бавно. — Но знаем, че сме в опасност... сериозна опасност. Ние сме на петнайсет години и не би трябвало да мислим за това, че ще ни убият... изядат... или нещо още по-лошо! — Той махна неопределено

по посока на вратата. — Не им вярвам. Единственият човек, на когото имам вяра, си ти... истинската ти.

— Но, Джош — каза Софи много нежно, — аз им вярвам. Те са добри хора. Скати повече от две хиляди години се е сражавала за човечеството, а Жана е мила и внимателна...

— А Фламел е криел Сборника в продължение на векове — каза бързо Джош. Той докосна гърдите си и Софи чу шумоленето на двете страници в торбичката, която му бе дал алхимикът. — В тази книга има рецепти, които биха могли да превърнат планетата в рай, да изцерят всяка болест. — Момчето забеляза проблясъка на съмнение в очите ѝ и продължи настойчиво: — Знаеш, че е вярно.

— Спомените на Вещицата също така ми казват, че в книгата има и рецепти, които биха могли да унищожат света.

Джош поклати бързо глава.

— Мисля, че виждаш онова, което те искат да видиш...

Софи посочи меч.

— Но защо Фламел ще ти дава меч и страниците от Сборника? — попита тя тържествуващо.

— Аз мисля... знам, че те ни използват. Просто не знам за какво. Засега. — Той видя, че близначката му започна да клати глава. — Както и да е, ще имаме нужда от силите ти, за да ни пазят.

Софи се пресегна и стисна ръката на брат си.

— Знаеш, че никога не бих позволила нещо да те нарани.

— Знам — каза сериозно Джош. — Поне не умишлено. Но какво ще стане, ако нещо те използва, както в Сенкоцарството?

Момчето кимна.

— Тогава нямах контрол над действията си — призна то. — Сякаш бях в някакъв сън и виждах някой, който изглежда като мен.

— Треньорът ми по ръгби казва, че за да контролираш действията си, първо трябва да контролираш себе си. Ако се научиш да контролираш своята аура и овладееш магиите — продължи Джош, — тогава никой никога вече няма да може да прави това с теб. Ще бъдеш невероятно могъща. А да речем, например, че моите сили не бъдат пробудени. Мога да се науча да използвам този меч. — Той се опита да го завърти бързо в ръка, но мечът му се изплъзна и направи дълбока резка в стената. — Опа.

— Джош!

— Какво? Почти не се забелязва. — Той потърка драскотината с ръкава си. Боята и мазилката се отрониха, оголвайки тухлената зидария.

— Само влошаваш нещата. И сигурно си нащърбил меча.

Но когато брат ѝ вдигна оръжието към светлината, върху него нямаше никакъв белег.

Момичето кимна бавно.

— Въпреки всичко мисля... знам, че грешиш за Фламел и другите.

— Софи, трябва да ми вярваш.

— Вярвам ти. Но помни, Вещицата познава тези хора и им се доверява.

— Софи — каза раздразнено Джош, — ние не знаем нищо за Вещицата.

— О, Джош, аз знам всичко за нея — отвърна развълнувано Софи. Почука с пръст по слепоочието си. — А ми се иска да не знаех. Целият ѝ живот, хиляди години, са тук вътре. — Джош отвори уста да отвърне, но тя вдигна ръка. — Ето какво ще направя: ще се позанимавам със Сен Жермен и ще науча от него всичко, което може да ми даде.

— И същевременно го дръж под око, опитай се да разбереш какво са си наумили двамата с Фламел.

Софи не обърна внимание на репликата му.

— Може би следващия път, когато ни нападнат, ще сме в състояние да се защитаваме. — Тя се загледа над парижките покриви. — Е, тук поне сме в безопасност.

— Но докога? — попита близникът ѝ.

ГЛАВА 24

Доктор Джон Дий загаси лампата и излезе от огромната спалня на балкона. Облакът се на металния парапет и се загледа над Париж. По-рано беше валяло и въздухът бе студен и влажен, и в него се долавяше неприятната миризма от Сена и слаб дъх на изгорели газове.

Мразеше Париж.

Невинаги бе било така. Някога това беше любимият му град в цяла Европа, изпълнен с най-чудесните и необикновени спомени. В края на краищата тук го бяха направили безсмъртен. В една тъмница дълбоко под Бастилията Богинята-врана го бе отвела при един Древен, който му бе дарил вечен живот в замяна на сляпа вяроност.

Джон беше работил за Древните, бе шпионирал за тях, бе изпълнявал много опасни мисии в безчет Сенкоцарства. Беше се сражавал с армии от мъртви и немъртви, бе преследвал чудовища през диви пустеещи земи, бе крал някои от най-ценните магически предмети, свещени за дузина цивилизации. С времето се бе превърнал в най-добрия слуга на Тъмните древни; нямаше нищо, което да не му е по силите, нямаше мисия, която да е прекалено трудна... освен когато работата опираше до семейство Фламел. Английският Магьосник се бе провалял отново и отново в опитите си да залови Никола и Пернел — няколко пъти в същия този град.

Това си оставаше една от най-големите загадки в дългото му съществуване: как му се изплъзваше семейство Фламел? Той командваше армия от човеци и нечовеци, можеше да използва птиците, плъховете, котките и кучетата. Имаше на свое разположение създания от най-тъмните дълбини на митологията. Но в продължение на повече от четиристотин години двамата Фламел му се бяха изплъзвали, първо тук, в Париж, а после по цяла Европа и в Америка. Винаги бяха с една крачка пред него и често напускаха града само часове преди той да се появи. Изглеждаше, сякаш едва ли не някой ги предупреждава. Но това, разбира се, беше невъзможно. Магьосника не споделяше планове си с никого.

В стаята зад него се отвори и затвори врата. Ноздрите на Дий се разшириха, долавяйки лекия мирис на стара змия.

— Добър вечер, Николо — каза Джон, без да се обръща.

— Надявам се, че полетът е бил приятен и че си доволен от тази стая? — Макиавели бе уредил да посрещнат Дий на летището и да го съпроводят с полицейски ескорт до неговата голяма градска къща край площад „Канада“.

— Къде са те? — попита грубо Джон, пренебрегвайки въпроса на домакина си, като смяташе по този начин да утвърди превъзходството си. Може и да беше с няколко години по-млад от италианеца, но той беше шефът.

Макиавели излезе от стаята и застана до Дий на балкона. Тъй като не му се искаше да намачка костюма си в металния парапет, сложи ръцете си зад гърба. Високият, елегантен, гладко избръснат италианец с късо подстригана бяла коса контрастираше силно с дребния мъж с остри черти, козя брадичка и прошарена коса, вързана на стегната конска опашка.

— Още са в къщата на Сен Жермен. Неотдавна и Флаemel се присъедини към тях.

Доктор Дий хвърли кос поглед към Макиавели.

— Изненадвам се, че не си се изкушил да опиташ да ги заловиш сам — рече той лукаво.

Николо се загледа над града, който управляваше.

— О, мислех си да оставя окончателното им залавяне на теб — отвърна той меко.

— Искаш да кажеш, че са ти наредили да ги оставиш на мен — тросна се Джон.

Макиавели не отговори нищо.

— Къщата на Сен Жермен изцяло ли е обградена?

— Да.

— И вътре има само пет души? Без слуги, без пазачи?

— Алхимика, Сен Жермен, близнаците и Сянката.

— Скатах е проблемът — промърмори Дий.

— Може и да имам решение за него — подхвърли меко италианецът. Изчака Магьосника да се обърне и да го изгледа със сивите си очи, в които проблясваха оранжевите отражения на уличните

лампи. — Повиках дисите — най-яростните врагове на Скатах. Три от тях току-що пристигнаха.

Една от редките усмивки изви тънките устни на Дий. После той отстъпи от Макиавели и се поклони леко.

— Валкириите — наистина великолепен избор.

— Нали сме на една страна — поклони се в отговор италианецът. — Служим на едни и същи господари.

Магьосника се готвеше да влезе в стаята, когато спря и се обърна да погледне Николо. За миг във въздуха се усети съвсем лек мирис на сярра.

— Ти нямаш представа на кого служа аз — каза той.

Дагон отвори високата двукрила порта и отстъпи назад. Николо Макиавели и доктор Джон Дий влязоха в изящно обзаведената, пълна с книги, библиотека, за да приветстват своите гости.

В стаята имаше три млади жени.

На пръв поглед те толкова си приличаха, че можеха да са тризначки. Бяха високи и слаби, с дълга до раменете руса коса, и облечени еднакво в черни потници под меки кожени куртки, сини джинси и високи до коленете ботуши. Лицата им бяха целите ъгловати: остри скули, дълбоко хлътнали очи, издадени брадички. Само очите им ги отличаваха. Те бяха в различни оттенъци на синьото, от най-бледото сапфирено до тъмното, почти лилаво индиговосиньо. И трите изглеждаха някъде на шестнайсет-седемнайсет години, но всъщност бяха по-стари от повечето цивилизации.

Това бяха дисите.

Макиавели отиде в средата на стаята и завъртя глава да изглежда едно по едно трите момичета, като се мъчеше да ги различи. Едната седеше пред рояла, друга се бе изтегнала на дивана, а третата се бе подпряла на прозореца и се взираше в нощта навън, държейки в ръка неотворена книга в кожена подвързия. Когато италианецът се приближи към тях, главите им се обърнаха и той забеляза, че цветът на очите им е същият като на лака им за нокти.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза той на латински, който заедно с гръцкия беше езикът, познат на повечето Древни.

Момичетата го изглеждаха неразбиращо.

Николо хвърли поглед към Дагон, който бе влязъл в стаята и бе затворил вратата след себе си. Онзи свали очилата си, разкривайки

изпъкналите си очи, и заговори бързо на език, който нито една човешка уста не би могла да произнесе.

Младите жени не му обърнаха никакво внимание.

Доктор Джон Дий въздъхна театрално. Тръшна се в едно кожено кресло с висока облегалка и плесна звучно с малките си длани.

— Стига с тези глупости — каза той на английски. — Дошли сте тук за Скатах. Искате ли я или не?

Момичето, седнало пред рояла, се втренчи в Магьосника. Дори да бе забелязал, че шията ѝ е извита под невъзможен ъгъл, той не реагира.

— Къде е тя? — Английският ѝ бе безупречен.

— Наблизо — отвърна Макиавели, обикаляйки бавно из стаята.

Трите момичета насочиха вниманието си към него, главите им се завъртяха да го проследят като сови, следящи мишка.

— Какво прави?

— Пази алхимика Фламел, Сен Жермен и двама човеци — каза Макиавели. — Ние искаме само човеците и Фламел. Скатах е ваша. — Той замълча за момент, а после добави: — Може да вземете и Сен Жермен, ако го искате. На нас той не ни трябва.

— Сянката. Искаме само Сянката — каза девойката, седяща пред рояла. Пръстите ѝ с индигови нокти пробягаха по клавишите, произвеждайки нежен и красив звук.

Италианецът отиде до една масичка встрани и си наля кафе от висока сребърна кана. Погледна към Дий и повдигна вежди, а едновременно с това и каната. Магьосника поклати отрицателно глава.

— Трябва да знаете, че Скатах още е силна — продължи Макиавели, обръщайки се към жената пред рояла. Зениците на индиговите ѝ очи бяха тесни и хоризонтални. — Вчера сутринта тя преби цял отряд специално обучени полицаи.

— Човеци — рече презрително дисата. — Никой човек не може да устои срещу Сянката.

— Но ние не сме човеци — обади се жената, застанала до прозореца.

— Ние сме диси — завърши жената срещу Дий. — Ние сме Девите на щита, Избиращите мъртвите, Воините на...

— Да, да, да — каза нетърпеливо Магьосника. — Знаем кои сте: валкириите. Вероятно най-великите воители, които светът е виждал,

поне според рекламните ви агенти. Това, което искаме да знаем, е дали можете да победите Сянката.

Дисата с индиговите очи се извъртя от рояла и плавно се изправи. Премина по килима, за да застане пред Дий. Двете ѝ сестри изведнъж се озоваха до нея и температурата в стаята рязко спадна.

Джон въздъхна.

— Можете ли да победите Сянката? — попита той още веднъж.

— Защото, ако не можете, сигурен съм, че има други, които с удоволствие биха опитали. — Той вдигна мобилния си телефон.

— Мога да повикам амазонките, самураите и богатирите.

Температурата в стаята продължи да спада, докато Дий говореше, и дъхът му почна да излиза като пара, а по веждите и брадата му се образуваха ледени кристали.

— Стига с тези фокуси! — Той щракна с пръсти и аурата му припламна за кратко в жълто. Стаята се затопли, после се сгорещи, а въздухът се изпълни с вонята на развалени яйца.

— Няма нужда от тези по-нисши воители. Дисите ще убият Сянката — каза момичето, застанало отчаяно на Дий.

— Как? — излая Магьосника.

— Ние имаме онова, което другите воители нямат.

— Говорите с гатанки — рече нетърпеливо Джон.

— Кажете му — обади се Макиавели.

Дисата с най-светлите очи обърна глава към него, а после погледна отново към Дий. Дългите ѝ пръсти се стрелнаха към лицето му.

— Ти унищожил Игдразил и освободи нашето любимо животинче, което отдавна бе пленено в корените на Световното дърво.

Нещо проблесна в очите на Магьосника и един мускул в ъгълчето на устата му трепна.

— Нидхьог? — Той погледна към Николо. — Ти знаеше ли за това?

Италианецът кимна утвърдително.

— Разбира се.

Дисата с индиговите очи пристъпи към Дий и се взря отвисоко право в лицето му.

— Да, ти освободи Нидхьог, Поглъщача на труповете. — Все още надвесена над Джон, тя извъртя глава да погледне към Макиавели.

Сестрите ѝ също се обърнаха към него. — Отведи ни на мястото, където се крият Сянката и другите, и ни остави там. Пуснем ли веднъж Нидхьог, Скатах е обречена.

— Можете ли да контролирате това създание? — попита с любопитство Николо.

— След като се нахрани със Сянката, като погълне първо спомените ѝ, а после плътта и костите ѝ, той ще има нужда да поспи. След такъв пир като Скатах, вероятно ще спи два века. Тогава пак ще го пленим.

Макиавели кимна.

— Не обсъдихме възнаграждението ви.

Трите диса се усмихнаха и дори италианецът, който бе виждал какви ли не ужаси, се отдръпна пред изражението на лицата им.

— Не искаме възнаграждение — рече дисата с индиговите очи. — Ще го направим, за да възстановим честта на нашия клан и да отмъстим за загиналите си близки. Сянката е унищожила много наши сестри.

Макиавели кимна.

— Разбирам. Кога ще нападнете?

— Призори.

— А защо не сега? — попита Дий.

— Ние сме създания на здрача. В това ничие време между нощта и деня сме най-силни — каза едната.

— Тогава сме непобедими — добави сестра ѝ.

ГЛАВА 25

— Май още карам по американско време — рече Джош.

— Защо? — попита Скатах.

Стояха в напълно оборудвания физкултурен салон в мазето на къщата на Сен Жермен. Едната стена беше покрита с огледала и отразяваше момчето и вампирката, заобиколени от най-модерните спортни уреди.

Джош вдигна поглед към часовника на стената.

— Три часът сутринта е... Би трябвало да съм уморен, но още се чувствам съвсем бодър. Може би защото вкъщи е само шест вечерта.

Скати кимна.

— Това е една от причините. Другата е, че се намираш близо до хора като Никола и Сен Жермен, и особено сестра ти и Жана. Макар че силите ти не са пробудени, ти се намираш в компанията на някои от най-мощните аури на тази планета. Твоята собствена аура попива малко от силата им и това те зарежда с енергия. Обаче фактът, че не чувстваш умора, не означава, че не трябва да почиваш — добави тя. — Освен това пий много вода. Аурата ти изгаря голямо количество течности. Не бива да се обезводняваш.

Една врата се отвори и в салона влезе Жана. Докато Скатах бе облечена в черно, Жана носеше бяла фланелка с дълъг ръкав, широки бели панталони и бели маратонки. Но също като нея държеше меч.

— Чудех се дали не ви трябва партньор — каза тя почти срамежливо.

— Мислех, че си си легнала — отвърна Девата-воин.

— Напоследък не спя много. А когато спя, сънищата ми са неспокойни. Сънувам огън. — Тя се усмихна тъжно. — И това ако не е ирония: женена съм за Господаря на огъня, а се ужасявам от сънища за огън.

— Къде е Франсис?

— В кабинета си, работи. Ще остане там часове. Не съм сигурна дали вече изобщо спи. И така — каза тя, сменяйки темата, като

погледна към Джош, — как се справяш?

— Още се уча как да държа меч — промърмори той с леко смущение. Беше гледал филми и си мислеше, че знае как хората са се биели с мечове. Но никога не си беше представял, че само държането на един меч ще е толкова трудно. Скатах от трийсет минути се опитваше да го научи как да държи и движи Кларент, без да го изпуска. Не бе постигнала особен успех; всеки път, когато той размахаше оръжието, тежестта на меча го изтръгваше от ръката му. Гладко полираният дървен под бе покрит с драскотини и резки там, където каменното острие се бе удряло в него. — По-трудно е, отколкото си мислех — призна той накрая. — Не съм сигурен дали изобщо някога ще се науча.

— Скати може да те научи да се биеш с меч — каза уверено Жана. — Мен ме научи. Взе едно просто селянче и го превърна във воин. — Тя завъртя китката си и мечът, който беше голям почти колкото нея, заигра във въздуха, издавайки почти човешки стон.

Джош се опита да имитира движението и Кларент излетя от ръката му. Върхът му се заби в пода, разцепвайки дървото, и мечът остана да се полюшва там.

— Съжалявам — промърмори момчето.

— Забрави всичко, което си мислиш, че знаеш за боя с меч — рече Скатах. Тя хвърли поглед към Жана. — Гледал е прекалено много телевизия. Мисли си, че може да върти меча като параден жезъл.

Жана се усмихна. Ловко обърна дългия си меч и го подаде на Джош с дръжката напред.

— Вземи го.

Джош посегна към меча с дясната си ръка.

— Може би ще е по-добре да използваш и двете — предложи дребната французойка.

Момчето не ѝ обърна внимание. Сви пръсти около дръжката на меча ѝ и се опита да го вдигне от ръката ѝ. Не успя. Беше невероятно тежък.

— Разбираш защо още сме на основните неща — рече Скати. Дръпна меча от ръката на Джош и го подхвърли на Жана, която го улови с лекота.

— Да започнем с това как се държи мечът. — Жана зае позиция отдясно на Джош, а Скатах застана от лявата му страна. — Гледай

право напред.

Джош погледна в огледалото. Макар че той и Девата-воин се виждаха ясно, Жана д'Арк беше обвита в съвсем слаба сребриста мъгла. Той зажумя, но когато отвори пак очи, мъглата още си беше там.

— Това е аурата ми — обясни Жана, предугаждайки въпроса, който той се готвеше да зададе. — Обикновено е невидима за човешките очи, но понякога се появява на снимки и в огледала.

— Твоята аура е същата като на Софи — каза момчето.

Жана д'Арк поклати отрицателно глава.

— О, не, не е като на сестра ти — отвърна тя за негова изненада. — Нейната е много по-силна.

Жана вдигна дългия меч, обърна го и опря върха му в пода между стъпалата си, а дланите ѝ се отпуснаха върху топката на ефеса.

— Сега просто прави като нас... и го прави бавно. — Тя протегна дясната си ръка напред, държейки стабилно дългото острие. Отляво на Джош Сянката също вдигна двете си ръце пред себе си, хванала двата къси меча.

Джош сви пръсти около дръжката на каменния меч и вдигна дясната си ръка. Още преди да я протегне напълно, тя затрепери от тежестта на оръжието. Скърцайки със зъби, той се опита да я задържи стабилна.

— Много е тежък — изпъшка момчето, като отпусна ръка и размърда рамото си; мускулите го боляха. Почувства се като на първа ръгби тренировка след лятната ваканция.

— Опитай така. Гледай мен. — Жана му показва как да хване меча с две ръце.

Като използва и двете, той откри, че така му е по-лесно да държи меча протегнат напред. Опита пак, този път с едната ръка. За около трийсет секунди оръжието остана неподвижно, после върхът му затрепери. Джош въздъхна и го свали.

— Не мога да го направя с една ръка — промърмори той.

— След време ще можеш — тросна се Скатах, губейки търпение. — Но междувременно ще те науча как да боравиш с него, използвайки и двете си ръце. В източен стил.

Джош кимна.

— Това може да е по-лесно. — В продължение на години беше тренирал таекуондо и винаги му се бе искало да изучи кендо —

японския бой с меч, — но родителите не му позволяваха, защото смятаха, че е твърде опасно.

— Трябва само да се упражнява известно време — каза сериозно Жана, гледайки отражението на Скати в огледалото с блестящите си сиви очи.

— Колко време? — попита Джош.

— Поне три години.

— Три години? — Той си пое дълбоко дъх и избърса дланите си една след друга в панталоните, а после отново стисна дръжката. Погледна се в огледалото и протегна ръце напред. — Надявам се, че Софи се справя по-добре от мен — промърмори момчето.

Граф Сен Жермен бе извел Софи в малката градина на покрива на къщата. Гледката към Париж беше поразителна и момичето се подпря на парапета, за да погледне надолу към „Шан-з-Елизе“. Уличното движение най-после бе замряло почти напълно и градът лежеше тих и неподвижен. Тя вдиша дълбоко; въздухът бе хладен и влажен, леко неприятният мирис на реката се губеше сред ароматите, излъчващи се от буйно раззеленилите се растения в дузина саксии и декоративни сандъчета, разпръснати по покрива. Софи притисна ръце към гърдите си и взе енергично да разтрива, като трепереше.

— Студено ли ти е? — попита графът.

— Малко — отвърна тя, макар че не беше сигурна дали е от студ или от нерви. Знаеше, че той я е довел тук горе, за да я учи на Огнената магия.

— След тази нощ никога повече няма да чувстваш студ — обеща й Сен Жермен. — Ще можеш да минеш през Антарктида по тениска и шорти, без да усетиш нищо. — Той отметна дългата коса от челото си, откъсна листенце от една саксия, притисна го между дланите си и ги разтърка. Свежият аромат на мента изпълни въздуха. — Жана много обича да готви. Отглежда всичките си подправки тук горе — обясни той, вдишвайки дълбоко. — Има дузина различни вида мента, риган, мащерка, градински чай и босилек. И лавандула, разбира се. Тя обожава лавандулата — напомня й за младостта.

— Къде се запозна с Жана? Тук, във Франция ли?

— Събрахме се с нея тук, но ако щеш вярвай, за първи път я срещнах в Калифорния. Беше през 1849 година; аз добивах по малко

злато, а Жана работеше като мисионерка, ръководеше безплатна трапезария и болница за хората, отишли на запад в търсене на злато.

Софи се намръщи.

— Участвал си в Златната треска? Защо?

Сен Жермен сви рамене. Изглеждаше леко смутен.

— Ами също като почти всеки друг в Америка през 48-а и 49-а, тръгнах на запад да търся злато.

— Мислех, че можеш да правиш злато. Никола ни каза, че той можел.

— Правенето на злато е дълъг и труден процес. Сметнах, че ще е много по-лесно да го изкопая от земята. А когато един алхимик има малко злато, може да го използва за създаване на повече. Точно това мислех да направя и аз. Само че земята, която купих, се оказа ялова. Затова почнах да заравям по няколко късчета злато и да продавам парцели на новопристигналите.

— Но това не е редно — каза Софи шокирана.

— По онова време бях млад — рече Сен Жермен. — И гладен. Но това не е извинение — добави той. — Както и да е, Жана работеше в Сакраменто и постоянно срещаше хора, купили безполезна земя от мен. Мислеше ме за шарлатанин — какъвто си бях, — а аз я смятах за някоя от онези ужасни благодетели. Разбира се, никой от нас не знаеше, че другият е безсмъртен, и се намразихме от пръв поглед. През годините продължихме да се засичаме тук-там, докато накрая се срещнахме по време на Втората световна война тук, в Париж. Тя участваше в Съпротивата, а аз шпионирах за американците. Тогава осъзнахме, че сме различни от другите. Преживяхме войната и оттогава сме неразделни, макар че Жана гледа да не се показва пред хората. Никой в моите фенски блокове или в клюкарските списания не знае, че сме женени. Вероятно бихме могли да продадем снимките от сватбата за баснословна сума, но тя предпочита да пазим тайна.

— Защо? — Софи знаеше, че знаменитостите ценят своето уединение, но да останеш напълно невидим ѝ се струваше просто странно.

— Е... не бива да забравяш, че последния път, когато е била известна, хората са се опитали да я изгорят на клада.

Софи кимна. Изведнъж ѝ се стори съвсем разумно, че Жана иска да остане невидима.

— Откога познаваш Скатах? — попита тя.

— От векове. Когато двамата с Жана се събрахме, открихме, че имаме много общи познати. Всички до един безсмъртни, разбира се. Жана я познава доста по-отдавна, отколкото аз. Макар че не съм сигурен дали някой наистина познава Сянката — добави Сен Жермен с крива усмивка. — Тя винаги изглежда толкова... — Той млъкна, търсейки точната дума.

— Самотна? — предложи Софи.

— Да. Самотна. — Графът се загледа над града, после поклати тъжно глава и хвърли поглед през рамо към момичето. — Знаеш ли колко често се е изправяла сама срещу Тъмните древни, колко пъти се е подлагала на ужасни опасности, за да опази този свят от тях?

Софи тъкмо понечи да поклати глава, когато поредица от образи прелетяха през съзнанието ѝ, откъслеци от спомените на Вещицата:

Скатах, облечена в кожа и плетена метална ризница, стои сама на един мост с два святака меч в ръцете, чакайки група гигантски чудовища с вид на плужеци, които са се струпали на единия му край.

Скатах, в пълна рицарска броня, стои на портата на голям замък, скръстила ръце на гърдите си, мечовете ѝ са забучени в земята пред нозете ѝ, а срещу нея се е изправила армия от огромни гущероподобни създания.

Скатах, облечена в кожи, пази равновесие върху плаващ леден къс, докато същества, сякаш изсечени от самия лед, я обкръжават.

Софи облиза устни.

— Защо... защо го прави?

— Защото си е такава. Това е нейната същност. — Сен Жермен изгледа момичето и се усмихна тъжно. — И защото не познава нищо друго. Та така — добави той рязко, като потри отново ръце. Искри и частици пепел се издигнаха във въздуха. — Никола иска да научиш Огнената магия. Нервна ли си?

— Малко. Някога преподавал ли си на друг? — попита колебливо Софи.

Франсис се ухили, показвайки неравните си зъби.

— Не. Ти ще си първата ми ученичка... а вероятно и последната.

Софи усети как вътрешностите ѝ се преобърнаха и изведнъж идеята вече не ѝ се струваше толкова добра.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами вероятността да попадна на друг човек с пробудени магични способности е много малка, а да намеря някой с толкова чиста аура като твоята е почти невъзможно. Сребърните аури са невероятно редки. Жана беше последният човек с такава, а тя е родена през 1412 година. Ти наистина си много специална, Софи Нюман.

Момичето преглътна тежко — не се чувстваше особено специално.

Сен Жермен седна на една проста дървена пейка, опряна в комина.

— Ела да седнеш до мен и ще ти кажа каквото знам.

Софи се настани до граф Сен Жермен и се загледа над покрива към града. Спомени, които не бяха нейни, проблясваха на ръба на съзнанието ѝ, показвайки ѝ град с различни очертания, град от ниски сгради, струпани около масивна крепост, с хиляди пушечи, издигащи се в нощта. Тя се отдръпна от тези мисли, осъзнавайки, че вижда Париж такъв, какъвто го помни от някое отминало време Вещицата от Ендор.

Франсис се извърна и я погледна.

— Дай ми ръката си — каза той меко. Софи сложи дясната си длан в неговата и моментално през тялото ѝ премина усещане за топлина, което прогони студа. — Сега ще ти кажа какво ме научи за огъня моят учител. — Докато говореше, графът движеше сияещия си показалец по дланта на момичето, като следваше линиите и извивките на плътта и очертаваше шарка върху кожата ѝ. — Той каза, че според някои Въздушната или Водната, или Земната магия е най-могъщата. Те грешат. Огнената магия превъзхожда всички други.

Докато говореше, въздухът пред него засия, после заблещука. Сякаш през трептяща мараня Софи виждаше как димът се извива и танцува заедно с думите му, създавайки образи, символи, картини. Искаше ѝ се да посегне и да ги докосне, но остана неподвижна. После покривите избледняха и Париж изчезна; единственият звук, който чуваше, беше тихият, настоятелен глас на Сен Жермен, а единственото, което виждаше, бяха горящи въглени. Но докато той говореше, в огъня започнаха да се оформят образи.

— Огънят поглъща въздуха. Той може да нагорещи водата, превръщайки я в пара, и да разпука земята.

Тя видя как вулкан изхвърля разтопени скали високо във въздуха. Червено-черна лава и нажежени до бяло въглени се посипаха върху град с къщи от кирпич и камък...

— Огънят унищожаваше, но също и създава. Гората има нужда от огън, за да избуи. Огънят е необходим на някои семена, за да покълнат.

Пламъци се виеха като листа и Софи видя почерняла и обгорена гора, чиито дървета бяха покрити със следи от ужасен пожар. Но сред пепелта в основата на дърветата се подаваха ярки зелени кълнове.

— В отминалите времена огънят е топлел хората, позволявайки им да преживяват в сурови условия.

Огънят разкри гол пейзаж, каменист и покрит със сняг, но тя видя, че надупчената от пещери скална стена е озарена от топли жълто-червени пламъци.

Чу се внезапно изпращяване и тънък като молив огнен лъч полетя към нощното небе. Тя изви врат, следвайки го нагоре, нагоре и нагоре, докато той не изчезна сред звездите.

— Това е Огнената магия.

Софи кимна. Кожата я щипеше и като сведе поглед, видя мънички жълто-зелени пламъци да се вият от пръстите на Сен Жермен. Те трептяха по кожата ѝ, увиваха се около китката ѝ, меки като перце и хладни, и оставяха леки черни следи по плътта ѝ.

— Знам колко е важен огънят. Майка ми е археолог — каза тя отнесено. — Веднъж ми каза, че човекът е тръгнал по пътя към цивилизацията, когато е започнал да си готви месото.

Графът се усмихна бегло.

— За това трябва да благодариш на Вещицата и Прометей. Те са дали огъня на първобитните хора. Готвенето помогнало на хората по-добре да смилат месото и да усвояват хранителните му съставки. Огънят ги топлел и пазел в пещерите им, а Прометей им показал как да го използват за заякчаване на инструментите и оръжията си. — Франсис хвана китката на Софи така, като че ли искаше да измери пулса ѝ. — Огънят е тласкал напред всяка велика цивилизация, от Древния свят та до наши дни. Без слънчевата топлина тази планета щеше да представлява само скали и лед.

Докато говореше, пред лицето на Софи се появяваха картини, образувани от дима, който се виеше от пръстите му. Те увисваха на вълнички в неподвижния въздух.

... Сиво-кафява планета се въртеше в космоса, с една луна, кръжаща около нея. Нямаше бели облаци, нито синя вода, нито зелени континенти или златисти пустини. Всичко бе сиво. Виждаха се само смътни очертания на земни масиви, изсечени в плътната скала. Момичето изведнъж осъзна, че гледа Земята, може би някога далеч в бъдещето. То ахна изненадано и дъхът му отвя пушека заедно с образа.

— Огнената магия е най-силна на слънчева светлина. — Сен Жермен раздвижи дясната си ръка и очерта с показалеца си символ. Той увисна сияещ във въздуха — кръг с излизащи от него черти като слънце. Графът го духна и той се разпиля на искрици. — Без огън ние сме нищо.

Лявата ръка на Франсис вече бе напълно обвита в пламък, но той продължаваше да стиска китката на Софи. Червено-бели огнени панделки се виеха около пръстите на момичето и се събираха в дланта му. Всеки пръст гореше като миниатюрна свещ — в червено, жълто, зелено, синьо и бяло, — обаче то не усещаше нито болка, нито страх.

— Огнят може да лекува, може да затвори рана и да пресече болест — продължи с искрено увлечение Сен Жермен. Златни въгленчета горяха в бледосините му очи. — Той не прилича на никоя друга магия, защото е единствената, непосредствено свързана с чистотата и силата на твоята аура. Почти всеки може да усвои основите на Земната, Въздушната и Водната магия. Заклинанията могат да се наизустят и да се запишат в книги, но силата да разпалваш огън идва отвътре. Колкото по-чиста е аурата, толкова по-силен е огнят, а това означава, че ти, Софи, трябва много да внимаваш, защото твоята аура е изключително чиста. Когато освободиш Огнената магия, тя ще бъде необикновено мощна. Фламел предупреди ли те да не използваш прекалено често силите си, за да не се възпламениш?

— Скати ми каза, че това би могло да се случи — отвърна момичето.

Графът кимна.

— Никога не създавай огън, когато си уморена или с отслабнали сили. Ако загубиш контрол над тази стихия, тя моментално ще се върне обратно към теб и ще те овъгли за секунда.

В дясната длан на Софи вече пламтеше плътна огнена топка. Тя осъзна, че усеща сърбеж в лявата си ръка и бързо я дръпна от пейката.

Върху дървото остана димящ черен отпечатък. С приглушено пукане в лявата ѝ длан се появи син пламък и всичките ѝ пръсти грейнаха.

— Защо не го усещам? — зачуди се на глас момичето.

— Твоята аура те пази — обясни Сен Жермен. — Ти можеш да оформяш огъня по същия начин, както Жана ти показва, че можеш да оформяш аурата си в сребърни предмети. Можеш да създаваш огнени топки и копия. — Той щракна с пръсти, при което големи кръгли искри се разлетяха и заподскачаха по покрива. После Сен Жермен протегна показалец и малко, назъбено копие от пламък се стрелна към най-близката искра и я порази със смъртоносна точност. — Когато придобиеш пълен контрол над силите си, ще можеш да използваш Огнената магия по свое желание, но дотогава ще имаш нужда от спусък.

— Спусък ли?

— Обикновено са нужни часове на медитация, за да концентрираш аурата си дотолкова, че да я запалиш. Но някога, в много далечното минало, някой открил как да прави спусък. Пряк път. Виждала ли си пеперудите ми?

Софи кимна, спомняйки си десетките мънички татуирани пеперуди, които обгръщаха китките на графа и се виеха нагоре по ръцете му.

— Те са моят спусък. — Сен Жермен вдигна дланите на момичето. — А сега и ти си имаш свой.

Софи погледна надолу към ръцете си. Огънят беше изгаснал, оставяйки черни сажди по дланите и китките ѝ. Тя потърка ръце, но само ги размаза.

— Дай на мен. — Франсис вдигна една лейка и я разклати. Отвътре се чу пликане на течност. — Протегни си ръцете. — Той поля вода върху дланите ѝ — водата засъска, щом ги докосна, — отмивайки черните петна. Графът измъкна от задния си джоб безупречно чиста бяла кърпичка, топна я в лейката и грижливо избърса остатъците от саждите. Но около дясната ѝ китка, където Сен Жермен я бе държал, саждите не искаха да се отмият. Дебела черна лента обикаляше китката ѝ като гривна.

Графът щракна с пръсти и показалецът и кутрето му пламнаха. Той поднесе светлината по-близо до ръката на Софи.

Тя погледна и видя, че на кожата ѝ се е отпечатала татуировка.

Бавно вдигна ръка и завъртя китката си, за да огледа плетеницата, увита около нея. Две нишки, златна и сребърна, се сплитаха и виеха една около друга, за да оформят сложна шарка, която малко приличаше на келтска. От вътрешната страна на китката, където Сен Жермен бе притиснал палеца си, имаше идеално златно кръгче с червена точка в центъра.

— Когато искаш да задействаш Огнената магия, притисни с палец кръгчето и съсредоточи аурата си — обясни Франсис. — Това мигновено ще разпали огън.

— И това ли е? — попита изненадано момичето. — Това ли беше всичко?

Сен Жермен кимна утвърдително.

— Да, това е. Защо, ти какво очакваше?

Софи поклати глава.

— Не знам, но когато Вещицата от Ендор ме учеше на Въздушната магия, ме уви в превръзки като мумия.

Графът се усмихна стеснително.

— Е, аз не съм Вещицата от Ендор, разбира се. Жана ми каза, че тя е вложила в теб всичките си спомени и знания. Нямам представа защо го е направила; със сигурност не е било необходимо. Но без съмнение си е имала причини. Освен това не знам как да го направя, а и не съм убеден, че искам да знаеш всичките ми мисли и спомени — добави той с усмивка. — Някои от тях не са много хубави.

Софи се усмихна.

— Радвам се. Нямаше да ми е приятно да се справям с още един товар от спомени. — Тя вдигна ръка, натисна кръгчето на китката си и кутрето ѝ запуши, после нокътят засия за миг в смътно оранжево, преди да лумне с тънък, трепкащ пламък. — Откъде знаеше какво да направиш?

— Е, аз съм преди всичко алхимик. Предполагам, че в днешно време би ме нарекла учен. Когато Никола ме помоли да те обуча на Огнената магия, нямах представа как да го направя, затова просто подходих като към всеки друг експеримент.

— Експеримент ли? — Момичето премигна. — А можеше ли да се обърка?

— Истинската опасност беше просто да не подейства.

— Благодаря — каза Софи накрая, а после се засмя. — Очаквах процесът да е по-драматичен. Наистина се радвам, че беше толкова... — тя направи пауза, търсейки точната дума — ... обикновено.

— Е, може би не чак толкова обикновено. Човек не се учи всеки ден как да овладява огъня. Какво ще кажеш за „необикновено“? — предложи Сен Жермен.

— Е, и това е вярно.

— Готови сме. О, има някои трикове, на които мога да те науча... и ще те науча. Утре ще ти покажа как да правиш топки, понички и пръстени от огън. Но след като веднъж имаш спусък, можеш да призовеш огъня по всяко време.

— А трябва ли да казвам нещо? — попита Софи. — Трябва ли да уча някакви думи?

— Какви например?

— Ами, когато запали Айфеловата кула, ти каза нещо като... „агне“.

— Игнис — рече графът. — Това е „огън“ на латински. Не, няма нужда да казваш каквото и да било.

— Тогава ти защо го каза?

Граф Жермен се ухили.

— Просто ми се стори, че звучи страхотно.

ГЛАВА 26

Пернел Фламел беше озадачена.

Докато се прокрадваше по сумрачния коридор, откри, че всички подземни килии на острова затвор са пълни със създания от най-мрачните кътчета на митовете. Вълшебницата вече бе попаднала на дузина различни породи вампири и обръщенци, както и на таласъми, тролове и клурикони^[1].

В една килия имаше само спящ невръстен минотавър, а в тази отсреща — двама човекоядци вендиго^[2] лежаха в безсъзнание до трима они^[3]. Цял коридор килии бе отделен за драконовия род — змейове и огнедишащи дракони.

Пернел не мислеше, че те са затворници — никоя от килиите не бе заключена, — ала всички същества спяха и бяха предпазени от блестяща сребърна паяжина. Тя обаче не беше сигурна дали целта ѝ е да ги държи затворени или просто разделени. Никой от създанията, които бе открила, не бяха съюзници. Пернел мина покрай една килия, където паяжината висеше разкъсана. Килията беше празна, но в паяжината и по пода се въргаляха кости, никой от които не приличаше на човешки.

Тук имаше същества от дузина страни и също толкова митологии. За някои — като вендиго, — тя само беше чувала, но поне бяха присъщи на американския континент. Други, доколкото ѝ бе известно, никога не бяха идвали в Новия свят и си стояха на сигурно място в родните си земи или в съседните им Сенкоцарства. Японските они не би трябвало да живеят редом с келтските пеисти^[4].

Тук имаше нещо ужасно сбъркано.

Пернел сви зад един ъгъл и усети брыз да разрошва косата ѝ. Обърна се с лице към него и разшири ноздри, подушвайки сол и водорасли. Припряно се озърна през рамо и забърза по коридора.

Изглежда, Дий събираше тези създания, струпваше ги на едно място, но защо? И още по-важно: как? Беше нечувано да заловиш един-единствен ветал, а какво остава за дузина? И как бяха успели да

отнемат малко минотавърче от майка му? Дори Скатах, колкото и безстрашна и смъртоносна да беше, никога не би се изправила по своя воля срещу представител на бикоглавата раса.

Пернел стигна до едно стълбище. Мирисът на солен въздух вече бе по-силен, бризът — по-хладен, но тя се поколеба, преди да сложи крак върху първото стъпало, и се наведе да провери за сребърни нишки. Такива нямаше. Още не бе видяла що за същество тъче паяжините, окичили подземните килии, и това страшно я изнервяше. Навеждаше я на мисълта, че създателите на паяжините вероятно спят... което означаваше, че рано или късно ще се събудят. А когато това станеше, целият затвор щеше да загъмжи от паяци — или още по-лоши твари — и на нея не ѝ се искаше да е на открито в този момент.

Малка част от силата ѝ се бе върнала — със сигурност достатъчно, за да се защити, макар че в мига, в който използваше магия, това щеше да привлече сфинкса към нея и същевременно да я отслаби и състари. Пернел знаеше, че ще има само един шанс да се изправи срещу създанието, и искаше — трябваше — да е колкото може по-силна за тази среща. Тя се втурна нагоре по скърцащите метални стъпала и спря пред разядената от ръжда врата. Отметна косата си назад и долепи ухо към корозирания метал. Чуваше се само глухият тътен на морето, което продължаваше да подрива острова. Пери хвана дръжката с две ръце, леко я натисна и бутна вратата. Стисна зъби, когато старите панти проскърцаха и изстъргаха, а звукът отекна по коридорите.

Излезе в широк двор, ограден с полуразрушени постройки. От дясната ѝ страна слънцето залязваше, обагряйки камъните в топла оранжева светлина. С въздишка на облекчение тя разпери широко ръце, обърна се към слънцето, отметна глава назад и затвори очи. Статична енергия пробяга с пукот по черната ѝ коса и я вдигна от раменете ѝ, щом аурата ѝ започна моментално да се презарежда. Вятърът, духащ откъм залива, бе хладен и тя вдиша дълбоко, прочиствайки дробовете си от вонята на гнилоч, плесен и чудовища.

И тогава изведнъж осъзна какво е общото между всички създания в килиите: те бяха чудовища.

Къде бяха по-нежните духове, спрайтовете^[5] и феите, хулдрите^[6] и русалките, елфите и инарите^[7]? Дий беше събрал само ловците, хищниците: Магьосника трупахе армия от чудовища.

Яростен вой разцепи острова, отеквайки в самите камъни под краката ѝ.

— Вълшебнице!

Сфинксът беше открил, че Пернел липсва.

— Къде си, Вълшебнице? — Свежият въздух изведнъж бе замърсен от гадната миризма на сфинкса.

Пернел тъкмо се обръщаше да затвори вратата, когато зърна движение в мрака долу. Беше се взирала твърде дълго в слънцето и златното кълбо бе оставило светли петна върху ретината ѝ. Тя стисна очи за миг, после ги отвори пак и се взря в полумрака.

Сенките се движеха, стичаха се надолу по стените и се сбираха в подножието на стълбището.

Пернел поклати глава. Това не бяха сенки. Това беше гъмжило от създания — хиляди, десетки хиляди. Те се устремиха нагоре по стълбите и забавиха ход едва когато приближиха светлината.

Тогава тя видя какви са — паяци, смъртоносни и отровни, — и разбра защо паяжините са толкова различни. Пред очите ѝ кипеше маса от тарантули и черни вдовици, кафяви отшелници и градински паяци. Пери знаеше, че те не би трябвало да съжителстват едни с други... което означаваше, че онова, което ги е призовало и сега ги контролира, вероятно се спотайваше долу.

Вълшебницата затръшна металната врата и заклони в основата ѝ парче тухла. После се обърна и побягна. Но измина едва дузина крачки, преди вратата да бъде изтръгната от пантите от тежестта на паешкото множество.

---

[1] В ирландските мигове: дребни пакостливи човечета, които са вечно пияни. — Б.пр. ↑

[2] В индианската митология: зли духове-човекоядци, които се вселяват в хората и ги карат да жадуват за човешка плът. — Б.пр. ↑

[3] Чудовищни демоноподобни същества от японските митове. — Б.пр. ↑

[4] Митични чудовища, подобни на змейове, които живеят в езерата. — Б.пр. ↑

[5] Малки духчета, подобни на феи. — Б.пр. ↑

[6] Горски нимфи в скандинавската митология. — Б.пр. ↑

[\[7\]](#) Добри духове според японските шинтоистки вяръвания. —
Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 27

Джош уморено бутна вратата на кухнята и пристъпи в дългата ниска стая. Софи се извърна от мивката и погледна как брат ѝ се свлече на един стол, изпусна каменния меч на пода, сложи ръцете си на масата и опря глава в тях.

— Как беше? — попита тя.

— Едвам се движа — измънка той. — Раменете ме болят, гърбът ме боли, ръцете ме болят, главата ме боли, имам мазоли по дланите и почти не мога да си свивам пръстите. — Показа ѝ подутите си длани. — Никога не съм осъзнавал, че само държането на меч може да е толкова трудно.

— А научи ли нещо?

— Научих се да го държа.

Софи плъзна по масата чиния с препечени филийки и Джош веднага се изправи, грабна една филия и я натъпка в устата си.

— Поне можеш още да ядеш — рече тя. Хвана дясната му ръка и я обърна да погледне дланта. — Олеле! — каза съчувствено. Кожата в основата на палеца му бе зачервена и се издуваше в болезнен на вид мехур, пълен с течност.

— Нали ти казах — рече той с пълна уста. — Трябва ми лепенка.

— Нека да опитам нещо. — Софи бързо потри ръце и притисна левия си палец към дясната китка. Затвори очи, съсредоточи се... и кутрето ѝ лумна с хладен син пламък.

Джош спря да дъвче и зяпна.

Преди брат ѝ да успее да възрази, тя прокара пръст по по-дутото място. Той се опита да дръпне ръка, но Софи държеше китката му с изненадваща сила. Когато най-сетне я пусна, Джош дръпна бързо ръката си.

— Какво си мислиш, че... — започна той, оглеждайки дланта си. После видя, че мехурът е изчезнал, оставяйки върху кожата му само блед кръгъл белег.

— Франсис ми каза, че огънят може да лекува. — Софи вдигна дясната си ръка. Струйки сив дим се заиздигаха от пръстите ѝ; после те пламнаха. Когато тя сви ръката си в юмрук, огънят угасна.

— Аз мислех... — Момчето преглътна тежко и опита пак: — Не знаех, че въобще си започнала да изучаваш огъня.

— Започнах и свърших.

— Свърши ли?

— Всичко е готово. — Тя потърка длани и от тях полетяха искри.

Дъвчейки филията, Джош огледа изпитателно сестра си. Когато тя беше пробудена и после, когато научи Въздушната магия, той моментално бе забелязал промените в нея, особено в лицето и очите. Дори беше доловил лекото изменение в цвета на очите ѝ. Този път не можеше да види никакви промени. Тя изглеждаше същата като преди... но не беше. А Огнената магия я отдалечаваше още повече от него.

— Не ми изглеждаш различна — каза момчето.

— Не се и чувствам различна. Само дето ми е по-топло — добави тя. — Не усещам студ.

Значи това беше сестра му сега, помисли си Джош. Изглеждаше като всяка друга позната му тийнейджърка, но в същото време бе съвсем различна от всички хора на планетата: можеше да управлява две от стихийните магии.

Може би това беше най-страшното в цялата работа: безсмъртните като Фламел и Пернел, Жана, екстравагантният Сен Жермен и даже Дий — всички те изглеждаха толкова обикновени. Бяха от онези хора, които би подминал на улицата, без да ги погледнеш втори път. Скатах с нейната червена коса и тревистозелени очи винаги щеше да привлича внимание. Но тя не беше човек.

— А... болеше ли? — любопитства той.

— Съвсем не. — Софи се усмихна. — Беше почти разочароващо. Може да се каже, че Франсис ми изми ръцете с огън... а и се сдобих с това — каза тя, като вдигна дясната си ръка, позволявайки на ръкава си да се отдръпне и да разкрие шарката, отпечатана в плътта ѝ.

Джош се приведе напред да погледне по-отблизо ръката на близначката си.

— Това е татуировка — каза той и в гласа му ясно пролича завист. Близнаците открай време бяха говорили да си направят заедно

татуировки. — Мама ще откачи, като я види. — После добави: — Къде ти я направиха? И защо?

— Това не е мастило, беше направена с огън — обясни Софи, въртейки китката си, за да му я покаже цялата.

Джош изведнъж хвана ръката ѝ и посочи червената точка в златното кръгче от вътрешната страна на китката.

— Виждал съм нещо подобно и преди — каза бавно той и се намръщи, опитвайки се да си спомни.

Близначката му кимна.

— Трябваше ми известно време, но накрая си спомних, че Никола има нещо подобно на своята китка — каза Софи. — Кръгче, пресечено с кръст.

— Точно така. — Джош затвори очи. За първи път бе забелязал малката татуировка върху китката на Флаemel, когато започна да работи при него в книжарницата, и макар да се беше чудил защо е на такова необичайно място, никога не бе питал за нея. Той отвори пак очи и се вгледа в татуировката. Внезапно осъзна, че Софи е белязана от магията със знак, който показваше, че може да управлява стихииите. И това не му харесваше. — За какво ти е?

— Когато искам да използвам огъня, натискам центъра на кръгчето и съсредоточавам аурата си. Сен Жермен нарича това „пряк път“, „спусък“ за моята сила.

— Чудя се за какво ли му е спусък на Флаemel? — запита се на глас момчето.

Чайникът изсвири и Софи се обърна отново към мивката. Тя си бе задала същия въпрос.

— Може би трябва да го питаме, като се събуди.

— Има ли още препечени филийки? — попита Джош. — Умирам от глад.

— Ти винаги умираш от глад.

— Ами от упражненията с меча огладнях.

Софи набучи филия хляб на една вилица и я вдигна пред себе си.

— Гледай — каза тя. Натисна вътрешната страна на китката си и показалецът ѝ пламна. Намръщено от концентрацията, момчето усили трепкащия пламък до тънка синя струя и го прекара по филията, препичайки я леко. — И от двете страни ли я искаш препечена?

Джош гледаше със смесица от очарование и ужас. От училище знаеше, че хлябът се препича при около 155 градуса по Целзий.

ГЛАВА 28

Макиавели седеше на задната седалка на колата си заедно с доктор Джон Дий. Срещу тях бяха трите диси. Дагон седеше на шофьорското място, а очите му не се виждаха зад големите очила. В колата леко се усещаше неприятната му рибешка миризма.

Звън на мобилен телефон прекъсна неловкото мълчание. Николо го отвори, без да погледне към екрана. Почти моментално го захлопна отново.

— Всичко е чисто. Моите хора са се изтеглили и около всички съседни улици има поставен охранителен кордон. Никой няма да навлезе по случайност в района.

— Каквото и да стане, не влизайте в къщата — каза дисата с виолетовите очи. — След като освободим Нидхьог, ще имаме много слаб контрол над него, докато не се нахрани.

Дий се приведе напред и за миг изглеждаше, че ще потупа младата жена по коляното. Изразът на лицето ѝ го отказа.

— Не бива да позволявате на Фламел и децата да се измъкнат.

— Това звучи като заплаха, докторе — каза жената-воин, седяща отляво. — Или заповед.

— А ние не обичаме заплахи — добави сестра ѝ отдясно. — И не приемаме заповеди.

Джон премигна бавно.

— Не е нито заплаха, нито заповед. Просто... искане — каза той накрая.

— Ние сме тук само за Скатах — каза жената-воин с виолетовите очи. — Останалите не са наша грижа.

Дагон слезе от колата и отвори вратата. Валкириите излязоха в първия блед предутринен светлик, без изобщо да хвърлят поглед назад. Разделиха се и тръгнаха бавно по задната уличка. Изглеждаха като три млади жени, прибиращи се от нощен купон.

Дий се премести на седалката срещу Макиавели.

— Ако успеят, ще се погрижа господарите ни да разберат, че дисите са били твоя идея — каза той любезно.

— Не се и съмнявам. — Италианецът дори не погледна към английския Магьосник, а продължи да наблюдава придвижването на трите момичета по улицата. — А ако се провалят, можеш да кажеш на господарите ни, че дисите са били моя идея и да се освободиш от всякаква вина — добави той. — Прехвърляне на вината: ако не се лъжа, това го измислих около дваисет години, преди ти да се родиш.

— Стори ми се, каза, че щели да доведат Нидхьог? — попита Дий, като пренебрегна думите му.

Николо Макиавели почука по прозореца с грижливо поддържаните си нокти.

— Довели са го.

Докато дисите вървяха по тясната павирана уличка, оградена с високи стени, те се промениха.

Преобразуването стана, когато минаха през едно сенчесто петно. Влязоха като млади жени, облечени в кожени якета, джинси и ботуши... а миг по-късно бяха валкирии: девиси-воини. Дълги ледено бели ризници се спускаха до коленете им, краката им бяха скрити във високи до коляното метални ботуши с шипове по върховете, а на ръцете си носеха тежки ръкавици от кожа и метал. Кръгли шлемове пазеха главите им и скриваха очите и носовете им, но оставяха устите им открити. На белите им кожени колани висяха по две ножници — за меч и кама. Всяка валкирия държеше в едната си ръка меч с широко острие, но имаше и второ оръжие, привързано на гърба си: копие, двуостра брадва и боен чук.

Те спряха пред една изгнила зелена врата. Едната валкирия се обърна да погледне към колата и посочи към вратата.

Макиавели натисна един бутон и прозорецът се спусна. После вдигна палец и кимна. Въпреки разнебитения си вид, това беше задната врата за къщата на Сен Жермен.

Всяка от дисите бръкна в кожена кесийка на колана си. Извадиха шепа плоски, подобни на камъчета, предмети и ги хвърлиха в основата на вратата.

— Те хвърлят руните — обясни Николо. — Призовават Нидхьог... създанието, което ти освободи, създание, което самите Древни бяха затворили.

— Не знаех, че е затворен под Световното дърво — промърмори Дий.

— Изненадан съм. Мислех, че знаеш всичко. — Макиавели се размърда на седалката, за да погледне към Джон. В слабата светлина можеше да види, че Магьосника изглежда пребледнял и челото му съвсем леко лъщи от пот. Италианецът от векове контролираше чувствата си, затова не се усмихна. — Защо унищожи Игдразил? — попита той.

— Той беше източникът на силата на Хеката — отвърна тихо Дий, вперил напрегнато очи във валкириите. Те се бяха отдръпнали от хвърлените на земята плоски камъчета и разговаряха тихо, сочейки някои от тях.

— Той беше стар колкото тази планета. А ти го унищожи, без дори да се замислиш. Защо го направи? — зачуди се на глас Макиавели.

— Направих каквото беше необходимо. — Думите на Джон бяха ледени. — Винаги ще правя каквото е необходимо, за да върна Древните на този свят.

— Но не обмисли последствията — каза меко Николо. — Всяко действие си има последствия. Игдразил, когото унищожи в Сенкоцарството на Хеката, се простираше в още няколко Сенкоцарства. Най-горните му клони достигаха до Сенкоцарството на Асгард^[1], а корените му се протягаха дълбоко в Нифлхайм^[2], Света на мрака. — Той видя как Дий се вцепени. — Ти не само освободи Нидхьог, но и унищожи поне три Сенкоцарства — а може би повече, — когато погуби Световното дърво.

— Не знаех...

— Създаде си доста врагове — продължи спокойно Макиавели, без да му обръща внимание, — опасни врагове. Чух, че Древната Хел^[3] се е спасила при унищожението на своето царство. Доколкото разбрах, тя те търси.

— Не ме е страх от нея — тросна се Магьосника, но гласът му потрепваше.

— А би трябвало — промърмори Николо. — Мен лично ме ужасява.

— Моят господар ще ме защити — рече уверено Дий.

— Той трябва да е наистина могъщ Древен, за да те защити от Хел. Никой, който ѝ се е опълчвал, не е оставал жив.

— Моят господар е всемогъщ — сопна се Джон.

— С нетърпение чакам да узная самоличността на този загадъчен Древен.

— Когато всичко това свърши, може и да ви запозная — рече Дий. Кимна към уличката навън. — А това може да е много скоро.

Руническите камъчета съскаха и цвърчаха на земята.

Те представляваха неравни плоски парченца черен камък, върху всяко от които бяха изсечени поредица от начупени линии, квадратчета и резки. Сега линиите сияеха в червено и ален дим се виеше в неподвижния предутринен въздух.

Една от дисите използва върха на меча си, за да събере три рунически камъчета едно до друго. Втора избута едно камъче настрани със стоманения връх на ботуша си, а после довлече на негово място друго. Третата намери едно руническо камъче в края на купчината и го премести с меча си на нужното място в края на редицата от букви.

— Нидхьог — прошепнаха дисите, призовавайки кошмара, чието име бяха съставили от древните камъчета.

* * *

— Нидхьог — каза много тихо Макиавели. Погледна над рамото на Дий към шофьора си, който седеше и се взираше право напред, сякаш незаинтересуван от това, което се случваше от лявата му страна. — Знам какво се говори в легендите за него, но какво точно е той, Дагон?

— Моят народ го наричаше Поглъщача на трупове — отвърна шофьорът с мляскащ и бълбукащ глас. — Той е бил тук още преди нашата раса да завладее моретата, а ние сме сред първите, пристигнали на този свят.

Дий се обърна бързо на седалката, за да погледне към шофьора.

— Какво си ти?

Дагон пренебрегна въпроса.

— Нидхьог беше толкова опасен, че съвет на Древните създаде ужасно Сенкоцарство — Нифлхайм, Света на мрака, — където да го

държат, а после използваха несъкрушимите корени на Игдразил, за да ги увият около създанието, оковавайки го навеки.

Макиавели бе впил очи в червено-черния пушек, издигащ се от руническите камъчета. Стори му се, че видя как започват да се образуват очертанията на някаква фигура.

— Защо Древните не го убиха?

— Нидхьог беше оръжие — каза Дагон.

— За какво им е трябвало на Древните оръжие? — зачуди се на глас Николо. — Силите им са били почти безгранични. Не са имали врагове.

Макар че Дагон седеше с ръце върху волана, раменете му помръднаха и главата му се завъртя почти на сто и осемдесет градуса, озовавайки се с лице към Дий и Макиавели.

— Древните не бяха първите на тази земя — каза той просто. — Имаше... други. — Произнесе думата бавно и предпазливо. — Древните използваха Нидхьог и някои от другите първични създания като оръжия във Великата война, за да ги унищожат напълно.

Зашеметен, Макиавели изглежда Джон, който изглеждаше също толкова поразен от разкритието.

Устата на Дагон зейна в нещо като усмивка, разкривайки пълната му със зъби паст.

— Може би трябва да знаете, че последния път, когато група диси използваха Нидхьог, те загубиха контрол над него. Създанието ги изяде всичките. За трите дни, докато го заловят отново и го затворят в корените на Игдразил, той унищожил напълно народа анасази^[4] в местността, която сега е Ню Мексико. Казват, че Нидхьог изял десет хиляди човеци и бил гладен за още.

— А тези диси могат ли да го контролират? — попита Дий. Дагон сви рамене.

— В Ню Мексико тринайсет от най-добрите им жени-воини не можаха да го овладеят...

— Може би трябва... — започна Магьосника. Макиавели изведнъж се вцепени.

— Твърде късно е — прошепна той. — Той вече е тук.

---

[1] Митична страна, обиталище на боговете в скандинавската митология. — Б.пр. ↑

[2] Подземен свят в скандинавската митология. — Б.пр. ↑

[3] В скандинавската митология: дъщеря на бога Локи, която управлява свое царство в Нифлхайм, наричано също Хел. Там отиват след смъртта си лошите хора. — Б.пр. ↑

[4] Загадъчно изчезнал древен индиански народ, от който са останали забележителни скални градове, построени в стените на каньоните. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

— Аз си лягам. — Софи Нюман спря на вратата на кухнята с чаша вода в ръка и погледна назад към Джош, който още седеше на масата. — На сутринта Франсис ще ме научи на някои по-особени огнени магии. Обеща да ми покаже номера с фойерверките.

— Супер, вече няма да ни се налага да си купуваме фойерверки за 4 юли.

Сестра му се усмихна уморено.

— Недей да стоиш буден още много, вече скоро ще се съмне.

Джош натъпка нова препечена филия в устата си.

— Аз съм още на Тихоокеанско време — каза той с приглушен глас. — Но след няколко минути се качвам. Скати иска да продължи обучението ми по бой с меч утре. Наистина го чакам с нетърпение.

— Лъжец.

Той изсумтя.

— Е, ти си имаш своята магия да те пази... а аз имам само каменен меч.

Горчивината в гласа му си пролича ясно и Софи се насили да преглътне коментара си. Вече й писваше от постоянното мрънкане на брат й. Никога не беше молила да я пробуждат, не беше искала да научава магията на Вещицата, нито пък тази на Сен Жермен. Но това се беше случило и тя се справяше с него, така че Джош просто трябваше да свикне.

— Лека нощ — каза момичето. Затвори вратата след себе си и остави брат си сам в кухнята.

Когато довърши последната филия, Джош вдигна чинията и чашата и ги занесе до мивката. Поля чинията с гореща вода и я сложи да се суши на телената поставка до дълбоката керамична мивка. Напълни чашата си с филтрирана вода от каната, отиде до вратата на кухнята, отвори я и излезе в малката градина. Макар че вече беше почти на разсъмване, не се чувстваше ни най-малко уморен, но пък от друга страна, напомни си той, беше проспал по-голямата част от деня.

Над високата стена не можеше да се види много от парижкия пейзаж, освен топлото оранжево сияние на уличните лампи. Той вдигна очи, по небето не се виждаха звезди. Джош приседна на стъпалото и си пое дълбоко дъх. Въздухът беше хладен и влажен, също като в Сан Франциско, макар че му липсваше познатият привкус на сол, който той обичаше; вместо това бе напоен с непознати миризми, малко от които бяха приятни. Той усети как кихавица се надига в носа му и смръкна силно с насълзени очи. Усещаше вонята на препълнени кофи за боклук и гниеци плодове, а също и някаква още по-гадна смрад, която му бе смътно позната. Той затвори уста и вдиша дълбоко през носа, опитвайки се да я разпознае: какво беше това? Нещо, което бе помирисвал съвсем наскоро...

Змия.

Джош скочи. В Париж нямаше змии, нали? Усети как дълбоко в гърдите му сърцето му се разлупа. Той изпитваше ужас от змии, смразяващ ужас, който се бе появил, когато беше на около десетгодишна възраст. Тогава, докато летуваше с баща си в Националния парк „Вупатки“ в Аризона, се беше хлъзнал от една пътека и се бе изпързлял надолу по склона право в гнездото на гърмяща змия. Когато прахта се слегна, той осъзна, че лежи до едно двуметрово влечуго. Създанието надигна клиновидната си глава и се втренчи в него с черните си като въглен очи за вероятно не повече от секунда — макар че му се стори като цяла вечност, — преди Джош да издрапа навън, прекалено ужасен и останал без дъх, за да може дори да изпищи. Така и не проумя защо змията не го беше нападнала, макар че баща му каза, че гърмящите змии всъщност били боязливи и тази сигурно била яла наскоро. Седмици след това Джош бе сънувал кошмари за премеждието и винаги се будеше с тази мускусна миризма на змия в ноздрите си.

Сега надуваше именно нея.

И тя се усилваше.

Момчето започна да отстъпва назад по стъпалата. Чу се внезапен дращещ звук като от катеричка, тичаща нагоре по дървесен ствол. После, точно пред него, в другия край на малкия двор, над триметровата стена изникнаха нокти, всеки дълъг колкото педята му. Раздвижиха се бавно, почти нежно, търсейки опора, а после изведнъж стиснаха толкова силно, че се забиха дълбоко в старите тухли. Джош

замръзна и всичкият въздух излетя от гърдите му с едно уплашено издишване.

Ръцете, които последваха ноктите, бяха покрити с дебела, пъпчива кожа... а после над зида се появи глава на чудовище. Тя бе дълга и плоска, с две издути ноздри в края на тъпа муцуна точно над устата и с чисто черни очи, потънали дълбоко в кръглите вдатини от двете страни на черепа. Без да е в състояние да помръдне или дори да вдиша, със сърце, блъскащо толкова силно, че цялото му тяло се тресеше, Джош гледаше как огромната глава се завъртя лениво насам-натам, а невероятно дългият ѝ мъртвешки бял раздвоен език трепкаше във въздуха. Съществото замря, а после бавно, много бавно обърна глава и погледна надолу към момчето. Връхчето на езика му вкуси въздуха, а после то раззина уста широко — невъзможно широко, достатъчно, за да го погълне целия, — и Джош видя паст, пълна със зъби като остри и закривени ками.

На момчето му се искаше да се обърне и да побегне с писъци, но не можеше. Имаше нещо хипнотично в ужасяващото създание, което се прехвърляше през стената. Цял живот то бе запленено от динозаврите; събираше вкаменелости, яйца, кости, зъби и дори динозавърски копролити. А сега гледаше жив динозавър. Даже една част от ума му класифицира съществото — или поне определи на какво прилича. Това беше комодски дракон. В дивата природа те не израстваха до повече от три метра дължина, но той вече виждаше, че това създание е поне три пъти по-дълго.

Камък изпука. Една стара тухла се пръсна на прах, а после втора и трета.

После се разнесе хрущене, трещене, пукане и Джош видя — почти като на забавен кадър — как стената, с провисналото върху нея чудовище, се залюля и рухна на земята. Металната врата, огъната надве, изхвърча от пантите си и се стовари с трясък върху фонтана, откъртвайки голямо парче. Ужасното същество се блъсна в земята, незасегнато от сипещите се около него камъни. Този звук внезапно прогони вцепенението на Джош и той отстъпи, залитайки по стълбите, точно когато чудовището се изправи тежко на крака и се затътри напред, право към къщата. Момчето затръшна вратата и залости резетата. Тъкмо се извъръщаше, когато зърна през кухненския прозорец

как фигура в бяло, която стискаше нещо като меч, пристъпи през дупката, зейнала на мястото на стената.

Джош грабна от пода каменния меч и се хвърли в коридора.

— Ставайте! — изкрещя той, а гласът му бе толкова пълен с ужас, че и сам не можа да го познае. — Софи! Фламел! Който и да е!

Вратата зад него се разтресе в рамката си. Той хвърли бърз поглед през рамо точно навреме, за да види как белият език на чудовището откъртва дърво и стъкло.

— Помощ!

Стъклото се счупи и езикът се стрелна в кухнята, събаряйки чинии на пода, разхвърляйки тенджери и тигани и преобръщайки един стол. Металът започваше да шипи, когато езикът го докосваше, дървото почерняваше като обгоряло, пластмасата се топеше. Една капка разяждаща слюнка падна на пода и заклокочи върху плочките, прогаряйки камъка.

Джош инстинктивно замахна с Кларент към езика. Мечът едва го докосна, но езикът ненадейно изчезна, стрелвайки се обратно в устата на звяра. За миг се възцари спокойствие, а после чудовището блъсна цялата си глава във вратата.

Тя се разлетя на трески, а подпорните стени от двете ѝ страни се напукаха и няколко камъка се откъртиха от тях. Чудовището дръпна главата си назад и я стовари още веднъж в отвора, пробивайки голяма дупка към кухнята. Цялата къща заскърца злокобно.

Една ръка се отпусна върху рамото на Джош и почти накара сърцето му да спре.

— Виж сега какво направи: само взе, че го разяри.

Скатах влезе в опустошената кухня и застана насред зейналата дупка, направена от ударите на съществото.

— Нидхъог — каза тя и момчето не бе сигурно дали говори на него, — което означава, че и дисите не са далече. — Звучеше почти доволна от новината.

Девата-воин се дръпна с танцова стъпка, когато главата на Нидхъог се стовари отново в пролуката. Огромните му ноздри се разшириха и езикът му изплющя към мястото, където допреди миг се намираше Сянката. Капчица слюнка задимя върху плочката, превръщайки я в шлака. Двата меча на Скатах се стрелнаха напред,

святкайки в сиво и сребърно, и две дълги резки се появиха в бялата плът на раздвоения език на създанието.

Без да сваля очи от Нидхьог, Скати каза почти спокойно на Джош:

— Изведи другите от къщата, аз ще се погрижа за това...

В този миг една огромна ноктеста ръка строши прозореца, стегна се около тялото на Девата-воин в хватка, здрава като менгеме, и я блъсна в стената толкова силно, че мазилката се напука. Ръцете ѝ се оказаха притиснати към тялото и тя не можеше да използва мечовете си. Огромната глава на Нидхьог се подаде откъм съборения край на къщата, устата му зейна широко и езикът му се стрелна към Скатах. След като покритият с киселина език се увиеше около беззащитната Дева-воин, щеше да я притегли в огромната като пещера паст.

ГЛАВА 30

Софи летеше надолу по стълбите, а протегнатите ѝ пръсти оставяха диря от искри и син огън.

Беше в банята и си миеше зъбите, когато цялата къща се разтресе. Тя чу грохот от трошачи се тухли, последвани след миг от писъка на брат ѝ, който разцепи тихата къща. Това беше най-ужасният звук, който някога бе чувала.

Докато тичаше по коридора, вратата на стаята на Фламел се отвори, тъкмо като минаваше покрай нея. За миг тя почти не позна объркания старец, застанал в рамката. Кръговете под очите му бяха толкова тъмни, че приличаха на синини, а кожата му беше с нездрав жълтеникав оттенък.

— Какво става? — изломоти той, но Софи го подмина бързо: нямаше какво да му отговори. Знаеше само, че брат ѝ е долу.

И тогава къщата пак се разтресе.

Тя усети вибрациите в пода и стените. Всички картини по стената отляво се разместиха и килнаха настрани.

Ужасена, Софи се втурна по стълбите към първия етаж точно когато вратата на спалнята се отвори и се появи Жана. В един миг дребната жена носеше лъскава синьо-зелена сатенена пижама, а в следващия бе облечена в пълна метална броня и в ръцете си държеше меч с широко острие.

— Назад — сопна се Жана и френският ѝ акцент пролича.

— Не — извика Софи. — Джош... той е в беда!

Жана я последва, а бронята ѝ дрънчеше и скрибуцаше.

— Добре тогава, само че стой зад мен, от дясната ми страна, за да знам винаги къде си — заповяда тя. — Видя ли Никола?

— Буден е. Но изглеждаше болен.

— Изтощение. Не би посмял да прави повече магии в неговото състояние. Това може да го убие.

— Къде е Франсис?

— Вероятно на тавана. Но стаята е звукоизолирана, а той си е сложил слушалките и е надул баса; съмнявам се, че е чул нещо.

— Сигурна съм, че е усетил как къщата се тресе.

— Може да си е помислил, че е добра басова партия.

— Не знам къде е Скати — каза Софи. Полагаше големи усилия да не позволи на бушуващата в нея паника да я надвие.

— Ако имаме късмет, е долу в кухнята с Джош. В такъв случай той е добре — добави Жана. — А сега ме следвай. — Вдигнала меч с двете си ръце, жената тръгна предпазливо по последната редица стъпала и излезе в широкия мраморен коридор в предната част на къщата. Спря толкова внезапно, че Софи едва не се блъсна в нея. Жана посочи към входната врата. Момичето забеляза призрачнобялата фигура зад стъклописите, а миг по-късно се раздаде хрущящ удар... и острието на една брадва щръкна през вратата. После тя бе разбита с трясък и наоколо се разлетяха трески и стъклени късчета.

Две фигури влязоха в коридора.

На светлината на пищния кристален полилей Софи видя, че това са млади жени в бели ризници със скрити зад шлемовете лица. Едната държеше меч и брадва, а другата — меч и копие. Софи реагира инстинктивно. Стисна с лявата ръка дясната си китка и разпери пръсти с насочена навън длан. Пропукващи синьо-зелени пламъци бликнаха от пода точно пред двете жени и се издигнаха нагоре в плътна завеса от трептящ изумруден огън.

Жените пристъпиха през пламъците, без изобщо да се поколебаят, но спряха, когато видяха Жана в бронята ѝ. Спогледаха се, явно смутени.

— Ти не си сребърното човешко момиче. Коя си? — попита едната.

— Това е моят дом и мисля, че аз би трябвало да задам този въпрос — отвърна мрачно Жана. Тя се обърна странично, с лявото си рамо към тях, хванала меч с две ръце, а острието му бавно описваше осморка между жените-воини.

— Отдръпни се. Нямаме вражда с теб — каза едната.

Жана вдигна меч, приближавайки ефеса до лицето си, като насочи върха на дългото острие право нагоре.

— Идвате в моя дом и ми казвате да се отдръпна — каза тя невярващо. — Кои сте вие... или какво сте? — попита.

— Ние сме дисите — изрече бавно жената с меч и копието. — Дошли сме за Скатах. Нашата вражда е само с нея. Но не ни се пречкай на пътя, иначе ще се обърне и срещу теб.

— Сянката е моя приятелка — каза Жана.

— Значи това те прави наш враг.

Без предупреждение валкириите нападнаха едновременно. Скочиха напред — едната с меч и копие, другата с меч и брадва. Тежкото острие на Жана се раздвижи и металът зазвънтя, когато тя парира мушканията на мечовете, отклони брадвата и отби надолу копието.

Дисите отстъпиха и се разделиха, като застанаха от двете страни на Жана. Тя трябваше постоянно да върти глава, за да ги наблюдава и двете.

— Добре се биеш.

Устните на Жана се разтеглиха в свирепа усмивка, оголвайки зъбите ѝ.

— Учили са ме най-добрите. Самата Скатах ме е обучавала.

— Стилът наистина ми се видя познат — рече втората диса.

Само сивите очи на Жана се движеха, следейки двете жени-воини.

— Не мислех, че имам стил.

— И Сянката няма.

— Коя си ти? — попита дисата отдясно. — През живота си съм познавала само неколцина, които могат да устоят срещу нас. И никой от тях не беше човек.

— Аз съм Жана д'Арк — отвърна тя простиичко.

— Никога не съм те чувала — каза дисата и докато говореше, нейната сестра, застанала отляво на Жана, изтегли ръката си назад, готвейки се да метне копието...

Оръжието лумна в нажежени до бяло пламъци.

С яростен вой дисата го захвърли на една страна — докато то докосне пода, от дървената дръжка бе останала само пепел, а злоещо закривеният метален връх се разтопи в бълбукаща локвичка.

Застанала на най-долното стъпало, Софи премигна изненадано. Не бе знаела, че може да прави това.

Дисата отдясно на Жана се хвърли напред, мечът и брадвата ѝ тъчаха смъртоносна свистяща шарка във въздуха пред нея, биейки по

меча на Жана и изтласквайки я назад с яростта на атаката си.

Втората диса се обърна към Софи.

Запалването на дръжката на копието и разтопяването на върха бяха изтощили момичето и то се облегна на перилата. Но трябваше да помогне на Жана, трябваше да стигне до Джош. Софи натисна силно вътрешната част на китката си и се опита да призове Огнената магия. Дим се заизвива от ръката ѝ, но огън не се появи.

Дисата закрачи напред, докато не застана точно пред нея. Тъй като Софи стоеше върху стъпалата, лицата им бяха почти на едно ниво.

— Значи ти си сребърното момиче, което английският Магьосник иска толкова силно. — Виолетовите очи на валкирията зад металната маска гледаха презрително.

Софи си пое дълбок треперлив дъх и се изпъна. Протегна напред и двете си ръце, свила здраво пръстите си в юмруци. После затвори очи и задиша дълбоко, опитвайки се да успокои блъскащото си сърце, и си представи ръкавици от пламък; видя се как събира ръце, оформяйки огнена топка между дланите си като тесто, а после я запраща към застаналата пред нея фигура. Но когато отвори очи, по плътта ѝ танцуваха съвсем слабички и ефирни сини пламъчета. Тя плесна с ръце и безобидни искрици заиграха по ризницата на жената-воин.

Дисата потупа по ръкавицата си с дръжката на меча.

— Жалките ти огнени фокуси не ме впечатляват.

Ужасен трясък откъм кухнята разтреса отново къщата. Полилеят в средата на коридора се залюля, звънтейки мелодично, а сенките затанцуваха.

— Джош — прошепна Софи. Страхът ѝ се превърна в гняв; това създание ѝ пречеше да стигне до брат ѝ. И гневът ѝ даде сила. Тя си спомни какво бе направил на покрива Сен Жермен, протегна показалеца си към валкирията и освободи яростта си в един-единствен концентриран лъч.

Мръсно жълто-черно копие от плътен огън излетя от пръста на Софи и избухна върху ризницата на дисата. Огънят се разля по цялото ѝ тяло и силата на удара я събори на колене. Тя изкрещя някаква неразбираема дума, която прозвуча като вълчи вой.

В другия край на коридора Жана се възползва от разсейването на нападателката си и я притисна здраво, изтласквайки я назад към

зейналата разбита врата. Двете жени бяха равностойни — мечът на Жана беше по-дълъг и по-тежък от този на противничката ѝ, но дисата имаше предимството, че използва две оръжия. Освен това беше минало много време, откакто Жана не бе носила броня и не се беше била с меч. Тя усещаше парене в мускулите на раменете си, а бедрата и коленете я боляха от тежестта на метала, който носеше. Трябваше да приключи с това.

Падналата валкирия се изправи пред Софи. Предната част на ризницата беше поела пълната мощ на огнената мълния, брънките се бяха стопили и разтекли като мек восък. Жената-воин сграбчи с юмрук ризницата, съдра я от тялото си и я захвърли встрани. Простата бялата роба отдолу беше опърлена и почерняла, с блестящи късчета метал залепнали за плата.

— Момиченце — прошепна дисата, — ще те науча никога да не си играеш с огъня.

ГЛАВА 31

Лепкавият език на Нидхъог се протегна във въздуха към Скатах, която все още бе затисната към стената на кухнята, хваната здраво в ноктите на създаването. Девата-воин се бореше в пълно мълчание, мяташе се в хватката на звяра, извиваше се насам-натам, а токовете на ботушите ѝ се мъчеха да намерят опора върху хлъзгавите плочки на пода. Ръцете ѝ бяха притиснати към тялото и тя не можеше да използва късите си мечове.

Джош знаеше, че ако се замисли дори за миг, няма да успее да стори онова, което възнамеряваше. От миризмата на чудовището усещаше гадене в стомаха, а сърцето му туптеше толкова силно, че той едва не се задъхваше.

Раздвоеният език се плъзна по масата, оставяйки върху дървото дълбок белег от изгаряне. Проби един дървен стол, докато се насочваше право към главата на Скати.

Джош постоянно си напомняше, че единственото, което трябва да направи, е да мисли за меча си като за топка. Вдигнал Кларент над главата си с две ръце, както му беше показала Жана по-рано, той се хвърли напред с движение, на което тренъорът му в последното училище безуспешно се бе опитвал да го научи цял сезон.

Но още докато скачаше, осъзна, че не е преценил правилно. Езикът се движеше прекалено бързо, а той беше прекалено далече. С последно отчаяно усилие той метна меча.

Острието се удари с плоската си част в месестия език на Нидхъог. И залепна здраво.

Годините изучаване на таекуондо си казаха думата, когато момчето се стовари върху плочките на пода. То падна тежко, но все пак успя да удари по пода с длан, така че да се претърколи ловко напред и да се изправи на крака... само на сантиметри от месестия език, от който капеше киселина. И от меча.

Джош стисна дръжката и използва цялата си сила, за да откъсне оръжието от езика. То се освободи със звук като от отлепящо се тиксо,

а езикът заципя и засъска, докато се прибираше бързо в устата на чудовището. Момчето разбра, че ако спре, и двамата със Скати са мъртви. Заби върха на меча в лапата на звяра, точно над китката. Докато острието потъваше с лекота в алигаторската кожа, то завибрира с остър, пронизителен звук, от който Джош настръхна. Усети как топла вълна потече нагоре по ръката му и обхвана гърдите му. Миг по-късно прилив на сила и енергия заличи всичките му болести. Аурата му разцъфна в ослепително златно, а когато той изтръгна меча си от съществото, около сивото каменно острие сияеше слаб ореол.

— Ноктите, Джош. Отсечи някой нокът — изпъшка Девата-воин, докато Нидхьог я разтърсваше здраво. Двата меча паднаха от ръцете ѝ и издрънчаха на пода.

Джош замахна към чудовището, опитвайки се да отсече някой нокът, само че тежкото каменно острие в последния момент се извъртя и отскочи от лапата, без да причини вреда. Той опита пак и този път мечът изкара искри от бронираната кожа на звяра.

— Хей! Внимавай — извика Скатах, когато свистящото острие премина опасно близо до главата ѝ. — Това е едно от малкото оръжия, които наистина могат да ме убият.

— Извинявай — процеди Джош през стиснати зъби. — Никога досега не съм правил такова нещо. — Той замахна пак към лапата. Искри полетяха към лицето на Девата-воин. — За какво ни е нокът? — изсумтя той, сечейки яката като желязо кожа.

— Той може да бъде убит само с един от собствените му нокти — рече Скатах с изненадващо спокоен глас. — Внимавай! Дръпни се!

Джош се обърна точно когато огромната глава на звяра се натика през стената на разрушената къща, а белият език се стрелна отново напред. Идваше към него. Движеше се прекалено бързо; момчето нямаше къде да се дене, а и ако се дръпнеше, езикът щеше да улучи Скати. То стъпи стабилно, стисна дръжката на Кларент и вдигна меча пред лицето си. Приближаващият се ужас го накара да затвори очи, но веднага ги отвори пак. Ако ще се умира, поне да е с отворени очи.

Беше като компютърна игра, помисли си Джош, само че тази игра бе смъртоносна. Почти като на забавен кадър видя как двата върха на раздвоения език се увиват около острието, сякаш се готвеха да го изтръгнат от ръцете му. Той стисна по-здраво, решен да не пуска меча.

Когато плътта на създанието докосна каменното острие, резултатът бе незабавен.

Звярът се вцепени, после се замята и засъска, със звук като от бурно изпускана пара. Киселината от езика му зашипя по острието на меча, който трепереше в ръката на Джош, вибрирайки като камертон, стана топъл, а после горещ и засия с ярка бяла светлина. Момчето стисна очи...

... и зад клепачите му запрелита поредица от бързоменящи се образи: безжизнен пейзаж от черни скали, нашарен с езерца от бълбукаща червена лава, а небето над него бе кипнало от мръсни облаци, които ръсеха пепел и въглени. От облаците висяха израстъци, приличащи на корените на гигантско дърво, и се простираха по цялото небе. Точно от тях идваше бялата пепел: те се разпадаха, сгърчваха, умираха...

Нидхъог изтръгна почернелия си език.

Джош ахна и отвори очи точно когато аурата му грейна отново — този път още по-силно и по-ярко, чак го заслепяваше. Паникьосан, той отстъпи назад, размахвайки меча пред себе си, докато не опря гръб в стената на кухнята. Продължи да мига бясно, искаше му се да разтърка очите си, но не смееше да охлаби хватката си върху меча. Чуваше как навсякъде около него падат камъни, мазилката се пука, дървото скърца и пращи. Той присви рамене, очаквайки нещо да се стовари върху главата му.

— Скати? — извика момчето.

Не получи отговор.

То повиши глас.

— Скати!

Примижа силно, мъчейки се да прогони петната, танцуващи пред очите му, и видя как чудовището издърпа Скатах от къщата. Езикът на звяра, вече черно-кафяв, висеше от едната страна на устата му. Стиснал Девата-воин в смазваща хватка, той извъртя туловището си и пое през опустошената градина, а дългата му опашка изкърти парчета от стената на къщата, разбивайки единствения останал прозорец. После създанието се надигна на задните си крака като гущер-бегач и затрополи по уличката, като едва не стъпка фигурата в бяла ризница, която стоеше на пост. Без колебание фигурата изчезна след чудовището.

Джош излезе със залитане през зеещата в стената на къщата дупка и спря. Озърна се през рамо. Някога подредената кухня представляваше пълна развалина. После той погледна към меча в ръката си и се усмихна. Беше спрял чудовището. Усмивката му се разшири. Беше го прогонил и бе спасил всички в къщата... освен Скати.

Момчето си пое дълбоко дъх, прескочи стълбите и се втурна през градината след чудовището.

— Не мога да повярвам, че правя това — промърмори то. — Та аз дори не харесвам Скати. Е... поне не много — поправи се.

ГЛАВА 32

Николо Макиавели винаги бе бил предпазлив човек. Беше оцелял и дори преуспял в опасния двор на Медичите във Флоренция през XV век — време, когато интригите бяха начин на живот, а насилствената смърт и покушенията бяха нещо обичайно. Най-прочутата му книга, „Владетелят“ беше една от първите, които прокараха идеята, че използването на хитрости, лъжи и измами е напълно допустимо за един управник.

Макиавели оцеляваше, защото бе потаен, предпазлив, умен и преди всичко хитър.

В такъв случай какво го бе прихванало, че извика дисите? Валкириите нямаха дума за „потаен“ в езика си и не знаеха смисъла на думата „предпазливост“. Представата им за ум и хитрина беше да докарат Нидхьог — неконтролируемо праисторическо чудовище — в центъра на съвременен град.

И той им го беше позволил.

Сега улицата ехтеше от звуци на трошащо се стъкло и дърво и срутващи се камъни. Всички аларми на коли и къщи в района виеха, а в другите домове по уличката бяха светнали лампи, макар че още никой не смееше да излезе навън.

— Какво ли става там вътре? — зачуди се Николо.

— Може би Нидхьог пирува със Скатах? — предположи разсеяно Дий. Телефонът му бе зазвънял, отвличайки вниманието му.

— Нищо подобно! — извика внезапно Макиавели. Отвори вратата на колата и изскочи навън, после сграбчи за яката Джон и го издърпа в нощта.

— Дагон! Излизай!

Дий се опита да се закрепил на краката си, но Макиавели продължаваше да го тегли заднишком, отдалечавайки го от колата.

— Да не си се побъркал? — изкрещя докторът.

Предното стъкло се пръсна и Дагон излетя през него. Плъзна се по капака и се приземи до Макиавели и Дий, но Магьосника изобщо не

го погледна. Беше видял какво е стреснало италианеца.

Нидхъог препускаше по тясната уличка към тях, изправен на двата си яки задни крака. В предните му лапи висеше отпусната червенокоса фигура.

— Назад! — извика Макиавели и се хвърли на земята, повличайки Джон със себе си.

Нидхъог прегازی дългата черна германска кола. Единият му заден крак стъпи точно върху покрива и го смачка. Прозорците затресяха и парчета стъкло се разлетяха като шрапнели. Средата на купето хлътна и колелата се отлепиха от земята.

Създанието изчезна в нощта.

Миг по-късно облечена в бяло диса буквално прелетя над останките от колата, преодолявайки ги с един-единствен скок, устремена подир чудовището.

— Дагон? — прошепна Николо, като се претърколи. — Дагон, къде си?

— Тук. — Шофьорът се изправи гъвкаво на крака, отръсквайки късчета блестящо стъкло от черния си костюм. Свали напуканите си слънчеви очила и ги пусна на земята. Цветовете на дъгата пробягваха по кръглите му, немигащи очи. — Той държеше Скатах — рече Дагон, като разхлаби черната си вратовръзка и разкопча горните копчета на бялата си риза.

— Тя мъртва ли е? — попита Макиавели.

— Няма да повярвам, че Сянката е мъртва, докато не се убедя с очите си.

— Съгласен съм. През годините е имало твърде много съобщения за смъртта ѝ. А после тя се появява отново! Трябва ни труп.

Дий се надигна от една кална локва; подозираше, че Макиавели може нарочно да го е бутнал в нея. Изтръска вода от обувката си.

— Щом е в лапите на Нидхъог, значи Скатах е мъртва. Успяхме.

Рибешките очи на Дагон се сведоха към лицето на Магьосника.

— Ах, ти, ограничен, арогантен глупако! Нещо в къщата е подплашило Нидхъог — ето защо той бяга, — а не може да е Сянката, защото той я е хванал. А помни, че това е същество, което не знае страх. Три диси влязоха в тази къща, а излезе само една! Нещо ужасно е станало там вътре.

— Дагон е прав: това е катастрофа. Трябва изцяло да преосмислим стратегията си. — Макиавели се обърна към своя шофьор. — Обещах ти, че ако дисите се провалят, Скатах е твоя.

Дагон кимна.

— А ти винаги си държал на обещанията си.

— Служиш ми вече близо четиристотин години. Винаги си ми бил верен и ти дължа както живота, така и свободата си. Освобождавам те от службата ти при мен — каза тържествено италианецът. — Намери тялото на Сянката... а ако тя е още жива, направи каквото е нужно. Върви и бъди здрав, стари приятелю.

Дагон се обърна. После изведнъж спря и погледна назад към Макиавели.

— Как ме нарече?

Николо се усмихна.

— Стари приятелю. Пази се — каза той нежно. — Сянката е невероятно опасна и е убила твърде много мои приятели.

Дагон кимна. Свали обувките и чорапите си, разкривайки трипръсти ципести нозе.

— Нидхъог ще потърси убежище в реката. — Пълната със зъби уста на Дагон внезапно се разтегли в нещо като усмивка. — А водата е мой дом. — После той се затича в нощта, шляпайки с босите си крака по тротоара.

Макиавели погледна пак към къщата. Дагон беше прав; нещо бе изпълнило с ужас Нидхъог. Какво се бе случило там вътре? И къде бяха останалите две диси?

Стъпки затрополяха по паважа и изведнъж Джош Нюман се втурна откъм уличката, стиснал в ръка каменен меч, от който се виеха струйки златен огън. Без да се огледа ни наляво, ни надясно, той заобиколи унищожената кола и продължи тичешком нататък, следвайки издайническата диря от автомобилни аларми, задействани от минаването на чудовището.

Макиавели погледна към Дий.

— Предполагам, това беше американчето?

Магьосника кимна утвърдително.

— Видя ли какво държеше? Приличаше на меч — каза бавно италианецът. — Каменен меч? Със сигурност не е бил Ескалибур?

— Не е Ескалибур — отвърна кратко Дий.

— Определено беше сиво каменно острие.

— Не беше Ескалибур.

— Откъде знаеш? — попита Макиавели.

Джон бръкна под палтото си и измъкна къс каменен меч, еднакъв с оръжието, което носеше Джош. Острието трептеше, вибрираше почти недоловимо.

— Защото Ескалибур е у мен — каза Дий. — Момчето държеше неговия близник, Кларент. Винаги сме подозирали, че е у Фламел.

Николо затвори очи и вдигна лице към небето.

— Кларент. Нищо чудно, че Нидхъог избяга от къщата. — Той поклати глава. Нима можеше тази нощ да стане още по-лоша?

Мобилният телефон на Дий избръмча отново и двамата мъже подскочиха. Магьосника едва не счупи телефона надве, докато го отваряше.

— Какво? — изръмжа той. Заслуша се за момент, после затвори телефона много внимателно, а когато заговори отново, гласът му беше малко по-силен от шепот. — Пернел е избягала. Намира се на свобода на Алкатраз.

Клатейки глава, Макиавели се обърна и тръгна назад по уличката към „Шан-з-Елизе“. Въпросът му бе получил отговор. Нощта току-що бе станала по-лоша, много по-лоша. Никола Фламел може да го плашеше, обаче Пернел го ужасяваше.

ГЛАВА 33

— Не съм момиченце! — Софи Нюман беше бясна. — И знам нещо повече от Огнената магия. — Дисци. Названието изскочи в главата ѝ и изведнъж Софи узна всичко, което Вещицата от Ендор знаеше за съществата. Вещицата ги презираше. — Знаем кои сте — сопна се тя, а очите ѝ сияеха в опасно сребърно. — Валкириите.

Дори и сред Древните, дисите бяха различни. Те никога не бяха живели в Дану Талис, а стояха в замръзналите северни земи на полюса, чувствайки се у дома си сред хапливите ветрове и суграшицата.

През ужасните векове след гибелта на Дану Талис оста на света се бе изместила и Големият студ бе сковал по-голямата част от земята. От север и юг бе плъзнал лед, изтиквайки човечите към тесния незамръзнал зелен пояс около екватора. Цели цивилизации изчезнаха, унищожени от променящия се климат, болестите и глада. Нивото на моретата и океаните се вдигна и те заляха крайбрежните градове, променяйки пейзажа, докато във вътрешността на континентите настъпващият лед заличи всички следи от градове и села.

Не след дълго дисите откриха, че уменията им за оцеляване в суровия северен климат им дават особено предимство пред народите и цивилиациите, които не можеха да се справят със смъртоносната безкрайна зима. Банди от свирепи жени-воини бързо завладяха по-голямата част от севера, поробвайки градовете, които се бяха спасили от леда. Дисите безмилостно унищожаваша всеки, който им се опълчи, и скоро се сдобиха с второ име: валкирии, избиращи мъртвите.

Много скоро валкириите управляваха цяла една мразовита империя, обхващаща по-голямата част от Северното полукуълбо.

Принуждаваха робите-човеци да ги почитат като богини и дори изискваха жертвоприношения. Бунтовете бяха безмилостно потушавани. Докато хватката на Ледниковия период се затягаше, дисите обърнаха поглед по-далеч на юг, към бореците се за живот останки на цивилизацията.

Образи и картини се блъскаха и танцуваха в главата на Софи и тя видя как царуването на дисите е приключило само за една-единствена нощ. Знаеше, че това е станало преди хилядолетия.

Вещицата от Ендор се бе съюзила с отблъскващия Древен Хронос^[1], който можеше да се движи през самото време. Беше ѝ се наложило да пожертва очите си, за да вижда виещите се нишки на времето, но никога не бе съжалявала за тази жертва.

Претърсвайки период от десет хиляди години, тя бе избрала по един воин от всяко хилядолетие, а после Хронос се беше гмурнал във всяка ера, за да издърпа войните във времето на Големия студ.

Софи разбра, че Вещицата изрично бе поискала нейната собствена внучка Скатах да бъде доведена, за да се бие срещу дисите.

Именно Сянката бе повела атаката срещу крепостта на дисите — град от дебел лед близо до Северния полюс. Беше убила кралицата на валкириите, Брунхилда, хвърляйки я в кратера на горящ вулкан.

Докато слънцето се издигне над хоризонта, властта на валкириите била прекършена навеки, леденият им град лежал в разтопени руини и били оцелели по-малко от шепа от тях, които избягали в едно ужасяващо ледено Сенкоцарство, в което дори Скатах не бе посмяла да влезе. Оцелелите диси нарекли тази нощ Рагнаръок, Гибелта на боговете, и се заклели вечно да търсят мъст срещу Сянката.

Софи събра ръце и миниатюрна вихрушка се появи между дланите ѝ. Огън и лед бяха унищожили дисите в миналото. Какво би станало, ако използва малко Огнена магия да загрее вятъра? Още докато тази мисъл минаваше през ума ѝ, дисата скочи напред, вдигнала с две ръце меча над главата си.

— Дий те иска жива, но не каза нищо за невредима... — изръмжа тя.

Софи поднесе длани към устата си, натисна с левия палец спусъка на китката си и духна силно. Вихрушката се понесе към пода, растейки, отскочи веднъж, дважд... а после улучи дисата.

Момичето бе нажежило въздуха, докато стане по-горещ от фурна. Набъбващата вихрушка сграбчи валкирията, завъртя я, запремята я и я изхвърли високо във въздуха. Тя се блъсна с трясък в кристалния полилей и строши всички крушки с изключение на една. Във внезапно настъпилия полумрак танцуващата по пода вихрушка засия в нажежено оранжево. Дисата се стовари на земята, но незабавно

скочи на крака, още докато късчета кристал се сипеха около нея като стъклен дъжд. Бледата ѝ кожа бе станала яркочервена и изглеждаше като изгоряла на слънце, а русите ѝ вежди липсваха напълно. Без да промълви и дума, тя замахна с меча си и тежкото острие разсече парапета до ръката на Софи.

— Скати!

Момичето чу вика на брат си от кухнята. Той беше в беда!

— Скати! — извика отново Джош.

Валкирията се хвърли напред. Още една нажежена вихрушка я улови, изтръгна меча от ръката ѝ и я отхвърли силно настрана. Тя полетя и се блъсна в сестра си, която бе приклещила Жана в един ъгъл и я бе повалила на колене с яростни удари. Двете диси се стовариха на пода сред дрънчене на оръжия и брони.

— Жана, дръпни се! — извика Софи.

Мъгла потече от пръстите на момичето и се заизвива по пода. Дебели ленти и въжета от нея се увиха около жените, стягайки ги в окови от парещ въздух. Макар че ѝ бе нужно огромно усилие на волята, Софи успя да сгъсти мъглата, омотавайки я все по-бързо и по-бързо около мятащите се диси, докато те не заприличаха на дебел мумиевиден пашкул, подобен на онзи, в който я бе обвила Вещицата.

Софи усети как отслабва, обхвана я изтощение, от което я засърбяха очите и раменете ѝ натежаха. Притегляйки остатъците от силата си, тя плесна с ръце и понижи температурата на въздуха в мъгливия пашкул толкова бързо, че той за миг замръзна в буца плътен лед.

— Готово. Сигурно се чувствате като у дома си — прошепна дрезгаво момичето. Свлече се, после с мъка се изправи и се готвеше да се втурне в кухнята, когато Жана протегна ръка и го спря.

— А, не. Първо, аз. — Жената направи крачка към вратата, после хвърли поглед през рамо към ледения блок със смътно виждащите се вътре диси.

— Ти ми спаси живота — каза тя тихо.

— Щеше да я победиш — рече убедено Софи.

— Може би — призна Жана, — а може би не. Вече не съм толкова млада като някога. Но ти въпреки всичко ми спаси живота — повтори тя — и това е дълг, който никога няма да забравя. —

Французойката протегна лявата си ръка, опря я във вратата на кухнята и бутна лекичко. Вратата изскърца и се отвори.

А после падна от пантите.

[\[1\]](#) В гръцката митология: бог, който олицетворява времето. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА 34

Граф Сен Жермен слизаше по стълбите от студиото, напъхал в ушите си мънички шумоизолиращи слушалки и вперил поглед в екрана на MP-3 плейъра в ръцете си. Опитваше се да създаде нов плейлист: топ десет на любимите му саундтракове. „Гладиатор“ естествено... „Скалата“... „Междузвездни войни“, само първият филм... „Ел Сид“, разбира се... „Гарванът“ може би...

Той спря на най-долното стъпало и механично оправи изкривената картина на стената. Направи още една стъпка и осъзна, че един златен диск в рамка също е леко килнат. Като погледна надолу по коридора, изведнъж забеляза, че всички картини са под странни ъгли. Той се намръщи и дръпна слушалките...

И чу Джош да вика името на Скати...

И чу дрънченето на метал...

И осъзна, че въздухът мирише на ванилия и лавандула...

Сен Жермен се втурна по стълбите към долния етаж. Откри алхимика, свлечен от изтощение на вратата на стаята си, и забави ход, но Никола му махна да продължава.

— Бързо — прошепна той.

Графът се стрелна по коридора покрай него, после надолу по другото стълбище...

Антрето беше в руини.

Останките от входната врата висяха от пантите ѝ. От античния кристален полилей беше останала само една жужаща крушка. Тапетите висяха на големи къдрави ивици, оголвайки напуканата мазилка отдолу. Перилата бяха насечени, а плочките — обгорели и нащърбени от удари.

Освен това имаше голяма буца лед точно по средата на коридора. Сен Жермен я доближи предпазливо и прокара пръсти по гладката ѝ повърхност. Беше толкова студена, че плътта му залепна за нея. Можеше да различи две облечени в бяло фигури, затворени в блока, с

лица, замръзнали в грозни озъбени гримаси. Поразяващо сините им очи го следяха.

В кухнята изпращя дърво. Той се завъртя и се втурна натам, а около ръцете му изникнаха ръкавици от синьо-бял огън.

И ако си бе мислел, че щетите в коридора са лоши, нищо не го бе подготвило за опустошението в кухнята.

Цялата стена на къщата липсваше.

Софи и Жана стояха наред разрухата. Жена му бе прегърнала здраво треперещото момиче и го крепеше. Жана носеше лъскава синьо-зелена сатенена пижама и все още държеше меч си в метална ръкавица. Озърна се през рамо, когато съпругът ѝ влезе в стаята.

— Пропусна веселбата — каза тя на френски.

— Нищо не съм чул — извини се той на същия език. — Кажи какво стана.

— Всичко свърши за минути. Двете със Софи чухме шум в задната част на къщата. Изтичахме долу точно когато две жени разбиха входната врата. Бяха диси и казаха, че са дошли за Скатах. Едната нападна мен, а другата насочи вниманието си към Софи. — Макар че говореше на малко известен вариант на френския език, тя сниши гласа си до шепот. — Франсис... това момиче... То е необикновено. Комбинира магиите: използва огън и въздух, за да победи дисите. После ги уви в мъгла и ги замрази в буца лед.

Сен Жермен поклати глава.

— Физически е невъзможно да се използва повече от една магия наведнъж... — каза той, но гласът му заглъхна в шепот. Доказателството за силите на Софи стоеше наред коридора. Имаше легенда, че най-могъщите Древни можели да използват всички стихийни магии едновременно. Според най-старите митове тази била причината — една от причините — за потъването на Дану Талис.

— Джош е изчезнал. — Софи внезапно се измъкна от ръцете на Жана и се обърна с лице към графа. После хвърли поглед през рамо към вратата, където се бе подпрял с пепеляво лице Фладел. — Нещо е отмъкнало Джош — каза тя, ужасно уплашена. — И Скати е хукнала след него.

Алхимикът се затътри към средата на стаята, обгърнал с ръце раменете си, сякаш мръзнеше, и се огледа. После се наведе да вдигне

двата къси меча на Сянката, лежащи сред руините. Когато се обърна да изгледа останалите, всички се сепнаха от блестящите в очите му сълзи.

— Съжалявам — каза той, — страшно съжалявам. Аз доведох този ужас и разрушение във вашия дом. Това е непростимо.

— Можем да го построим наново — рече безгрижно Сен Жермен. — Това ще ни даде нужния повод да направим преустройство.

— Никола — каза Жана много сериозно, — какво е станало тук?

Фламел вдигна единствения здрав стол в стаята и се отпусна на него. Прегърби се напред, поставил лакти на коленете си, и се втренчи в мечовете на Скатах, като ги въртеше в ръце.

— Онези в ледения блок са дисци. Валкирии. Заклети врагове на Скатах, макар че тя никога не ми е казвала защо. Знам, че я преследват от векове и винаги са се съюзявали с враговете ѝ.

— Те ли са направили това? — Сен Жермен огледа съсипаната кухня.

— Не. Но явно са довели със себе си нещо, което го е сторило.

— Какво е станало с Джош? — попита Софи. Не трябваше да го оставя сам в кухнята, трябваше да го изчака. Щеше да победи онова, което бе нападнало задната част на къщата.

Никола вдигна оръжията на Скати.

— Мисля, че би трябвало да питаш какво е станало с Девата-воин. Познавам я от векове и през цялото това време тя никога не е оставяла мечовете си. Боя се, че са я отвлекли...

— Мечове... мечове... — Софи се дръпна от Жана и затършува яростно из останките. — Когато си легнах, Джош тъкмо се беше върнал от тренировка с меч със Скати и Жана. Каменният меч, който ти му даде, беше у него. — Тя призова вятъра, за да вдигне едно тежко парче зидария и да го хвърли настрана, оголвайки пода отдолу. Къде беше мечът? Момичето почувства искрица надежда. Ако Джош бе пленен, мечът без съмнение щеше да се намира на пода, нали? То се изправи и огледа стаята. — Кларент го няма.

Сен Жермен отиде до дупката, където по-рано се намираше задната врата. Градината беше в развалини. От фонтана беше отчупено парче камък, а декоративният съд в него беше спукан през средата. Трябваше му миг, за да разпознае огънатото под остър ъгъл парче метал, което бе представлявало задната порта. Едва тогава осъзна, че цялата задна стена липсва. От близо триметровия зид сега бяха

останали само основите. Из цялата градина бяха разхвърляни натрошени и стрити тухли, като че ли стената беше съборена откъм външната страна.

— Нещо голямо, много голямо, е било в градината — каза той, без да се обръща към никого конкретно.

Фламел вдигна очи.

— Подушваш ли нещо? — попита той.

Графът вдиша дълбоко.

— Змия — каза той твърдо. — Но не е миризмата на Макиавели. — Той излезе в градината и пое дълбоко от хладния въздух. — Тук отвън се усеща по-силно. — После се изкашля. — Тази смрад е гадна, много по-гадна... — извика той. — Това е смрадта на нещо много, много старо...

Привлечен от автомобилните аларми, Сен Жермен прекоси градината, покатери се през съборената стена и се огледа наляво и надясно по уличката. Алармите на къщите и колите виеха, предимно от лявата му страна и в същата посока в къщите светеха лампи. В края на тясната уличка той забеляза смачканите останки на черна кола.

— Каквото и да е било, нападнало е тази къща — каза той, втурвайки се обратно в кухнята. — В края на улицата има кола за двеста хиляди евро, която вече става само за скрап.

— Нидхъог — прошепна ужасено Фламел. Кимна, сега всичко придобиваше смисъл. — Дисите са довели Нидхъог — каза той. После се намръщи. — Но дори Макиавели не би вкарал подобна твар в голям град. Твърде е предпазлив.

— Нидхъог ли? — попитаха едновременно Жана и Софи и се спогледаха.

— Представете си го като кръстоска между динозавър и змия — обясни Никола. — Обаче вероятно е по-стар от тази планета. Мисля, че той е хванал Скатах, а Джош е тръгнал да го гони.

Софи поклати решително глава.

— Джош не би го направил, не би могъл. Изпитва ужас от змии.

— Тогава къде е? — попита Фламел. — Къде е Кларент? Това е единственото обяснение; взел е меча и е тръгнал да търси Сянката.

— Но аз го чух да я вика на помощ...

— Чула си го да вика името ѝ. Може просто да я е зовял.

Сен Жермен кимна.

— Звучи логично. Дисите са искали само Скатах. Нидхьог я е грабнал и е побягнал. Джош сигурно е тръгнал след тях.

— Може Нидхьог да е грабнал него, а Скати да ги е подгонила — обади се Софи. — Тя би направила такова нещо.

— Той не се е интересувал от Джош. Щеше просто да го изяде. Не, Джош е тръгнал по своя воля.

— Това показва голям кураж — рече Жана.

— Но брат ми не е смел... — започна Софи. Ала още докато го казваше, осъзна, че не е съвсем вярно. Той винаги я бе защитавал в училище. Но защо ще тръгне след Скати? Софи знаеше, че Джош дори не я харесва.

— Хората се променят — каза Жана. — Никой не си остава същият.

Шумът се бе усилил — какофония от сирени на полицейски коли, линейки и пожарни, които се приближаваха.

— Никола, Софи, трябва да вървите — каза припряно Сен Жермен. — Мисля, че съвсем скоро полицията ще бъде тук, цял куп полицаи с твърде много въпроси. А ние нямаме отговори. Ако ви намерят тук без документи или паспорти, боя се, че ще ви задържат за разпит. — Той издърпа един кожен портфейл, прихванат към колана му с дълга верижка. — Ето ви малко пари в брой.

— Не мога... — започна алхимикът.

— Вземи го — настоя графът. — Не използвай кредитните си карти; така Макиавели може да проследи придвижването ти — продължи той. — Не знам колко дълго полицаите ще останат тук. Ако съм свободен, ще се срещнем в шест вечерта край стъклената пирамида пред Лувъра. Ако не съм там в шест, ще се опитам да дойда в полунощ или в шест сутринта.

— Благодаря ти, стари приятелю. — Никола се обърна към Софи. — Грабвай дрехите, твоите и на Джош, както и всичко друго, което ти трябва, няма да се връщаме тук.

— Аз ще ти помогна — каза Жана и двете с момичето излязоха бързо от стаята.

Алхимикът и някогашният му чирак останаха да стоят сред останките на кухнята, слушайки как двете жени тичат нагоре.

— Какво ще правиш с ледения блок в коридора? — попита Никола.

— Имаме голям фризер в мазето. Ще го натикам там, докато полицията си тръгне. Мислиш ли, че дисите са мъртви?

— Те практически не могат да бъдат убити. Просто се погрижи ледът да не се разтапя в скоро време.

— Някоя вечер ще го откарам до Сена и ще го хвърля в реката. С малко късмет няма да се разтопи чак до Руан.

— Какво ще кажеш на полицията за това? — Никола махна с ръка към опустошението.

— Газова експлозия? — предложи Сен Жермен.

— Изтъркано — рече Фламел с усмивка, спомняйки си, че близнаците бяха казали същото, когато той предложи подобно нещо.

— Изтъркано ли?

— Много изтъркано.

— Тогава мога да кажа, че съм се върнал вкъщи и съм заварил дома си така — рече графът, — което си е много близо до истината. Нямам представа как е станало. — Изведнъж той се ухили пакостливо. — Бих могъл да продам историята и снимките на някой таблоид. „Загадъчни сили унищожават дома на рок звезда“.

— Всички ще помислят, че е рекламен трик.

— Нали? Впрочем знаеш ли, по една случайност току-що излезе новият ми албум. Ще бъде страхотна реклама.

Вратата на кухнята се отвори и в стаята влязоха Софи и Жана. И двете се бяха преоблекли в джинси и суитчъри и носеха еднакви раници.

— Аз тръгвам с тях — каза Жана, преди Сен Жермен да успее да зададе въпроса, който се оформяше върху устните му. — Ще им трябва водач и телохранител.

— Има ли смисъл да споря с теб? — попита графът.

— Не.

— Така си и мислех. — Той прегърна жена си. — Моля те, бъди внимателна, много внимателна. Щом Макиавели или Дий са готови да вкарат в града дисите и Нидхъог, значи са отчаяни. А отчаяните хора вършат глупости.

— Да — каза Фламел. — Така е. А глупавите хора допускат грешки.

ГЛАВА 35

Джош постоянно се озърташе през рамо, мъчейки се да се ориентира. Отдалечаваше се все повече от къщата на Сен Жермен и се безпокоеше, че ще се изгуби. Но сега не можеше да се върне назад, не можеше да остави Скати на чудовището. Смяташе, че докато е в състояние да вижда Триумфалната арка в края на „Шан-з-Елизе“, ще намери пътя към къщата. В противен случай трябваше само да последва неспирния поток от по-лицейски коли, пожарни и линейки, които летяха по булеварда в посоката, от която той идваше.

Опитваше се да не мисли твърде много върху това, което прави, защото, ако се замислеше, че преследва подобно на динозавър чудовище през Париж, щеше да спре, а Скати щеше... Е, не беше съвсем сигурен какво ще се случи с нея, но каквото и да бе, нямаше да е хубаво.

Да следва Нидхьог, беше проста работа. Съществото бягаше по права линия, носейки се с грохот по безбройните улички и проходи, простиращи се успоредно на „Шан-з-Елизе“. Оставяше след себе си диря от разрушения. Мина по една уличка, пълна с паркирани коли, като пробяга направо по тях и ги превърна в смачкани останки. Когато се втурна в един тесен проход, размаханата му опашка проби стоманените ролетки на магазините от двете страни и счупи стъклата зад тях. Алармите на охранителните системи и на колите се присъединиха към данданията.

Изведнъж бял проблясък отпред привлече вниманието на Джош.

Той бе зърнал бегло фигурата в бяло, стояща пред къщата на Сен Жермен. Предполагаше, че е някой от господарите на чудовището. А сега, изглежда, те също го преследваха... което означаваше, че са загубили контрол над него. Той вдигна глава, опитвайки се да определи кое време е. Точно пред него небето избледняваше, което означаваше, че тича на изток. Какво щеше да стане, когато градът се събудеше и откриеше, че праисторическо чудовище беснее по улиците? Щеше да настъпи паника, без съмнение щяха да извикат полицията и армията.

Джош беше ударил звяра с меча си и това не му бе причинило никаква вреда — той имаше ужасното предчувствие, че куршумите ще са също толкова безполезни.

Улицата се стесни до малко повече от проход и съществото бе принудено да намали ход, защото се блъскаше в стените. Джош забеляза, че застига фигурата в бяло. Стори му се, че е мъж, но не можеше да бъде сигурен.

Сега тичаше леко, дори не се задъхваше. Вероятно седмиците и месеците на ръгби тренировки си казваха думата. Маратонките му не издаваха никакъв звук върху паважа и той смяташе, че фигурата в бяло дори не подозира, че някой ги следва. В края на краищата кой би бил толкова луд, че да хукне след чудовище само с един меч за защита? Но докато се приближаваше, Джош видя, че фигурата също носи в едната си ръка меч, а в другата — нещо като огромен чук. Той позна оръжието от „Светът на Уоркрафт“: това беше боен чук, зловеща и смъртоносна разновидност на боздугана. Като се приближи още повече, забеляза, че фигурата носи бяла ризница, метални ботуши и кръгъл шлем, от който се спускаше плетеница от метални брънки, покриваща врата. Незнайно защо, момчето дори не се изненада.

Тогава фигурата внезапно се промени.

Пред очите му тя се превърна от брониран воин в русокоса млада жена, не много по-възрастна от него, облечена в кожено яке, джинси и ботуши. Само мечът и бойният чук в ръцете ѝ я правеха необикновена. Тя изчезна зад един ъгъл.

Джош забави крачка — не искаше да налети на жената с меча и чука. А и като се замислеше, тя вероятно изобщо не беше млада.

Отпред се чу шум от трошене на тухли и стъкло. Джош ускори ход и се втурна зад ъгъла, после спря. Чудовището бе заседнало в прохода. Той тръгна бавно напред. Изглежда, съществото бе тичало по наглед правата уличка, която обаче в края си завиваше и се стесняваше, а горните етажи на къщите от двете ѝ страни се издаваха над тротоара. Звярът се бе натресъл в пролуката, откътрвайки по един къс и от двете сгради. Беше се опитал да се промуши напред, но изведнъж бе открил, че се е заклешил. Сега се мяташе насам-натам, а по улицата се сипеха тухли и стъкло. Някакво движение се мярна в един близък прозорец и Джош забеляза надничащ оттам мъж. Човекът бе ококорен и зяпнал от ужас, замръзнал намясто при вида на чудовището точно пред

прозореца му. Бетонна плоча с размера на диван падна върху главата на съществото, но то май дори не забеляза.

Джош нямаше представа какво да прави. Трябваше да стигне до Скати, но това означаваше да заобиколи звяра, а просто нямаше място. Видя русата жена да тича по уличката. Тя без колебание скочи върху гърба на чудовището и се покатери пъргаво до главата му, протегнала настрани ръцете с оръжията си.

Жената щеше да го убие, реши Джош и го заля облекчение. Може би после той щеше да може да се приближи и да вземе Скати.

Застанала разкрясана върху широкия врат на създаването, непознатата се приведе и замахна към отпуснатото и неподвижно тяло на Скатах.

Ужасеният вик на Джош се изгуби сред воя на сирените.

— Сър, получихме доклад за... инцидент. — Пребледнелият полицаи подаде телефона на Николо Макиавели. — Командирът на специалните части поиска да говори с вас лично.

Дий хвана мъжа за ръката и го завъртя.

— Какво има? — попита той на безупречен френски, докато Макиавели се вслушваше напрегнато в телефона, запушил другото си ухо с пръст, за да се изолира от шума.

— Не съм сигурен, сър. Сигурно е някаква грешка. — Полицаят опита да се разсмее треперливо. — Няколко улици по-надолу хората съобщават, че имало... чудовище, заседнало в къща. Знам, че е невъзможно... — Гласът му заглъхна, когато се обърна да погледне към онова, което доскоро бе солидна триетажна къща, а сега от едната ѝ страна зееше дупка.

Николо хвърли телефона обратно на полицаия.

— Намери ми кола.

— Кола ли?

— Кола и карта — сопна се той.

— Да, сър. Можете да вземете моята. — Полицаят беше един от първите, пристигнали на местопроизшествието след десетки обаждания на разтревожени граждани. Той видя Макиавели и Дий да излизат бързешком от една уличка близо до източника на шума и ги спря, убеден, че имат нещо общо с докладваната експлозия. Грубите му викове бяха преминали в смайване, когато откри, че оплесканият с

кал възрастен белокоос мъж в окъсан костюм, всъщност е шефът на Главната дирекция за външна сигурност.

Полицаят подаде ключовете от колата си и една омачкана и прокъсана карта на центъра на Париж.

— Опасявам се, че това е всичко, което имам.

Макиавели ги грабна от ръката му.

— Свободен си. — Махна с ръка към улицата. — Върви да регулираш движението, не допускай никаква преса или зяпачи близо до къщата. Ясно ли е?

— Да, сър. — Полицаят хукна, благодарен, че си е запазил работата; никой не искаше да ядосва един от най-могъщите мъже във Франция.

Италианецът просна картата върху капака на колата.

— Ние сме тук — обясни той на Дий. — Нидхъог се насочва право на изток, но по някое време ще трябва да пресече „Шан-з-Елизе“, за да стигне до реката. Ако запази сегашната си посока, бих предположил, че ще излезе някъде тук. — Той почука с пръст на картата.

Двамата мъже се качиха в малката кола и Макиавели се огледа за момент, опитвайки се да определи предназначението на уредите. Не си спомняше кога е шофирал за последно — за това винаги се бе грижил Дагон. Най-сетне колата потегли със стържение на предавки и направи непозволен завой, който я изкара с поднасяне на пътя. После се устреми с рев по „Шан-з-Елизе“, оставяйки след себе си следи от гуми.

Джон седеше мълчаливо на предната седалка, стиснал с една ръка предпазния колан и опрял другата в таблото.

— Кой те е учил да караш? — попита той с треперещ глас, когато отскочиха от бордюра.

— Карл Бенц^[1] — сопна се Макиавели и добави: — Много отдавна.

— И колко колела имаше онази кола?

— Три.

Магьосника стисна очи, когато профучаха през едно кръстовище, разминавайки се на косъм с бавно пъплещ камион за миене на улиците.

— Е, и какво ще правим, като стигнем до Нидхъог? — попита той, съсредоточавайки се върху този проблем, за да отвлече ума си от кошмарното шофиране на Макиавели.

— Това си е твой проблем — отвърна италианецът. — В края на краищата ти си този, който го освободи.

— Но ти покани дисите тук. Така че отчасти вината е и твоя.

Николо натисна силно спирачките и колата се плъзна със свирещи гуми. Двигателят угасна и автомобилът спря.

— Защо спряхме? — попита Дий.

Макиавели посочи към прозореца.

— Слушай.

— От шума на сирените не мога да чуя нищо.

— Слушай — настоя Николо. — Нещо идва. — Той посочи наляво. — Оттам.

Джон свали прозореца си. През воя на сирените на полицейски коли, линейки и пожарни те чуха стържене на камък, звук от падащи тухли и острия звън на чупещо се стъкло...

Джош безсилно гледаше как застаналата върху чудовището жена замахва към Скати с меча си.

В същия миг звярът се размърда в нов опит да се освободи от приклецилите го сгради и острието не улучи, профучавайки опасно близо покрай главата на изпадналата в безсъзнание Дева-воин. Жената пристъпи по-нагоре по широкия врат на чудовището, стисна буца дебела кожа, наведе се странично над голямото немигащо око и мушна с върха на меча си към Скати. Но съществото пак се размърда и мечът се заби в предния му крак, близо до лапата, стиснала Девата-воин. Звярът не реагира, но Джош видя колко близо до Скатах мина острието. Жената се наведе пак и Джош знаеше, че този път тя ще улучи.

Трябваше да направи нещо! Той беше единствената надежда на Скати. Не можеше просто да си стои така и да гледа как убиват някого, когото познава. Затича се. Когато в къщата беше ударил създанието с меча, не се бе случило нищо, но когато бе забил върха в дебелата кожа...

Хванало Кларент с две ръце, както го бе научила Жана, момчето вложи всичките си сили в един финален спринт, устремявайки се към звяра. Усети как мечът затрептя в дланите му, точно преди да го забие в опашката на чудовището.

Моментално горещина плъзна нагоре по ръцете му и избухна в гърдите му. Въздухът се изпълни с тръпчивия мирис на портокали, миг

преди аурата му да пламне за кратко в златно, а после да помръкне до същото червеникавооранжево сияние, което се стичаше от меча, щръкнал от дебелата, покрита с бучки, кожа на съществото.

Джош завъртя Кларент и го измъкна. Сред сивкаво-кафявата кожа раната запламтя в яркочервено и моментално започна да се покрива с черна коричка. Измина секунда, докато усещането се предаде по примитивната нервна система на чудовището. После звярът рязко се изправи на задните си крака, като съскаше и квичеше от агония. Изтръгна се от къщите и посипалият се дъжд от тухли, керемиди и дървени греди накара момчето да отскочи бързо назад, за да не пострада. То се хвърли на земята и закри главата си с ръце, докато наоколо падаха отломки. Помисли си, че при неговия късмет нищо чудно да бъде убито от керемидата.

Неочакваното движение почти събори стоящата върху чудовището жена. Тя залитна, изпусна бойния чук и отчаяно се вкопчи в гърба на съществото, за да не бъде хвърлена точно пред него. Легнал на земята, с валящи около него тухли, Джош видя как дебелата черна кора започна да се разпростира навън от раната и запълзя по опашката на чудовището. То пак се надигна на задни крака, а после се хвърли напред, разби ъгъла на къщата и се втурна през „Шан-з-Елизе“. Момчето с облекчение видя, че звярът още стиска отпуснатата фигура на Скати в предните си лапи.

То си пое дълбоко дъх, изправи се и вдигна изпуснатия меч. Веднага усети как силата потече с жужене през тялото му, изострайки всичките му сетива. Постоя, олюлявайки се, докато суровата сила го изпълваше с енергия, после се обърна и се втурна подир чудовището. Чувстваше се невероятно. Макар че още не се бе съмнало съвсем, то виждаше ясно, въпреки че цветовете бяха леко променени. Можеше да подуши безбройните миризми на града през противната змийска смрад на съществото. Слухът му бе толкова остър, че различаваше сирените на множеството служби за спешни случаи; можеше да различи даже отделните коли. Усещаше неравностите на паважа през подметките на маратонките си. Размаха меча във въздуха пред себе си. Той звънтеше и бучеше и за миг на Джош му се стори, че може да чуе далечни шепоти и да различи думи, които почти разбираше. За първи път в живота си се чувстваше истински жив: и тогава разбра, че именно така

се е чувствала Софи, когато беше пробудена. Но докато тя бе уплашена и объркана от усещанията... той чувстваше радостна възбуда.

Искаше това. Искаше го повече от всичко друго на света.

* * *

Дагон притича тихо в уличката, грабна падналия боен чук на дисата и се втурна след момчето.

Беше видял как припламна аурата му и знаеше, че е наистина могъща, макар че дали момчето и момичето бяха близнаците от легендите, беше отделен въпрос. Явно Алхимика, а също и Дий, бяха убедени в това. Но Дагон знаеше, че дори Макиавели — един от най-гениалните човеци, с които бе работил, — не бе сигурен, а краткото зърване на аурата на момчето не беше достатъчно, за да го убеди нито в едното, нито в другото. Златните и сребърните аури бяха редки — макар и не толкова, колкото черната аура — и през вековете Дагон бе срещал поне четири двойки близнаци със слънчева и лунна аура, както и десетки отделни хора.

Но това, което не знаеха нито Дий, нито Макиавели, бе, че Дагон е виждал оригиналните близнаци.

Той беше на Дану Талис в самия край, при Последната битка. В онзи светъл ден, когато всички знаеха, че се решава съдбата на острова, Дагон носеше бащината си броня. Като всички други се бе свивал от ужас, когато сребърни и златни светлини запламтяха от върха на Слънчевата пирамида в зрелищна проява на първична сила. Стихийните магии бяха опустошили древната земя и бяха разцепили острова в центъра на света.

Дагон вече спеше рядко, дори нямаше легло. Също като акулите, той можеше да спи и да продължава да се движи. Още по-рядко сънуваше, но когато това станеше, сънищата винаги бяха едни и същи: ярък кошмар за онези времена, когато небесата бяха пламнали в златни и сребърни светлини и бе дошъл краят на света.

Той беше прекарал много години в служба на Макиавели. През тези векове бе виждал и чудеса, и ужаси. Двамата с него бяха присъствали на някои от най-значимите и интересни моменти от скорошната история на земята.

А Дагон започваше да си мисли, че тази нощ може да се окаже една от най-паметните.

— Е, това е нещо, което не се вижда всеки ден — промърмори Дий.

Магъосника и Макиавели гледаха как Нидхъог разби една сграда от лявата страна на „Шан-з-Елизе“, стъпка дърветата, извисяващи се край улицата, и препусна през булеварда. Още стискаше в лапи червенокосата Скати, а дисата висеше на гърба му. Двамата безсмъртни видяха как голямата размахваща се опашка превърна един светофар в огъната развалина, докато чудовището се втурваше по друга улица.

— Насочва се към реката — рече Николо.

— Чудя се какво ли е станало с момчето? — запита се на глас Джон.

— Може да се е изгубило — рече Макиавели — или пък да е било стъпкано от Нидхъог. А може би не — добави той, когато Джош Нюман се появи между изкоренените дървета и излезе на широката улица. Озърна се наляво-надясно, но движение нямаше, а той дори не погледна полицейската кола, паркирана нескопосано край бордюра. Втурна се през широкия булевард, а мечът в ръката му оставяше във въздуха диря от златисти струйки.

— Това момче умее да оцелява — рече с възхищение Дий. — И е смело.

Секунди по-късно Дагон изхвърча от пресечката, следвайки Джош. Носеше боен чук. Той забеляза Магъосника и Макиавели в колата и вдигна ръка в жест, който можеше да е поздрав или пък сбогуване.

— А сега какво? — попита Дий.

Италианецът завъртя ключа в стартера и дръпна лоста на първа скорост. Колата подскочи напред, после двигателят нададе вой, когато Николо залепи педала към пода.

— Улица „Маринян“ излиза на улица „Монтен“. Мисля, че мога да стигна дотам преди Нидхъог. — Той включи сирените.

Джон кимна.

— Бих ти предложил да помислиш за смяна на скоростите. — Устните му се извиха в почти недоловима усмивка. — Ще откриеш, че така колата ще върви по-бързо.

---

[1] Немски автомобилен конструктор, който се смята за изобретател на бензиновия двигател. Основател на компанията „Мерцедес-Бенц“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 36

— Гаражът ти не е свързан с къщата? — попита Софи, качвайки се в черния „Ситроен 2 CV“ зад Никола, който седеше отпред заедно с Жана.

— Това е преустроена конюшня. В предишните векове конюшните никога не бяха твърде близо до дома. Предполагам, че на богатшите не им харесваше да живеят с миризмата на конски тор. Не е толкова зле, макар че може да е малко неудобно в дъждовна нощ, когато знаеш, че трябва да тичаш три пресечки до вкъщи. Затова, ако двамата с Франсис излизаме вечер, обикновено хващаме метрото.

Жана изкара бавно колата от гаража и сви надясно, отдалечавайки се от пострадалата къща, която бързо бе обкръжена от пожарни, линейки, полицейски коли и журналисти. Когато тръгваха, Сен Жермен се бе качил горе да се преоблече — смяташе, че цялата тази публичност ще направи чудеса с продажбите на новия му албум.

— Ще пресечем „Шан-з-Елизе“ и ще се насочим към реката — каза Жана, като ловко маневрираше със ситроена по тясната, криволичеца уличка. — Сигурен ли си, че Нидхьог ще отиде натам?

Никола Фламел въздъхна.

— Само предполагам — призна той. — Аз всъщност никога не съм го виждал и не знам някой, който да го е виждал и да е останал жив, но съм попадал на подобни същества по време на пътуванията си и всички те имат родство с морските гущери като мозазавъра. Уплашен е, а може би и ранен. Ще се насочи към водата, търсейки хладна целебна кал.

Софи се наведе напред между седалките. Съсредоточи ума си върху Нидхьог, като ровеше трескаво из спомените на Вещицата и търсеше нещо, което би могло да ѝ помогне. Но дори Ендорската вещица не знаеше много за праисторическото създаване, освен че е затворено в корените на Световното дърво — дървото, което Дий беше унищожил с...

— Ескалибур — прошепна тя.

Алхимикът се обърна на седалката и я изгледа.

— Какво за него?

Софи се намръщи, опитвайки се да си спомни.

— Одеве Джош ми каза, че Дий е унищожил Игдразил с Ескалибур.

Фламел кимна.

— А ти ми каза, че Кларент е негов меч-близнак.

— Така е.

— Той има ли същите сили? — попита тя.

Хладните сиви очи на Никола проблеснаха.

— Чудиш се дали, след като Ескалибур може да унищожи нещо толкова древно като Световното дърво, Кларент би могъл да нарани или дори да убие Нидхьог?

— А ти смяташ, че Нидхьог е ранен, така ли? — Жана зърна празно място в слабото сутрешно движение и умело се шмугна в него. Зад нея засвириха клаксони.

— Нещо го е прогонило от къщата.

— Нали разбираш какво потвърди току-що?

Фламел кимна утвърдително.

— Знаем, че Скати никога не би докоснала Кларент. Следователно Джош е ранил чудовището, и то достатъчно сериозно, за да го накара да хукне подивяло през Париж. И сега го гони.

— Ами Макиавели и Дий? — попита Жана.

— Те пък вероятно гонят него.

Жана пресече две от пътните платна и се понесе с рев по „Шан-з-Елизе“.

— Да се надяваме, че няма да го настигнат.

Внезапна мисъл прониза Софи.

— Дий е срещнал Джош... — Тя млъкна, осъзнавайки какво е казала току-що.

— В Охай. Знаем — каза алхимикът. — Той ми каза.

Момичето се дръпна изненадано назад. Руменина изби по бузите му.

— Мисля, че Магьосника му е направил голямо впечатление. — Беше почти смутено да казва това на Фламел, сякаш предаваше брат си, но продължи. Сега не беше време за тайни. — Дий му е наговорил

разни неща за теб. Мисля... мисля, че Джош донякъде му е повярвал — завърши тя припряно.

— Знам — каза меко Никола. — Джон може да бъде много убедителен.

Жана намали скоростта и спря.

— Това не е хубаво — промърмори тя. — По това време на улиците не би трябвало да има практически никой.

Бяха стигнали до голямо задръстване. То се простираше по „Шан-з-Елизе“. За втори пореден ден движението по главната пътна артерия на Париж бе спряло напълно. Хората стояха край колите си и зяпаха дупката, зейнала в стената на една сграда от другата страна на улицата. Полицията току-що бе пристигнала и бързо се бе заела да овладее положението, като подканяше колите да продължат нататък и да позволят на службите за спешна помощ да се доберат до сградата.

Жана д'Арк се наведе над волана, преценявайки положението с хладните си сиви очи.

— Пресякъл е улицата и се е отправил натам — каза тя, като бързо даде мигач и сви надясно по тясната уличка „Маринян“, минавайки покрай един смачкан светофар. — Не ги виждам.

Никола изпъна гръб, опитвайки се да види колкото може по-надалече по дългата права улица.

— Къде излиза този път?

— На улица „Франсоа“ точно преди „Монтен“ — отвърна Жана. — От десетилетия обикалям по тези улици пеша, с колело или с кола. Познавам ги като петте си пръста. — Те минаха покрай дузина коли, всяка от които носеше белези от Нидхъог: ламарината беше смачкана като станиол, а стъклата — напукани и разбити. Метална топка, която някога е била велосипед, беше набита дълбоко в паважа, все още привързана с верига за един парапет.

— Жана — каза много тихо Никола, — мисля, че трябва да побързаш.

— Не обичам да карам бързо. — Тя хвърли кос поглед към алхимика и изражението на лицето му я накара да натисне педала към пода. Малкият двигател зарева и колата се стрелна напред. — Какво има? — попита младата жена.

Фламел прехапа долната си устна.

— Току-що се сетих за един възможен проблем — призна той накрая.

— Какъв проблем? — попитаха едновременно Жана и Софи.

— Сериозен.

— По-голям от Нидхьог ли? — Жана дръпна лоста, превключвайки на максимална скорост.

Софи не забеляза никаква разлика; все още си мислеше, че би се придвижвала по-бързо пеша. Удари с ръка по облегалката, обезумяла от тревога. Трябваше да стигнат до брат й.

— Дадох на Джош двете липсващи страници от Сборника — каза Никола. Обърна се на седалката да погледне към Софи. — Мислиш ли, че той ги носи у себе си?

— Вероятно — отговори тя веднага, а после кимна. — Да, сигурна съм, че ги носи. Последния път, като разговаряхме, носеше торбичката под тениската си.

— И как стана така, че Джош пази страниците от Сборника? — попита Жана. — Мислех, че никога не ги изпускаш от поглед.

— Аз му ги дадох.

— Дал си му ги? — попита тя изненадана. — Защо?

Фламел се извърна към улицата навън, осеяна със свидетелства за преминаването на Нидхьог. Когато погледна отново към французойката, лицето му бе застинало в мрачно изражение.

— Смятах, че понеже той е единственият сред нас, който не е нито безсмъртен, нито Древен, нито пробуден, няма да бъде замесен в сблъсъците, които ни предстоят, нито пък ще бъде мишена: та той е просто човек. Помислих си, че у него страниците ще са в безопасност.

Нещо в казаното обезпокои Софи, но тя не можеше да определи какво точно.

— Джош не би дал страниците на Дий — заяви тя убедено.

Никола се извърна отново назад към момичето и изразът в бледите му очи беше ужасяващ.

— О, повярвай ми, Магьосника винаги получава онова, което иска — каза той горчиво, — а ако не може да го получи, го унищожава.

ГЛАВА 37

Макиавели спря колата наполовина върху бордюра, наполовина извън него. Дръпна спирачката, но остави автомобила на скорост, така че той подскочи напред и угасна. Намираха се на един паркинг на брега на Сена, близо до мястото, където той очакваше да се появи Нидхьог. За миг единственият звук беше тихото цъкане на двигателя, после Дий изпусна дъха си с дълга въздишка.

— Ти си най-лошият шофьор, на когото някога съм попадал.

— Е, докарах ни тук, нали? Знаеш, че ще бъде много трудно да обясним всичко това — добави Николо, измествайки темата от ужасното си шофиране. Беше усвоил най-тайнствените и сложни умения, беше манипулирал обществото и политиката в продължение на половин хилядолетие, владееше свободно дузина езици, можеше да програмира на пет различни компютърни езика и бе един от световните специалисти по квантова физика. А не можеше да кара кола. Беше смущаващо. Той спусна стъклото на прозореца и хладният въздух нахлу в купето. — Разбира се, мога да наложя информационно затъмнение за медиите, като заявя, че е въпрос на национална сигурност, но нещата започват да стават твърде публични и твърде, твърде калпави. — Италианецът въздъхна. — В интернет сигурно вече има клипове на Нидхьог.

— Хората ще решат, че е шега — рече уверено Джон. — Аз мислех, че сме я загазили, когато хванаха на снимка Голямата стъпка. Но това бързо беше отхвърлено като фалшификат. Ако съм научил нещо през годините, то е, че хората са майстори в пренебрегването на онова, което се намира точно под носовете им. Те от векове не обръщат внимание на нашето съществуване, отричат Древните и техните времена, смятайки ги за обикновени митове и легенди въпреки всички доказателства. Освен това — добави той самодоволно, като разсеяно гладеше късата си брада, — всичко се нарежда. Разполагаме с по-голямата част от книгата. След като се сдобием с двете липсващи страници, ще доведем отново Тъмните древни и този свят ще се върне

в правилното си състояние. — Дий махна небрежно с ръка. — Няма да има нужда да се притесняваш за такива дреболии като медиите.

— Изглежда, забравяш, че имаме и някои други проблеми, като Алхимика и Пернел. Те не са толкова дребни.

Джон Дий извади от джоба си мобилния си телефон и го размаха във въздуха.

— О, погрижил съм се за това. Обадох се, където трябва.

Макиавели хвърли кос поглед към Магьосника, но не каза нищо. От опит знаеше, че хората често говорят само за да запълнят тишината с приказки, а Дий бе човек, който обичаше звука на собствения си глас.

Джон се втрени през зацапаното предно стъкло към Сена. На два-три километра надолу по реката, точно зад завоя, силуетът на огромната готическа катедрала „Нотр Дам дьо Пари“ бавно придобиваше форма в утринната светлина.

— За първи път срещнах Никола и Пернел в този град преди почти петстотин години. Бях техен ученик. Не знаеше това, нали? Това го няма в твоите легендарни досиета. О, не се изненадвай толкова — изсмя се Дий на слисаното изражение на италианеца. — Знам за тях от десетилетия. А моите досиета са дори по-актуални — добави той. — Но да, аз се учех при легендарния Алхимик тук, в същия този град. Много бързо разбрах, че Пернел е по-могъща и по-опасна от съпруга си. Срещал ли си я някога? — попита внезапно.

— Да — отвърна Макиавели с несигурен глас. Беше поразен от това, че Древните — или пък беше само Дий? — знаят за тайните му досиета. — Да, срещал съм я само веднъж. Бихме се, тя победи — рече кратко. — Направи ми доста силно впечатление.

— Тя е необикновена жена, доста забележителна. Даже в нейното време репутацията ѝ бе огромна. Какво би могла да постигне само ако беше избрала да застане на наша страна. Не знам какво толкова намира в Алхимика.

— Ти никога не си разбирал човешката способност да се обича, нали? — попита меко Николо.

— Разбирам, че Никола оцелява и преуспява благодарение на Вълшебницата. За да унищожим Флаemel, трябва само да убием Пернел. Моят господар и аз винаги сме знаели това, но си мислехме, че ако успеем да ги заловим и двамата, натрупаното от тях знание си струва риска да ги оставим живи.

— А сега?

— Рискът вече не си струва. Тази нощ — добави той съвсем тихо — най-сетне направих нещо, което трябваше да сторя отдавна. — В гласа му имаше едва ли не съжаление.

— Джон — извика припряно Макиавели, като се извъртя в седалката към английския Магьосник. — Какво си направил?

— Пратих Мориган в Алкатраз. Пернел няма да доживее до утрешния ден.

ГЛАВА 38

На брега на Сена Джош най-после настигна чудовището. Не знаеше колко е пробягал, вероятно километри, но знаеше, че не би трябвало да е способен на това. Беше спринтирал без никакво усилие по цялата дължина на последната улица — стори му се, че на табелката пишеше „Маринян“, — а сега, като кривна вляво по „Монтен“, дори не бе задъхан.

Беше заради меча.

Усещаше го как жужи и бучи в ръцете му, докато тичаше, чуваше го да шепне нещо като смътни обещания. Когато го протегна право пред себе си, шепотът се усили и оръжието започна видимо да трепти в ръката му. Щом го отмести, шепотите заглъхнаха.

Мечът го теглеше към съществото.

Докато тичаше по тясната уличка покрай объркани, слисани и ужасени парижани, следвайки оставената от звяра дيريا от разрушения, Джош откри, че странни и обезпокоителни картини проблясват в крайчеца на съзнанието му:

Намираше се в свят без суша, плуваше през океан, толкова обширен, че би могъл да погълне цели планети, и изпълнен с твари, пред които чудовището, което преследваше в момента, изглеждаше съвсем дребно...

... висеше високо във въздуха, увит в дебели корени, които се впиваха в плътта му, и гледаше надолу към мъртва огнена пустош...

... беше изгубен и объркан, на място, пълно с малки къщички и още по-дребни създания, и го болеше — непоносим огън изгаряше основата на гръбнака му...

... той беше...

... Нидхьог.

Името изскочи внезапно в съзнанието му и шокът от това, че по някакъв начин долавя мислите на чудовището, почти го накара да спре. Разбра, че явлението трябва да е свързано с меча. Одеве, когато езикът на съществото бе докоснал острието, Джош беше зърнал картина на

чужд свят, потресаващи образи на странен пейзаж, а сега, след като намушка отново звяра, улавяше смътни проблясъци от живот, който се намираще отвъд неговото познание.

Осени го, че вижда онова, което съществото — Нидхьог — е виждало някога в миналото. Чувстваше онова, което чудовището изпитваше в момента.

Трябваше да има връзка с меча.

„А щом това е мечът-близък на Ескалибур — запита се изведнъж Джош, — дали другото древно оръжие също обменя чувства, емоции и впечатления при употреба? Какво ли е почувствал Дий, когато е забил Ескалибур в прастария Игдразил? Какви ли гледки е зърнал, какво ли е усетил и научил?“ Момчето откри, че се чуди дали това не е била истинската причина Дий да унищожи Световното дърво: за да усвои невероятната мъдрост, съдържаща се в него?

Джош хвърли бърз поглед към каменния меч и потрепери. Оръжие като това даваше на притежателя си невъобразими сили — и какво страховито изкушение му предлагаше! Със сигурност желанието да го използваш отново и отново, за да придобиваш още и още знание, щеше да стане неконтролируемо. Тази мисъл бе ужасяваща.

Но защо алхимикът му го беше дал?

Отговорът се появи моментално: защото Флаemel не знаеше! Мечът беше само едно мъртво парче камък, докато не намушкаш или порежеш нещо, и едва тогава оживяваше. Джош кимна сам на себе си, сега знаеше защо Сен Жермен, Жана и Скати не искаха да докоснат оръжието.

Докато тичаше по улицата към реката, се запита какво ли ще стане, ако успее да убие Нидхьог с Кларент. Какво ли ще почувства?

И какво ли ще научи?

Нидхьог прегази групичка дървета и се стрелна напреко на пътя и надолу към пристанището на „Шан-з-Елизе“. Спря се на паркинга на крайбрежната улица, почти точно срещу Дий и Макиавели, и падна на четири крака, а огромната му глава се люшкаше насам-натам с провиснал език. Беше толкова близо, че двамата можеха да видят безчувственото тяло на Скатах, стиснато в лапата му, и дисата, възседнала го през шията. Опашката на Нидхьог се размахваше, млатейки паркираните коли, и даже се вряза в един дълъг

туристически автобус, пробивайки двигателя му. Някаква гума се спуска със силен гръм.

— Мисля, че трябва да излезем от колата... — започна Джон и посегна към вратата, вперил очи в мятащата се опашка, която преобърна по покрив едно тежко БМВ.

Ръката на Макиавели се стрелна и пръстите му стиснаха ръката на Магъосника в болезнена хватка.

— И през ум да не ти минава да мърдаш оттук. Не прави нищо, което ще привлече вниманието му.

— Но опашката...

— Той изпитва болка, затова опашката му бие насам-натам. Но изглежда, че се забавя.

Дий изви леко глава. Николо беше прав: нещо не бе наред с опашката на Нидхъог. Около една трета от дължината ѝ бе почерняла и приличаше на камък. Пред очите на Джон пипала и жилки от кипяща черна течност пълзяха по твърдата плът на звяра, бавно покривайки го с плътна кора. Магъосника моментално разбра какво е станало.

— Момчето го е намушкало с Кларент — каза той, без дори да обърне глава да погледне към италианеца. — Това е причинило тази реакция.

— Струва ми се, ти каза, че Кларент е Огненият меч, а не Каменният меч.

— Огнят има много различни форми — рече Дий. — Кой знае как си е взаимодействала енергията на острието с твар като Нидхъог? — Той се втренчи в опашката, гледайки как още от дебелината черна кора израства върху кожата. Докато се втвърдяваше, Джон зърна за миг червен огън. — Изстинала лава — каза той и от удивление гласът му се снижи до шепот. — Това е изстинала лава. Огнят гори под кожата на създанието.

— Нищо чудно, че го боли — промърмори Макиавели.

— Говориш, все едно го съжаляваш — сопна се Дий.

— Аз не съм разменил човечността си срещу своето дълголетие, докторе. Винаги съм помнил откъде произлизам. — Гласът му стана груб и презрителен. — Ти толкова усърдно си се старал да заприличаш на своя древен господар, че си забравил какво е да чувстваш като човек... да бъдеш човек. А, ние, хората — той наблегна на последната

дума, — умеем да усещаме болката на друго същество. Именно това е издигнало човеците над Древните, именно това ги е направило велики.

— И това е слабостта, която рано или късно ще ги унищожи — отвърна Дий. — Нека ти напомня, че това създание не е човек. Може да те настъпи и да те смачка, без дори да забележи. Но както и да е, да не спорим сега, не и когато сме на ръба на победата. Момчето може би е решило проблема ни вместо нас. Нидхъог бавно се превръща в камък. — Той се изсмя доволно.

— Ако сега скочи в реката, тежестта на опашката му ще го завлече на дъното заедно със Скатах. — Джон изглежда лукаво италианеца. — Май човечността ти не се простира дотам, че да съжаляваш за Сянката.

Макиавели направи гримаса.

— Така е, ако знам, че Скатах лежи на дъното на Сена, стисната в лапата на звяра, това ще ме направи много щастлив.

Двамата безсмъртни останаха да седят неподвижно в колата, гледайки как древното създание тръгна напред, вече по-бавно отпреди, а тежката опашка се влачеше подире му. Между него и водата стоеше само едно от остъклените корабчета — така наречените „бато-муш“, — които превозваха туристите нагоре и надолу по реката.

Магьосника кимна към корабчето.

— Стъпи ли веднъж на това, то ще потъне, и Нидхъог, и Скатах ще изчезнат навеки в Сена.

— Ами дисата?

— Сигурен съм, че може да плува.

Николо си позволи една крива усмивка.

— Значи сега чакаме само...

— ... да стигне до корабчето — довърши Дий, точно когато Джош изскочи от пролуката, зейнала в редицата дървета по крайбрежната улица, и се втурна през паркинга.

Докато Джош се приближаваше към чудовището, мечът в ръката му запламтя, от острието се заизвиваха дълги ивици оранжев пламък. Аурата му заискри в подобен златист цвят, насищайки въздуха с мирис на портокали.

Внезапно дисата се плъзна от гърба на съществото и миг преди краката ѝ да докоснат земята, беше отново в бялата си ризница. Обърна се към Джош, изкривила лицето си в грозна, свирепа гримаса.

— Ставаш досадно, момче — изръмжа тя на едва разбираем английски. Вдигна огромния си меч с две ръце и се хвърли към Джош.
— Ще оправим това само за миг.

ГЛАВА 39

Огромни стелещи се талази мъгла се носеха над залива на Сан Франциско.

Пернел Фламел скръсти ръце пред гърдите си и загледа как нощното небе се изпълва с птици. Голямо, кръжащо ято се издигна над града и се събра в гъст облак. После, като струйки разлято мастило, три отделни потока от птици се устремиха през залива, насочвайки се право към острова. И тя разбра, че някъде в сърцевината на голямото ято се намира Богинята-врана. Мориган идваше към Алкатраз.

Пернел стоеше сред изгорелите останки от къщата на надзирателя, където най-сетне бе успяла да се спаси от паешкото множество. Макар че домът бе изгорял преди повече от три десетилетия, тя още можеше да усети във въздуха призрачни миризми на овъглено дърво, напукана мазилка и стопени тръбопроводи. Вълшебницата знаеше, че ако свали защитите си и се съсредоточи, ще може да чуе гласовете на надзирателите и техните семейства, които бяха обитавали къщата през годините.

Като засенчи ярките си зелени очи и примижа силно, Пернел се съсредоточи върху приближаващите птици, като се опитваше да ги различи в нощта и да прецени с колко точно време разполага, преди да пристигнат. Ятото беше огромно и поради сгъстяващата се мъгла бе невъзможно да се познае нито размера му, нито разстоянието. Но тя предположи, че има може би десет-петнайсет минути, преди птиците да стигнат до острова. Доближи палеца до кутрето си и една бяла искра прескочи с пукот между тях. Пернел кимна. Силите ѝ се връщаха, но не достатъчно бързо. Сега, когато се намираше далече от сфинкса, те щяха да продължат да укрепват, но в нощта аурата ѝ щеше да се презареди по-бавно. Освен това знаеше, че изобщо не е достатъчно силна, за да се справи с Мориган и нейните любимки.

Това обаче не означаваше, че е безпомощна; цял живот се бе занимавала с изследвания, от които бе научила много полезни неща.

Вълшебницата усети студен бриз да разрошва дългата ѝ коса и миг по-късно призракт на Хуан Мануел де Аяла се появи пред нея. Увисна във въздуха, придобивайки очертания и плътност, оформен от частиците прах и водните капчици в сбиращата се мъгла. Също като много други призраци, които бе срещала, той носеше дрехите, в които се бе чувствал най-удобно приживе: свободна бяла ленена риза, затъкната в дълги до коленете панталони. Краката му изтъняваха под коленете и подобно на много духове, Де Аяла нямаше стъпала. Докато бяха живи, хората рядко поглеждаха надолу към стъпалата си.

— Това някога беше едно от най-прекрасните местенца на земята, нали? — попита той, вперил влажните си очи в град Сан Франциско.

— Все още е — отвърна тя, като се обърна да погледне през залива към града, който блещукаше и мигаше с безброй мънички светлини. — Ние с Никола го наричахме свой дом в продължение на много години.

— О, не градът! — рече презрително Де Аяла.

Пернел хвърли кос поглед към призрака.

— Какви ги говориш? — каза тя. — Изглежда прекрасно.

— Някога стоях тук, близо до същото това място, и гледах как на брега горят може би хиляда огънове. Всеки огън представляваше едно семейство. С времето ги опознах всичките. — Продълговатото лице на испанеца направи гримаса, която може би изразяваше болка. — Те ми разказваха за тукашната земя, за това място, говореха за своите богове и духове. Мисля, че именно тези хора ме привързаха към това кътче. А сега виждам само светлини, не мога да видя звездите, не мога да видя племената или отделните хора, сгушени край огньовете. Къде е онова място, което обичах?

Вълшебницата кимна към далечните светлини.

— Още си е тук. Само дето се е разраснало.

— Променило се е до неузнаваемост — каза Де Аяла, — и то не за добро.

— Аз също съм гледала как светът се променя, Хуан. — Пернел говореше много нежно. — Но ми се иска да вярвам, че се е променил за добро. Аз съм по-стара от теб. Родих се в епоха, когато зъбоболът можеше да те убие, когато животът бе кратък и жесток, а смъртта често бе болезнена. Някъде по времето, когато ти откри този остров,

средната продължителност на живота на здрав човек беше не повече от трийсет и пет години. Сега е два пъти повече. Зъбоболът вече не убива хората... поне обикновено е така — добави тя със смях. Беше практически невъзможно човек да накара Никола да иде на зъболекар. — Хората са постигнали невероятен напредък през последните неколкостотин години, създали са чудеса.

Де Аяла се плъзна и увисна точно пред нея.

— А в стремежа си да създават чудеса са пренебрегнали чудесата, които ги заобикалят отвсякъде, пренебрегнали са загадките, красотата. Митовете и легендите крачат невидими сред тях, незабелязвани, неразпознати. Невинаги е било така.

— Не, не беше — съгласи се с тъга Пернел. Загледа се през залива.

Градът бързо чезнеше в мъглата, светлините придобиваха вълшебен, ефирен вид. В този миг бе лесно да си представиш как трябва да е изглеждал в миналото... и как би могъл да изглежда отново, ако Тъмните древни си възвърнеха властта над земята. В старите времена човечеството приемаше мисълта, че действително има създания и други раси — като вампирите, обръщенците, великаните, — живеещи в мрака. Някога същества, могъщи като богове, живееха в недрата на планините или дълбоко в непроходимите гори. В земята имаше плътоядци, из гората наистина бродеха вълци, а под мостовете се спотайваха създания, много по-лоши от троловете. Когато пътници се връщаха от далечни земи, носейки истории за чудовищата и тварите, които са срещнали, за чудесата, които са видели, никой не се съмняваше в тях. В наши дни, въпреки снимките, видеозаписите и твърденията на свидетели за нещо необикновено или неземно, хората все се съмняваха и отхвърляха всичко като измама.

— А сега едно от тези ужасни чудеса идва на моя остров — рече тъжно Хуан. — Усещам го как се приближава. Кое е то?

— Мориган, Богинята-врана.

Призракът се обърна към Вълшебницата.

— Чувал съм за нея. Тя будеше страх у някои от ирландците и шотландците в моя екипаж. Идва за теб, нали?

— Да. — Пернел се усмихна мрачно.

— Какво ще направи?

Вълшебницата наклони глава на една страна, размишлявайки.

— Е, те опитаха да ме държат в плен. Това се провали. Предполагам, че господарите на Дий най-сетне са позволили окончателно решение. — Тя се изсмя пресекливо. — И в по-сложни ситуации съм попадала... — Гласът ѝ секна, жената преглътна тежко и опита пак. — Но винаги имах до себе си Никола. Заедно бяхме непобедими. Искане ми се сега той да беше тук с мен. — Тя пое дълбоко въздух, успокоявайки дишането си, и вдигна длани пред лицето си. Димни струйки от ледено бялата ѝ аура се заиздигаха от върховете на пръстите ѝ. — Но аз съм безсмъртната Пернел Фламел и няма да се дам без бой.

— Кажи ми как мога да ти помогна — каза тържествено Де Аяла.

— Ти вече направи достатъчно за мен. Благодарение на теб избягах от сфинкса.

— Това е моят остров и сега ти се намираш под моя закрила. — Той се усмихна печално. — Обаче не съм сигурен, че птиците ще се изплашат от няколко тряскащи се врати. А аз не мога да направя много повече.

Вълшебницата предпазливо отиде до другия край на разрушената къща. Застана пред един от високите правоъгълни прозорци и се взря към затвора. Сега, когато нощта бе паднала, той представляваше само неясен, злокобен силует на фона на лилавото небе. Тя прецени положението си: беше затворена на остров, гъмжащ от паяци, в коридорите долу бродеше свободно сфинкс, а килиите бяха пълни със създания от най-мрачните митове, които бе срещала някога. Освен това силите ѝ бяха ужасно намалели, а Мориган идваше. Беше казала на Де Аяла, че е попадала и в по-сложни ситуации, но точно в момента не можеше да се сети за нито една.

Призракът се появи до нея и силуетът му разкри формата на сградата отзад.

— С какво мога да ти помогна?

— Колко добре познаваш този остров? — попита Пернел.

— Ха! Познавам всеки пръст от него. Зная тайните проходи, полузавършените тунели, изкопани от затворниците, скритите коридори, зазиданите стаи, старите индиански пещери, изсечени дълбоко в скалите долу. Мога да те скрия така, че никой никога да не те намери.

— Мориган е изобретателна... а освен това ги има и паяците. Те ще ме намерят.

Призракът се понесе, за да застане пак точно пред нея. В нощта се виждаха само очите му — наситено тъмнокафяви.

— О, паяците не са под контрола на Дий.

От изненада Вълшебницата направи крачка назад.

— Не са ли?

— Появиха се едва преди седмица-две. Тогава започнах да забелязвам паяжините по вратите, по стълбите. Всяка сутрин имаше все повече и повече паяци. Донасяше ги вятърът върху нишки паяжина. По онова време на острова имаше човекоподобни стражи... макар че не бяха хора — добави той бързо. — Ужасни създания с гладки лица.

— Хомункулуси — каза Пернел и потрепери. — Създания, които Дий отглежда в бълбукащи вани с мазнина. Какво стана с тях?

— Възложиха им да почистят паяжините от вратите. Един се препъна и падна в паяжина — отвърна Де Аяла и зъбите му се бялнаха в сумрака в бърза усмивка. — От него останаха само парцали. Дори и кости нямаше — добави той с уплашен шепот.

— Това е, защото хомункулусите нямат кости — каза отнесено Вълшебницата. — А какво привлича паяците тук?

Призракът се обърна да погледне към затвора.

— Не съм сигурен...

— Мислех, че знаеш всичко за този остров? — рече Пернел с усмивка.

— Дълбоко под затвора има поредица от подземни пещери, издълбани в скалите от морските вълни. Смятам, че първите туземни обитатели на острова са ги използвали като склад. Преди около месец един дребен англичанин...

— Дий?

— Да, Дий, донесе нещо на острова посред нощ. Запечата го в онези пещери, а после покри целия район с магически печати и охрани. Дори аз не мога да проникна през защитните слоеве. Но съм убеден, че онова, което привлича паяците на острова, е затворено в пещерите.

— Можеш ли да ме заведеш до тях? — попита бързо Пернел. Чувахе плющенето на хиляди птичи криле, което ставаше все по-

близко.

— Не — отсече Де Аяла. — Коридорът гъмжи от паяци, а и кой знае какви други капани е заложил англичанинът там.

Вълшебницата инстинктивно посегна към ръката на моряка, но дланта ѝ премина през него, оставяйки след себе си вихрушка от водни капчици.

— Щом Дий е натикал нещо в скритите тъмници на Алкатраз, а после го е защитил с толкова могъща магия, че дори един безплътен дух не може да мине през нея, трябва да разберем какво е то. — Тя се усмихна. — Никога ли не си чувал пословицата „Врагът на моя враг е мой приятел“?

— Не, но съм чувал друга: „Глупаците се втурват през глава там, където и ангелите не смеят да пристъпят.“

— Тогава хайде, бързо, преди Мориган да е пристигнала. Отведи ме обратно в Алкатраз.

ГЛАВА 40

Мечът на дисата изсвистя към главата на Джош. Всичко ставаше толкова бързо, че той не успя да се уплаши. Зърна светкавичното движение и реагира инстинктивно, като вдигна Кларент и го извъртя хоризонтално на главата си. Широкият меч на дисата удари късото каменно острие и се хлъзна със стържене по него, вдигайки рой искри. Те се посипаха по косата на Джош и той усети парванията им там, където докосваха лицето му. Болката го ядоса, но силата на удара го повали на колене, а после дисата отстъпи назад и развъртя меча си в широк замах, за да го посече. Острието изсвири през въздуха към него... и гадно чувство стегна стомаха на момчето, щом разбра, че няма да може да го избегне.

Кларент вибрираше в дланта му.

Потръпна.

И се раздвижи.

През ръката му изненадващо се стрелна щипеща жегата и от спазъма пръстите му се свиха около дръжката. После мечът подскочи и се стрелна да пресрещне металното острие на валкирията, отклонявайки го в последния миг сред нов рой от искри.

Дисата се дръпна, опулила от изненада сините си очи.

— Никой човек не притежава такова умение — рече тя смаяно с глас, малко по-силен от шепот. — Кой си ти?

Джош се изправи неуверено на крака, без да е съвсем сигурен какво се бе случило току-що — знаеше само, че има нещо общо с меч. Той бе поел контрола; беше го спасил. Очите му се преместиха към ужасената жена-воин, шарейки между маскираното ѝ лице и блестящия сребърен меч. Той вдигна Кларент пред себе си с две ръце, опитвайки се да имитира позата, която бе видял да използват Жана и Скати, но мечът постоянно мърдаше в хватката му, движеше се и трептеше по собствена воля.

— Аз съм Джош Нюман — каза простичко момчето.

— Никога не съм чувала за теб — рече жената презрително. Хвърли бърз поглед през рамо към Нидхьог, който пълзеше към водата. Опашката му вече бе толкова тежка, че той едва се движеше.

— Може и да не си чувала за мен — каза момчето, — но това... — То повдигна острието на меча нагоре — ... е Кларент. — Забеляза, че ясносините очи на жената леко се разшириха. — И виждам, че за него си чувала.

Дисата тръгна да обикаля Джош, като въртеше леко меча в една ръка. Той се местеше така, че да е с лице към нея. Знаеше какво прави тя — караше го да застане с гръб към чудовището, — но не знаеше как да предотврати това. Когато гръбът му вече почти докосваше каменната кожа на Нидхьог, жената спря.

— В ръцете на майстор-боец този меч може да е опасен — каза тя.

— Аз не съм майстор-боец — рече високо Джош, доволен, че гласът му не трепна. — Но не ми и трябва. Скатах ми каза, че това оръжие може наистина да я убие. Тогава не разбрах какво имаше предвид, но сега разбирам. А щом може да убие нея, тогава предполагам, може да стори същото и с теб. — Той посочи с палец през рамо. — Виж какво направи на това чудовище само с едно порязване. Достатъчно е да те одраскам с него.

— Острието затрептя силно в ръцете му, звънтейки сякаш в знак на съгласие.

— Не можеш дори да ме доближиш — надсмя му се дисата и се хвърли към него, а широкият ѝ меч тъчеше хипнотична шарка. Нападна го внезапно с порой от светкавични удари.

Джош нямаше време дори да си поеме дъх. Успя да спре три от тях — Кларент се движеше и пресрещаше ударите, а металното острие на дисата изтръгваше от каменния меч дъжд от искри, — но всеки удар го изтласкваше назад и енергията отекваше в цялото му тяло. Вал кирията просто беше прекалено бърза. Следващият замах улучи голата му ръка между рамото и лакътя. Кларент успя да отклони меча в последния миг, така че го удари само плоското на острието, а не острият като бръснач ръб. Моментално цялата му ръка се схвана, от рамото до върха на пръстите, и той усети внезапно замайване от болка, страх и от осъзнаването, че ще умре. Кларент падна от хватката му и издрънча на земята.

Когато жената се усмихна, Джош видя, че зъбите ѝ са остри като игли.

— Това беше лесно. Твърде лесно. Един легендарен меч не те прави боец. Тя надигна оръжието си и се приближи към момчето, изтиквайки го плътно до вкаменената опашка на Нидхьог. Джош зажумя, когато дисата вдигна високо ръце и нададе смразяващ боен вик.

— Один!

— Софи — прошепна той.

— Джош!

На две пресечки оттам, заседнала сред неподвижния трафик, Софи Нюман се изправи рязко на задната седалка на колата. Беше я пронизало чувство на ужас, от което стомахът ѝ се преобърна, а сърцето ѝ се разтуптя бясно.

Никола се обърна и хвана ръката на момичето.

— Кажи ми!

Сълзи изпълниха очите ѝ.

— Джош — прошепна тя, почти неспособна да говори от буцата в гърлото си. — Джош е в опасност, ужасна опасност. Колата се изпълни със силния аромат на ванилия, докато аурата ѝ засияваше. Мънички искрици затанцуваха по края на русата ѝ коса, пропуквайки като целюфан. — Трябва да стигнем до него!

— Никъде не можем да стигнем — каза мрачно Жана. Движението в тясната уличка бе спряло напълно.

Смразяващ студ обхвана Софи, това бе ужасяващият страх, че брат ѝ ще умре.

— Тротоарът — каза решително Флаemel. — Мини по него.

— Но пешеходците...

— Могат да се дръпнат. Използвай клаксона. — Завъртя се отново към момичето. — На няколко минути път оттам сме — каза той, докато Жана качи с раздрусване малката кола на тротоара и се понесе с рев по него, свирейки жално с клаксона.

— Ще е твърде късно. Сигурно има нещо, което би могъл да направиш? — рече Софи с отчаяна молба в гласа. — Каквото и да е?

Никола Флаemel поклати нещастно глава — изглеждаше стар и уморен, по челото и край очите му имаше бръчки.

— Нищо не мога да направя — призна той.

Искряща, пукаща, пращяща завеса от зловонен жълто-бял пламък изникна между Джош и дисата. Беше толкова гореща, че накара момчето да се дръпне назад, качвайки се върху ноктестите лапи на Нидхьог, и опърли косата, веждите и миглите му. Валкирията също политна назад, заслепена от противните пламъци.

— Джош!

Някой викаше името му, но ужасяващите пламъци бушуваха точно пред лицето му.

Близостта на огъня накара чудовището да се размърда. То направи една мъчителна крачка и движението му събори Джош на четири крака, пращайки го опасно близо до пламъците... които угаснаха също така внезапно, както бяха лумнали. Той се блъсна в земята толкова силно, че болка прониза ръцете и коленете му. Миризмата на развалени яйца бе ужасна, от нея чак му потекоха сълзи и сополи, но през сълзите си той видя Кларент и се опита да го вземе, точно когато някой го повика отново.

— Джош!

Дисата се хвърли пак насреща му с насочен меч. Голямо копие от жълт пламък улучи жената и избухна върху ризницата ѝ, която моментално започна да ръждясва и да се разпада. А после нова огнена стена лумна между момчето и жената-воин.

— Джош. — Една ръка се отпусна върху рамото му. Той подскочи и извика от уплаха и от болката в натъртеното си рамо. Вдигна поглед и видя, че над него се е надвесил доктор Джон Дий.

Мръсен жълт дим се стичаше от ръцете на Магьосника, отчасти покрити с прокъсани сиви ръкавици, а някога елегантният му костюм сега представляваше дрипав парцал. Дий се усмихна любезно.

— Най-добре ще е да тръгваме веднага. — Той посочи към пламъците. — Не мога да поддържам това вечно. — Още докато го казваше, мечът на дисата посече слепешката през огъня, търсейки жертва, а пламъците се виеха около метала. Магьосника изправи момчето на крака и го повлече заднишком.

— Чакай — каза Джош с глас, одрезгавял от страха и пушека. — Скати... — Той се изкашля и опита пак. — Скати е уловена...

— Тя избяга — каза бързо Дий. Прегърна момчето през раменете и като го крепеше, го поведе към полицейската кола.

— Избяга ли? — изломоти Джош объркан.

— Нидхъог я изпусна, когато създадох огнената завеса между теб и дисата. Видях как Скатах се изтърколи от лапата му, скочи на крака и се втурна по улицата.

— Тя... тя е избягала? — Това не му звучеше правдоподобно. Когато я бе видял за последен път, Скати висеше отпусната и в безсъзнание. Опита да се съсредоточи, но главата му пулсираше, а кожата на лицето му се бе изпънала от пламъците.

— Дори легендарната Дева-воин не може да устои срещу Нидхъог. Героите оцеляват, за да се бият отново, защото знаят кога да бягат.

— Изоставила ме е?

— Съмнявам се, че изобщо е разбрала, че си тук — каза бързо Дий, като набута Джош на задната седалка на лошо паркираната полицейска кола и се пхна до него. Потупа по рамото белокосия шофьор. — Да тръгваме.

Джош се изправи рязко.

— Чакай... аз изпуснах Кларент — каза той.

— Повярвай ми — рече Магъосника, — не би ти се искало да се връщаш за него. — Той се облегна назад, за да може Джош да погледне през прозореца. Дисата прекрачи през гаснещия огън, някога чистата ѝ бяла ризница висеше разкъсана и проядена. Тя зърна момчето на задната седалка на колата и се втурна натам, крещейки неразбираемо на език, който приличаше на вълчи вой.

— Николо — каза бързо Дий. — Тя е доста разстроена. Трябва наистина да тръгваме веднага.

Джош премести очи от приближаващата се диса към шофьора и с ужас осъзна, че това е същият мъж, когото бе видял на стъпалата пред „Сакре Кьор“.

Макиавели завъртя ключа толкова яростно, че стартерът изстърга. Колата подскочи напред, после заглъхна.

— О, страхотно — промърмори Джон Дий. — Просто страхотно. — Джош видя как Магъосника се наведе през прозореца, поднесе длан към устата си и духна рязко в нея. Жълто кълбо дим се изтърколи от ръката му и падна на земята. Подскочи два пъти като гумена топка и щом стигна до дисата, избухна на височината на главата ѝ. Дебели, лепкави нишки с цвета и гъстотата на мръсен мед се посипаха върху нея, а после се проточиха надолу, залепвайки я към земята.

— Това би трябвало да я задържи... — започна Дий, но широкият меч на дисата с лекота разсече нишките. — Или може би не.

През болката си Джош осъзна, че Макиавели още веднъж се е опитал да запали колата и не е успял.

— Дай на мен — измърмори той.

Прехвърли се през облегалката, докато в същото време Николо се преместваше от другата страна. Дясното рамо още го болеше, но Джош поне можеше да чувства отново пръстите си и не смяташе, че има нещо счупено. Скоро щеше да му излезе голяма синина, която да прибави към растящата си колекция. Той завъртя ключа в стартера и натисна силно педала на газта, като същевременно включи на задна точно в мига, когато дисата стигна до колата. Радваше се, че се е научил да кара с ръчна смяна на скоростите на старото очукано волво на баща си. Вършеещият меч на жената-воин улучи вратата и проби метала, а върхът на острието спря само на сантиметри от крака на Джош. Докато колата потегляше със стържене назад, дисата заби здраво нозе в земята и стисна меч с две ръце. Острието направи хоризонтална бразда право през вратата и калника над двигателя, срязвайки метала, като че ли бе хартия. Разкъса и предната лява гума, която се пукна с глух гръм.

— Продължавай — изкрещя Дий.

— Нямам намерение да спирам — увери го момчето.

Двигателят виеше протестиращо, а предната гума пляскаше и подскачаше по земята, но Джош успя да отлепи колата от мястото й...

... точно когато Жана свърна с леко одраскания ситроен откъм другия край.

Тя натисна спирачките и колата спря със скърцане върху влажните павета. Софи, Никола и Жана загледаха объркано как Джош кара с висока скорост на заден ход една очукана полицейска патрулка, отдалечавайки се от Нидхьог и дисата. Ясно видяха Дий и Макиавели в колата, когато Джош направи непохватно завъртане с ръчна спирачка и излетя от паркинга.

За миг дисата остана на място с объркано и смутено изражение. После зърна новодошлите. Обърна се и затича към тях, вдигнала меч високо над главата си, надавайки пронизителен варварски боен вик.

ГЛАВА 41

— Аз ще се погрижа за това — каза Жана. Изглеждаше почти довольна от тази перспектива. Докосна ръкава на Фламел и кимна към Девата-воин, която още бе стисната в лапата на Нидхьог. — Вземете Скатах. — Чудовището вече се намираше на по-малко от два метра от ръба и се промъкваше все по-близо до сигурността на водата.

Дребната францужойка грабна меча си и изскочи от колата.

— Още човеци с мечове — рече презрително дисата, замахвайки с оръжието си към жената.

— Аз не съм кой да е човек — каза Жана, като отклони с лекота удара, а после мечът ѝ се стрелна и издрънча в останките от ръждясалата ризница върху раменете на дисата. — Аз съм Жана д'Арк! — Дългият меч в ръцете ѝ се извиваше и въртеше в свистящо стоманено колело. Валкирията бе принудена да отстъпи пред яростта на атаката. — Аз съм Орлеанската дева.

Софи и Никола се приближиха предпазливо към Нидхьог. Момичето забеляза, че цялата му опашка е покрита с тежък черен камък, който вече плъзваше по гърба и задните му крака. Тежестта на каменната опашка приковаваше чудовището към земята и Софи видя как огромните му мускули се напрягат и потръпват, докато то се мъкнеше към водата. Ноктите и влачещата се опашка оставяха дълбоки бразди в паважа.

— Софи — извика Фламел, — трябва ми помощ!

— Но Джош... — започна тя объркано.

— Джош изчезна — сопна се той. Наведе се, за да грабне Кларент от земята, и изсъска изненадано от горещината на оръжието. Хвърли се напред и удари с меча по Нидхьог. Острието отскочи от покритата с камък кожа, без да му причини вреда.

— Софи, помогни ми да освободя Скати и после ще тръгнем след Джош. Използвай силите си.

Алхимикът отново се опита да посече Нидхьог, но без никакъв резултат. Най-лошите му страхове се бяха сбъднали: Дий беше пипнал

момчето... а у него бяха последните две страници на Сборника. Никола се озърна през рамо. Софи стоеше неподвижно, изглеждаше уплашена и напълно объркана.

— Софи! Помогни ми.

Момичето покорно вдигна ръце, натисна с пръст татуировката и се опита да призове Огнената си магия. Не се случи нищо. Не можеше да се съсредоточи; прекалено силно се тревожеше за брат си. Какво правеше той? Защо беше тръгнал с Дий и Макиавели? Не изглеждаше да са го принудили насила — той караше колата!

— Софи! — извика Никола.

Но тя знаеше, че Джош се е намирал в опасност — истинска и ужасна опасност. Беше изпитала това чувство дълбоко в себе си и бе разбрала какво представлява. Винаги, когато брат ѝ се намираше в опасност, тя го усещаше. Когато той за малко не се беше удавил на Пакала Бийч, на Кауаи^[1], тя се бе събудила, борейки се за въздух; когато си бе счупил ребрата на ръгби игрището в Питсбърг, тя ясно бе почувствала остра болка отляво, която я пронизваше при всяко вдишване.

— Софи!

Какво бе станало? В един миг той се бе намирал в смъртна опасност... а в следващия...?

— Софи! — изръмжа Фламел.

— Какво? — тросна се тя, обръщайки се към алхимика. Усети внезапен прилив на гняв; Джош беше прав през цялото време. Никола бе виновен за всичко.

— Софи — каза той по-нежно. — Трябва да ми помогнеш. Не мога да се справя сам.

Тя се обърна да погледне алхимика. Беше приклекнал на земята и около него се събираше хладна зелена пара. Дебело изумрудено въже от пушек се бе увило около единия огромен крак на Нидхъог и се губеше дълбоко в земята, където, изглежда, Фламел се бе опитал да го захване. Друго въже от пушек, по-тънко и по-ефирно от първото, се бе увило хлабаво около един от задните крака на създанието. Докато Нидхъог пълзеше напред, зеленото въже се скъса и се разтвори във въздуха. Още няколко стъпки и той щеше да завлече Скатах — нейната приятелка — в реката. Софи нямаше да позволи това да се случи.

Страхът и гневът ѝ дадоха фокус. Когато тя натисна татуировката си, върху всеки от пръстите ѝ лумна пламък. Момичето изля поток от сребърен огън върху гърба на Нидхьог, но това не даде никакъв резултат. Тогава Софи поръси върху създанието ситни горящи въгленчета, но то сякаш изобщо не забеляза. Продължи да се мъкне към водата.

Огънят не свърши работа, затова тя опита вятър. Но миниатюрните торнада, които хвърли срещу създанието, отскачаха от него, без да му причинят вреда. Ровейки из спомените на Вещицата, момичето опита един номер, който Хеката бе използвала срещу монголската орда. Вдигна силен вятър, който запрати жилещи пясъчинки и прах в очите на Нидхьог. Създанието просто премигна и върху огромното му око се спусна втори, защитен клепач.

— Нищо не помага! — извика Софи, докато чудовището влачеше Скати все по-близо до ръба. — Нищо не помага!

Мечът на дисата замахна да посече Жана. Тя се наведе, тежкото острие изсвистя над главата ѝ и се вряза в ситроена, като превърна предното стъкло в бял прах и отсече малките чистачки.

Жана беше бясна; тя обичаше своя „Чарлстън“. Франсис бе искал да ѝ купи нова кола за рождения ѝ ден през януари. Домъкна вкъщи един куп лъскави каталози и ѝ каза да си избере някоя. Тя отблъсна каталозите и му каза, че винаги е искала малката класическа френска кола. Франсис претърси цяла Европа за идеалния модел, а после изхарчи едно малко състояние, за да го реставрира в първоначалния му вид. Когато ѝ го поднесе, ситроенът беше овързан с три дебели панделки в синьо, бяло и червено^[2].

Нов широк замах на дисата остави бразда върху капака на колата, а следващият отсече малкия кръгъл фар, стърчащ като око над дясното предно колело. Фарът заподскача по земята и се пръсна на парчета.

— Знаеш ли — попита Жана, с потъмнели от гняв очи, като поднови атаката си срещу валкирията, придружавайки всяка дума с мощен удар на меч — колко е трудно да се намерят оригинални части за тази кола?

Дисата отстъпи, като отчаяно се мъчеше да се предпази от свистящото острие на Жана, а парчета от разпадащата ѝ се ризница летяха наляво-надясно, докато мечът на дребната французайка сечеше

все по-близо до нея. Тя опитваше различни бойни стилове, за да се защити, но нищо не помагаше срещу свирепата атака.

— Ще забележиш — продължи Орлеанската дева, докато изтикваше жената-воин към реката, — че аз нямам боен стил. Това е, защото бях обучавана от най-великия воин на света. Обучаваше ме Скатах — Сянката.

— Ти може и да ме победиш — рече мрачно дисата, — но сестрите ми ще отмъстят за моята смърт.

— Сестрите ти — каза Жана с един последен яростен удар, който прекърши надве меча на дисата. — Това да не са онези две валкирии, които в момента са замразени в свой собствен айсберг?

Дисата се препъна и се олюля на ръба на стената, ограждаща реката.

— Невъзможно. Ние сме непобедими.

— Всеки може да бъде победен. — Плоската страна на меча на Жана издрънча в шлема на дисата и я зашемети. После французойката се хвърли напред, рамото ѝ се врязва в гърдите на олюляващата се диса и я събори в Сена. — Само идеалите са безсмъртни — прошепна тя.

Стиснала остатъка от счупения си меч, валкирията изчезна в тъмната река със силен плясък, който окъпа Жана от главата до петите.

Софи беше озадачена. Нейната магия се бе провалила срещу Нидхьог... но как тогава Джош бе...? Той не притежаваше сили.

Мечът: той имаше меча.

Софи издърпа Кларент от ръката на Фламел. И аурата ѝ пламна на мига — працияща, искряща, дълги ивици ледена светлина, въртящи се около тялото ѝ. Тя усети прилив на емоции, хаотичен вихър от мисли, грозни мисли, мрачни мисли, спомените и чувствата на онези мъже и жени, които бяха носили меча в отминалите векове. Идеше ѝ да го захвърли с отвращение, но знаеше, че той е може би единственият шанс на Скати. Опашката на Нидхьог беше ранена, значи Джош трябваше да го е порязал там. Но Софи беше видяла алхимика да сече по твърдата кожа без резултат.

Освен ако...

Момичето се втурна към чудовището и заби върха на меча в рамото му.

Резултатът бе мигновен. Червено-черен огън запламтя по острието и кожата на чудовището започна незабавно да се втвърдява.

Аурата на Софи грееше по-силно от когато и да било преди, а умът ѝ се изпълни с невъзможни картини и невероятни спомени. После аурата ѝ се претовари и угасна с взрив, който я вдигна и я отхвърли във въздуха. Тя успя да изпищи веднъж, преди да се стовари върху платнения покрив на ситроена на Жана, който бавно и леко се разпори по шевовете и я спусна на предната седалка.

Нидхъог се затресе в спазми, лапите му се отваряха и затваряха, докато плътта му се втвърдяваше.

Жана д'Арк се стрелна между краката на чудовището, сграбчи Скати през кръста и я изтръгна от хватката му, без да обръща внимание на огромните крака, тъпчеци на сантиметри от главата ѝ.

Нидхъог изрева — звук, от който из целия град зазвъняха аларми. Към тях се присъединиха и всички коли на паркинга. Звярът опита да извърти глава, за да проследи Жана, докато тя извличаше Скатах надалеч от него, но древната му плът се втвърдяваше, превръщайки се в корав черен камък. Устата му зейна, разкривайки подобните на кинжали зъби.

Изведнъж голяма част от улицата се напука; камъкът стана на прах, смачкан от тежестта на чудовището. Нидхъог се килна напред, стовари се с трясък върху привързаното туристическо корабче, прекършвайки го надве, и изчезна в Сена сред огромен фонтан от пръски. Голяма вълна се понесе надолу по реката.

Легнала на крайбрежната алея, близо до водата, прогизнала до кости, Скатах бавно и замаяно дойде на себе си.

— Не съм се чувствала толкова зле от векове — промърмори тя, като се опита да седне, но не успя. Жана я изправи до седнало положение и я прегърна здраво. — Последното, което помня... — Зелените очи на Скати се отвориха рязко. — Нидхъог... Джош.

— Той се опита да те спаси — каза Фламел, като доуцука до Девата-воин и Жана. Вдигна Кларент от паважа. — Намушка Нидхъог и го забави достатъчно, за да можем да стигнем дотук. После Жана се би с дисата за теб.

— Всички се бихме за теб — каза французойката. Прегърна през раменете Софи, която бе излязла със залитане от потрошената кола, насинена и натъртена, с една дълга драскотина на ръката, но без никакви други рани. — Накрая Софи победи Нидхъог.

Скатах се изправи бавно и завъртя глава наляво-надясно, за да раздвижи схванатите мускули на врата си.

— Ами Джош? — попита тя, като се огледа. Очите ѝ се разшириха от тревога. — Къде е Джош?

— Дий и Макиавели го хванаха — рече Фламел с посивяло от изтощение лице. — Не сме сигурни как е станало.

— Трябва да ги последваме веднага — каза припряно Софи.

— Колата им не е в добро състояние, не може да са стигнали далеч — добави Никола. — Обърна се да погледне ситроена. — Боя се, че твоята също е пострадала.

— А аз толкова обичах тази кола... — промърмори Жана.

— Да се махаме оттук — каза решително Скати. — Скоро наоколо ще гъмжи от полиция.

Точно тогава Дагон изригна от Сена като скачаща акула. Извиси се, сега приличащ по-скоро на риба, отколкото на човек — с разтворени хриле върху дългия си врат и изцъклени кръгли очи — обви ципестите си лапи около Скатах и я повлече обратно в реката.

— Най-после, Сяно. Най-после.

Двамата изчезнаха във водата почти без плясък и не се появиха повече.

---

[1] Един от Хавайските острови. — Б.пр. ↑

[2] Цветовете на френското знаме. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 42

Пернел следваше призрака на Де Аяла, който я водеше през лабиринта от порутени сгради на Алкатраз. Опитваше да се държи в сенките и се шмугваше бързо покрай разбити стени и празни входове, постоянно нащрек за движещи се в мрака твари. Не вярваше, че сфинксът ще се осмели да излезе от затвора — въпреки ужасяващия си вид, сфинксовете бяха боязливи същества, които се страхуваха от тъмното. Но много от тварите, които бе видяла в оплетените с паяжини килии долу, бяха нощни създания.

Входът към тунела се намираше почти точно под кулата, която някога бе съхранявала единствения запас от прясна вода на острова. Металното ѝ скеле бе ръждясало, разядено от солената морска вода, киселинните птичи изпражнения и безброй малки утечки от голямата цистерна. Но земята точно под кулата бе обрасла с буйна зеленина, която се подхранваше от същата тази капеща вода.

Де Аяла посочи към неравно парче земя близо до един от металните крака.

— Под това ще откриеш шахта, която води до тунела долу. Има още един вход към него, изсечен в отвесните скали, но той е достъпен само с лодка при отлив. Оттам Дий доведе на острова своя пленник. Той не знае за този вход тук.

Пернел откри ръждясал метален прът и с негова помощ изстърга пръстта, разкривайки напукан и натрошен бетон отдолу. Започна да копае в земята с края на металния прът. Постоянно се озърташе нагоре, опитвайки се да прецени колко са се приближили птиците до острова, но вятърът свистеше през по-рутените сгради и свиреше в ръждясалите метални подпори на водната кула, така че не можеха да се различат никакви други звуци. Пипалата от гъстата мъгла, погълнала Сан Франциско и моста „Голдън Гейт“, вече бяха стигнали до острова, покривайки всичко с влажен облак с мирис на сол.

Когато Вълшебницата изчегърта пръстта, Де Аяла се зарея над едно определено място.

— Точно тук — прошепна той в ухото ѝ с глас като полъх. — Затворниците откриха съществуването на тунела и успяха да прокопаят шахта до него. Разбираха, че водата, капеща с десетилетия от кулата, е размекнала почвата и дори е разяла камъните отдолу. Но когато най-после пробиха до тунела, имаше прилив и те го откриха наводнен. Зарязаха работата. — Той показва зъбите си в идеална усмивка, каквато не бе притежавал приживе. — Само да бяха почакали да дойде отливът.

Пернел остърга още почва, разкривайки още натрошен камък. Натика металния прът под края на един блок и натисна силно. Камъкът не помръдна. Тя натисна пак с две ръце, а когато това не свърши работа, вдигна едно голямо парче камък и халоса металния прът: дрънченето отекна из целия остров като камбанен звън.

— О, това е невъзможно — промърмори жената. Нямаше желание да използва магическите си сили, защото това щеше да разкрие на сфинкса нейното местоположение, но нямаше друг избор. Сви в шепа дясната си длан и остави аурата си да се стече в нея, образувайки нещо като локвичка живак. Опря ръката си леко, почти нежно върху камъка, а после я обърна и позволи на суровата сила да се излее от дланта ѝ и да попие в гранита. Камъкът омекна, а после се разтопи като восък. Големи късове полутечна скала паднаха и изчезнаха в мрака долу.

— От много време съм мъртъв, мислех, че съм виждал чудеса, но никога не съм виждал нещо такова — каза благоговейно Де Аяла.

— Един скитски маг ме научи на тази магия, за да ми се отплати, че му спасих живота. Всъщност е съвсем простичка — каза тя. Наведе се над дупката, а после се дръпна рязко с насълзени очи. — О, боже... как смърди!

Призракът на Хуан Мануел де Аяла се зарея точно над дупката. Обърна се и се усмихна, показвайки отново свършените си зъби.

— Аз нищо не подушвам.

— Повярвай ми, трябва да се радваш — измърмори Пернел, клатейки глава; призраците често имаха странно чувство за хумор.

Тунелът вонеше на развалена риба и стари водорасли, на птичи и прилепови изпражнения, на прогнило дърво и ръждясал метал. Имаше и друга миризма: кисела и остра, почти като на оцет. Вълшебницата се

наведе и отпра една ивица плат от долния край на роклята си, а после я уви около носа и устата си като груба маска.

— Има нещо като стълба — обади се Де Аяла, — само че внимавай. Сигурен съм, че е напълно ръждясала... — Той изведнъж вдигна поглед. — Птиците са стигнали до южния край на острова. А с тях има и нещо друго. Нещо зло. Усещам го.

— Мориган. — Пернел се надвеси над шахтата и щракна с пръсти. Тънко перце от мека бяла светлина се откъсна от тях, понесе се надолу в дупката и изчезна в сумрака, разпръсквайки трептяща млечнобяла светлина по покритите с влага стени. Светлината разкри също така тясната стълба, която се оказа просто шипове, забити под различни ъгли в стената. Шиповете — всеки от тях не по-дълъг от десет сантиметра — бяха покрити с дебел слой ръжда и от тях капеше вода. Тя се наведе, хвана първия шип и дръпна силно. Изглеждаше достатъчно здрав.

Вълшебницата се извъртя и спусна единия си крак в шахтата. Стъпалото ѝ напипа един от шиповете и моментално се хлъзна. Тя извади крака си, свали сандалите и ги затъкна в колана си. Знаеше, че дребната употреба на магия, към която бе прибягнала, за да разтопи камъка и да освети вътрешността на дупката, ще издаде местоположението ѝ на Мориган. Разполагаше с броени секунди, преди птиците да пристигнат...

Пернел пхна отново крак в шахтата и босото ѝ стъпало докосна шипа. Беше студен и слюзест под кожата ѝ, но поне тя можеше да се закрепил по-добре. Жената стисна с шепи жилавата трева и се отпусна надолу, другият ѝ крак също намери опора, а после тя посегна с лявата си ръка и улови един шип. Потръпна. На допир беше отвратителен, мляскаше под пръстите ѝ. А после се усмихна; колко се беше променила. Като момиче, растейки във френското селце Кемпер — преди толкова много години, — беше ходила да се плацика в крайбрежните води, където събираше и ядеше сурови миди. Беше скитала боса по улиците, затъвайки до глезените в кал и мръсотия.

Като изпробваше всяко стъпало, Пернел започна да се спуска в шахтата. На едно място шипът се счупи под крака ѝ и полетя с дрънчене в мрака. Изглежда падаше дълго. Тя се притисна към мръсната стена, усещайки как влагата се просмуква през тънката ѝ лятна рокля. Вкопчена отчаяно, потърси друг шип. Усети как този в

ръката ѝ се размърда и за миг сърцето ѝ се сви при мисълта, че ще се измъкне от стената. Но той удържа.

— На косъм беше. Помислих си, че ще се присъединиш към мен — каза призракът на Де Аяла, като се материализира от сумрака точно пред лицето ѝ.

— Не мога да бъда убита толкова лесно — каза мрачно Вълшебницата и продължи да се спуска. — Макар че би било смешно да умра от падане, след като в продължение на десетилетия съм оцелявала от свирепите атаки на Дий и Тъмните древни.

— Тя погледна към неясните очертания на лицето пред себе си.

— Какво става горе? — Пернел вдигна глава към отвора на шахтата, който се виждаше само благодарение на струйките сива мъгла, които се виеха и стичаха в него.

— Островът е покрит с птици — отвърна Де Аяла. — Може би са стотици хиляди; накацали са по всяка възможна повърхност. Богинята-врана е слязла в недрата на затвора, без съмнение търсейки сфинкса.

— Нямаме много време — предупреди го Вълшебницата. Направи още една стъпка и кракът ѝ затъна до глезена в лепкава кал. Беше стигнала до дъното на шахтата. Калта бе леденостудена и тя усети как този мраз се просмуква в костите ѝ. Нещо пропълзя по пръстите ѝ. — Накъде?

Призрачнобялата ръка на Де Аяла се появи точно пред нея, сочейки наляво. Пернел осъзна, че стои в края на висок, грубо изсечен тунел, който леко се спускаше надолу. Призрачното сияние на Де Аяла озаряваше слоя от паяжини, покриващи стените. Бяха толкова нагъсто, че изглеждаше сякаш стените са боядисани в сребърно.

— Не мога да продължа нататък — рече призракът и гласът му отекна дрезгаво. — Дий е поставил в тунела невероятно мощни защитни магии и печати; не мога да премина. Килията, която търсиш, е на десетина крачки оттук, от лявата страна.

На Вълшебницата не ѝ се искаше да използва магията си, но знаеше, че няма избор. Определено не смяташе да върви през тунела в непрогледен мрак. Тя щракна с пръсти и едно кълбо бял огън грейна над дясното ѝ рамо. В тунела се разля меко опалесцентно сияние, от което всяка паяжина се открие до най-малките детайли. Паяжините се простираха като дебела завеса, преграждайки прохода. Тя различи

паяжини, изтъкани върху други паяжини, и се зачуди колко ли паяци има тук долу.

Пернел пристъпи напред. Светлината се движеше заедно с нея и тя изведнъж съзря първата от защитите, които Дий бе сложил в прохода. Поредица от високи дървени копия с метални върхове бяха набити дълбоко в калния под. Върху плоския метален връх на всяко копие бе изрисуван древен символ на силата — квадратен йероглиф, вероятно познат на древния народ на майте от Централна Америка. Тя видя поне дузина копия, с различен символ върху всяко от тях. Знаеше, че поединично символите са безсмислени, но заедно създаваха невероятно мощна зигзагообразна мрежа от сурова сила, която кръстосваше коридора с невидими лъчи от черна светлина. Това ѝ напомни за сложните лазерни аларми, използвани от банките. Силата не оказваше влияние на хората — Пернел долавяше само глухо жужене и напрежение в тила си, — но това беше непреодолима преграда за всеки от Древната раса, Следващото поколение и обръщенците. Даже призрак като Де Аяла бе повлиян от бариерата.

Тя разпозна някои от символите по върховете на копията; беше ги виждала в Сборника и изсечени по стените на руините в Паленке^[1], Мексико.

Повечето от тях предшестваха човечеството, а много бяха по-стари дори от Древните и принадлежаха на раса, която бе населявала земята в много далечното минало. Това бяха Думите на силата, старите Символи на обвързването, предназначени да пазят — или да държат в плен — нещо, което е или изключително ценно, или необикновено опасно.

Нещо ѝ подсказваше, че в случая става дума за второто.

Освен това се чудеше къде Дий е намерил древните думи.

Шляпайки през гъстата кал, Вълшебницата направи първата си стъпка в тунела. Всички паяжини зашушнаха и затрептяха, издавайки звук, подобен на тих шепот на листа.

„Тук трябва да има милиони паяци“ — помисли си тя. Паяците не я плашеха, беше се изправяла срещу създания, много по-страшни от тях, но осъзнаваше, че вероятно сред множеството тук има отровни кафяви отшелници, черни вдовици или дори южноамерикански паяциловци. Ухапване от някой от тях със сигурност щеше да я извади от строя, а може би дори да я убие.

Пернел измъкна едно от копията от калта и го използва, за да махне паяжината. Квадратният символ на върха на копието засия в червено и ефирните нишки засъскаха, където то ги докосна. Една тъмна сянка, която жената знаеше, че е гъмжило от паяци, се отдръпна назад в сумрака. Напредвайки бавно по тесния тунел, тя събаряше всяко копие, до което стигнеше, оставяйки мръсната кал да отмие Думите на силата, рушейки постепенно сложната мрежа от магии. Ако Дий си беше направил всичкия този труд, за да задържи нещо в килията, това означаваше, че не е можел да го контролира. Пернел искаше да разбере какво е то и да го освободи. Но докато се приближаваше, а кълбото над рамото ѝ хвърляше трептяща светлина по коридора, друга мисъл мина през ума ѝ: да не би пък Джон да е затворил нещо, от което дори тя би трябвало да се страхува, нещо древно и ужасно? Вече не знаеше дали не допуска съдбовна грешка.

По страничните подпори на вратата и около входа на килията бяха изрисувани символи, от които я заболяваха очите. Остри и ъгловати, те сякаш мърдаха и се гърчеха върху камъка, подобно на писанията в „Книгата на Авраам“. Но докато буквите в старата книга образуваха думи на езици, които тя в повечето случаи разбираше или поне разпознаваше, тези символи тук се извиваха в невъобразими форми.

Вълшебницата се наведе, загреба малко кал и я плесна върху буквите, за да ги заличи. Едва когато премахна напълно праисторическите Думи на силата, тя пристъпи напред и накара светещото кълбо да се плъзне с криволичене в килията.

Трябваше ѝ само миг, за да осъзнае какво вижда. И в този миг разбра, че развалянето на защитната мрежа от магии действително беше ужасна грешка.

Цялата килия представляваше гъст пашкул от паяжини. В средата ѝ, на една-единствена нишка, не по-дебела от показалеца ѝ, висеше паяк. Създанието бе огромно поне колкото голямата водна кула, която се издигаше внушително на острова над главата ѝ. Смътно напомняше за тарантула, но цялото му тяло бе покрито с настръхнала пурпурна козина, леко посивяла по краищата. Всеки от осемте му крака беше по-дебел от Пернел. По средата на тялото му имаше гигантска, почти човешка глава. Беше гладка и кръгла, без уши или

нос, и само с една хоризонтална цепка за уста. Също като тарантулите, имаше осем мънички очички, разположени близо до върха на черепа.

И тези очички се отвориха едно по едно, всяко с цвета на стара синина. Втренчиха се в лицето на жената. После устата се разтвори и се показаха два дълги като копия зъба.

— Мадам Пернел. Вълшебнице — изфъфли паякът.

— Ареоп-Енап^[2] — каза тя с почуда, познавайки стария паяк Древен. — Мислех, че си мъртъв.

— Тоест мислеше, че си ме убила!

Паяжината потръпна и изведнъж кошмарното създание се хвърли срещу Пернел.

---

[1] Град на маите, голям политически и религиозен център, който в днешно време е един от най-популярните археологически обекти в Мексико. — Б.пр. ↑

[2] В митовете на тихоокеанската островна държава Нау е създател на света. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 43

Доктор Джон Дий се приведе напред от задната седалка на полицейската кола.

— Завий тук — каза той на Джош. Видя изражението на лицето на младежа и добави: — Ако обичаш.

Джош натисна спирачките и колата се плъзна със скърцане. Предната гума вече се бе откъснала напълно и колелото се въртеше върху металния си ръб, хвърляйки искри.

— А сега насам. — Дий посочи към една тясна уличка с наредени от двете ѝ страни пластмасови кофи за боклук. В огледалото за обратно виждане Джош забеляза, че той все се върти в седалката, за да поглежда назад.

— Тя преследва ли ни? — попита Макиавели.

— Не я виждам — рече рязко Магьосника, — но мисля, че трябва да се махнем от улиците.

Момчето се мъчеше да овладее колата.

— Няма да стигнем много далеч с това... — започна то, а миг по-късно блъсна първата кофа за боклук, която събори втора, а после и трета, разпилявайки сметта по цялата уличка. Джош завъртя рязко волана, за да не налети върху падналите кофи, и двигателят забумтя обезпокоително. Колата се заклатушка, а после изведнъж спря и изпод капака заизлизаха кълбета пушек. — Излизайте — каза бързо момчето. — Мисля, че горим. — Измъкна се бързо от колата, а Макиавели и Дий слязоха от другата страна. После всички се обърнаха и хукнаха по уличката. Бяха изминали около пет-шест крачки, когато се разнесе глух гръм и патрулката лумна в пламъци. Гъст черен дим се заизвива към небето.

— Чудесно — каза с горчивина Дий. — Сега дисата със сигурност знае къде сме. И няма да е много доволна.

— Е, поне не от теб, това е сигурно — каза Макиавели с крива усмивка.

— От мен ли? — Джон изглеждаше изненадан.

— Не бях аз този, който използва огън срещу нея — напомни му Николо.

Джош имаше чувството, че слуша малки деца.

— Стига вече! — Той се обърна към двамата мъже. — Коя беше тази... тази жена?

— Това — отвърна Макиавели с мрачна усмивка — беше валкирия.

— Валкирия ли?

— Понякога ги наричат и диси.

— Диси ли? — Джош откри, че дори не е изненадан от отговора. Не му пукаше как викат на жената; вълнуваше го само фактът, че тя се бе опитала да го разсече надве с меч. „Може пък това да беше сън“ — помисли си той изведнъж. Може би всичко, което се бе случило, откакто Дий и големите влязоха в книжарницата, не беше нищо повече от кошмар. А после размърда дясната си ръка и натъртеното му рамо се обади. Той трепна от болка. Кожата на опърленото му лице бе стегната и нееластична, а когато облиза сухите си напукани устни, осъзна, че това не е сън. Беше съвсем буден — това беше кошмар наяве.

Момчето отстъпи от двамата мъже. Огледа се нагоре-надолу по тясната уличка. От едната ѝ страна имаше високи къщи, а от другата — сграда, която приличаше на хотел. Стените бяха изпъстрени със слоеве плавно виещи се, завъртени графити, някои от които бяха нарисувани даже и по кофите за боклук. Той се надигна на пръсти и се помъчи да види хоризонта, търсейки Айфеловата кула или „Сакре Кьор“ — нещо, което да му даде представа къде се намира.

— Трябва да се връщам — каза Джош, отстъпвайки по-надалече от двамата разчорлени мъже. Според Фламел те бяха врагове — особено Дий. Но въпреки това, той току-що го бе спасил от дисата.

Магьосника се обърна да го погледне, а сивите му очи сияеха благо.

— Защо, Джош, къде ще ходиш?

— Ще се върна при сестра си.

— А също и при Фламел, и Сен Жермен? Кажи ми, какво ще направят те за теб?

Момчето направи още една крачка назад. На два пъти бе виждал Дий да хвърля огнени копия — в книжарницата и преди малко към

валкирията — и не беше сигурен колко далече може да ги запраща. Предполагаше, че не много. Още крачка-две и щеше да се въртне и да побегне по уличката. Можеше да спре първия срещнат и да помоли да го упъти към Айфеловата кула. Струваше му се, че „къде е?“ на френски е *ou est*? Или може би беше *qui est*? Или пък това означаваше „кой е?“. Джош поклати леко глава, съжалявайки, че не е внимавал в часовете по френски.

— Не се опитвайте да ме спрете — започна той, докато се извъръщаше.

— Какво почувства? — попита изведнъж Дий.

Момчето бавно се обърна към Магьосника. Моментално бе разбрало за какво говори той. Усети, че пръстите му инстинктивно са се свили, сякаш стискаха меч.

— Какво почувства, докато държеше Кларент и усещаше как суровата сила тече през теб? Какво почувства, като узна мислите и емоциите на съществото, което току-що бе намушкал? — Дий бръкна под окъсаното си палто и извади меч-близнак на Кларент: Ескалибур. — Чувството е велико, нали? — Той завъртя меч в ръка и слаба струйка синьо-черна енергия затрептя по каменното острие. — Знам, че трябва да си усетил мислите на Нидхьог... емоциите му... спомените му?

Джош кимна утвърдително. Те все още бяха пресни и стряскащо живи в главата му. Мислите, гледките бяха толкова чужди, толкова странни, че той знаеше, че никога не би могъл да си ги въобрази сам.

— За миг ти разбра какво е да си богоподобен: да съзираш светове отвъд въображението, да изпитваш непознати чувства. Видя миналото, много далечното минало... може дори да си видял Сенкоцарството на Нидхьог.

Джош кимна бавно, чудейки се откъде е разбрал Дий.

Магьосника направи крачка към момчето.

— За миг, Джош, само за един съвсем кратък миг, ти си се почувствал сякаш си пробуден... макар усещането далеч да не е било толкова силно — добави той бързо. — А ти искаш силите ти да бъдат пробудени, нали?

Момчето кимна. Беше затаило дъх, а сърцето му туптеше бясно в гърдите му. Дий беше прав — в миговете, докато бе държал Кларент, се бе чувствал жив, истински жив.

— Само че това не може да стане — рече бързо той.

Магьосника се изсмя.

— О, може. Може да се направи тук, днес — завърши той триумфално.

— Но Фламел каза... — започна момчето, а после млъкна, осъзнавайки какво е изрекъл Дий току-що. Ако можеше да бъде пробуден.

— Никола казва много работи. Съмнявам се дали и самият той вече знае кое от тях е истина.

— А ти знаеш ли? — сопна се Джош.

— Винаги. — Дий посочи с палец през рамо към Макиавели. — Италианецът не е мой приятел — каза той тихо, взирайки се право в неспокойните очи на момчето. — Затова попитай него, попитай го дали силите ти могат да бъдат пробудени още тази сутрин.

Джош се обърна към Николо Макиавели. Високият белокос мъж изглеждаше леко обезпокоен, но кимна в знак на потвърждение.

— Английският Магьосник е прав: силите ти могат да бъдат пробудени още днес. Предполагам, че вероятно в рамките на един час бихме могли да намерим някой, който да го направи.

Усмивайки се победоносно, Дий се обърна пак към момчето.

— Изборът е твой. Затова отговори ми: какво искаш — да се върнеш обратно при Фламел и неясните му обещания или силите ти да бъдат пробудени?

Още докато се обръщаше да проследи черните струи от тъмна енергия, които се отделяха от каменното острие на Ескалибур, Джош знаеше отговора. Спомни си чувствата, емоциите, силата, която бе протичала през тялото му, докато държеше Кларент. А Магьосника бе казал, че тези чувства далеч не са били толкова силни, както ако си пробуден.

— Трябва ми отговор — рече Дий. Джош Нюман си пое дълбоко дъх.

— Какво трябва да направя?

ГЛАВА 44

Жана свърна с очукания ситроен в една уличка и спря колата, препречвайки изхода. Приведе се над волана и огледа внимателно уличката за някакво движение, чудейки се дали това не е капан.

Да проследи Джош, беше изключително лесно, трябваше само да следва браздата, оставена в улицата от металния ръб на предното колело на колата му. За момент се беше паникьосала, когато го изгуби сред лабиринта от задни улички, но после гъст стълб от черен дим се издигна над покривите и тя се насочи към него: това я доведе до тази уличка и горящата полицейска кола.

— Останете тук — нареди тя на изтощения Фламел и пребледнялата Софи и излезе от ситроена. Докато вървеше по уличката, държеше хлабаво меч в дясната си ръка и потупваше леко с острието по лявата си длан. Беше почти сигурна, че са закъснели и че Дий, Макиавели и Джош вече ги няма, но не искаше да поема никакви рискове.

Като пристъпваше тихо по средата на уличката, държейки под око множеството боклукчийски кофи, зад които би могъл да се крие някой нападател, Жана осъзна, че още е в шок след изчезването на Скати. В един миг беше стояла пред старата си приятелка, а в следващия създанието, което бе повече риба, отколкото човек, се бе издигнало от водата и бе повлякло Девата-воин надолу със себе си.

Жана премигна, за да прогони сълзите. Познаваше Скатах от над петстотин години. През първите векове бяха неразделни, пътешестваха заедно по света, посещавайки държави, които още не бяха изследвани от Запада, срещаха племена, които още живееха както предците им преди хиляди години. Бяха открили загубени острови, скрити градове и забравени страни, и Скати дори я бе завела в няколко Сенкоцарства, където се бяха сражавали със създания, отдавна изчезнали от лицето на земята. В Сенкоцарствата Жана бе виждала приятелката си да побеждава твари, които съществуваха само в най-мрачните човешки митове. Тя знаеше, че нищо не може да устои срещу Сянката... но

въпреки това самата Скати постоянно твърдеше, че е възможно да бъде победена, че е безсмъртна, но не и неуязвима. Жана винаги си бе мислела, че когато Скатах най-накрая загуби живота си, то ще е в някое драматично и необикновено събитие... не завлечена в една мръсна река от огромен човек риба.

Французойката скърбеше за приятелката си и щеше да плаче за нея, но не сега. По-късно.

Жана д'Арк беше воин още откакто бе навлязла в тийнейджърска възраст, влизайки в битки начело на многобройна френска армия. Бе виждала твърде много приятели да загиват и бе научила, че ако съсредоточава мислите си върху смъртта им, ще е неспособна да воюва. В момента знаеше, че трябва да защити Никола и момичето. По-късно щеше да има време да скърби за Сянката, а също и да тръгне да търси създаването, което Фламел бе нарекъл Дагон. Жана претегли меч в ръката си. Щеше да отмъсти за своята приятелка.

Дребната французойка мина покрай пламтящите останки на полицейската кола и приклекна на земята, разчитайки с опитно око следите и белезите по влажните камъни. Чу как Никола и Софи излизат от очукания ситроен и тръгват по уличката, заобикаляйки локвите от петрол и мръсна вода. Фламел носеше Кларент — Жана чуваше отчетливо жуженето му, докато алхимикът се приближаваше към горящия автомобил, и се зачуди дали мечът още е свързан с момчето.

— Избягали са от колата и са спрели тук — каза тя, без да вдига поглед, когато те дойдоха до нея. — Дий и Макиавели са стояли с лице срещу Джош. Той е стоял ей там. — Тя посочи. — Претичали са през водата там отзад; можете ясно да видите отпечатыците от обувките им.

Софи и Никола се наведоха и заразглеждаха земята. Кимнаха, макар Жана да знаеше, че не виждат нищо.

— А сега, това е интересното — продължи тя. — На едно място отпечатыците на Джош са обърнати към изхода на уличката и тежестта му е била пренесена напред, като че ли се готви да побегне. Но вижте тук. — Жана посочи дия от отпечатыци на токове на обувки, която само тя можеше да види. — Тримата са си тръгнали заедно, Дий и Джош отпред, а Макиавели след тях.

— Можеш ли да ги проследиш? — попита Фламел.

Жана сви рамене.

— До края на уличката може би, но по-нататък... — Тя отново сви рамене и се изправи, изтупвайки ръцете си. — ... ще е невъзможно, ще има прекалено много други отпечатьци.

— Какво ще правим? — прошепна Никола. — Как ще намерим момчето?

Очите на Жана се преместиха от лицето на Фламел към Софи.

— Ние не можем... но Софи може.

— Как? — попита той.

Жана прокара длан хоризонтално пред себе си. Ръката ѝ остави съвсем слаба дيريا от светлина във въздуха и зловонната уличка за кратко замириса на лавандула.

— Тя е негова близначка, ще може да проследи аурата му.

Никола Фламел хвана момичето за раменете, принуждавайки го да го погледне в очите.

— Софи! — рече рязко той. — Софи, погледни ме.

Тя вдигна зачервените си очи към алхимика. Беше напълно вцепенена. Скати си бе отишла, а сега и Джош бе изчезнал, отвлечен от Дий и Макиавели. Всичко се разпадаше.

— Софи — каза Никола много тихо, вперил бледите си очи в нейните. — Сега трябва да бъдеш силна.

— Какъв е смисълът? — попита тя. — Тях ги няма вече.

— Напротив — каза той убедено.

— Но Скати... — Момичето захълца.

— ... е една от най-опасните жени на света — довърши той. — Оцеляла е над две хиляди години и е водила битки със същества, безкрайно по-опасни от Дагон.

Софи не беше сигурна дали той се опитва да убеди нея или себе си.

— Видях как онова нещо я завлече в реката, а после чакахме поне десет минути. Тя не се появи отново. Трябва да се е удавила. — Гласът ѝ секна и тя усети в очите си щипане от напирещите сълзи. Гърлото ѝ сякаш гореше.

— Виждал съм я да оцелява и в по-тежки ситуации, много по-тежки. — Никола опита да се усмихне слабо. — Дагон го очаква изненада! Скати е като котка: мрази да се мокри. Сена тече много бързо; сигурно ги е отнесла надолу. Тя ще се свърже с нас.

— Но как? Тя няма да има никаква представа къде сме. — Момичето страшно мразеше начина, по който възрастните лъжеха. Бяха толкова прозрачни.

— Софи — каза сериозно Фламел. — Ако Скатах е жива, ще ни намери. Повярвай ми.

И в този миг Софи осъзна, че не вярва на алхимика.

Жана я прегърна през раменете и я стисна нежно.

— Никола е прав. Скати е... — Тя се усмихна и цялото ѝ лице грейна. — Тя е необикновена. Веднъж леля ѝ я изостави в едно подземно Сенкоцарство: трябваша ѝ векове, за да намери пътя навън. Но тя успя.

Софи кимна бавно. Знаеше, че това, което казват, е вярно — Вещицата от Ендор знаеше за Скатах повече от Алхимика и Жана, — но също така можеше да види, че са силно притеснени.

— А сега, Софи — продължи Никола, — трябва да намериш брат си.

— Как?

— Чувам сирени — каза припряно Жана, като се озърна назад по уличката. — Много сирени.

Фламел не ѝ обърна внимание. Взираше се дълбоко в яркосините очи на Софи.

— Можеш да го намериш — настоя той. — Ти си негова близначка; това е връзка, която е по-силна и от кръвта. Винаги си усещала кога той е в опасност, нали?

Момичето кимна утвърдително.

— Никола... — обади се Жана, — времето ни изтича.

— Винаги си усещала болката му, знаела си кога е нещастен или разстроен?

Софи пак кимна.

— Ти си свързана с него и можеш да го намериш. — Алхимикът завъртя момичето така, че да гледа надолу по улицата. — Джош е стоял там — каза той и посочи. — Дий и Макиавели са стояли някъде тук.

Момичето беше объркано и започваше да се дразни.

— Но сега ги няма. Отвели са го.

— Не мисля, че са го принудили със сила. Смятам, че е тръгнал с тях по своя собствена воля — каза Фламел много меко.

Тези думи се стовариха върху Софи като удар. Джош не би я изоставил, нали?

— Но защо?

Алхимикът сви леко рамене.

— Кой знае? Дий винаги е бил много убедителен, а Макиавели е майстор на манипулациите. Но ние можем да ги открием, сигурен съм. Твоите сетива бяха пробудени, Софи. Погледни пак, представи си, че Джош стои пред теб, виж го...

Софи си пое дълбоко дъх и затвори очи, после пак ги отвори. Не виждаше нищо необичайно; стоеше на една мръсна, засипана с боклуци уличка, стените бяха покрити със завъртени графити, а димът от горящата кола се кълбеше около нея.

— Неговата аура е златна — продължи Фламел. — Тази на Дий е жълта... а на Николо — сива или мръснобяла...

Софи поклати глава.

— Не виждам нищо... — започна тя.

— Тогава нека ти помогна. — Никола сложи ръка на рамото ѝ и изведнъж гадният мирис от горящата кола се смени със свежия, остър аромат на мента. Аурата моментално пламна около тялото ѝ, пращайки и мятайки искри като фойерверк. Сега чисто сребърният ѝ цвят се смесваше с изумруденозеленото на аурата на Фламел.

А после тя видя нещо.

Точно пред себе си можеше да различи съвсем смътно силуета на Джош. Беше призрачен и безплътен, състоеше се само от златисти нишки и искрящи пращинки, а когато се раздвижи, остави подире си диря от ефирни цветни струйки. Сега, когато вече знаеше какво да търси, тя успя да различи във въздуха и следите от силуетите на Дий и Макиавели.

Софи премигна бавно, боейки се, че образите ще изчезнат, но те останаха да висят във въздуха пред нея, даже като че ли цветовете станаха по-наситени. Аурата на Джош беше най-ярка. Тя посегна слепешката и пръстите ѝ докоснаха златните очертания на ръката на брат ѝ. Мъгливият силует се отдръпна, като подухнат от ветреца.

— Виждам ги — прошепна смаяно момичето. Никога не си бе представяло, че ще може да прави подобно нещо. — Виждам очертанията им.

— Накъде са тръгнали? — попита Никола.

Софи проследи цветните струйки във въздуха. Те водеха към края на уличката.

— Натам — каза тя и тръгна напред.

Фламел я последва по петите.

Жана д'Арк хвърли един последен, продължителен поглед към съсипаната си кола и пое след тях.

— За какво си мислиш? — попита алхимикът.

— Мисля си, че когато всичко това свърши, ще върна колата в предишното ѝ непокътнато състояние. А после никога няма да я изкарвам от гаража.

— Нещо не е наред — каза Фламел, докато криволичеха по улиците.

Софи се бе съсредоточила силно върху следването на брат си и не му обърна внимание.

— Тъкмо и аз си мислех същото — рече Жана. — Градът е прекалено тих.

— Точно така. — Никола се огледа.

Къде бяха парижаните, запътили се за работа, и туристите, решени да огледат забележителностите, преди навън да стане горещо и многолюдно? Малцината хора ги подминаваха забързано, бърбрейки оживено помежду си. Въздухът бе изпълнен с воя на сирени и навсякъде имаше полиция. А после алхимикът осъзна, че препускането на Нидхьог през града вероятно е влязло в новините и хората са били предупредени да не се показват по улиците. Зачуди се какво ли обяснение ще измислят властите за този хаос.

Софи вървеше слепешката напред, следвайки ефирните нишки, оставени от аурите на Джош, Дий и Макиавели. Постоянно се блъскаше в хората и се извиняваше, но нито за миг не откъсна очи от искриците светлина. А после забеляза, че с издигането на слънцето в небето ѝ става все по-трудно да различава цветните светлини. Даде си сметка, че времето ѝ изтича.

Жана д'Арк настигна Фламел.

— Тя наистина ли може да вижда остатъчните образи на аурите им? — попита младата жена на старофренски.

— Да — отвърна Никола на същия език. — Това момиче е невероятно могъщо: дори не подозира докъде стигат силите ѝ.

— Имаш ли някаква представа къде отиваме? — попита Жана, като се огледа. Струваше ѝ се, че се намират някъде в района на „Паледьо Токио“^[1], но при шофирането одевете бе прекалено съсредоточена върху следите, оставени на улицата от полицейската кола, и не бе обърнала голямо внимание на местоположението им.

— Никаква — отвърна Фламел, като се мръщеше. — Само се чудя защо се насочваме към задните улички. Бих предположил, че Макиавели ще иска да арестува момчето.

— Никола, те го искат за себе си, или по-скоро не те, а Древните. Какво се казва в пророчеството? „Двамата, които са един, единият, който е всички.“ Един, който да спаси света, и един, който да го унищожи. Момчето е ценно. — Без да движи глава, очите ѝ се стрелнаха към Софи. — А също и момичето.

— Знам.

Жана докосна леко ръката на алхимика.

— Знаеш също, че в никакъв случай не бива да позволяваме и двамата да попаднат в ръцете на Дий.

Лицето на Фламел застина в неподвижна маска.

— Знам и това.

— Какво ще правиш?

— Каквото е необходимо — отговори той мрачно.

Жана извади един черен мобилен телефон.

— Ще се обадя на Франсис да му кажа, че сме добре. — Огледа се, търсейки някакъв ориентир. — Може би той ще знае къде сме.

Софи сви в една тясна уличка, където едва можеха да се разминат двама души. В сумрака тук можеше да види по-ясно нишките и искриците. Дори забеляза призрачни проблясъци на силуета на брат си. Усети как настроението ѝ се повдига; може би щяха да успеят да го настигнат.

Тогава изведнъж аурите изчезнаха.

Тя спря, объркана и уплашена. Какво бе станало? Като погледнеше назад по уличката, можеше да види следите от аурите им във въздуха, златна и жълта — Джош и Дий, вървящи един до друг, — а зад тях сивата на Макиавели. Те стигнаха до средата на уличката и спряха, и Софи можеше да види ясно силуета на брат си, очертан в златно, почти право пред нея. Тя примижа и се съсредоточи силно, опитвайки се да докара аурата му на фокус...

Той гледаше надолу със зяпнала уста.

Софи отстъпи назад. Точно под краката ѝ имаше голям метален капак. Мънички искрици от трите аури се процеждаха през капака, очертавайки всяка буква в различен цвят.

— Софи... — започна Никола.

Тя усети силен прилив на облекчение, че не го е изгубила.

— Слезли са долу — рече момичето.

— Долу? — попита Фламел, пребледнявайки като болник. Гласът му спадна до шепот. — Сигурна ли си?

— Напълно — рече Софи, разтревожена от изражението на лицето му. — Защо, какво е станало? Какво има там долу? Канализация ли?

— Канализация... и още по-лоши неща. — Алхимикът изведнъж ѝ се стори много стар и уморен. — Под нас са легендарните Парижки катакомби — прошепна той.

Жана приклепна и посочи към мястото, където калта около капака бе разровена.

— Това е било отваряно много скоро. — Тя вдигна очи, а изражението ѝ бе мрачно. — Прав си, те са го завели долу, в Империята на мъртвите.

---

[1] Музей в Париж. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 45

— О, я стига! — Пернел прасна паяка Древен по главата с плоското на копието, което държеше. Прастариат символ на силата грейна в нажежено бяло и паякът отскочи назад в килията. Темето му цвърчеше и от него се издигаше сив дим.

— Заболя ме! — сопна се Ареоп-Енап, повече раздразнен, отколкото пострадал. — Ти всеки път ме нараняваш. Когато те видях за последно, едва не ме уби.

— Нека ти напомня, че при тази последна среща твоите последователи се опитаха да ме принесат в жертва, за да събудят един угаснал вулкан. Естествено бях малко разстроена.

— Ти събори върху мен цяла планина — възрази Ареоп-Енап със странно фъфлене, предизвикано от твърде дългите му зъби.

— Можеше да ме убиеш.

— Планината беше малка — напомни Вълшебницата на създанието. Струваше й се, че Ареоп-Енап е женска, но не можеше да бъде напълно сигурна. — Оцелявал си и в по-тежки ситуации.

Всичките очи на паяка бяха вперени в копието в ръката й.

— Можеш ли поне да ми кажеш къде се намирам?

— На Алкатраз. Или по-скоро под Алкатраз. Това е един остров в залива на Сан Франциско на западния бряг на Америка.

— Новия свят ли? — попита Ареоп-Енап.

— Да, Новия свят — отвърна Пернел с усмивка. Склонният към отшелничество паяк Древен често изпадаше в сън за цели векове и пропускаше големи периоди от човешката история.

— А ти какво правиш тук? — попита Ареоп-Енап.

— Затворничка съм, също като теб. — Тя отстъпи назад. — Ако сваля копието, смяташ ли да направиш някоя глупост?

— Каква например?

— Например да скочиш върху мен.

Всички косъмчета по краката на Ареоп-Енап се надигнаха и отпуснаха едновременно.

— Примирие? — предложи паякът Древен.

Вълшебницата кимна.

— Примирие — съгласи се тя. — Изглежда, имаме общ враг.

Ареоп-Енап се приближи до вратата на килията.

— Знаеш ли как съм се озовал тук?

— Надявах се ти да можеш да ми кажеш — рече Пернел.

Като държеше предпазливо под око сияещото копие, паякът колебливо пристъпи в коридора.

— Последното място, което помня, е остров Игуп. Той е част от Полинезия — допълни Ареоп-Енап.

— Микронезия — поправи го госпожа Фламел. — Името беше сменено преди повече от сто и петдесет години. Колко дълго си спал, Стари паяко? — попита тя, използвайки популярното название на съществото.

— Не съм сигурен... Кога се срещнахме за последно и имахме нашето малко недоразумение? В човешки години, Вълшебнице — добави той.

— Когато ние двамата с Никола бяхме на Понапе^[1] и изследвахме развалините на Нан Мадол — отговори веднага Пернел. Имаше почти безупречна памет. — Това беше преди около двеста години — добави тя.

— Сигурно съм задрямал някъде по онова време — рече Ареоп-Енап, излизайки в коридора. Килията зад него загъмжа от милиони паяци. — Спомням си как се събудих от много сладка дрямка — каза той бавно. — Видях Магьосника... но той не беше сам. С него имаше още някой... или нещо. Даваше му указания.

— Кой? — попита припряно Пернел. — Опитай да си спомниш, Стари паяко, това е важно.

Ареоп-Енап затвори очи, мъчейки се да си припомни какво бе станало.

— Нещо ми пречи — каза той и всичките му очи се отвориха едновременно. — Нещо могъщо. Който и да е бил с него, бил е предпазван от невероятно мощен магически щит. — Ареоп-Енап се огледа нагоре и надолу по коридора. — Натам ли? — попита той.

— Насам. — Вълшебницата посочи с копието. Макар че паякът бе предложил примирие, тя не се чувстваше готова да застане невъоръжена пред един от най-могъщите Древни. — Чудя се защо ли е

искал да бъдеш затворен. — Една внезапна мисъл я прониза и тя спря толкова рязко, че Ареоп-Енап се отърка в нея и едва не я събори по лице върху калния под. — Ако ти се налагаше да направиш избор, Стари паяко, ако трябваше да избираш между това да върнеш Древните на този свят или да го оставиш в ръцете на човеците, какво би предпочел?

— Вълшебнице — отвърна Ареоп-Енап и устата му зейна, разкривайки ужасяващите зъби в някакво подобие на усмивка, — аз бях един от Древните, които гласуваха да оставим земята на маймунския род. Разбихах, че времето ни на тази планета е свършило; в своята надменност ние почти я бяхме унищожили. Беше време да се оттеглим и да я оставим на човеците.

— Значи не би се зарадвал на връщането на Древните?

— Не.

— А ако има битка, на чия страна ще застанеш — на Древните или на човеците?

— Вълшебнице — каза много сериозно Ареоп-Енап, — аз съм заставал на страната на хората и по-рано. Заедно с моите сродници, Хеката и Вещицата от Ендор, помогнах цивилизацията да дойде на тази планета. Въпреки външността ми, аз съм верен на човеците.

— Ето защо Дий е трябвало да те плени. Не е можел да си позволи някой толкова могъщ като теб да се бие на страната на човечеството.

— Значи сблъсъкът трябва да е наистина много близо — рече Ареоп-Енап. — Но Дий и Тъмните древни не могат да направят нищо, докато не се сдобият с Книгата на... — Гласът на Ареоп-Енап заглъхна. — Те са взели книгата?

— По-голямата част — потвърди тъжно Пернел. — Трябва да узнаеш и останалото. Запознат ли си с пророчеството за близнаците?

— Разбира се. Онзи стар глупак Авраам постоянно плещеше за близнаците и драскаше неразгадаемите си пророчества в Сборника. Аз лично никога не съм вярвал и на една дума от тях. А и през всичките години на нашето познанство той нито веднъж не отгатна нещо правилно.

— Никола откри близнаците.

— А... — Ареоп-Енап замълча за миг, после сви рамене, доколкото ги имаше, и очите му премигнаха в синхрон. — Значи

Авраам е бил прав за нещо; за първи път му е.

Докато Пернел газеше през дълбоката до глезените кал, разказвайки какво бе открила в килиите горе, забеляза, че въпреки огромния си размер, паякът Древен се плъзга по повърхността на калта. Зад тях стените и таваните мърдаха от милионите паяци, следващи Древния.

— Чудя се защо Дий не те е убил.

— Не можеше — каза безстрастно Ареоп-Енап. — Моята смърт щеше да прати ехо през безброй Сенкоцарства. За разлика от Хеката, аз имам приятели и много от тях биха дошли да проучат нещата. Дий не би искал това. — Ареоп-Енап спря, когато стигна до първото от копията, които Пернел бе съборила. Паякът го обърна с единия си огромен крак и огледа бледите следи от йероглифа, изрисуван на върха му. — Любопитен съм — изфъфли той. — Тези Думи на силата. Те бяха стари още когато Древните управляваха земята. Мислех, че сме унищожили както тях, така и всякакви записки за тях. Как ги е открил наново английският Магьосник?

— И аз се чудех същото — рече Вълшебницата. Завъртя копието в ръката си, за да погледне квадратния йероглиф. — Може да е изкопирал магията отнякъде.

— Не — каза Ареоп-Енап. — Поотделно думите са силни, вярно е, но Дий ги беше подредил по определен модел, така че да ме задържат пленен в килията. Всеки път, когато се опитвах да избягам, сякаш се блъсках в солидна стена. Виждал съм този модел и преди, но това беше във времената преди потъването на Дану Талис. Всъщност сега, като се замисля, за последен път видях този модел още преди да създадем островния континент и да го издигнем от океанското дъно. Някой е дал указания на Дий; някой е знаел как да създаде тези магични охрана — някой, който ги е виждал.

— Никой не знае кой е Древният господар на Джон — рече замислено Пернел. — Никола в продължение на десетилетия напразно се опитваше да открие кой направлява Магьосника.

— Някой стар — каза паякът. — Стар колкото мен или още по-стар. Може би някой от Великите древни. — Всичките очи на паяка Древен премигнаха. — Но това е невъзможно. Никой от тях не оцеля след гибелта на Дану Талис.

— Ти си оцелял.

— Аз не съм от Великите древни — рече простичко Ареоп-Енап.

Те стигнаха до края на тунела и Де Аяла изникна във въздуха право пред тях. Той беше прекарал векове като призрак и бе виждал много чудеса и чудовища, но никога не бе зървал нещо подобно на Ареоп-Енап. Гледката на огромното създание го накара да онемее.

— Хуан — обади се меко Вълшебницата. — Кажи нещо.

— Богинята-врана е тук — отвърна той най-накрая. — Намира се почти точно над нас, кацнала е на върха на водната кула като огромен лешояд. Чака те да излезеш. Тя имаше кавга със сфинкса — добави призракът. — Сфинксът каза, че Древните са те дали на него, Мориган пък твърдеше, че Дий е казал, че си нейна.

— Толкова е хубаво да си желана — рече Пернел, поглеждайки през шахтата към мрака горе. Хвърли кос поглед към Ареоп-Енап. — Чудя се дали Мориган знае, че си тук.

— Едва ли — отвърна Стария паяк. — Дий не би имал причина да ѝ казва, а при толкова много магични и митични създания на острова, тя няма да може да засече аурата ми.

Устните на Вълшебницата се извиха в бърза усмивка, която озари лицето ѝ.

— Да я изненадаме ли?

---

[1] Остров в Микронезия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 46

Джош Нюман спря и преглътна тежко. Вече всеки момент щеше да повърне. Макар че под земята бе хладно и влажно, той се потеше, косата му бе залепнала за черепа, а леденостудената тениска — на гърба му. Вече не беше уплашен, дори не беше и ужасен, ами направо вцепенен.

Спускането в канализацията беше достатъчно зле само по себе си. Дий беше вдигнал капака на шахтата без никакво усилие и всички се бяха дръпнали назад, когато оттам излетя облак зловонен газ. След като той се разнесе, Магьосника се пхна в отвора, последван миг по-късно от Джош, а накрая и от Макиавели. Слязоха по къса метална стълба и се озоваха в един тунел, който бе толкова тесен, че трябваше да вървят в колона по един, и толкова нисък, че само Дий можеше да върви изправен. Тунелът се спускаше надолу и момчето ахна, когато изведнъж леденостудена вода заля маратонките му. Вонята беше ужасна и то отчаяно се помъчи да не мисли през какво може да газии.

Миризмата на развалени яйца — или на сира — за кратко надви миризмите в канализацията, когато Джон Дий създаде кълбо от студена синьо-бяла светлина. То се зарея и затанцува във въздуха на около трийсет сантиметра пред Магьосника, нашарвайки вътрешността на тесния сводест тунел с ярка мъртвешко-бяла светлина и дълбоки непроницаеми сенки. Докато цапаха напред, Джош чуваше как разни твари шават около тях и зърваше блестящи червени точки, движещи се в чернотата. Надяваше се, че са само плъхове.

— Аз не... — започна момчето и гласът му отекна изопачен в тесния тунел. — Аз наистина не обичам тесни пространства.

— Нито пък аз — обади се напрегнато Макиавели. — Прекарах кратко време в затвора, много отдавна. Никога не успях да го забравя.

— Толкова лошо като сега ли беше? — попита колебливо Джош.

— Още по-лошо. — Италианецът, който вървеше зад него, се приведе напред и добави: — Опитай се да запазиш спокойствие. Това е

само тунел за поддръжка; ще влезем в истинската канализация след броени мигове.

Джош си пое дълбоко дъх и се задави от миризмата. Трябваше да помни да диша само през устата.

— И как ще ни помогне това? — промърмори той през стиснати зъби.

— Канализацията на Париж е точно огледало на улиците на повърхността — обясни Макиавели. Момчето усещаше топлия му дъх в ухото си. — По-големите канали са високи метър и половина.

Италианецът беше прав; секунди по-късно те излязоха от тесния и предизвикващ клаустрофобия тунел за поддръжка и се озоваха във висок сводест канал, достатъчно широк, за да можеш да караш кола в него. Тухлените стени бяха ярко осветени и по тях минаваха черни тръби с различна дебелина. Някъде в далечината плискаше и бълбукаше вода.

Джош усети как клаустрофобията го отпусна малко. Софи понякога се страхуваше от широките открити пространства; той пък се боеше от тесни затворени места. Агорафобия и клаустрофобия. Момчето си пое дълбоко дъх; във въздуха още се усещаше мирис на отходни води, но поне можеше да се диша. То вдигна предницата на черната си тениска, за да покрие лицето си, и вдиша: тя смърдеше. Когато се измъкнеше оттук — ако се измъкнеше, — щеше да му се наложи да изгори всичко, включително марковите джинси, които му бе подарил Сен Жермен. Джош бързо пусна тениската, осъзнавайки, че едва не е открил торбичката, висяща на шнур около врата му, в която се намираха страниците от Сборника. Каквото и да се случеше, той твърдо бе решил, че няма да даде страниците на Дий, не и преди да е сигурен — много, много, много сигурен, — че мотивите на Магьосника са почтени.

— Къде сме? — попита момчето, поглеждайки назад към Макиавели. Дий беше застанал по средата на тунела и плътната бяла топка сега се въртеше току над дланта на протегнатата му ръка.

Високият италианец се огледа.

— Нямам представа — призна той. — Тук има около две хиляди и сто километра канализация. Но не се тревожи, няма да се изгубим. Повечето тунели са обозначени с табелки с имената на улиците.

— Табелки в канализацията?

— Парижката канализация е едно от големите чудеса на този град — отвърна с усмивка Николо.

— Елате! — изтътна гласът на Дий, отеквайки в помещението.

— Знаеш ли къде отиваме? — попита тихо Джош. От опит знаеше, че трябваше да си отвлича вниманието с нещо; ако почнеше да мисли за теснотата на тунелите и за тежестта на земята отгоре, клаустрофобията щеше да го побърка.

— Слизаме към най-дълбоките, най-старите части на катакомбите. Ще бъдеш пробуден.

— Знаеш ли с кого ще се срещнем?

Обикновено безстрастното лице на Макиавели трепна и се изкриви в гримаса.

— Да. Но го познавам само по репутация. Никога не съм го виждал. — Той снижи гласа си почти до шепот, а после хвана момчето за ръкава и го дръпна назад. — Още не е късно да се върнеш — каза белокосият мъж.

Джош премигна изненадано.

— На Дий това не би му се харесало.

— Вероятно не — съгласи се Макиавели с крива усмивка.

Момчето беше озадачено. Дий бе казал, че Макиавели не е негов приятел, и беше очевидно, че двамата мъже не се погаждат.

— Но аз мислех, че вие с доктора сте на една страна.

— И двамата служим на Древни, вярно е... но аз никога не съм одобрявал английския Магъосник и методите му.

Пред тях Дий сви в един по-малък тунел и спря пред тясна метална врата, заключена с голям катинар. Протегна пръсти и пробди металните пластинки, държащи катинара, с ноктите си, които воняха на мръсна жълта сила. После отвори вратата.

— Побързайте — каза той нетърпеливо.

— Този... тази личност, която ще видим — каза бавно Джош, — наистина ли може да пробуди силите ми?

— Не се съмнявам в това — рече меко Макиавели. — Толкова ли е важно пробуждането за теб? — попита той и момчето усети, че италианецът го наблюдава внимателно.

— Сестра ми — моята сестра-близначка — беше пробудена — обясни Джош. — Искam... имам нужда силите ми да бъдат пробудени,

за да сме отново еднакви. — Той погледна високия белокос мъж. — Това смислено ли ти звучи?

Макиавели кимна с непроницаемо изражение на лицето.

— Обаче това ли е единствената причина, Джош?

Момчето го изгледа за един дълъг миг, преди да се извърне.

Италианецът беше прав; това не беше единствената причина. Когато бе държал Кларент, за кратко бе усетил, макар и съвсем леко, какво би било да имаш пробудени сетива. За няколко мига се бе чувствал истински жив, цялостен... и повече от всичко останало искаше да изпита пак това чувство.

Дий ги поведе по друг тунел, който май беше по-тесен и от първия. Джош усети как стомахът му се сви, а сърцето му започна да бие по-силно. Тунелът се виеше надолу в поредица от тесни стъпала. Камъните тук бяха по-стари, стъпалата — с неправилна форма, а стените — меки и се ронеха при допир. На някои места беше толкова тясно, че момчето трябваше да се обръща странично, за да се промуши. Веднъж се заклеци в един особено тесен ъгъл и веднага усети как в гърдите му се надигна парализираща паника. После Дий го хвана за едната ръка и безцеремонно го издърпа, при което от гърба на тениската му се отпра голяма ивица.

— Почти стигнахме — промърмори Магьосника. Той вдигна леко ръка и полюшващото се кълбо сребърна светлина се издигна по-високо във въздуха, осветявайки надупчените тухлени стени на тунела.

— Чакай малко, нека да си поема дъх. — Джош се преви, подпря ръце на коленете си и задиша тежко. Осъзна, че докато държи вниманието си насочено към светлинното кълбо и не мисли как стените и таванът го притискат, се чувства добре. — Как разбираш накъде отиваме? — изпъшка той. — Бил ли си тук по-рано?

— Идвал съм веднъж... преди много време — отвърна Дий и се ухили. — А в момента просто следвам светлината. — Ярката бяла светлина правеше усмивката на Магьосника ужасяваща.

Джош си спомни за един номер, на който го бе научил треньорът му по ръгби. Хвана с ръце корема си и стисна силно, като същевременно вдиша и се изправи. Чувството за гадене моментално изчезна.

— При кого отиваме? — попита той.

— Търпение, човече, търпение. — Дий погледна покрай момчето към мястото, където стоеше Макиавели. — Сигурен съм, че нашият италиански приятел ще се съгласи. Едно от големите предимства на безсмъртието е, че се научаваш на търпение. Има една пословица: „Хубавите неща идват при онзи, който чака.“

— Невинаги хубави неща — промърмори Макиавели, когато англичанинът се извърна.

В края на тесния тунел имаше ниска метална врата. Изглеждаше, сякаш не е отваряна от десетилетия и ръждата я бе приковала към влажната варовикова стена. В бялата светлина Джош видя, че ръждата е оцапала мръснобелия камък в цвета на засъхнала кръв.

Светлинното кълбо се полюляваше във въздуха, докато Дий прокарваше сияещия си жълт нокът по ръба на вратата, изрязвайки я от рамката. Миризмата на развалени яйца надви зловонието на канализацията.

— Какво има от другата страна? — попита момчето. Сега, когато бе започнало да овладява страха си, изпитваше леко въодушевление. След като го пробудеха, щеше да се измъкне и да се върне при Софи. Обърна се да погледне към Макиавели, но италианецът поклати глава и посочи към Джон. — Доктор Дий? — попита Джош.

Дий разби ключалката на ниската врата и я изтръгна от рамката. Посипа се прах и късчета мек камък.

— Ако съм прав, а аз почти винаги съм — рече Магьосника, — този проход ще ни отведе в Парижките катакомби. — Дий подпря вратата на стената и пристъпи в отвора.

Джош се наведе, за да го последва.

— Никога не съм чувал за тях.

— Малко хора извън Париж са чували — каза Николо, — но въпреки това те и канализацията са едно от чудесата на този град. Над двеста и седемдесет километра загадъчни лабиринти от тунели. Катакомбите някога са били варовикови кариери. А сега са пълни...

Джош пристъпи в отвора, изправи се и се огледа.

— ... с кости.

Момчето усети как нещо се загърчи в стомаха му и преглътна тежко, усещайки кисел вкус в гърлото си. Точно пред него — докъдето му стигаше погледът в сумрачния тунел — стените, сводестият таван и дори подът се състояха от лъскави човешки кости.

ГЛАВА 47

Никола тъкмо бе повдигнал капака на шахтата, когато телефонът на Жана иззвъня и пронизителната чуруликаща мелодия накара всички да подскочат стреснато. Алхимикът изпусна капака и той падна на мястото си със силно дрънчене. Никола едва успя да се дръпне, за да не му премаже пръстите на краката.

— Франсис е — каза Жана, като отвори телефона. Заговори със Сен Жермен на скорострелен френски, а после хлопна капачето на телефона. — Идва насам — съобщи тя. — Каза в никакъв случай да не слизаме в катакомбите без него.

— Но ние не можем да чакаме — възропта Софи.

— Софи е права — започна Никола. — Ние трябва...

— Ще чакаме — каза твърдо Жана с тона, с който някога бе командвала армии, и стъпи с малкото си краче върху капака на шахтата.

— Те ще се измъкнат — рече отчаяно момичето.

— Франсис каза, че знаел къде отиват — отвърна много меко Жана. Обърна се да погледне към алхимика. — Каза, че и ти знаеш. Така ли е? — попита тя.

Никола си пое дълбоко дъх, а после кимна мрачно. Ранната сутрешна светлина изцеждаше всичкия живот от лицето му, придавайки му цвят на избледнял пергамент. Кръговете под очите му бяха тъмни и подути.

— Струва ми се, че знам.

— Къде? — попита Софи. Опитваше се да запази спокойствие. Открай време умееше да контролира чувствата си по-добре от брат си, но точно в момента й идеше да отметне глава назад и да закрещи от безсилие. Щом алхимикът знаеше къде отива Джош, защо не вървяха натам?

— Дий води Джош на място, където могат да пробудят силите му — отвърна бавно Флаemel. Личеше, че подбира внимателно думите си.

Софи се намръщи, объркана.

— Това толкова ли е лошо? Той не искаше ли именно това?

— Да, той искаше това, но не и по този начин. — Макар че лицето на Никола беше безизразно, в очите му имаше болка. — Има голямо значение кой или какво пробужда силите на един човек. Това е опасен процес. Може да бъде дори смъртоносен.

Софи се обърна бавно и го погледна.

— И въпреки това ти с готовност позволи на Хеката да пробуди и двама ни с Джош. — Брат ѝ беше прав през цялото време: Фламел бе подложил и двамата на опасност. Сега тя вече разбираше това.

— Беше необходимо за ваша собствена защита. Вярно, имаше опасности, но никой от вас не бе застрашен от самата Богиня.

— Какво имаш предвид?

— Повечето Древни никога не са били великодушни към хората. Малцина от тях са готови да дадат нещо, без да поставят никакви условия — обясни Никола. — Най-големият дар, който може да направи един Древен, е безсмъртието. Хората искат да живеят вечно. Както Дий, така и Макиавели служат на Тъмните древни, които са ги надарили с безсмъртие.

— Служат ли? — попита момичето, премествайки поглед от алхимика към Жана.

— Те са слуги — каза меко дребната францужойка, — а някои биха ги нарекли и роби. Това е цената на тяхното безсмъртие и техните сили.

Телефонът ѝ иззвъня отново със същата мелодия и тя го отвори.

— Франсис?

— Софи — продължи тихо Фламел, — дарът на безсмъртието може да бъде оттеглен от един човек по всяко време и ако това се случи, всичките му години го застигат за броени мигове. Някои Древни поробват хората, които пробуждат, превръщат ги едва ли не в зомбита.

— Но Хеката не ме направи безсмъртна, когато ме пробуди — възрази момичето.

— За разлика от Вещицата от Ендор, Хеката в продължение на безброй поколения не се е интересувала от хората. Винаги е оставала неутрална във войните между защитниците на човечеството и Тъмните древни. — Устните му се извиха в горчива усмивка. — Може би, ако не беше избрала страна, и днес щеше да е жива.

Софи се вгледа в бледите очи на алхимика. Помисли си, че ако Фламел не бе влязъл в Сенкоцарството на Хеката, Древната щеше още да е жива.

— Казваш, че Джош е в опасност? — попита накрая тя.

— В ужасна опасност.

Погледът на Софи не се отделяше от лицето на Никола. Джош се намираше в опасност не заради Дий или Макиавели, а защото Никола Фламел ги бе поставил в това ужасно положение. Той беше казал, че ги защитава, и доскоро тя вярваше безрезервно на това. Но сега... сега не знаеше какво да мисли.

— Елате. — Жана затвори телефона си, улови ръката на момичето и го задърпа към изхода на уличката. — Франсис идва насам.

Алхимикът хвърли един последен поглед към капака на шахтата, после пхна Кларент под палтото си и забърза след тях.

Жана ги изведе от тясната пресечка на „Дю презиран Уилсон“, после бързо сви наляво по улица „Дебрус“ и се насочи обратно към реката. Въздухът бе изпълнен със звуците на безброй сирени на полицейски коли и линейки, а в небето над тях полицейски хеликоптери бръмчаха ниско над града. Улиците бяха почти пusti и никой не обръщаше внимание на трима души, които тичаха да си намерят скривалище.

Софи потрепери. Цялата картина беше толкова сюрреалистична. Приличаше на нещо, което би могла да види в документален филм за войната по канала „Дискавъри“.

В дъното на улица „Дебрус“ откриха Сен Жермен да ги чака в безлично БМВ, което силно се нуждаеше от миене. Вратите бяха открити и когато те се приближиха, тъмното стъкло на шофьора се спусна с тихо жужене. Графът се усмихваше щастливо.

— Никола, трябва по-често да си идваш у дома; градът е в хаос. Всичко е ужасно вълнуващо. Не съм се забавлявал така от векове.

Жана се мушна на седалката до съпруга си, докато Фламел и Софи се качиха отзад. Сен Жермен даде газ, но Никола се приведе напред и го стисна за рамото.

— Не бързай толкова. Не трябва да привличаме вниманието към себе си — предупреди го той.

— Но с тази паника по улиците не бива да карам и бавно — изтъкна Франсис. Отдалечи колата от бордюра и потегли по „Ню

Йорк“. Караше с едната ръка на волана, а другата — праметната през облегалката, защото постоянно се обръщаше да говори с алхимика.

Напълно вцепенена, Софи се отпусна до прозореца, взирайки се навън към реката, проблясваща отляво. В далечината, от другата страна на Сена, можеше да различи вече познатия силует на Айфеловата кула, издигащ се над покривите. Чувстваше се уморена и главата ѝ се маеше. Беше объркана по отношение на Фламел. Никола не можеше да е лош, нали? Сен Жермен и Жана — а също и Скати — очевидно го уважаваха. Дори Хеката и Вещицата го харесваха. Проблясващи мисли, за които тя знаеше, че не са нейни, кръжаха по самия крайчец на съзнанието ѝ, но когато опита да се съсредоточи върху тях, те отлетяха. Това бяха спомени на Вещицата от Ендор и Софи инстинктивно разбра, че са важни. Имаха нещо общо с катакомбите и съществото, което живееше в дълбините им...

— Официално полицията докладва, че част от катакомбите са се срутили и са повлекли няколко къщи — казваше Франсис. — Твърдят, че канализацията е пробита и че в града има изтичане на метан, въглероден двуокис и въглероден окис. Центърът на Париж е отцепен и евакуиран. Съветват хората да останат по домовете си.

Фламел се облегна в кожената седалка и затвори очи.

— Има ли ранени? — попита той.

— Няколко порязвания и синини, но не са съобщили за нищо по-сериозно.

Жана поклати изумено глава.

— Като се има предвид какво мина с грохот през града, това си е малко чудо.

— Някой да е видял Нидхьог? — попита Никола.

— По главните телевизионни канали засега не съобщават такова нещо, но някои неясни снимки, направени с телефони, са се появили в разни блогове, а вестниците „Монд“ и „Фигаро“ твърдят, че имат изключителни снимки на онова, което наричат „Съществото от катакомбите“ и „Звярът от ямата“.

Софи се наведе напред, следейки разговора. Премести поглед от Фламел към Сен Жермен, а после обратно към алхимика.

— Скоро целият свят ще узнае истината. Какво ще стане тогава?

— Нищо — отвърнаха и двамата едновременно.

— Нищо ли? Но това е невъзможно.

Жана се извърна от предната седалка.

— Само че точно това ще стане. Всичко ще бъде покрито.

Момичето погледна въпросително към Никола. Той кимна в знак на съгласие.

— Така или иначе, повечето хора просто няма да повярват, Софи. Ще го отхвърлят като измислица или шега. А онези, които все пак мислят, че е вярно, ще бъдат наречени любители на конспирациите. Можеш да си сигурна, че хората на Макиавели вече са се заели да конфискуват и унищожат всяка снимка.

— До час-два — добави Сен Жермен — за събитията от тази сутрин ще се говори като за злощастен инцидент. А твърденията за видяно чудовище ще бъдат осмивани и приписвани на истерията.

Софи поклати невярващо глава.

— Такова нещо не може да се крие вечно.

— Древните го правят от хилядолетия — рече графът, като наклони огледалото за задно виждане, така че да може да гледа към Софи. В тъмната вътрешност на колата, на нея ѝ се стори, че яносините му очи слабо сияят. — А ти трябва да помниш, че човечеството всъщност не иска да вярва в магия. Хората не искат да знаят, че митовете и легендите почти винаги се основават на истина.

Жана се пресегна и постави леко длан върху ръката на съпруга си.

— Аз пък не съм съгласна; хората винаги са вярвали в магията. Едва през последните няколко века тази вяра западна. Мисля си, че те всъщност искат да вярват, защото в сърцата си знаят, че е вярно. Знаят, че магията наистина съществува.

— И аз някога вярвах в магията — каза Софи много тихо. Беше се обърнала да погледне пак към града, но видя отразена в стъклото една ярко боядисана детска стая — нейната стая от преди пет или шест години. Софи нямаше представа къде точно се бе намирала тя — може би в къщата в Скотсдейл или пък в Рали Ралей — по онова време се местеха толкова често. Тя седеше по средата на леглото си, заобиколена от любимите си книги. — Когато бях малка, четях за принцеси, чародеи, рицари и магьосници. Макар да знаех, че са само приказки, искаше ми се магията да е истинска. Досега — добави тя с горчивина. Обърна глава да погледне към алхимика. — Всички приказки ли са истина?

Фламел кимна.

— Не всички приказки, но почти всички легенди се основават на истина. Всеки мит си има корени в реалността.

— Дори и страшните ли? — прошепна тя.

— Най-вече страшните.

Три новинарски хеликоптера избръмчаха ниско над тях и колата затрепери от шума на двигателите им. Никола изчака да отминат и се приведе напред.

— Къде отиваме?

Сен Жермен посочи напред и надясно.

— В градините „Трокадеро“ има таен вход към катакомбите. Той води право надолу в забранените тунели. Прегледах старите карти. Мисля, че маршрутът на Дий ще ги приведе първо през канализацията, а после ще слязат в долните тунели. Така ще спечелим малко време.

Никола Фламел се облегна в седалката, а после посегна и стисна ръката на Софи.

— Всичко ще бъде наред — каза той.

Но тя не му повярва.

Входът към катакомбите представляваше една доста обикновена на вид метална решетка в земята. Покрита отчасти с мъх и трева, тя бе скрита сред група дървета зад една богато резбована и красиво оцветена въртележка в единия край на градините „Трокадеро“. Обикновено тази смайваща градина гъмжеше от туристи, но тази сутрин бе пуста и празните дървени кончета на въртележката се движеха нагоре-надолу под синьо-белия покрив.

Графът мина по една тясна алея и ги изведе на тревна площ, изгорена до кафяво от лятното слънце. Спря над една метална решетка без никакви знаци по нея.

— Не съм използвал този вход от 1941 година. — Той коленичи, хвана пръчките на решетката и я дръпна. Тя не помръдна.

Жана хвърли кос поглед към Софи.

— Когато двамата с Франсис бяхме във Френската съпротива и се борехме срещу германците, използвахме катакомбите за база. Можехме да изскочим на всяко място в града. — Тя потропа по металната решетка с върха на обувката си. — Това тук беше едно от любимите ни места. Дори през войната градината винаги беше пълна с народ и лесно можехме да се смесим с тълпата.

Въздухът изведнъж се изпълни с богатия есенен аромат на изгорели листа и металните пръчки в ръцете на Франсис засияха, нажежени до червено, а после и до бяло. Металът се стопи и разтече, падайки на големи капки в шахтата. Сен Жермен изтръгна остатъка от решетката и я захвърли настрани, а после праметна крака в дупката.

— Тук има стълба.

— Софи, ти си следващата — каза Никола. — Аз влизам след теб. Жана, ще поемеш ли тила?

Французойката кимна утвърдително. Хвана края на една близка дървена пейка и я повлече през тревата.

— Ще я издърпам над дупката, преди да сляза. Не искаме някои неочаквани посетители да ни се натресат на главите, нали? — Тя се усмихна.

Софи предпазливо се пхна в дупката и краката ѝ намериха стъпенките на стълбата. Тя се спусна внимателно вътре. Очакваше да е смрадливо и ужасно, но имаше само сух, застоял мирис. Момичето започна да брои стъпалата, но им загуби бройката някъде около седемдесет и второто, макар че по бързо смаляващото се късче небе над главите им можеше да познае, че слизат дълбоко под земята. Не се страхуваше — или поне не за себе си. Тунелите и тесните пространства не я плашеха, обаче брат ѝ направо се ужасяваше от теснотията: как ли се чувстваше той сега? Стомахът на Софи се разбунтува и тя усети гадене. Устата ѝ пресъхна и инстинктивно, без капка съмнение, разбра, че точно така се чувства Джош в момента. Разбра, че брат ѝ е ужасен.

ГЛАВА 48

— Кости — каза вцепенено Джош, като оглеждаше тунела.

Стената точно пред него бе изградена от стотици петнистожълти и белезникави черепи. Дий закричи по коридора и светлинното му кълбо накара сенките да затанцуват и заподскачат, създавайки впечатлението, че празните очни орбити се движат и го следят.

Джош беше израснал с костите, знаеше, че в тях няма нищо страшно. Кабинетът на баща му беше пълен със скелети. Като деца двамата със Софи си играеха в музейни складове, пълни със скелетни останки, но всички онези кости бяха на животни и динозаври. Момчето даже бе помогнало за сглобяването на опашна кост на рапорт, която после бе изложена в Американския музей за естествена история. Но тези кости тук... те бяха... те бяха...

— Всичко това човешки кости ли са? — прошепна то.

— Да — отвърна меко Макиавели и сега в гласа му се долавяше следа от италианския му акцент. — Тук долу се намират останките на поне шест милиона души. А може би и повече. Тези катакомби отначало са били огромни варовикови кариери. — Той посочи нагоре с палец. — Оттук е дошъл варовикът, с който е построен градът. Париж е издигнат над лабиринт от тунели.

— А как са се озовали тук долу? — Гласът на Джош трепереше. Той се прокашля, скръсти ръце и се опита да си придаде безгрижен вид, сякаш не беше абсолютно ужасен. — Изглеждат много стари. Откога са тук?

— Само от около двеста години — отвърна Макиавели за негова изненада. — Към края на XVIII век гробищата на Париж бяха претъпкани. Аз се намирах в града по това време — добави той и устата му се изкриви от отвращение. — Никога не бях виждал подобно нещо. В града имаше толкова трупове, че гробищата често представляваха просто големи могили от пръст, от които стърчаха кости. Париж може и да беше един от най-красивите градове на света, но беше също и най-мръсният. По-зле даже от Лондон, което говори

много! — Той се изсмя и звукът отекна между стените от кости, превръщайки се в нещо кошмарно. — Вонята беше неопишуема и действително имаше плъхове, големи колкото кучета. Ширеха се болести и чумните епидемии бяха нещо обичайно. Накрая хората проумяха, че претъпканите гробища трябва да имат нещо общо със заразите. Затова беше решено гробищата да се опразнят и останките да бъдат свалени в празните кариери.

Опитвайки се да не мисли за това, че е заобиколен от костите на хора, които най-вероятно бяха умрели от някаква ужасна болест, Джош насочи вниманието си към стените.

— Кой е направил шарките? — попита той, сочейки едно особено пищно слънчево изображение, чиито лъчи се състояха от човешки кости с различна дължина.

Италианецът сви рамене.

— Кой знае? Може би някой, който е искал да почете мъртвите, някой, който се е опитал да вкара смисъл в царящия тук невероятен хаос. Хората вечно се опитват да създадат ред от хаоса — добави той меко.

Джош го погледна.

— Ти ги наричаш... ни наричаш хора. — Той се обърна да потърси с поглед Дий, но Магьосника вече бе стигнал почти до края на коридора и не можеше да ги чуе. — Дий ни нарича човеци.

— Недей да ме бъркаш с него — каза Николо с ледена усмивка.

Джош бе объркан. Кой беше по-могъщият тук — Дий или Макиавели? Досега той си мислеше, че е Магьосника, но вече започваше да подозира, че италианецът има много по-добър контрол над нещата.

— Скатах ни каза, че ти си по-опасен и по-хитър от Дий — каза той, разсъждавайки на глас.

Усмивката на Макиавели се разшири от задоволство.

— Това е най-милото нещо, което тя някога е казвала за мен.

— Вярно ли е? Наистина ли си по-опасен от доктора?

Николо се замисли за момент. После се усмихна и съвсем слаба змийска миризма изпълни тунела.

— Несъмнено.

— По-бързо, елате насам — извика Дий.

Поради тесните стени и ниския таван гласът му прозвуча глухо. Той се обърна и тръгна надолу по оградения с кости тунел, като отнесе светлината със себе си. На Джош му се прииска да хукне след него, защото нямаше желание да остане сам в пълен мрак, но тогава Макиавели щракна с пръсти и в дланта му се появи елегантен, тънък като свещ пламък от сиво-бяла светлина.

— Не всички тунели са като този — продължи италианецът, сочейки костите по стените, грижливо подредени в правилни форми и шарки. — Някои от малките тунели са просто затрупани с всевъзможни парчета.

Те свиха зад един завой на тунела и откриха Дий да ги чака, потропвайки нетърпеливо с крак. Той се врътна и закрачи нататък, без да каже и дума.

Докато навлизаха все по-дълбоко в катакомбите, Джош се съсредоточи върху гърба на Магьосника и светлинното кълбо, полюшващо се над рамото му; това му помагаше да не обръща внимание на стените, които сякаш се сближаваха с всяка крачка. Вървейки, той забеляза, че по някои от костите, ограждащи тунела, има надраскани дати — надписи отпреди векове, — и освен това осъзна, че единствените следи в дебелия слой прах на пода са отпечатъците от малките стъпала на Дий. Тези тунели не бяха използвани от много отдавна.

— Тук долу идват ли хора? — попита той Макиавели, подемайки разговор само за да чуе някакъв звук сред потискащата тишина.

— Да. Отделни участъци от катакомбите са отворени за посещения — отговори Николо, вдигнал високо ръка, така че тънкият пламък в дланта му открояваше сложните шарки от кости, вградени в стените, а танцуващите сенки ги караха да трептят като живи. — Но под града има много километри катакомби и големи области от тях изобщо не са картографирани. Изследването на тези тунели е опасно — и незаконно разбира се, — но въпреки това някои хора го правят. Наричат ги катафили. Даже има специална полицейска част, катафлики^[1], която патрулира по тези тунели. — Макиавели махна с ръка към заобикалящите ги стени и пламъкът затанцува лудо, но не угасна. — Само че тук долу няма да налетим нито на едните, нито на другите. Този район е напълно неизвестен. Сега се намираме дълбоко

под града, в една от най-първите кариери, изкопана преди много векове.

— Дълбоко под града — повтори бавно Джош. Прегърби рамене, струваше му се, че усеща тежестта на Париж над главата си, многото тонове пръст, бетон и стомана, които го притискат. Клаустрофобията заплашваше да го надвие и той имаше чувството, че стените пулсират. Гърлото му бе пресъхнало, устните му — напукани, а езикът му сякаш бе надебелял в устата. — Мисля — прошепна той на Макиавели, — мисля, че бих искал вече да се връщам на повърхността, ако може.

Италианецът премигна, искрено изненадан.

— Не, Джош, не може. — Той протегна ръка и стисна рамото на момчето. То усети как топла вълна се разлива по тялото му. Аурата му заискри и затвореният въздух на тунела се изпълни с аромата на портокали и гадния мирис на змия. — Прекалено е късно за това — каза нежно Макиавели. Сними гласа си до шепот. — Слязохме твърде дълбоко... не можем да се върнем. Или ще излезеш от тези катакомби пробуден, или...

— Или какво? — попита Джош, но с нарастващо чувство на ужас осъзна как италианецът ще завърши изречението.

— Или няма да излезеш изобщо — рече простичко Макиавели.

Те свиха зад един завой и започнаха да се спускат по дълъг, прав като стрела, тунел. Стените тук имаха още по-пищна украса от кости, но тя се състоеше от странни квадратни шарки, които Джош почти разпозна. Приличаха на рисунки, които бе виждал в кабинета на баща си, и наподобяваха глифове на майте и ацтеките; само че какво правеха централноамерикански йероглифи в Парижките катакомби?

Дий ги чакаше в края на тунела. Сивите му очи проблясваха на отразената светлина, която придаваше на кожата му нездрав оттенък. Когато заговори, английският му акцент се бе усилил и думите се сипеха толкова бързо, че беше трудно да се разбере какво казва. Джош не можеше да определи дали Магьосника е въодушевен или нервен, и това го уплаши още повече.

— Днес е много важен ден за теб, момче, много важен ден. Защото не само силите ти ще бъдат пробудени, но и ще се срещнеш с един от малцината Древни, които човечеството още помни. Това е голяма чест. — Той плесна с длани. Приведе се и вдигна ръка заедно със светлинното кълбо, разкривайки две високи извити колони от

кости, които бяха оформени така, че да образуват рамка на врата. Зад отвора цареше пълен мрак. Той отстъпи назад и каза: — Първо, ти.

Джош се поколеба. Макиавели го хвана за рамото и го стисна здраво. Когато заговори, гласът му беше нисък и припрян.

— Каквото и да се случи, не бива да показваш страх или да изпадаш в паника. Животът ти и здравият ти разум зависят от това. Разбираш ли?

— Без страх и без паника — повтори момчето. Започваше да диша тежко. — Без страх и без паника.

— А сега върви. — Николо пусна рамото му и го побутна към Дий и портала от кости. — Върви да пробудят силите ти — добави той. — Надявам се, че ще си е заслужавало.

Нещо в гласа на Макиавели накара Джош да погледне назад. В изражението на лицето на италианеца имаше нещо като жалост и момчето спря. Дий го погледна с блестящите си сиви очи и устните му се изкривиха в грозна усмивка. Той повдигна вежди.

— Не искаш ли да бъдеш пробуден?

А на това Джош имаше само един отговор.

Като хвърли още един поглед назад към Макиавели, той вдигна леко ръка за сбогом, пое си дълбоко дъх и пристъпи през сводестия портал в пълния мрак. Щом Магьосника го последва, наоколо разцъфтя светлина и момчето откри, че стои в просторно кръгло помещение, което изглеждаше като издялано от една-единствена огромна кост — плавно извитите стени, полираният жълт таван и дори подът с цвят на пергамент бяха със същия оттенък и текстура като покритите с кости стени отвън.

Дий опря ръка в кръста на Джош и го побутна напред. Момчето направи две крачки и спря. Последните няколко дни го бяха научили да очаква изненади — чудеса, непознати същества и чудовища: но това, това беше... разочаровашо.

Помещението бе празно с изключение на един дълъг правоъгълен каменен плинт^[2], издигащ се в средата на стаята.

Светлинното кълбо на Дий се залюля над платформата, осветявайки ярко всеки издълбан детайл. На върха на надупчена варовикова плоча имаше легнала по гръб статуя на мъж в древна на вид броня от кожа и метал. Ръцете му в метални ръкавици стискаха здраво дебелата дръжка на широк меч, който бе дълъг поне метър и

осемдесет. Джош се надигна на пръсти и успя да види, че главата на статуята е покрита с шлем, който скрива напълно лицето.

Момчето се огледа. Магьосника стоеше отдясно на вратата, а Макиавели бе влязъл в стаята и бе заел позицията отляво. И двамата го наблюдаваха напрегнато.

— А сега... сега какво? — попита то и гласът му прозвуча глухо в помещението.

Нито един от мъжете не отговори. Италианецът скръсти ръце и наведе леко глава на една страна, присвивайки очи.

— Кой е този? — попита Джош, сочейки с палец към статуята.

Не очакваше да получи отговор от Дий, но когато се обърна към Макиавели, осъзна, че той не гледа него, а някъде зад него. Джош се обърна... точно когато две кошмарни създания се материализираха от сенките.

Всичко в тях беше бяло — от почти прозрачната им кожа до дългата гладка коса, която се спускаше по гърбовете им и се влачеше по пода зад тях. Беше невъзможно да се каже дали са мъжки или женски. Бяха с големината на малко дете, неестествено слаби, с издути глави, широки чела и заострени брадички. Твърде големи уши и мънички рогца растяха върху черепите им. Огромни кръгли очи без зеници бяха вперени в него и когато съществата пристъпиха напред, той осъзна, че в краката им има нещо неправилно. Бедрата се извиваха назад, а после краката щръкваха напред в коляното и завършваха с кози копита.

Те се разделиха, докато заобикаляха плочата, и на Джош инстинктивно му се прииска да отстъпи, но после си спомни съвета на Макиавели и остана на място. Пое си дълбоко дъх и огледа внимателно по-близкото създание. Откри, че всъщност не е чак толкова ужасяващо, колкото му се бе сторило отначало: беше тъй дребно, че изглеждаше едва ли не крехко. Помисли си, че знае какви са: бе виждал техни изображения върху късчета гръцка и римска керамика, които стояха на полиците в кабинета на майка му. Бяха фавни или може би сатири; не беше сигурен каква е разликата.

Съществата закръжиха бавно около Джош, посягайки към него с ледените си дългопръсти ръце с мръсни черни нокти, галейки скъсаната му тениска, пощипвайки плата на джинсите му. Бъбреха едновременно с пискливи гласове, които почти излизаха от слуховия

диапазон и го караха да настръхне. Един леденостуден пръст докосна голата плът на корема му и аурата му запраця, пръскайки златни искри.

— Хей! — извика той.

Създанията отскочиха назад, но от това единствено докосване сърцето на Джош се бе разтуптяло. Внезапно го сграбчи всеки неописуем страх, който някога си бе представял, и кошмарите, които го ужасяваха най-силно, изплуваха на повърхността на съзнанието му. Той се задъха и затрепери, обливайки се в студена пот. Вторият фавн се стрелна напред и постави студената си длан върху лицето на момчето. Изведнъж сърцето му заблъска бясно и в стомаха му закипя безумна паника.

Двете същества се прегърнаха и заподскачаха, тресейки се в нещо, което можеше да е само смях.

— Джош. — Заповедният глас на Макиавели проникна през нарастващата паника на момчето и накара съществата да млъкнат. — Джош. Слушай ме. Чуй гласа ми, концентрирай се върху него. Сатирите са прости създания и се хранят с най-първичните човешки емоции: единият поглъща страха, а другият се наслаждава на паниката. Те са Фобос и Деймос.

При споменаването на имената им, двата сатира отскочиха назад и се стопиха в сенките, докато не останаха да се виждат само големите им воднисти очи, черни и блестящи в светлината на реещото се кълбо.

— Те са Пазителите на Спящия бог.

И тогава със стържение на древен камък статуята седна и обърна главата си, за да погледне към момчето. В дълбините на шлема пламтяха две кървавочервени очи.

---

[1] От френската дума *flic* — ченге, полицаи. — Б.пр. ↑

[2] В архитектурата: четвъртит каменен блок, служещ за основа на платформа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 49

— Това Сенкоцарство ли е? — попита Софи с ужасен шепот. Дъхът ѝ засядаше в гърлото.

Стоеше на входа на дълъг прав тунел, чиито стени бяха покрити и украсени с нещо, което изглеждаше като човешки кости. Една-единствена слаба крушка осветяваше пространството с мъждива жълта светлина.

Жана стисна ръката ѝ и се засмя леко.

— Не. Още сме в нашия свят. Добре дошла в Парижките катакомби.

Очите на момичето проблеснаха в сребърно и знанията на Вещицата потекоха през него. Вещицата от Ендор добре познаваше тези катакомби. Софи се олюля на пети, когато я заля внезапен порой от образи: мъже и жени, облечени в дрипи, копаят камъни от големи ями в земята, надзиравани от стражи с униформи на римски центуриони.

— Това са били кариери — прошепна тя.

— Много отдавна — каза Никола. — А сега е гробница за милиони парижани и за още някого...

— Спящият бог — каза Софи с дрезгав глас. Това беше Древен, когото Вещицата едновременно мразеше и съжаляваше.

Сен Жермен и Жана бяха потресени от знанията на момичето. Дори Фламел изглеждаше стреснат.

Софи затрепери. Обгърна тялото си с ръце, опитвайки да се задържи права, докато мрачни мисли се блъскаха в главата ѝ. Спящият бог някога бе бил Древен...

... Тя видя горящо бойно поле и на него — един самотен воин в метално-кожена броня, който въртеше меч, висок почти колкото него, и отбиваше атаките на създания, излезли сякаш от юрския период.

... Пред портите на древен град, облеченият в метал и кожа воин стоеше сам срещу огромна орда от маймуноподобни хора зверове, докато колона от бежанци се измъкваше през друга порта.

... На стъпалата на невъзможно висока пирамида воинът бранеше една жена с дете от същества, които бяха кръстоска между змии и птици.

— Софи...

Тя трепереше, вече студена като лед, и зъбите ѝ тракаха. Образите се смениха — лъскавата метално-кожена броня на воина бе станала мръсна, покрита със засъхнала кал, цялата на ивици и петна. Воинът също се бе променил.

... Воинът тичаше през примитивно, сковано от лед, село, виейки като звяр, докато увити в кожи хора бягаха от него или се свиваха страхливо.

... Воинът яздеше начело на огромна армия, която представляваше шарена смесица от зверове и хора, и връхлетя върху един блестящ град в сърцето на гола пустиня.

... Воинът стоеше наред обширна библиотека, пълна с морски карти, свитъци и книги от метал, плат и дървесна кора. Библиотеката гореше толкова яростно, че металните книги се разтапяха. Сечейки с меч си по рафтовете, той запрати още книги в пламъците.

— Софи!

Аурата на момичето проблясваше и прашчеше. Алхимикът го сграбчи за раменете и ги стисна силно.

— Софи!

Гласът на Фламел я изтръгна от унеса.

— Аз видях... видях... — започна тя хрипливо. Гърлото я дращеше, а и бе прехапала толкова силно бузата си отвътре, че усещаше в устата си противния метален вкус на кръв.

— Не мога дори да си представя какво си видяла — каза той нежно. — Но мисля, че знам кого си видяла...

— Кой беше? — попита тя задъхано. — Кой беше воинът в метално-кожената броня? — Знаеше, че ако се замисли усърдно за него, спомените на Вещицата ще ѝ дадат името му, но също така щеше да бъде завлечена обратно в пълния с насилие свят на воина, а тя не искаше това.

— Древният Марс Ултор.

— Богът на войната — добави горчиво Жана.

Без да поглежда или да обръща глава, Софи вдигна лявата си ръка и посочи един тесен коридор.

— Той е там долу — каза тя тихо.

— Откъде знаеш? — попита Сен Жермен.

— Усещам го — отвърна момичето и потрепери. Затърка яростно ръцете си. — Сякаш нещо студено и лепкаво пълзи по кожата ми. Идва оттам.

— Този тунел ще ни отведе в тайното сърце на катакомбите — рече граф Жермен, — в изгубения римски град Лутеция. — Той потърка енергично ръце, така че на земята се посипаха искри, а после тръгна по тунела, последван от Жана. Софи тъкмо се готвеше да тръгне след тях, когато спря и погледна към алхимика.

— Какво се е случило с Марс? Когато го видях първия път, ми се стори, че е защитник на човечеството. Какво го е променило?

Никола поклати глава.

— Никой не знае. Може би отговорът лежи в спомените на Вещицата — предположи той. — Те двамата трябва да са се познавали.

Софи заклати глава.

— Не ме карай да мисля за него... — започна тя, но беше прекалено късно. Още докато алхимикът изказваше предположението, поредица от ужасни картини запрелита през съзнанието на момичето. То видя висок, красив мъж да стои на върха на шеметно висока стъпаловидна пирамида, вдигнал ръце към небето. На раменете си носеше пищно наметало от многоцветни пера. Под пирамидата се простираше голям каменен град, обграден от гъста джунгла. Градът празнуваше, широките улици гъмжаха от хора в ярки дрехи, носещи богати накити и екстравагантни пернати наметала и шапки. Единственото място без цветове беше върволицата облечени в бяло мъже и жени, която се точеше по средата на широката главна улица. Като се вгледа по-внимателно, тя осъзна, че са навързани един за друг с въжета от кожа и лиани, омотани около вратовете им. Стражи с камшици и копия ги подкарваха към пирамидата.

Софи си пое дълбок треперлив дъх и премигна, за да прогони образите.

— Познавала го е — рече тя студено. Не каза на алхимика, че някога Вещицата от Ендор е обичала Марс... но това е било много отдавна, преди той да се промени, преди да стане известен като Марс Ултор. Отмъстителя.

ГЛАВА 50

— Привет, Марс, Боже на войната — каза високо Дий.

Напълно вцепенен от страх, Джош видя как огромната глава се извърна бавно да погледне към доктора. Аурата на Магьосника мигновено грейна около него — жълта, цвърчаща и мъглива. Вътре в шлема на бога сияеше червена светлина. Главата се обърна отново със звука на стържещ камък и пламтящите алени очи се взряха в момчето. Двата призрачнобели сатира, Фобос и Деймос, излязоха крадешком от сенките и прилекнаха зад каменния пиедестал, наблюдавайки внимателно Джош. Даже беглият поглед към тях изпрати вълни на страх и паника през цялото му тяло и той бе сигурен, че видя как единият от тях облиза тънките си устни с език с цвета на стара синина. Момчето преднамерено отклони поглед и се съсредоточи върху стария Древен.

„Не бива да показваш страх — беше казал Макиавели — или да изпадаш в паника.“ Но беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Точно пред него, достатъчно близо, за да го докосне, се намираще Древният, когото римляните бяха почитали като Бог на войната. Джош никога по-рано не беше чувал за Хеката или Вещицата от Ендор и тъй като не знаеше нищо за тях, те не бяха оказали същото въздействие върху него. Този Древен беше различен. Сега знаеше какво е имал предвид Дий, като каза, че това е Древен, когото човечеството още помни. Това беше самият Марс — Древният, на когото бяха кръстени месец и планета.

Момчето опита да си поеме дълбоко дъх и да успокои блъскащото си сърце, но се тресеше толкова силно, че почти не можеше да диша. Усещаше краката си омекнали като желе и му се струваше, че всеки момент ще се свлече на земята. То стисна уста и се насили да вдиша през носа си, като се мъчеше да си спомни някои от дихателните упражнения, които бе научило в заниманията по бойни изкуства. Стисна очи и обгърна здраво тялото си с ръце. Би трябвало да може да се справи: и по-рано бе виждало Древни, беше се изправяло

срещу немъртви и дори бе водило битка с праисторическо чудовище. Колко трудно би могло да бъде?

Джош се изпъна, отвори очи и погледна статуята на Марс... само дето това не беше статуя. Беше живо същество. Върху кожата и дрехите му имаше дебела и твърда сива кора. Единственото цветно петно у бога бяха очите му, които сияеха в червено зад скриващото цялото лице забрало на шлема му.

— Велики Марс, времето почти дойде — рече бързо Дий. — Времето, когато Древните ще се върнат в света на хората. — Той си пое дъх и обяви драматично: — Сборника е у нас.

Джош усети шумоленето на пергаментата под тениската си. Какво ли щеше да стане с него, ако узнаеха, че носи двете липсващи страници? Дали пак щяха да го пробудят?

При споменаването на Сборника главата на Древния се извърна рязко към Магьосника. Очите му пламтяха, а от процепа на шлема излизаше червен дим.

— Пророчеството е почти изпълнено — продължи бързо Дий. — Скоро ще извършим Последното призоваване. Скоро ще освободим Изгубените древни и ще ги върнем на полагащото им се място като владетели на света. Скоро светът отново ще стане онзи рай, който някога е бил.

Със звук от стържене на камък Марс свали краката си от плинта и се обърна с лице към момчето. Джош забеляза, че при всяко негово движение по земята се сипеха пращинки от онова, което приличаше на каменна кожа.

Гласът на Джон Дий се извиси почти до крясък.

— И първото пророчество от Сборника се осъществи. Открихме двамата, които са един. Открихме легендарните близнаци. — Той махна с ръка към Джош. — Този човек има аура от чисто злато, а аурата на неговата сестра-близначка е чисто сребърна.

Марс наклони глава и изгледа пак Джош, а после протегна ръка. Тя беше още на половин метър от рамото на момчето, когато аурата му безшумно разцъфтя около него и яркото ѝ сияние озари вътрешността на помещението, като позлати стените от полирани кости и накара Фобос и Деймос да избягат в най-дълбоките сенки зад плинта, в търсене на убежище. Сухият въздух изведнъж се напои с аромата на портокали.

Примижал от сиянието, което се излъчваше от кожата му, и усещайки как косата му се изправя, пропукваща от статична енергия, Джош смаяно видя как втвърдената кора започна да пада от пръстите на Марс, разкривайки силно загоряла мускулеста плът. Аурата на бога също запламтя, като обгърна статуята в гъста пурпурночервена мъгла, и здравата му кожа засия в гневно червено. Мънички искрици се отделяха от аурата и полепваха по плътта му, като бързо се охлаждаха и я покриваха със сиво-бяла, подобна на камък коричка. Джош се намръщи. Изглеждаше, сякаш аурата на бога се втвърдява в дебела черупка около него и бавно го превръща отново в камък.

— Силите на момчето бяха пробудени — продължи Дий и гласът му ехтеше в стаята. — Но не и тези на момчето. Ако искаме да успеем, ако искаме да върнем Древните, трябва да пробудим силите му. Марс Ултор, ще пробудиш ли момчето?

Богът опря големия си меч в земята и върхът му потъна с лекота в костения под. Той хвана дръжката с две ръце и се приведе напред да изгледа Джош.

„Не показвай страх и не изпадай в паника.“

Джош изпъна снага и се втренчи право в тесния правоъгълен отвор на каменния шлем. За миг му се стори, че зърна сред сенките вътре проблясък на ярки сини очи, преди те отново да засияят в червено. Неговата собствена аура помръкна до мътно сияние и двата сатира веднага запълзяха напред и се покатериха върху плинта, надзъртайки иззад бога към момчето. Сега гладът в очите им беше несъмнен.

— Близнаци.

На момчето му трябваше миг, за да осъзнае, че Марс е проговорил. Гласът на бога бе удивително мек и звучеше невероятно уморено.

— Близнаци? — Ясно личеше въпросителната нотка в гласа му.

— Дда — заекна Джош. — Имам сестра-близначка, Софи.

— Аз имах момчета близнаци някога... много отдавна — каза Марс с отнесен глас. — Червеното сияние в шлема му помръкна и сините очи се мярнаха отново. — Добри момчета, прекрасни момчета — добави той и Джош не беше сигурен на кого говори.

— Кой е по-възрастният? — попита богът. — Ти или сестра ти?

— Софи — отвърна момчето и устните му се извиха във внезапна усмивка при мисълта за сестра му. — Но само с двайсет и осем секунди.

— А обичаш ли я? — попита Марс.

— Да... ами, искам да кажа, разбира се — отвърна изненадан Джош. — Тя ми е близначка.

Марс кимна.

— По-младият ми син, Ромул, също казваше така. Кълнеше ми се, че обича брат си Рем. А после го уби.

В костената стая се възцари мъртвешка тишина.

Момчето погледна във вътрешността на шлема и видя, че очите на Марс Ултор са сини и насълзени. Усети как собствените му очи се изпълват със сълзи на съчувствие. После сълзите на бога изсъхнаха и се превърнаха в пара, когато очите му пламнаха пак в червено.

— Аз пробудих аурите на синовете си, дадох им достъп до сили и възможности отвъд човешките. Всичките им сетива и чувства бяха изострени... включително омразата, страхът и любовта. — Той замълча за кратко, а после добави: — Те бяха близки, толкова близки, преди да пробудя сетивата им. Това ги погуби. — Той направи нова, по-дълга пауза. — Може би ще е по-добре, ако не те пробудя. Заради самия теб и заради сестра ти.

Джош премигна изненадано и се озърна през рамо към Дий и Макиавели. Лицето на италианеца беше безстрастно, но Дий изглеждаше също толкова поразен като него самия. Нима Марс отказваше да го пробуди?

— Боже Марс — започна Магьосника, — момчето трябва да бъде пробудено.

— То само ще направи този избор — рече меко Марс.

— Настоявам...

Сиянието в шлема на бога стана ослепително.

— Ти настояваш!

— От името на своя господар, разбира се — рече бързо Дий.

— Господарят ми настоява...

— Твоят господар не може да настоява за нищо пред мен, Магьоснико — прошепна Марс. — И ако заговориш още веднъж — добави той, — ще пусна спътниците си срещу теб. — Фобос и Деймос се покатериха на раменете на бога, за да надзърнат към Дий. Лигите

им течаха. — Това е ужасна смърт. — Той погледна отново към Джош. — Изборът е твой и само твой. Аз мога да пробудя силите ти. Мога да те направя могъщ. Опасно могъщ. — Червените очи запламтяха ярко и сърцевината им се нажежи до жълто. — Това ли искаш?

— Да — отвърна без колебание момчето.

— Това си има цена, защото за всичко се плаща.

— Ще я платя — каза веднага Джош, макар че нямаше представа каква може да е тази цена.

Марс кимна с голямата си глава, така че камъкът пропука и изстърга.

— Добър отговор, верният отговор. Да ме питаш за цената, щеше да бъде грешка.

Фобос и Деймос нададоха кудкудякащи звуци, които Джош предположи, че са смях, и той разбра, че други са си платили за това, че са се опитвали да се пазарят със Спящия бог.

— Ще дойде време, когато ще ти напомня, че си ми задължен. — Богът погледна над главата на момчето. — Кой ще е наставникът на момчето?

— Аз — отговориха едновременно Дий и Макиавели.

Джош се обърна да погледне към двамата безсмъртни, изненадан от отговора им. Помисли си, че от двамата би предпочел да го наставлява италианецът.

— Магъоснико, той е твой — каза Марс след кратък размисъл. — Мога ясно да усетя намеренията и мотивите ти. Ти смяташ да използваш момчето, за да върнеш Древните; не се съмнявам в това. Но ти... — добави богът, извъръщайки глава към Макиавели. — В твоята аура не мога да вникна; не знам какво искаш. Може би, защото още не си решил.

Камъните на пода се напукаха с хрущене, когато богът се изправи. Беше висок поне два метра и главата му почти докосваше тавана.

— Коленичи — каза той на Джош и момчето се подчини. Марс измъкна огромния си меч от пода и го насочи право срещу лицето му. Очите на Джош се кръстосаха, докато се опитваше да гледа острието. То беше толкова близо, че можеше да види къде ръбът му е нащърбен и да различи една съвсем слаба следа от виеща се шарка по оста на меча. — Как е името на клана ти и имената на родителите ти?

Устата на Джош беше толкова суха, че едва можеше да приказва.

— Името на клана ли? А, фамилното ми име е Нюман. Баща ми е Ричард, а майка ми — Сара. Внезапно си спомни, че Хеката бе задала същия въпрос на Софи. Това стана само преди няколко дни, но му се струваше, че е минала цяла вечност.

Гласът на бога промени тембъра си, стана по-силен и Джош можеше да усети вибрациите в костите си.

— Джош, сине на Ричард и Сара от клана Нюман на расата човеци, ще те удостоя с пробуждане. Ти призна, че това не е дар и ще има цена, която трябва да платиш. Ако не я платиш, ще погубя теб и всичко, което ти е скъпо.

— Ще платя — каза глухо Джош. Кръвта туптеше в главата му, адреналинът бушуваше в тялото му.

— Знам, че ще платиш.

Големият меч се раздвижи и докосна първо дясното рамо на Джош, после лявото и отново дясното. Аурата се очерта съвсем слабо около тялото му. Струйки златен дим се заиздигаха от русата му коса и цитрусовият аромат се усили.

— Отсега нататък зрението ти ще стане много остро...

Ясните сини очи на Джош се превърнаха в плътни златни дискове. Моментално по лицето му потекоха сълзи. Те бяха с цвета и гъстотата на течено злато.

— Слухът ти ще се изостри...

Дим се заизвива от ушите на момчето.

— Вкусът ти ще стане много деликатен...

Джош отвори уста и се изкашля. Появи се облаче оранжево-жълта мъгла и мънички кехлибарени искрици затанцуваха между езика и зъбите му.

— Осезанието ти ще стане чувствително...

Момчето вдигна ръце към лицето си. Те сияеха толкова ярко, че бяха почти прозрачни. Искри прескачаха и се виеха между пръстите му, а силно изгризаните му нокти се бяха превърнали в полирани огледала.

— Обонянieto ти ще се изостри...

Главата на Джош вече бе обгърната почти изцяло от златния дим. Той се стичаше от ноздрите му и отстрани изглеждаше, сякаш бълва

огън. Аурата му се бе уплътнила, втвърдила около раменете и гърдите му и бе станала лъскава и отразяваща.

Мечът на бога се раздвижи пак и потупа леко раменете на момчето.

— Наистина твоята аура е една от най-могъщите, които някога съм виждал — каза тихо Марс. — Има още нещо, което мога да ти дам — един дар, — и този път ти го давам безплатно. Може да ти бъде полезен в идните дни. — Той протегна лявата си ръка и я сложи върху главата му. На мига аурата на Джош грейна ослепително силно. Стрели и кълбета от жълт огън излетяха от тялото му и заподскачаха из стаята. Застигнати от изригналата светлина и жегата, Фобос и Деймос побягнаха с квичене и се скриха зад каменния плинт, но не преди бледата им кожа да почервенеет и краищата на снежнобелите им коси да потъмнеят и да се овъглят. Изгарящата светлина накара Дий да падне на колене, закрил очите си с ръце. Той се претърколи, докато огнени кълбета отскачаха от пода и тавана и се пръскаха върху стените, оставяйки обгорели белези по гладката кост.

Само Макиавели избягна пълната сила на огнената експлозия. Беше се обърнал и изскочил от стаята в последния миг, преди Марс да докосне момчето. Свит на кълбо, той се скри в най-дълбоките сенки зад вратата, докато стрели от жълта светлина рикошираха в стените и свистящи кълбета от плътна енергия излитаха в коридора. Италианецът замига усърдно, мъчейки се да махне запечатаните на ретината му остатъчни образи. Макиавели беше виждал пробуждане и преди, но никога толкова драматично. Какво правеше Марс с момчето, какъв дар му даваше?

А после, със замъгленото си зрение, видя неясна сребриста фигура да се появява в другия край на коридора.

И катакомбите се изпълниха с мирис на ванилия.

ГЛАВА 51

Кацнала на върха на водната кула на Алкатраз, заобиколена от огромни зловрани, Мориган си пееше тихичко. Това бе песен, чута за първи път от най-примитивните древни хора, която сега беше запечатана дълбоко в човешкото ДНК. Беше бавна и нежна, отнесена и тъжна, прекрасна... и крайно ужасяваща. Това бе Песента на Мориган: зов, чиято цел беше да вдъхва страх и ужас. И открай време по бойните полета из целия свят това често бе последният звук, който човек чуваше през живота си.

Богинята-врана се загърна в черното си наметало от птичи пера и се втрени през тънещия в мъгла залив към града. Можеше да усети топлината на човешкото множество, да види смътното сияние на близо милион аури в самия Сан Франциско. И всяка аура обвиваше един човек, разкъсван от страхове и тревоги, пълен със сочни, вкусни емоции. Тя притисна дланите си една в друга и поднесе върховете на пръстите към тънките си черни устни. Предците ѝ се бяха хранили от човечеството, бяха отпивали спомените му, наслаждавайки се на емоциите като на хубаво вино. Скоро — о, толкова скоро — тя щеше да може да го прави отново.

Но преди това ѝ предстоеше един приятен банкет.

Неотдавна ѝ се беше обадил Дий. Той и неговите Древни най-после били принудени да се съгласят, че е твърде опасно да оставят живи и Никола, и Пернел. Той ѝ даде разрешение да убие Вълшебницата.

Мориган си имаше гнездо високо в планините Сан Бернардино. Щеше да отнесе Пернел там и през следващите няколко дни щеше да изцеди докрай спомените и емоциите ѝ. Вълшебницата беше живяла почти седемстотин години; беше пътувала по целия свят и в някои Сенкоцарства, беше виждала чудеса и преживявала ужаси. Освен това имаше изключителна памет; щеше да помни всичко, всяка емоция, всяка мисъл и страх. И Богинята-врана щеше да се наслади на всички тях. Когато свършеше, умът на легендарната Пернел Фламел щеше да

бъде празен като на бебе. Мориган отметна глава назад и разтвори широко уста; дългите ѝ резци се открояваха с белотата си от тъмните устни, а езикът ѝ бе мъничък и черен. Скоро.

Богинята-врана знаеше, че Вълшебницата е в тунелите под водната кула. Единственият друг вход беше през тунел, достъпен само при отлив. И макар че отливът нямаше да настъпи още часове, скалите около входа на пещерата бяха покрити с врани с остри човки.

И тогава ноздрите на Мориган се разшириха.

През солено йодната морска миризма, мириса на ръждясал метал и рушащ се камък и застоялата смрад на безброй птици тя изведнъж надуши нещо друго... нещо, чието място не беше тук, на това място, в тази епоха. Нещо древно и горчиво.

Вятърът смени посоката и понесе мъглата със себе си. Капки солена влага заблестяха изведнъж по една сребриста нишка във въздуха пред Богинята-врана. Тя премигна с черните си като въглен очи. Още една нишка затрептя във въздуха, а после и друга, и още една, пресечени в поредица от кръгове. Приличаха на паяжини.

Те бяха паяжини!

Мориган тъкмо се изправяше, когато един огромен паяк изхвъркна от шахтата под нея и се залепи право на стената на водната кула, впивайки големите си космати крака в метала. Той запълзя към Богинята-врана.

Птиците, накацали около кулата, излетяха към небето, крякайки грозно... и моментално бяха уловени в огромната паяжина, която се носеше във въздуха над тях. Паднаха върху своята тъмна господарка, оплитайки я в гърчеща се маса от пера и лепкава паяжина. Мориган се освободи, разсичайки мрежата с острите си нокти, събра наметалото около себе си и тъкмо щеше да излети, когато паякът стигна до върха на водната кула, избути я назад и я затисна с големия си крак.

Пернел Флаemel, възседнала гърба на паяка с пламтящо копие в ръка, се наведе напред и се усмихна на Богинята-врана.

— Търсеше мен, струва ми се.

ГЛАВА 52

Софи се затича.

Вече не се страхуваше, не ѝ се гадеше и не чувстваше слабост. Просто трябваше да стигне до брат си. Джош се намираще право пред нея, в една стая в края на тунела. Можеше да види как златното сияние на аурата му разпръсква мрака, да надуши апетитния аромат на портокали.

Тя мина покрай Никола, Жана и Сен Жермен, без да обръща внимание на виковете им да спре, и се втурна към сияещия сводест вход. Открай време я биваше в бягането и държеше рекорда на сто метра в повечето училища, които бе посещавала, но сега направо летеше по коридора. И с всяка стъпка аурата ѝ, подхранвана от нейния гняв и решителност, растеше около нея, искряща и пропукваща. Усилените ѝ сетива лумнаха — зениците ѝ се свиха до точки, а после се разшириха до сребърни дискове и сенките моментално изчезнаха; тя можеше да вижда сумрачните катакомби до последния стряскащ детайл. Ноздрите ѝ бяха връхлетени от множество миризми — змия и сяр, гнилоч и плесен, — но най-силен от всички бе портокаловият аромат от аурата на брат ѝ.

И момичето разбра, че е закъсняло: той беше пробуден.

Без да обръща внимание на мъжа, който се бе присвил на земята извън стаята, Софи се втурна през вратата... и аурата ѝ моментално се втвърди в метална черупка, преди пламтящи дъги от златен огън да отскочат от стените и да се разбият в нея. Тя се олюля от удара на енергията. Хвана се за вратата, за да не бъде изблъскана назад в коридора.

— Джош — промълви, смаяна от гледката пред себе си.

Близнакът ѝ бе коленичил на земята пред съществото, което можеше да бъде само Марс. Огромният Древен бе вдигнал в лявата си ръка един широк меч, чийто връх докосваше тавана, докато дясната бе обхванала главата на Джош. Аурата на брат ѝ пламтеше като горски пожар, обгръщайки го в пашкул от златна светлина. Жълт огън се

виеше около него, мятайки топки и камшици от енергия. Те се разбиваха в стените и тавана, откъсвайки парчета пожълтяла кост и разкривайки бялото отдолу.

— Джош! — изкрещя Софи.

Богът бавно извърна глава и я прониза с ярките си червени очи.

— Върви си — заповяда Марс.

Софи поклати глава.

— Не и без моя брат-близък — каза тя през стиснати зъби. Нямахте да изостави брат си; никога не би направила това.

— Той вече не е твой близък — каза меко Марс. — Сега сте различни.

— Той винаги ще е мой близък — каза Софи простишко.

Пристъпи по-навътре в стаята и изпрати вълна от леденостудена сребърна мъгла, която заля брат ѝ и Древния. Тя засъска и зацвърча при допира си до аурата на Джош и от него се заиздига мръснобял дим, който се събра под тавана. Мъглата замръзна по твърдата кожа на Марс и ледените кристали заблещукаха в кехлибарената светлина.

Богът бавно сведе мечата си.

— Имаш ли някаква представа кой съм аз? — попита той. Гласът му беше тих, почти нежен. — Ако имаше, щеше да се страхуваш.

— Ти си Марс Ултор — отвърна бавно Софи, черпейки информация от знанието на Вещицата. — А преди римляните да започнат да те почитат, гърците са те познавали като Арес, а пък още по-рано вавилонците са те наричали Нергал.

— Коя си ти? — Ръката на Древния се дръпна от главата на Джош и в същия миг аурата на момчето угасна, както и огньовете.

Джош се олюля и Софи се наведе да го хване, преди да се е строполил на земята. Още щом го докосна, собствената ѝ аура изчезна, оставяйки я беззащитна. Но тя вече не се боеше; не чувстваше нищо, освен облекчение, че отново е със своя близък. Приклепна на земята, прегърнала брат си, и вдигна очи към извисяващия се над нея бог на войната.

— А преди да станеш Нергал, си бил защитник на човечеството: бил си Уицилопочтли^[1]. Ти си отвел хората роби на безопасно място, когато Дану Талис е потънал под вълните.

Богът залитна назад. Краката му се блъснаха в плинта и той седна изведнъж. Масивният камък се напука под огромната му тежест.

— Откъде знаеш това? — попита той и в гласа му се долови нещо, приличащо на страх.

— Защото си бил заедно с Вещицата от Ендор. — Тя се изправи, вдигайки брат си на крака. Очите ѝ бяха отворени, но се бяха извъртели нагоре, така че се виждаше само бялото. — Вещицата ми даде всичките си спомени — добави Софи. — Знам какво си направил... и защо те е проклела. — Тя протегна ръка и докосна твърдата като камък кожа с върха на пръста си. Прескочи една искра. — Знам защо е направила това с аурата ти.

Софи преметна ръката на Джош през рамото си и обърна гръб на бога на войната.

Фламел, Сен Жермен и Жана бяха пристигнали и стояха струпани на входа. Мечът на Жана беше насочен небрежно към Дий, който лежеше на пода, без да помръдва: Никой не продума.

— Щом имаш знанието на Вещицата в себе си — каза Марс напрегнато, почти умолително, — значи знаеш нейните заклинания и магии. Знаеш как да премахнеш това проклятие.

Никола бързо излезе напред, за да поеме Джош от ръцете на Софи, но тя отказа да пусне брат си. Хвърли поглед през рамо към бога и каза много тихо:

— Да, знам как да го премахна.

— Направи го тогава — заповяда Марс. — Направи го и ще ти дам каквото поискаш. Мога да ти дам всичко!

Софи се замисли за момент.

— Можеш ли да ми отнемеш пробудените сетива? Можеш ли да направиш мен и брат ми отново нормални?

Настъпи дълга тишина, преди богът да заговори отново.

— Не. Това не мога да направя.

— Значи не можеш да направиш нищо за нас. — Софи се извърна и заедно със Сен Жермен помогна на Джош да излезе в коридора. Жана се измуши след тях и само Фламел остана да стои на вратата.

— Чакай! — Гласът на бога се повиши и цялата стая затрепери. Фобос и Деймос излязоха крадешком иззад напукания плинт, като бърбреха шумно. — Ще обърнеш това проклятие, иначе... — започна богът.

Никола пристъпи напред.

— Иначе какво?

— Никой от вас няма да излезе жив от тези катакомби — излая Марс. — Няма да го позволя. А аз съм Марс Ултор! — Затулените очи на бога пламнаха в кървавочервено и той направи крачка напред, размахвайки големия меч пред себе си. — Кой си ти, че да ме отричаш?

— Аз съм Никола Флазел. А ти — добави той — си Древен, който е направил грешката да си мисли, че е бог. — Щракна с пръсти и искрящи изумрудени пращинки се спуснаха към костения под. Плъзнаха по гладко полираната повърхност, оставяйки тънки зелени нишки в старото жълто. — Аз съм Алхимика и нека ти представя най-голямата тайна на алхимията: преобразуването. — А после се обърна към коридора и изчезна в сенките.

— Не! — Марс направи крачка напред и веднага затъна до глезен в пода, който изведнъж бе станал мек като желе. Богът направи още една несигурна стъпка, а после загуби опора, когато земята се разтопи под тежестта му. Политна напред и се стовари с тътен върху пода, пращайки пръски желеобразна кост към стените. Мечът му отсече голямо парче от стената там, където преди миг бе стоял Флазел. Марс се мъчеше да намери опора, но подът беше като мърдащо тресавище от лепкава полутечна кост. Надигайки се на ръце и колене, богът изви глава да погледне към Дий, който бавно изпълзяваше от течността към вратата.

— Това е твое дело, Магьоснико! — изрева той яростно и цялата стая затрепери от гнева му. Посипа се прах от кости и ситни късчета древен камък. — Теб ще държа отговорен.

Дий се изправи с олюляване и се подпря на рамката на вратата, отръска лепкавото желе от дланите си и ги избърса в съсипаните си панталони.

— Доведи ми момичето и момчето — изръмжа Марс — и може да ти простя. Доведи ми близнаците. Иначе...

— Иначе какво? — попита меко Магьосника.

— Ще те погубя: дори твоят Древен господар няма да може да те опази от гнева ми.

— Не смей да ме заплашваш! — озъби му се грозно Дий. — Освен това нямам нужда моят Древен да ме пази.

— Страхувай се от мен, Магьоснико, защото ме направи свой враг.

— Знаеш ли какво правя с онези, които ме заплашват? — попита Дий, а акцентът му се усили. — Унищожавам ги! — Стаята изведнъж се изпълни с воня на сира, а после костените стени започнаха да се топят и разтичат като мек сладолед. — Фламел не е единственият алхимик, който познава тайната на преобразуването — добави той, докато таванът омекваше и се втечняваше, и дълги нишки от него се проточиха към пода, покривайки Марс с лепкава течност. После костта закапа на големи жълти капки.

— Убийте го! — изквича Марс.

Фобос и Деймос се метнаха от плинта върху гърба на Древния с оголени зъби и нокти, а големите им очи бяха вперени в Дий.

Магьосника изрече една-единствена дума на силата и щракна с пръсти: течната кост моментално се втвърди.

Николо Макиавели се появи на вратата. Скръсти ръце и огледа стаята. По средата ѝ, застинал, докато се опитваше да се надигне от пода, с двата сатира на гърба си, стоеше Марс Ултор, превърнат в кост.

— Изглежда, парижките катакомби си имат още една загадъчна костена статуя — рече кротко италианецът. Дий се обърна и тръгна по тунела. — Първо — убиваш Хеката, а сега — и Марс — продължи Макиавели. — А пък аз си мислех, че трябва да си на наша страна. Нали осъзнаваш — извика той след Магьосника, — че и двамата сме мъртви? Не успяхме да заловим Фламел и близнаците. Нашите господари няма да ни простят това.

— Още не сме се провалили — отвърна Дий. Вече беше почти в края на коридора. — Знам къде излиза този тунел. Знам как можем да ги заловим. Той спря и погледна назад, а когато заговори, думите му излизаха бавно, почти неохотно. — Само че, Николо, трябва да действаме заедно. Трябва да обединим силите си.

— Какво смяташ да правиш? — попита Макиавели.

— Двамата заедно можем да освободим Пазителите на града.

---

[1] Ацтекски бог на войната. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 53

Мориган успя някак си да се надигне, но една паяжина, дебела колкото ръката ѝ, се омота около кръста и краката ѝ, и тя падна отново. Започна да се плъзга през ръба на водната кула, когато втора, а после и трета паяжина я уловиха, увивайки се около тялото ѝ, като я омотаха от шията до пръстите на краката в дебела мумиевидна черупка. Пернел скочи от гърба на Ареоп-Енап и приклепна до Богинята-врана. Върхът на копието ѝ трептеше от енергия и червено-бял дим се виеше в хладния нощен въздух.

— Сигурно ти иде да закрепещиш — рече Вълшебницата с крива усмивка. — Давай.

Мориган го направи. Челюстите ѝ зейнаха, черните устни се разтвориха, оголвайки хищните ѝ зъби, и тя изрева.

Късацият нервите вик отекна през острова. Всички несчупени стъкла на Алкатраз се пръснаха на сол и цялата водна кула се олюля. Оттатък залива градът се пробуди, когато алармите на коли, къщи и офиси по крайбрежието избухнаха в какофония. Всички кучета в радиус от сто и петдесет километра около острова завиха жално.

Но крясъкът също така накара остатъка от огромното ято да излети в нощното небе с гръмовен взрив от пляскащи криле и дрезгаво грачене. Повечето птици моментално бяха омотани от дебел облак паяжини, които висяха във въздуха между опустелите сгради, опънати през всеки отворен прозорец и проточени от стълб до стълб. Заплетени в тях, птиците изпадаха на земята и върху тях веднага се нахвърлиха паяци с всякакви форми и размери, омотавайки ги в пашкули от дебели сребристи паяжини. След броени мигове островът отново притихна.

Шепа зловрани се измъкнаха. Шест от огромните птици пикираха ниско над острова, избягвайки нишките и мрежите от лепкави паяжини. Свиха над залива Сан Франциско към моста, издигнаха се високо, а после се обърнаха за атака. Вече се намираха над паяжините. Закръжиха над водната кула. Дванайсет черни като

нощ очи се приковаха в Пернел, остриите човки и хищните им нокти се разтвориха и птиците се спуснаха безшумно към нея.

Приведена над Мориган, Вълшебницата долови слабо трепкащо движение, отразено в черните очи на своята противничка. С една-единствена дума тя възпламени върха на копието и го завъртя с ръка, очертавайки пламтящ червен триъгълник в мъгливия въздух. Свирепите птици прелетяха през червения огън... и се преобразиха.

Шест идеални яйца взеха да падат от небето и бяха уловени във въздуха от нишки ефирна паяжина.

— Закуска — каза радостно Ареоп-Енап и запълзя надолу по кулата.

Пернел седна до мятачата се Богиня-врана. Постави копието на коленете си и се загледа през залива по посока на града, когото наричаше свой дом.

— Какво ще правиш сега, Вълшебнице? — попита Мориган.

— Нямам представа — отговори честно Пернел. — Май сега Алкатраз е мой. — Изглеждаше почти развеселена от тази идея. — Е, всъщност мой и на Ареоп-Енап.

— Освен ако не си успяла да овладееш изкуството на летенето, значи си затворена тук — изръмжа Богинята-врана. — Това е собственост на Дий. Сега никакви туристи не идват тук, няма зяпачи, нито рибарски лодки. В момента си също толкова затворничка, колкото и когато се намираше в килията си. А сфинксът обикаля из коридорите долу. Той ще дойде за теб.

Вълшебницата се усмихна.

— Може да опита. — Завъртя копието и то изсвистя във въздуха. — Чудя се в какво ли ще го превърне това: в бебче, лъвче или птиче яйце?

— Знаеш, че Магьосника ще се върне, и то с подкрепления. Ще иска своята армия от чудовища.

— Ще го чакам и него — обеща Пернел.

— Не можеш да спечелиш — процеди Мориган.

— Хората от векове повтарят това на мен и на Никола. Но ние още сме тук.

— Какво ще правиш с мен? — попита накрая Богинята-врана. — Ако не ме убиеш, знаеш, че няма да намеря покой, докато не те видя мъртва.

Вълшебницата се усмихна. Поднесе върха на копие до устните си и го духна леко, докато той засия, нажежен до бяло.

— Чудя се в какво ли ще те превърне това? — запита се тя разсеяно. — В птица или в яйце?

— Била съм родена, а не излюпена — рече простичко Богинята-врана. — Не можеш да ме заплашваш със смърт. Аз не се боя от нея.

Пернел се изправи и забучи дръжката на копие в земята.

— Няма да те убия. Имам много по-подходящо наказание за теб. — Тя погледна към небето и вятърът развя дългата ѝ коса зад нея. — Често съм се чудила какво ли би било да мога да летя, да се рея безшумно в небесата.

— Няма по-велико чувство — рече честно Мориган.

Усмивката на Вълшебницата бе ледена.

— И аз така си мислех. Затова ще ти отнема онова, което ти е най-скъпо: твоята свобода и възможността да летиш. Имам най-прекрасната килия, само за теб.

— Никой затвор не може да ме удържи — рече презрително Богинята-врана.

— Тя е била направена така, че да удържи Ареоп-Енап — каза Пернел. — Дълбоко под земята, където никога няма да видиш слънцето или да летиш отново във въздуха.

Мориган закрепя отново и се замята насам-натам. Водната кула затрепери, но паяжините на Стария паяк не можеха да бъдат разкъсани. Тогава Богинята-врана внезапно се умълча. Надигна се вятър и мъглата се завихри около двете жени. Те можеха да чуят звъна на далечните аларми от Сан Франциско.

Мориган започна да издава поредица от сухи кашляния и на Пернел ѝ отне малко време, докато осъзнае, че Богинята-врана се смее. Макар да имаше чувството, че отговорът няма да ѝ хареса, Вълшебницата я попита:

— Искат ли ти се да ми кажеш какво намиращ за толкова забавно?

— Може и да си ме победила — изпъшка Мориган, — но вече умираш. Виждам следите на възрастта по лицето и ръцете ти.

Пернел вдигна ръка пред себе си и поднесе към нея върха на копие, така че светлината да огрее плътта ѝ. С потрес забеляза кафяви петънца по опакото на дланта си. Опипа лицето и шията си и усети под пръстите си нови бръчки.

— Колко остава, преди алхимическата отвара да престане да действа, Вълшебнице? Колко ти остава, преди да се сбръчкаш и съсухриш от старост? Дни или седмици?

— Много неща могат да се случат за няколко дни.

— Чуй ме сега, Вълшебнице. Чуй истината. Магьосника е в Париж. Заловил е момчето и е насъскал Нидхъог срещу твоя съпруг и останалите. — Тя нададе пак кашлящия си смях. — Мен ме пратиха тук, за да те убия, защото ти и съпругът ти вече нямате никаква стойност. Близнаците са ключът към бъдещето.

Пернел се приведе към Мorigан. Върхът на копието хвърляше алено сияние по лицата им и ги караше да приличат на зловещи маски.

— Права си. Близнаците са ключът към бъдещето, но чие бъдеще: на Тъмните древни или на човечеството?

ГЛАВА 54

Николо Макиавели направи колеблива крачка напред и се загледа надолу към Париж. Стоеше на покрива на голямата готическа катедрала „Нотр Дам“, под него се виждаше река Сена и мостът „Понт о Дубъл“, а точно пред него се бе прострял широкият площад. Държейки се здраво за покрития с орнаменти зид, той си пое дълбоко дъх и застави разтуптяното си сърце да се успокои. Току-що бе изкачил хиляда и едното стъпала от катакомбите до покрива на катедралата, следвайки тайния път, който Дий твърдеше, че е използвал и преди. Краката му трепереха от усилието и коленете го боляха. Макиавели обичаше да си мисли, че се поддържа в добра форма — беше заклет вегетарианец и всеки ден правеше физически упражнения, но това изкачване го бе изтощило. Освен това чувстваше леко раздразнение от факта, че уморителното изкачване не бе засегнало ни най-малко Джон.

— Кога каза, че за последно си бил тук? — попита той.

— Не съм казвал — тросна се Магьосника. Стоеше от лявата страна на италианеца, в сянката на южната кула. — Но ако толкова те интересува, беше през 1575 година. — Той посочи към едно място малко встрани. — Срегнах Мориган точно там. На този покрив за първи път научих за истинската природа на Никола Фламел и за съществуването на „Книгата на Авраам“. Така че може би е подобаващо всичко да свърши именно тук.

Макиавели се наведе и погледна надолу. Стоеше почти точно над западния розетен прозорец. Площадът под него би трябвало да гъмжи от туристи, но беше зловещо пуст.

— А откъде знаеш, че Фламел и другите ще дойдат тук? — попита той.

Малките зъби на Дий блеснаха в грозна усмивка.

— Знаем, че момчето страда от клаустрофобия. Сетивата му току-що бяха пробудени. Когато излезе от транса, в който го остави Марс, ще бъде ужасено и изострените му усещания само ще усилят този ужас. За да не се побърка, Фламел ще трябва да го изведе над

земята колкото се може по-бързо. Знам, че има таен проход, който води от затрупания римски град до катедралата. — Той изведнъж посочи надолу, когато пет фигурки излязоха със залитане от централния вход точно под тях. — Виждаш ли? — каза триумфиращо. — Аз никога не греша. — После погледна към Макиавели. — Нали знаеш какво трябва да направим?

Италианецът кимна.

— Знам.

— Не изглеждаш много радостен.

— Обезобразяването на една красива сграда е престъпление.

— А убиването на хора не е ли? — попита Дий.

— Е, хората винаги могат да бъдат заменени.

— Нека само да поседна — изпъшка Джош.

Без да чака отговор, се свлече от ръцете на сестра си и Сен Жермен и седна на един гладък кръгъл камък, забит в павирания площад. Вдигна колене към гърдите си, опря брадичка на тях и обхвана с ръце пиццалите си. Тресеше се толкова силно, че петите му подскачаха.

— Наистина трябва да продължим — каза напрегнато Флаemel, като се огледа.

— Дай ни една минутка — тросна се Софи. Коленичи до брат си и посегна да го докосне, но между върховете на нейните пръсти и ръката му прескочи искра и и двамата подскочиха. — Знам какво чувстваш — каза тя нежно. — Всичко е толкова... толкова ярко, толкова силно, толкова остро. Усещаш дрехите си тежки и груби върху кожата, обувките те стягат. Но ще свикнеш. Тези усещания отминават.

Той изпитваше същото, през което бе минала и тя само преди два дни.

— Главата ми тупти — измънка Джош. — Имам чувството, че ще избухне, сякаш е натъпкана с твърде много информация. Постоянно ми идват тези странни мисли...

Момичето се намръщи. Това не й звучеше правилно. Когато тя беше пробудена, сетивата ѝ бяха претоварени, но едва когато Вещицата от Ендор наля в нея знание, започна да се чувства, сякаш мозъкът ѝ ще се пръсне. Порази я една внезапна мисъл и тя си спомни, че когато се бе втурнала в подземната стая, бе видяла огромната ръка на Древния, притисната към главата на брат ѝ.

— Джош — каза тя тихо. — Когато Марс те пробуди, какво ти каза?

Брат ѝ поклати окаяно глава.

— Не знам.

— Мисли — каза тя рязко и видя как той трепна при звука на гласа ѝ. — Моля те, Джош — добави тихо. — Това е важно.

— Не си ми господарка — промърмори той със слаба усмивка.

— Знам. — Тя се ухили. — Но съм по-голямата ти сестра. Хайде, кажи ми!

Джош се намръщи, обаче от усилието челото го заболя.

— Той каза... каза, че пробуждането не е дар, а нещо, за което ще трябва да платя по-късно.

— Какво друго?

— Каза... каза, че моята аура е една от най-могъщите, които е виждал. — Джош беше гледал към бога, докато онзи изричаше думите, виждайки го за първи път с пробудени очи, като забелязваше сложните детайли на шлема му и заплетената шарка върху кожения му нагръдник и долавяше ясно болката в гласа му. — Каза, че ще ми даде дар, нещо, което би могло да ми е от полза в идните дни.

— И?

— Нямам представа за какво говореше. Когато сложи ръка на главата ми, имах чувството, че се опитва да ме натика в пода. Натискът беше невероятен.

— Той ти е предал нещо — каза Софи разтревожена и извика: — Никола.

Обаче не получи отговор, а когато се обърна да погледне към алхимика, видя, че той, Сен Жермен и Жана се взират назад към голямата катедрала.

— Софи — каза спокойно Никола, без да се обръща, — помогни на брат си да стане. Трябва да се махаме оттук веднага. Преди да е станало твърде късно.

Спокойният му, премерен тон я уплаши повече, отколкото, ако бе изкрещял. Тя хвана брат си под мишниците, пренебрегвайки шумното прашене на аурите им, вдигна го и се обърна. Срещу тях стояха три тумбести уродливи чудовища.

— Мисля, че вече е твърде късно — каза момичето.

През вековете доктор Джон Дий се бе научил да съживява големи, а също така успешно бе създавал и контролирал симулакруми и хомункулуси. Едно от най-ранните умения, които бе усъвършенствал Макиавели, бе способността да контролира тулпа. Процесът беше изненадващо сходен; единствената съществена разлика беше в материалите.

И двамата можеха да пробуждат живот в неодушевената материя.

Сега Магьосника и италианецът стояха рамо до рамо на покрива на „Нотр Дам“ и съсредоточаваха волите си.

И един по един гаргойлите и уродите на катедралата оживяваха със скърцане.

Гаргойлите — водоливниците — се размърдаха първи.

Поединично и по двойки, а после на десетки и стотици, те се откъсваха от стените на „Нотр Дам“. Каменни дракони и змии, кози и маймуни, котки, кучета и чудовища изпълзяваха от скривалищата — невидимите стрехи, забравените улуци — и се спускаха по фасадата на зданието.

После уродите — кошмарните статуи — оживяха с клатушкане. Лъвове, тигри, човекоподобни маймуни и мечки се изтръгваха от средновековния градеж и запълзяваха надолу.

— Това е наистина много, много лошо — промърмори Сен Жермен.

Един грубо изсечен лъв скочи на земята точно пред вратата на катедралата и тръгна напред, а каменните му нокти тракаха и се плъзгаха по гладките павета.

Графът протегна ръка напред и лъвът бе погълнат от огнено кълбо... което не му навреди изобщо, само изгори трупаните с векове мръсотия и птичи курешки. Лъвът продължи към тях. Сен Жермен опита различни видове огън — стрели и завеси от пламък, огнени топки и камшици, — но без никаква полза.

Все повече гаргойли скачаха на земята. Няколко се разбиха при падането, но повечето оцеляха. Разпръснаха се и изпълниха площада, а после започнаха да се приближават, стягайки обръча. Някои от създанията бяха старателно и прекрасно издялани, други бяха ерозирали почти до безлични буци. По-големите гаргойли се клатушкаха бавно, докато по-дребните уроди се стрелкаха пъргаво

насам-натам. Но всички се движеха напълно безшумно, ако се изключи скърцащото триене на камък в камък.

Едно създание, което беше наполовина човек, наполовина коза, излезе с тътрене начело на настъпващото множество, падна на четири крака и се втурна напред, насочило зловещо извитите си каменни рога към Сен Жермен. Жана скочи напред и замахна с меч. При удара от врата на създанието изскочиха искри, но това дори не го забави.

В последния миг графът успя да се хвърли на една страна, а после направи грешката да плесне звяра по бута, докато онзи минаваше покрай него. Болка прониза ръката му. Човекът-козел опита да спре на наветата, но се подхлъзна, стовари се на земята и единият му рог се счупи.

Никола извади Кларент и го размаха, хванал дръжката с две ръце, като се чудеше кое ли създание ще нападне първо. Една мечка с глава на жена излезе напред с клатушкане, протегнала нокти. Никола я мушна с Кларент, но мечът изстърга по каменната кожа на съществото, без да му причини вреда. Той бързо посече звяра с ръба на меч, но от вибрацията цялата му ръка изтръпна и оръжието едва не излетя от дланите му. Мечката замахна с тежката си лапа, която изсвистя над главата на алхимика, после загуби равновесие и Никола се хвърли с цялата си тежест върху нея. Мечката рухна с трясък на земята. Ноктите ѝ задрасиха по наветата, трошейки ги на прах, докато се опитваше да се изправи.

Застанала пред брат си и отчаяно мъчеща се да го прикрие, Софи създаде поредица от малки вихрушки. Те отскачаха безрезултатно от повечето камъни и единственото, което направиха, беше да вдигнат един вестник и да го пратят да кръжи в небето.

— Никола — каза отчаяно Сен Жермен, докато обръчът от каменни същества се затягаше все повече. — Малко магия или някаква алхимия сега ще ни дойде добре.

Фламел вдигна дясната си ръка. В нея се образува малко топче от зелено стъкло. После то се спуска и течното му съдържание се разля и попи в кожата на алхимика.

— Нямам достатъчно сила — отвърна той тъжно. — Преобразуващата магия в катакомбите ме изтощи.

Гаргойлите се промъкваха все по-наблизо, камъкът скърцаше и пукаше при всяка стъпка. Дребните уроди бяха смазвани на прах, ако

попаднеха под стъпалата на по-едрите създания.

— Те просто ще ни прегазят — измърмори графът.

— Сигурно Дий ги контролира — смотолеви Джош. Облегна се на сестра си, притиснал ушите си с ръце. Всяка стържеща стъпка, всяко пукане на камък беше мъчение за пробудения му слух.

— Прекалено много са за един човек — каза Жана. — Сигурно ги управляват Дий и Макиавели.

— Но те трябва да са някъде наблизко — каза Никола.

— Много наблизко — съгласи се Жана.

— Един командир винаги заема позиция на високото — рече внезапно Джош, като сам се изненада от знанието си.

— Което означава, че са на покрива на катедралата — заключи Фламел.

Жана посочи.

— Виждам ги. Ей там, между кулите, точно над центъра на западния розетен прозорец. — Тя хвърли меч на съпруга си, а после аурата потече като сребро по тялото ѝ и въздухът се изпълни с аромат на лавандула. След това аурата се втвърди, придобивайки форма и плътност, и изведнъж от лявата ѝ ръка израсна голям лък, а в дясната се появи блестяща стрела. Жана изпъна назад дясната си ръка, прицели се и пусна стрелата, която полетя във висока дъга.

— Видяха ни — каза Макиавели.

Едри капки пот се стичаха по лицето му, а устните му бяха посинели от усилието да контролира каменните създания.

— Няма значение — рече Дий, надзъртайки през ръба. — Те са безсилни. — На площада долу петимата стояха в кръг, докато обръчът от каменни статуи се затягаше.

— Тогава хайде да свършваме — процеди Николо през стиснати зъби. — Но помни, децата ни трябва живи. — Той млъкна, когато нещо тънко и сребристо се извиси през въздуха отпред. — Това е стрела — започна той с почуда, а после спря и изсумтя от болка, когато стрелата се заби дълбоко в бедрото му. Целият му крак се вцепени.

Макиавели залитна назад и падна на покрива на катедралата, стиснал с ръце бедрото си. Изненадващо, кръв нямаше, но болката беше ужасна.

Далече долу на земята поне половината създания изведнъж замръзнаха или се катурнаха. Рухнаха на земята и идещите зад тях ги

стъпкаха. Камъкът се трошеше и се пръскаше на прах. Но останалите твари продължиха да настъпват.

Още дузина сребърни стрели се извисиха отдолу. Удряха се със звън в камъните и се чупеха, без да причинят вреда.

— Макиавели! — извика Дий.

— Не мога... — Болката в крака му беше неописуема и по бузите му се стичаха сълзи. — Не мога да се съсредоточа...

— Тогава ще го довърша сам.

— Момчето и момичето — каза немощно Макиавели. — Трябват ни живи...

— Не е задължително. Аз съм некромант. Мога да съживя труповете им.

— Не! — изкрещя Николо.

Магьосника не му обърна внимание. Събирайки необикновената си воля, той даде на гаргойлите една-единствена заповед.

— Убийте ги! Убийте ги всички!

Създанията се люшнаха напред.

— Още веднъж, Жана! — извика Фламел. — Стреляй пак!

— Не мога. — Дребната францужойка бе посивяла от изтощение. — Стрелите се оформят от моята аура. Не ми остана нищо.

Гаргойлите настъпваха все по-близо и камъкът скърцаше и стържеше. Обхватът на движенията им беше ограничен: някои имаха нокти и зъби, а други — рога и опашки с шипове, но те щяха просто да сгазят хората.

Джош вдигна едно малко уродче, което бе толкова ерозирано, че представляваше кажи-речи буца камък, и го запрати към множеството. То удари един гаргойл и двете същества се пръснаха. Момчето трепна от шума, но също така осъзна, че те могат да бъдат унищожени. Притисна ушите си с ръце и хвърли поглед към разбитото създание, а пробуденото му зрение поглъщаше всяка подробност. Каменните твари бяха неуязвими за стомана и магия... но после той забеляза, че камъкът е ерозиран и чуплив. Какво унищожаваше камъка?

В ума му проблесна спомен... само че не беше негов спомен... за древен град, чиито стени се рушаха, разпадаха се на прах...

— Имам идея — изкрещя той.

— Дано да е добра — извика в отговор Сен Жермен. — Магия ли е?

— Елементарна химия. — Джош погледна към графа. — Франсис, колко горещ огън можеш да направиш?

— Много горещ.

— Софи, колко студен вятър можеш да направиш?

— Много студен — каза тя и кимна. Изведнъж бе разбрала какво предлага брат ѝ: самата тя бе правила същия опит в часа по химия.

— Направете го сега — извика Джош.

Един каменен дракон с нащърбени прилепови криле се хвърли напред. Сен Жермен освободи пълната сила на своята Огнена магия срещу главата на създанието, окъпвайки я в пламъци, и я нажежи до вишневочервено. А после Софи прати повей на арктически въздух.

Главата на дракона се напука и се пръсна на прах.

— Горещо и студено — извика Джош, — горещо и студено.

— Разширяване и свиване — рече Никола с треперлив смях. Погледна нагоре, където главата на Дий се подаваше едва-едва над ръба на покрива. — Едни от основните принципи на алхимията.

Сен Жермен окъпа един препускащ към тях глиган в силна жегата, а Софи го заля с леден въздух. Краката на създанието се прекършиха.

— По-горещо! — извика Джош. — Трябва да е по-горещо. А твоето трябва да е по-студено — каза той на сестра си.

— Ще се опитам — прошепна тя. Клепачите ѝ вече натежаваха от изтощение. — Не знам още колко мога да направя. — Момичето погледна към брат си и каза: — Помогни ми. Нека взема от твоята сила.

Джош застана зад Софи и сложи ръце на раменете ѝ. Сребърната и златната им аура запламтяха, сляха се, преплетоха се. Жана осъзна какво правят и мигновено сграбчи съпруга си за раменете. Техните аури — червена и сребърна — също грейнаха. Когато Сен Жермен изстреля кълбо от пламъци към приближаващите се гаргойли, то бе нажежено до бяло, достатъчно горещо, за да започне да топи камъка още преди мразовитите субарктически ветрове и ледената мъгла да излетят от пръстите на Софи. Графът бавно се завъртя в кръг и Софи го последва. Отначало камъкът се пукаше и топеше, а старите тухли се пръскаха под силната жегата, но когато леденият вятър я последва, ефектът беше драматичен. Нагорещените каменни статуи се трошаха и цепеха, пръскаха се на облаци от жилещ пясък. Първата редица

същества падна, а после и следващата, и следващата, докато около приклещените хора не се издигна вал от каменни отломки.

А когато Сен Жермен и Жана се свлякоха, Софи и Джош продължиха да сипят леден въздух по малкото оставащи създания. Тъй като гаргойлите бяха прекарвали векове като водоливници, камъкът беше мек и порест. Подхранвайки своите сили с енергията на брат си, Софи замрази влагата, просмукана в камъка, и съществата се пръснаха.

— Двамата, които са един — прошепна Никола Фламел, приклекнал уморено на паважа.

Погледна към Софи и Джош — аурите им пламтяха ярко около тях, преплитайки сребърно със златно, и върху кожата им се виждаха следи от древна броня. Силата им беше невероятна и наглед неизтощима. Той знаеше, че такава сила може да управлява, да промени и дори да унищожи света.

И когато последният чудовищен гаргойл се пръсна на прах и аурите на близнаците помръкнаха, алхимикът усети, че за първи път се чуди дали пробуждането им е било правилното решение.

От покрива на „Нотр Дам“ Дий и Макиавели гледаха как Фламел и другите минават през димящите купчини натрошен камък и се насочват към моста.

— Здравата сме го загазили — каза италианецът през стиснатите си зъби. Стрелата бе изчезнала от бедрото му, но кракът му още беше вцепенен.

— Ние ли? — попита безгрижно Дий. — Всичко това е само по твоя вина, Николо... Или поне моят доклад ще твърди така. А ти знаеш какво ще стане после, нали?

Макиавели се изправи и се опря на камъните, като внимаваше за ранения си крак.

— Моят доклад ще бъде различен.

— Никой няма да ти повярва — рече уверено Магьосника и се извърна. — Всички знаят, че си майстор на лъжите.

Николо бръкна в джоба си и извади малък дигитален магнетофон.

— Е, в такъв случай голям късмет е, че имам на запис всичко, което каза. — Той почука по магнетофона. — Задейства се с глас. Записа всяка дума, която си изрекъл пред мен.

Дий спря. Обърна се бавно с лице към италианеца и погледна тъничкия магнетофон.

— Всяка дума ли? — попита той.

— Всяка дума — каза мрачно Макиавели. — Мисля, че Древните ще повярват на моя доклад.

Джон се взря в италианеца за миг, преди да кимне.

— Какво искаш?

Николо посочи с глава опустошението долу. Усмивката му беше ужасяваща.

— Виж какво могат да правят близнаците... а те едва-що бяха пробудени и дори не са напълно обучени.

— Какво предлагаш? — попита Дий.

— Между нас казано, ние двамата имаме достъп до невероятни ресурси. Ако работим съвместно, а не един срещу друг, би трябвало да можем да открием близнаците, да ги заловим и да ги обучим.

— Да ги обучим!

Очите на Макиавели заискриха.

— Те са легендарните близнаци. Двамата, които са един, единият, който е всички. Овладеят ли веднъж всички стихийни магии, никой няма да е в състояние да ги спре. — Усмивката му стана свирепа. — Който контролира тях, контролира света.

Магьосника се обърна да хвърли поглед към другия край на площада, където Фламел вече едва се виждаше през облаците прах и пясък.

— Смяташ ли, че алхимикът знае това?

Смехът на италианеца бе горчив.

— Разбира се, че знае. Защо иначе мислиш, че ще ги обучава?

ГЛАВА 55

Точно в 12:13 влакът „Евростар“ потегли от „Гар дю Нор“ и започна траещото два часа и двацет минути пътуване до лондонската международна гара „Сейнт Панкрас“.

Никола Фламел седеше срещу Софи и Джош на една маса в първа бизнес класа. Сен Жермен беше купил билетите, използвайки непроследима кредитна карта, и ги бе снабдил с френски паспорти, снимките в които изобщо не приличаха на близнаците, а тази в паспорта на Фламел беше на млад мъж с буйна черна коса.

„Кажи им, че си остарял много през последните години“ — бе казал графът с усмивка. Жана д'Арк бе прекарала сутринта в пазаруване и като се бе върнала, бе подарила на Софи и Джош по една раница, пълна с дрехи и тоалетни принадлежности. Когато Джош бе отворил своята, бе открил вътре малкия лаптоп, подарен му предния ден от Франсис. Нима това се бе случило едва вчера? Струваше му се толкова отдавна.

Когато влакът потегли от гарата, Никола разтвори вестника и си сложи чифт евтини очила за четене, които бе купил от една дрогерия. Вдигна „Монд“, така че близнаците да могат да видят първата страница; на нея имаше снимка от разрушението, причинено от Нидхъог.

— Тук пише — зачете бавно Фламел, — че част от катакомбите са се срутили. — Обърна страницата. Половината от нея бе заета от снимка на купчини натрошен камък на отцепения с въжета площад пред катедралата „Нотр Дам“. — Специалистите твърдят, че срутването, както и разпадането на някои от най-известните парижки гаргойли и уроди е причинено от киселинен дъжд, който е отслабил градежите. Между двете събития няма връзка — прочете той и затвори вестника.

— Значи ти беше прав — рече Софи. Изтощението се бе отпечатало на лицето ѝ, макар че бе спала почти десет часа. — Дий и Макиавели са успели да потулят нещата. Тя погледна през прозореца,

докато влакът тракаше по лабиринт от преплитащи се линии. — Вчера едно чудовище мина през Париж, гаргойли слязоха от една сграда... а във вестниците няма нищо. Сякаш никога не се е случвало.

— Но то се случи — каза сериозно алхимикът. — Ти научи Огнената магия, а силите на Джош бяха пробудени. А вчера открихте колко могъщи сте двамата заедно.

— А Скатах загина — вметна горчиво Джош.

Изненаданата физиономия на Флаemel обърка и ядоса момчето. То погледна към сестра си, а после пак към Никола.

— Скати — каза той гневно. — Помните ли я? Тя се удави в Сена.

— Удавила се? — Флаemel се усмихна и новите бръчки в ъгълчетата на очите му и по челото му се задълбочиха. — Тя е вампир, Джош — каза той меко. — Няма нужда от въздух. Обзалагам се обаче, че е била бясна; тя мрази да се мокри. Бедният Дагон: не е имал никакъв шанс. — Той се отпусна в удобната седалка и затвори очи. — Ще направим една кратка отбивка в околностите на Лондон, а после ще използваме картата на лей-линиите, за да се върнем в Сан Франциско при Пернел.

— Защо отиваме в Англия? — попита Джош.

— Ще се срещнем с най-стария безсмъртен човек на света — каза алхимикът. — Ще се опитам да го убедя да обучи двама ви със Софи на Водната магия.

— Кой е той? — попита Джош, като посегна към лаптопа си. Вагоните първа класа имаха безжичен интернет.

— Цар Гилгамеш^[1].

---

[1] Шумерски митичен герой. — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Парижките катакомби, където влизат Софи и Джош, наистина съществуват, както и необичайната канализационна система, която, както отбелязва Макиавели, е обозначена с табелки с имената на улиците. Макар че Париж приема милиони посетители годишно, много от тях не знаят за обширната система от тунели под града.

Официално ги наричат *Les carriures de Paris*, кариерите на Париж, но сред хората са известни като „катакомбите“ и са едно от чудесата на града. Забележителните гледки, които близнаците срещат в катакомбите — стените от кости, впечатляващите мотиви от черепи, — са открити за посещения. Те датират от XVIII век, когато всички трупове и кости в претъпканото гробище *Cimetiere des Innocents*^[1] били ексхумирани и преместени във варовиковите тунели и пещери.

Последвали още останки от други гробища и в момента се смята, че там долу има цели седем милиона скелети. Никой не знае кой е създал необикновената и изящна подредба на костите; може би някой работник е искал да направи монумент на мъртвите, които вече нямало да имат надгробни камъни, бележещи гробовете им. Стените — изградени изцяло от човешки кости и много от тях украсени с шарки от черепи — са подобаващо зловещи и понякога се осветяват за драматичен ефект.

Римляните вероятно са били първите, които са започнали да копаят варовик от земята, за да построят Лутеция — най-ранното римско поселище на остров Сите. Там, където сега се издига катедралата „Нотр Дам“, някога е имало паметник на римския бог Юпитер. Някъде след X век в кариерите усилено се е копаел варовик, за да се издигнат градските стени и да се построят „Нотр Дам“ и дворецът „Лувър“. В течение на дълго време катакомбите са били използвани за контрабандистки складове и са давали подслон на много бездомници. В по-близкото минало — през Втората световна война — както германската армия, така и Френската съпротива са имали бази в тунелите. През нашия век катафликите — полицейската част, която

патрулира под земята — са открили в дълбоките тунели нелегални художествени галерии и дори киносалон.

Официално катакомбите се наричат „Костницата на Денфер-Рошро“ и входът се намира точно срещу метростанцията „Денфер-Рошро“. Само малка част от тях е отворена за посещения, защото тунелите са несигурни, тесни, често се наводняват и са осеяни с дупки и шахти.

И са идеалното скривалище за Спящия бог.

---

[1] Гробището на младенците. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Списъкът става все по-голям, но „Магьосникът“ нямаше да го има без подкрепата на толкова много хора, сред които:

Криста Марино, Бевърли Хоровиц, Джослин Ланг и Кристин Лейбов от „Делакорте Прес“, с тяхната помощ, търпение, постоянство.

Вари Крост от „Бари Крос Мениджмънт“ и Франк Уайман от „Литеръри Груп“ с непрекъснатата им подкрепа и съвети.

Специално споменаване заслужават:

Либи Давела, която даде глас на Пернел.

Сара Башевски, която прави най-добрите бележки към текста.

Джеръми Робърт, който създаде образа.

Майкъл Карол, който чете книгата пръв и последен.

И накрая още:

Клодет, Брукс, Робин, Мич, Крие, Илейн, Дейвид, Джудит, Триста, Капи, Андрея, Рон и, разбира се, Ахмет, за всичко останало!

Сигурен съм, че съм пропуснал някой.

ЗА АВТОРА

Експерт в митологията и фолклора, Майкъл Скот е един от най-успешните ирландски автори. Майстор на фентъзито, научната фантастика, хоръра и фолклора, той е титулуван от „Айриш Таймс“ като „краля на фентъзито на тези острови“. Живее и пише в Дъблин, където в момента работи над третата книга от поредицата „Тайните на безсмъртния Никола Фламел“ — „Вълшебницата“. Посетете го на www.dillonscott.com.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.